

פרשת שלח לך

[זהר ח"ג קנו ע"ב] וידבר יי' אל משה לאמר, שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען וגו'. רבי חייא פתח (איוב לח) המימין צוית בקר ידעת השחר מקומו, שחר כתיב, ה"א אתרחקא משחר, מ"ט. אלא א"ר חייא בשעתא דנטי ערב ושמשא אתחלש תוקפיה כדין שלטא שמאלא ואשתכח דינא בעלמא ואתפשט לילא וכדין בעי ב"נ לכונא רעותא קמי מאריה, דאמר רבי ייסא כד נטי שמשא ואתחלש כדין אתפתח חד פתיחו בשמשא ואתכניש חיליה ושמאלא שליט ויצחק כרי בירא תחותיה. כיון דעאל ליליא פתקא דקוטפא באחמתיה שכיח וכמה חבילין אדדריקו בעלמא כלהו שטאן בערבוביא ואזלין וחייכאן בנפשן דרשיעיא ומודעין לון מלין כדיבן ומנהון קשוט, ומאן דאשתכח בינייהו אתייהיב לון רשו לחבלא וכלהו בני עלמא ניימין ואתכנשו וטעמין טעמא דמותא והא אוקימנא.

ת"ח כד אתער רוח צפון כדין אתקבלא כנסת ישראל בשמאלא ואתחברו כחדא ושריא בדוועא באתרא וקב"ה אתי לאשתעשאה עם צדיקייא דבגנתא דעדן, וכדין כל מאן דיתער למלעי באורייתא הא אשתתף בהדה בגין דהיא יתבא וכל אכלוסין דילה ומשבחאן למלכא עלאה וכל אינון דאשתכחו בתושבחתא דאורייתא כלהו כתיבי בבני היכלא ואקרון בשמהו ואלין רשימין ביממא.

ת"ח שמא חדא קדישא אית בגלופי אתוון דהוא שלטא מפלגו ליליא ואילך דאינון אתוון מנצפך כליל לון. ס אוקמוה (ישעיה ט) לסרבה המשרה, ׀ הוה אסתים להאי ולהאי, כדין כתרי כלילן הוא. י' דשמא קדישא אתקין ליה וסתים מבועהא, בתר דאולידת פתיחא הוה בחד רישא דפתחא. כד אתחריב בי מקדשא אסתיו מבויעין בכל סטרין. ׀ דא כליל אתוון אחרן ואינון שבעה, תלת מהאי סטרא וארבע מהאי סטרא. כל"ך וסימניך (שיר ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך.

ן' דזכר ונוקבא כליל כחדא, דא כליל תלת מכאן ותלת מכאן ואינון שית. ואוקימנא באלין תרין אתוון ס' ׀ ׀ אתכלילן תריסר אתוון. סליק מנייהו תרי חד לאַת חד וחד לאַת חד.

כל"ך סעפ"א אענצ"ה, הכי אתגליפו אתוון ורזא דא בכי תצא למלחמה קרא דכתיב (דברים כב) כי יהיה נערה בתולה, נער כתיב.

בתר דאסתלק ליליא וצפרא נהיר כדין ה' סלקא ואתכלילת בנהורא וכדין ידעת השחר מקומו, דודאי שחר מקומו דה"א ואתכלילת בגויה.

ת"ח משה הוה שמשא ובעי לאעלא לארעא. א"ל קב"ה למשה כד אתי נהורא אתכליל סיהרא [קנו ע"א] בגויה והשתא דאנת שמשא איב יקומון כחדא שמשא וסיהרא. כד נהיר סיהרא בשעתא דאתכניש שמשא אבל השתא לית אנת יכיל. אי תבעי למנדע מניה שלח לך אנשים, לך, לגרמך בגין למנדע.

ת"ח משה אי תימא דהוא לא ידע דלא ייעול לארעא בזמנא דא, לאו הכי אלא ידע והוה בעי למנדע מניה עד לא יסתלק ושלח אלין מלאכי. כיון דלא אתיבו מלה כדקא יאות לא שלח זמנא אחרא עד דקב"ה אחזי ליה דכתיב (במדבר כז) עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ, וכתיב (דברים לד) ויראהו יי' את כל הארץ וגו'. ולא דא בלחודוי אלא כל אינון דזמינין למיקם בכל דרא ודרא כלהו אחזי ליה למשה ואתמר ואוקמוה חברייה.

כיון דשארי משה למשלח מה אמר לון, היש בה עץ. וכי מה הוא דקאמר ואי תימא דלא ידע אלא לקמן יימא מלה, אבל הכא אמר משה היש בה עץ, הא ידענא דאנא איעול לתמן. מאי עץ דא, אלא אילנא דחיי ותמן לא הוה אלא בג"ע דארעא, אמר היש בה עץ דא הא אנא איעול לתמן, נאי לאו לא יכילנא.

אמר רבי חייא כתיב (במדבר טו) וימצאו איש מקושש עצים ביום השבת. מאי עצים הכא ומאן הוה דא. אלא דא הוא צלפחד והוה דייק על אלין אילנין הא מנייהו רב על אחרא ולא חשש על יקרא דמאריה ואחלף שבת לשבת הה"ד (שם כז) כי בחטאו מת, בחטא נא"ן מת, ורוא דכלא ודאי מקושש עצים, בגין כך הוה דיניה סתים ולא אתפרש דיניה כדינין אחרנין בגין דמלה דא בעי בחשאי וסתים ולא גלייא ועל דא לא אתמר באתגלייא וקב"ה עבד יקר ליקריה.

רבי יוסי אמר שאר עצים בהדי שבת הוה מקושש וקביל עונשא לפום שעתא ואתכפר ועל דא אתקשי משה בדינא דבנאתיה דלא ידע אי אתכפר למהוי לבנאתיה חולק אחסנא אן לאו. כיון דאדכר שמיה אתידע דהא אתכפר.

ת"ח תרי אילנין אינון, חד לעילא וחד לתתא, בדא חיין בדא מותא. מאן דאחלף לון גרים ליה מותא בהאי עלמא ולית ליה חולקא בההוא עלמא, ועל דא אמר שלמה (משלי כה) דבש מצאת אכול דיין פן תשבענו והקאתו.

ארוון ותורה כתד קיימי, תורה עקרא ארוון ביתא, ועל דא ארוון חסר בלא וא"ו בכל אתר, ארוון הברית ארוון העדות. אהרון בכל אתר דרועא ימינא בר בחד דכתיב (במדבר א) אלה הפקודים אשר פקד משה ואהרון, נקוד לעיל.

א"ר יצחק משה אילנא דחיי נקט ועל דא בעא למנדע אי הוה שכיח בארעא נאי לאו ובגין כך אמר והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ, דהא אילנא דחיי אתחמד לכלא ואינון לא אייתיאו אלא ענבים ורמונים ותאנים באילנא אחרא תליין ואחידן.

ת"ח שלח לך אנשים, בגינך.

רבי יהודה פתח (משלי כה) כצנת שלג ביום קציר ציר נאמן לשולחיו ונפש אדוניו ישיב. כצנת שלג ביום קציר, דאהני לגופא ולנפשא.

ציר נאמן לשולחיו, אלין כלב ופנחס דהוו שליחי מהימני לגבי יהושע.

ונפש אדוניו ישיב, דאהדרו שכינתא לדיירא בהו בישראל ולא אסתלק מנייהו.

ואלין דשדר משה גרימו בכייה לדדין בתראין וגרימו לאסתלקא מישראל כמה אלף ורבבן וגרימו לאסתלקא שכינתא מארעא מבינייהו דישראל. אינון דשדר יהושע ונפש אדוניו ישיב.

רבי חזקיה ור' ייסא הוו אזלי בארחא. אמר רבי ייסא לר' חזקיה חמינא באנפך דהרהורא אית בגווך.

אמר ליה ודאי האי קרא אסתכלנא ביה, כיון דאמר שלמה (קהלת ג) כי מקרה האדם ומקרה הבהמה מקרה אחד לכולם כמות זה כן מות זה ורוח אחד לכל ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הבל, והא תנינן דכל מלין דשלמה מלכא כלהו סתימין בדרגין דחכמתא. אי הכי האי קרא אית ביה לאסתכלא דהא פתחא לאינון דלאו בני [קנו ע"ב] מהימנותא אשתכח ביה.

א"ל ודאי הכי הוא ואית ביה למנדע ולאסתכלא.

אדהכי חמו חד ב"נ דהוה אתי. שאל לון מייא דהוה צחי והוה לאי בתוקפיה דשמשא. אמרו ליה מאן אנת.

אמר לון יהודאי אנא ואנא לאי וצחינא.

אמרו ליה לעית באורייתא.

אמר לון עד דאנא עמכון במלין אסלק להאי טורא ותמן מייא ואשתי.

אפיק רבי ייסא חד זפירא מלי מיין ויהב ליה. אמר נסלק עמך למייא, שתי. בתר דשתה סליקו לטורא ואשכחו חד חוטא דמייא דקיק ומלי קטפורא חד, יתבו. אמר לון ההוא ב"נ השתא שאילו דהא אנא אשתדלנא באורייתא על ידוי דחד ברי דאנא עאלית ליה לבי רב ובגיניה רווחנא באורייתא.

אמר רבי חזקיה אי על ידא דברך טב הוא, אבל מלה דאנן ביה אנא חמינא דלאתר אחרא בעי לאסתלקא.

אמר ההוא ב"נ אימא מלך דלזמנין באפרקסיתו דענייא תשכח מרגליתא.

א"ל האי קרא דאמר שלמה, סח ליה. אמר לון במה אתון פרישן משאר בני נשא דלא ידעי.

אמרו ליה ובמה.

אמר לון נעל דא אמר שלמה האי קרא, ולא אמר האי מגרמיה כשאר מלין אלא אהדר אינון מלין
דטפשאי עלמא דאמרי כך. ומאי אמרי, כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה וגו'. טפשאי דלא ידעי ולא
מסתכלן בחכמתא אמרי דהאי עלמא אזיל במקרה וקב"ה לא אשגח עלייהו אלא מקרה האדם ומקרה
הבהמה מקרה אחד לכולם וגו'.

וכד שלמה אסתכל באלין טפשין דקאמרי דא קרא לון בהמה דאינון עבדין גרמייהו בהמה ממש
בגין דאמרין מלין אליו. ומנלן, קרא דעליה אוכח דכתיב (קהלת ג) אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם
לברם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם. אמרתי אני בלבי וחשיבנא בהאי לאסתכלא. על מה, על
דברת בני האדם, על ההוא מלה דטפשותא דאינון אמרי.

לברם האלהים, בלחודייהו ולא יתחברון בהדי בני נשא אחרי דאית להון מהימנותא.

ולראות שהם בהמה המה להם, ולראות בהו אינון בני מהימנותא שהם בהמה ממש ודעתייהו
כבעירא. המה להם, בלחודייהו ולא לאעלא לבני מהימנותא בדעתא דטפשותא דא, ועל דא המה להם
ולא לאחרי. ומה דעתא דלהון, כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה מקרה אחד לכולם כמות זה מות זה
ורוח אחד לכל ומותר האדם מן הבהמה אין. תיפח רוחיהון דאינון בעירי, אינון טפשאי, אינון מחוסרי
מהימנותא. ווי לון, ווי לנפשייהו. טב להו דלא ייתון לעלמא.

ומה אתיב לון שלמה על דא, קרא אבתריה, ומי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח
הבהמה היוודת היא למטה לארץ. ומי יודע, באינון טפשאי דלא ידעי ביקרא דמלכא עלאה ולא
מסתכלי לאורייתא.

רוח בני האדם העולה היא למעלה, לאתר עלאה לאתר יקר לאתר קדישא לאתזנא מנהירו
עלאה מנהירו דמלכא קדישא למהוי צריא בצרורא דחיי ואשתכחת קמי מלכא קדישא עולה תמימה
ודאי, היא העולה, העולה היא למעלה.

ורוח הבהמה היוודת היא למטה לארץ, לההוא אתר דהוה, אבל ב"נ דכתיב ביה (בראשית ט)
בצלם אלהים עשה את האדם, וכתיב (משלי כ) נר יי' נשמת אדם, היך אמרין אינון טפשאי דלאו בני
מהימנותא דרוח אחד להם. תיפח רוחיהון נעלייהו כתיב (תהלים לה) יהיו כמוץ לפני רוח ומלאך יי'

דוחה. אלין ישתארוון בגיהנם לאיננון דרגין תתאין ולא יסתלקון לדרי דרין, עלייהו כתיב (שם קד) יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יי' הללויה.

אתו רבי חזקיה ורבי ייסא ונשקו רישיה. אמרו ומה כל כך הוה עמך ולא ידענא, זכאה ההיא

שעתא דאערענא בך. [קנח ע"א]

תו אמר וכי על דא בלחודוי תוה שלמה והא באתר אחרא אמר כגוונא דא. פתח ואמר (קהלת ט) זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש. זה רע ודאי, ומאן זה רע, בגין דהאי לאו מדוריה בקב"ה ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי הה"ד (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע. ועל דא אמר זה רע דלא יהא ליה מדורא לעילא.

כי מקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלא רע, בגין דא והוללות בלבבם בחייהם, שטותא תקיע בלבייהו ואיננון מחוסרי מהימנותא ולית לון חולקא בקב"ה ובאיננון בני מהימנותא לא בעלמא דין ולא בעלמא אחרא הה"ד (קהלת ט) ואחריו אל המתים.

ת"ח קב"ה אזהר לבני עלמא ואמר (דברים ל) ובחרת בחיים למען תחיה, בהאי עלמא ובעלמא דאתי וחיין דההוא עלמא נינהו. איננון דחייבין מחוסרי מהימנותא מאי קאמר, (קהלת ט) כי מי אשר יבחר, אע"ג דיבחר בר נש בההוא עלמא כמא דאמרן לאו הוא חיים דהא מסירא דא בידנא (שם) אל כל החיים יש בטחון. ומסירא דא בידייהו (שם) כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת. היך יהא לון חיים בההוא עלמא.

ועל דא זה רע ודאי דלא ידורון במלכא עלאה ולא יהא לון חולקא ביה. ואע"ג דכל הני קראי תשכח סמיכין לחברייא במלין אחרנין, אבל ודאי שלמה קא אתא לגלאה על איננון חייבין מחוסרי מהימנותא דלית לון חולקא בקב"ה בעלמא דין ובעלמא דאתי.

אמרו ליה תבעי דנתחבר כחד ותמיל בהדן.

אמר להו אי עבידנא הכי אורייתא קרי עלי כסיל, ולא עוד אלא דאתחייבנא בנפשאי.

אמרו ליה למה.

אמר להן דהא שליחא אנא ושדרו לי בשליחותא ושלמה מלכא אמר (משלי כו) מקצה רגלים

חמס שותה שולח דברים ביד כסיל.

ת"ח מרגלים על דלא אשתכחו שלוחי מהימני אתחייבו בנפשייהו בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

נשק לון נאזיל ליה.

אזלו רבי חזקיה ור' ייסא, עד דהוו אזלי פגעו באינון בני נשא. שאילו ר' חזקיה ורי ייסא עליה,

אמרו מה שמיה דההוא ב"נ.

אמרו להן ר' חגי הוא וחברא דבין חברייא הוא ושדרו ליה חברייא דבבל למנדע מלין מר'

שמעון בן יוחאי ושאר חברייא.

א"ר ייסא ודאי דא הוא ר' חגי דכל יומי לא בעא לאחזאה גרמיה כמאן דידע ועל דא אמר לן

דהא בריה זכי ליה באורייתא בגין דאמר קרא (שם) ראית איש חכם בעיניו תקוה לכסיל ממנו. ודאי

שליחא מהימנא איהו, וזכאה הוא שליחא מהימנא וזכאה מאן דשדר מלוי בידא דשליחא מהימנא.

ת"ח אליעזר עבד אברהם מבני כנען הוה, כד"א (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה. כתיב עליה

(בראשית ט) ארור כנען וגר', ובגין דהוה שליחא מהימנא מה כתיב, (שם כד) בא ברוך יי', ברוך יי' ממש,

ועל דא אכתיב הכי באורייתא בגין דנפק מההוא קללה ואתברך, ולא די ליה דנפק מניה אלא דאתברך

בשמיה דקב"ה, ואוליפנא דאתא מלאך ואעיל מלה דא בפומיה דלבן.

וישלח אותם משה ממדבר פארן על פי יי' כלם אנשים. בכלא זכאין הוו ורישי דישאל הוו אבל

אינון דברו לגרמייהו עיטא בישא. אמאי נטלו עיטא דא, אלא אמרו אי ייעלון ישראל לארעא נתעבר

אנן מלמהוי רישין וימני משה רישין אחרנין דהא אנן זכינן במדברא למהוי רישין אבל בארעא לא נזכי,

ועל דנטלי עיטא בישא לגרמייהו מיתו אינון וכל אינון דנטלי מלייהו. [קנח ע"ב]

ואלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ. אמר רבי יצחק משה אסתכל וידע דלא יצלחון בארחייהו, כדין צלי עליה דיהושע. כדין כלב הוה בדוחקא אמר מה אעביד, הא יהושע אזיל בסייעתא עלאה, משה שדר ביה נהירו דסיהרא והוא אנהיר עליה בצלותיה בגין דאיהו שמשא. מה עבד כלב, אשתמיט מנייהו ואתא לגבי קברי אבהן וצלי תמן צלותיה.

א"ר יהודה ארח אחרא נטל ועקים שבילין ומטא לקברי אבהן ואסתכן בגרמיה דהא כתיב ושם אחימן ששי ותלמי ילידי הענק. אבל מאן דאיהו בדוחקא לא אסתכל מדי, כך כלב בגין דהוה בדוחקא לא אסתכל מדי ואתא לצלאה על קברי אבהן לאשתזבא מעיטא דא.

ויקרא משה להושע בן נון יהושע. רבי יצחק אמר וכי הושע קראיה קרא והא כתיב (שמות יז) ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים, ויחלוש יהושע, (שם לג) ויהושע בן נון נער. אלא א"ל משה יה יושיעך מנייהו.

רבי אבא אמר כיון דשדריה למיעל תמן אצטריך למהוי שליט. ובמה, בשכינתא, דעד ההוא שעתא נער אקרי כמא דאוקימנא ובההוא שעתא קשיר ליה משה בהדה. ואע"ג דאשכחן יהושע בקדמיתא קרא קרייה הכי על ההוא דזמין לאתקרי. אמר משה לא אצטריך דא ודאי למיעל תמן אלא בשכינתא והכי אתחזי.

היש בה עץ אם אין וגו'. רבי חייא אמר וכי לא הוה ידע משה דאית בה כמה אילנין משניין דא מן דא, והא הוא שבח לה לישראל בכמה זמנין והוא אסתפק בדא, והא קב"ה קאמר ליה למשה בקדמיתא דהיא ארץ זבת חלב ודבש.

אמר רבי יוסי הא אתערו חברייא דכתיב (איוב א) איש היה בארץ עוף איוב שמו.

אמר רבי שמעון רמז להם רמזא דחכמתא על מה דשאלו בקדמיתא דכתיב (שמות יז) היש יי בקרבנו אם אין, אמר תמן תחמון אי היא אתחזי להאי או להאי. אמר לון אי תחמון דאיבא דארעא כשאר ארעי דעלמא יש בה עץ ולא מאתר עלאה יתיר. ואי תחמון דאיבא דארעא יתיר ומשנייא מכל אתר דעלמא תנדעון דהא מעתיקא קדישא קא נגיד ואתמשך ההוא שנוייה עלאה מכל אתרי דעלמא,

ובדא תנדעון היש בה ע"ץ אם אי"ן, ודא בעי יתיר מקדמיתא דבמעיכוון בעיתון למנדע דא דכתיב היש יי' בקרבנו, בקרבנו דייקא או אם אין. ועל דא והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ, למנדע שנוייא דיליה.

והימים ימי בכורי ענבים. והימים, מאי קא מיירי דהא ואז בכורי ענבים סגי ליה. אלא והימים אינון דאשתמודען, כלהו הוו מתחברן בההוא זמנא באיהו אילנא דחטא ביה אדם הראשון כמא דתנינו ענבים הוו, ועל דא והימים אינון דאשתמודען ימי בכורי ענבים דייקא.

ויעלו בנגב ויבא עד חברון. ויבא, ויבאו מבעי ליה. אלא אמר רבי יוסי כלב הוה דאתא לצלאה על קברי אבהתא. אמר כלב יהושע הא ברכיה משה בסיועא עלאה קדישא ויכיל לאשתזבא מנייהו, אנא מה אעביד. אימלך למבעי בעותא על קברי אבהתא בגין דישתזיב מזוהו דשאר מאלליון.

רבי יצחק אמר מאן דהוה רשים מכלהו דא עאל בגוויה דביה תליא כלא. ות"ח מאן דאיהו רשים ירב ליה רשו לאעלא במערתא. ומאן הוא משאר אחרי דיכול לאעלא תמן דהא כתיב ושם אחימן ששי ותלמי ומדחילו דלהון מאן יכול לאעלא [קנט ע"א] במערתא. אלא שכינתא עאלת תמן בכלב לבשרא לאבהו דהא מטא זמנא לאעלא בנייהו לארעא דאומי לון קב"ה, ודא הוא ויבא עד חברון.

תאנא אחימן ששי ותלמי ממאן נפקו, אלא זרעא הוו דאינון נפילין דאפיל לון קב"ה בארעא וחמו מבנת ארעא ומנייהו נפקו גיברי עלמא כמה דכתיב (בראשית ו) המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, מעולם ממש דשמשי עלמא משתכחינן. אנשי השם, אחימן ששי ותלמי.

ויבאו עד נחל אשכול ויכרתו משם זמורה וגו'. רבי יהודה פתח (ישעיה מב) כה אמר האל יי' בורא השמים ונוטיהם רוקע הארץ וצאצאיה נותן נשמה לעם עליה ורוח להולכים בה. כמה אית להו לבני נשא לאסתכלא בפולחנא דקב"ה, כמה אית להו לאסתכלא במלי דאורייתא דכל מאן דאשתדל

באורייתא כאילו מקריב כל קורבנין דעלמא לקמי קב"ה, ולא עוד אלא דקב"ה מכפר ליה על כל חובוי ומתקנין ליה כמה כורטון לעלמא דאתי.

ר' יהודה הוה אזיל בארחא בהדי ר' אבא. שאל ליה, אמר מלה חדא בעינא לשאלא, כיון דידע קב"ה דזמין ב"נ למחטי קמיה ולמגזר עליה מיתה אמאי ברא ליה, דהא אורייתא הות תרי אלפי שנין עד לא איברי עלמא וכתיב באורייתא (במדבר יט) אדם כי ימות באהל, (שם כז) איש כי ימות, ויחי פלוני וימת. מאי קבעי קב"ה לב"נ בהאי עלמא דאפי' אי ישתדל באורייתא יממא ולילי ימות ואי לא ישתדל ימות, כלא בחד ארחא בר פרישותא דההוא עלמא כד"א (קהלת ט) כטוב כחוטא.

א"ל אורחי דמארך וגזרי דמארך מה לך לאטרך בהו, מה דאית לך רשו למנדע ולאסתכלא שאיל ודלית לך רשו למנדע כתיב (שם ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך, דאורחוי דקב"ה וסתרין גניזין עלאין דהוא סתים וגניז לית לן לשאלא.

א"ל אי הכי הא אורייתא כלא סתים וגניז דהא היא שמא קדישא עלאה הוי ומאן דאתעסק באורייתא כאלו אתעסק בשמיה קדישא, ואי הכי לית לן לשאלא ולאסתכלא.

א"ל אורייתא כלא סתים וגלייא ושמא קדישא סתים וגלייא וכתיב (דברים כט) הנסתרות ליי' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו. והנגלות לנו, דאית לן רשו לשאלא ולעינא ולאסתכלא בהו ולמנדע בהו. אבל הנסתרות ליי' אלהינו, דיליה אינון וליה אתחזיין דמאן יכיל למנדע ולאסתכלא דעתוי סתימא וכ"ש למשאל.

ת"ח לית רשו לבני עלמא למימר מלין סתימין ולפרשא לון בר בוסינא קדישא ר' שמעון דהא קב"ה אסתכם על ידוי ובגין דדרא דיליה רשימא הוא לעילא ותתא, ועל דא מלין אתמרו באתגלייא על ידוי ולא יהא דרא כדרא דא דאיהו שריא בגויה עד דייתי מלכא משיחא.

אבל ת"ח כתיב (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו, ובכלא הוא כעין דוגמא למעלה. ת"ח רזא דמלה, תלת עלמין אית ליה לקב"ה דאיהו גניז בגון. עלמא קדמאה, ההוא עלאה טמירא דכלא דלא אתידע ולא אסתכל ליה בר איהו.

עלמא תניינא, עלמא דאיהו קשיר בהווא דלעילא ודא הוא דקב"ה אשתמודע מניה כמא דכתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, זה השער ליי', ודא הוא עלמא תניינא.

עלמא תליתאה, ההוא עלמא תתאה מנייהו דאשתכח ביה פרודא ודא הוא עלמא דמלאכי עלאי שריין בגוויה וקב"ה אשתכח ביה ולא אשתכח. אשתכח ביה השתא, כד בעאן לאסתכלא ולמדע ליה אסתלק מנייהו ולא אתחזי עד דכלהו שאלי איה מקום כבודו, (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי' ממקומו, והאי הוא עלמא דלא אשתכח ביה תדירא.

כגוונא דא (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם, הא כדין אית [קנט ע"ב] ליה תלת עלמין. עלמא קדמאה, האי עלמא דאקרי עלמא דפירודא וב"נ אשתכח ביה ולא אשתכח, כד בעאן לאסתכלא ביה אסתלק מנייהו ולא אתחזי.

עלמא תניינא, עלמא דאיהו קשיר בהווא עלמא עלאה ודא הוא ג"ע די בארעא דדא הוא קשיר בעלמא אחרא עלאה, ומהאי אתידע ואשתמודע עלמא אחרא.

עלמא תליתאה, עלמא עלאה טמירא גניז וסתים ולית מאן דידיע ליה כמה דכתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. וכלא כגוונא עלאה קדמאה דאמינא ובקשוט (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם.

ות"ח ודאי על דא כתיב (דברים יד) בניס אתם ליי' אלהיכם, כמא דאוקמוה ואלין ירתין לאב עלאה ירותא כגוונא דיליה, ועל דא אזדהר באורייתא (שם) לא תתגודדו ולא תשימו קרחה, דהא לא אתאביד ושכיח הוא בעלמין טבין עלאין ויקירין אזדמן ושכיח. אי בני עלמא הוו ידעי דהא בר נש לא אתאביד והא שכיח בעלמין עילאין ויקירין להוון חדן כד אסתלק מהאי עלמא.

ת"ח אלמלא לא חב אדם לא יטעם טעמא דמותא בהאי עלמא בזמנא דעייל לעלמין אחרנין, אבל בגין דחב טעים טעמא דמותא עד לא ייעול לאינון עלמין, ואתפשט רוחא מהאי גופא ואשאר ליה בהאי עלמא ורוחא אסתחיא לקבלא עונשא ולבתר עיילא לג"ע דארעא ואזדמנא ליה מאנא אחרא דנהורא כהאי פרצופא דגופא דהאי עלמא ממש ואתלבש ואתתקן ביה. ותמן הוא מדורא דיליה תדיר

ואתקשר בריש ירחי ושבתני בנשמתא וסליק נמתעטר לעילא לעילא הה"ד (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו.

מדי חדש בחדשו אמאי, אלא רזא דמלה בגין חדתותיה דסיהרא דמתעטרא בעטרוי לאנהרא מן שמשא בההוא זמנא. וכדין מדי שבת בשבתו. מדי שבת דא סיהרא, בשבתו דא שמשא דנהורא אתיא לה מן תמן, ועל דא כלא חד מלה. ודא הוא ברירא דמלה בר לחייביא דכתיב בהו מיתה דכלהו עלמין כרת מכלהו עלמין ואשתציין מכלא כד לא עיילי בתשובה.

אמר רבי יהודה בריך רחמנא דשאלנא ורווחנא מלין אלין וקאימנא עלייהו.

אמר ר' שמעון מפרשתא דא אוליפנא רזא דחכמתא ואשתמעו מנה רזין עלאין ויקירין. ת"ח

קב"ה משבח באורייתא ואמר אזילו באורחי אשתדלו בפולחני והא אנא מעייל לכון לעלמין טבין לעלמין עלאין. בני נשא דלא ידעי לא מהימני ולא מסתכלי קב"ה אמר אזילו אלילו ההוא עלמא טבא ההוא עלמא דכסופא עלאה.

אינון אמרין איך ניכול לאללא ליה ולמנדע כל האי. מה כתיב, עלו זה בנגב, אשתדלו

באורייתא ותחמון דהא היא קיימא קמייכו ומנה תנדעון ליה.

וראיתם את הארץ מה היא ואת העם היושב עליה, תחמון מנה ההוא עלמא דהוא ירותא

דאחסנא דאנא עייל לכו בה.

ואת העם היושב עליה, אינון צדיקייא דבגנתא דעדן דקיימין שורין שורין ביקרא עלאה בדרגין

עלאין.

החזק הוא הרפה, בה תחמון אי זכון לכל האי כד אתתקפן על יצריהון ותברו ליה אן לא, או כד

יתתקפן באורייתא למלעי בה יממא נלילי או אי ארפו ידייהו מנה זכו לכל האי.

המעט הוא אם רב, אי סגיאין אינון דאשתדלו בפולחני ואתקיפו באורייתא בגין דזכו לכל האי

אן לא.

ומה הארץ השמנה היא אם רזה, מדאורייתא תנדעון מה הארץ, מה ההוא עלמא, אי אסגי טיבו
עלאה ליתבהא או אַזעיך מנה כלום.

היש בה עץ אם אין, האית בה אילנא דחיי לעלם ולעלמי עלמין או אי צרודא דחיי אשתכח
בגוהא אן לא. [קס ע"א]

ויעלו בנגב ויבא עד חברון. ויעלו בנגב, בני נשא סלקין בגוהא בנגב, בלבא עצלא כמא דאשתדל
במגנא בנגיבו דחשיב דלית בה אגר. חמי דהא עותרא דהאי עלמא אביד בגינה, חשב דכלא הוא בנגב
כד"א (בראשית ח) חרבו המים, נגובו מ"א.

לבתר ויבא עד חברון, עד דאתי לאתחברא בה קארי ושאני בה.

ושם אחימן ששי ותלמי, תמן חמי פליגן סגיאין טמא וטהור איסור והתר עונשין ואגרין אליו,
אינון ארחי דאורייתא דקדוקי אורייתא.

ילידי הענק, דאתילידו מסטרא דגבורה.

וחברון שבע שנים נבנתה, אליו אינון שבעין ענפין דאורייתא שבעין פנים אינהן לכל סטרא
עשרה. וחברון דא אורייתא ומאן דאשתדל בה אקרי חבר.

לפני צוען מצרים, תנינן אורייתא אית לקבלי אורייתא והיינו תורה שבכתב ותורה שבע"פ,
והאי חברון מתורה שבכתב נפקת כד"א (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את, והאי נבנתה שבע שנים דבגין
כך אקרי בת שבע. לפני צען מצרים, כד"א (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם ומכל
חכמת מצרים.

ויבאו עד נחל אשכול, אליו אינון מלי הגדה דרשא דתליין מסטרא דמהימנותא.

ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד, אולפין מתמן רישי פרקין רישי מליו, אינון דבני
מהימנותא חדאן במליו ומתברכן מליו בגוייהו ומסתכלן שרשא חד ועקרא חד ולא ישתכח בהו פרודא.
אינון דלא משתכחי בני מהימנותא ולא אולפי אורייתא לשמה שוין ליה למהימנותא בפרודא הה"ד
וישאוהו במוט בשנים, בפרודא. מהו במוט, כד"א (תהלים קכא) אל יתן למוט רגלך.

ומן הרמונים ומן התאנים, כלא שויין לסטרא אחרא לסטרא דמינאי לסטרא דפרודא.

וישוב מתור הארץ. וישובו, תייבין לסטרא בישא ותייבין מארחא דקשוט אמרי מה איכפת לן, עד יומא לא חמינא טב בעלמא. אעמלנא בה, ביתא ריקם, יתיבנא בקלנא דעמא ולהוא עלמא מאן יזכי ומאן ייעול לגוויה, טב לן דלא אטרחנא כל האי.

ויספרו לו ויאמרו וגו', הא אעמלנא ולאינא בגין למנדע חולקא דההוא עלמא, וגם זבת חלב ודבש היא, טב הוא ההוא עלמא עלאה כמה דידענא באורייתא אבל מאן יכיל למזכי ביה.

אפס כי עז העם היושב בארץ, תקיף הוא דלא יחשיב כל עלמא כלל בגין דיהא ליה עותרא סגיא לאשתדלא באורייתא, מאן הוא דיזכי בה. ודאי אפס כי עז העם היושב בארץ, מאן דבעי למזכי בה בעי למהוי תקיף בעותרא כד"א (משלי יח) ועשיר יענה עזות.

והערים גדולות בצורות, בתין מליין כל טובא דלא יחסרון מכלא. ועם כל דא וגם ילידי הענק ראינו שם, בעי גופא למהוי גבור כאריה דאשתכח תמן תדירא בגין דהיא מתשת חיליה דב"נ לאשתדלא בההוא איסור והתר טמא וטהור כשר וטרפה, מאן ייכול לזכאה בה.

ועוד עמלק יושב בארץ הנגב והחתי וגו'. אי יימא בר נש דאפילו בכל דא איזכי, עמלק יושב בארץ הנגב, הא יצרא בישא קטיגורא מקטרגא דבר נש דאשתכח תדיר בגופא. והחתי והאמורי וגו', כמה מקטרגי משתכחי תמן בגין דלא יכיל בר נש למיעל בההוא עלמא כלל, מאן יזכי ליה ומאן ייעול בגוויה.

במלין אלין ויניאו את לב בני ישראל, בגין דאפיקו שום ביש עלה כד"א ויוציאו דבת הארץ.

אינון בני מהימנותא מאי קא אמרי, אם חפץ בנו יי' ונתנה לנו. כיון דישתדל בר נש ברעותא דלבא לגבי קב"ה הא לא בעי מנן אלא לבא ויסתמרון ההוא רשימא קדישא דכתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

אבל [קס ע"ב] אך ביי' אל תמרודו, בעיא דלא ימרדון באורייתא דאורייתא לא בעיא עותרא ולא מאני זכספ ודהב.

ואתם אל תיראו את עם הארץ, דהא גופא תבירא אי ישתדל באורייתא ישכח אסוותא בכלא
הה"ד (משלי ג) רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך, וכתיב (שם ד) ולכל בשרו מרפא. וכל אינון מקטרגי
אינון מכרזאן ואמרי פנו מקום לפלנייא עבדא דמלכא, בגין כך אל תיראו.

כי לחמנו הם, אינון גרמיהו מזמנן מזוני בכל יומא לאינון דמשתדלי באורייתא כד"א (מלכים א
יז) ואת העורבים צויתי לכלכלך, וכתיב (שם) והעורבים מביאים לו לחם ובשר.

סר צלם מעליהם. מאן צלם, דא תוקפא דדינא קשיא. מאי טעמא אעדי, משום דיי' אתנו אל
תיראום, כלא אעדין בגין אורייתא.

זכאה חולקהון דאינון דמשתדלי באורייתא לשמה דהא מתקטרי בקב"ה ממש ואקרון אחים
ורעים ליה הה"ד (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך.

ויבאו עד נחל אשכול ויכרתו משם זמורה. רבי אבא אמר כרתו ההוא אשכול, אתו לסלקא ליה
לא יכילו, אתו לנטלא ליה לא יכילו. אתו כלב ויהושע נטלו ליה וסליקו ליה ואזדקף על ידיהו הה"ד
וישאוהו במוט בשנים, באינון שנים יחידן.

זמורה מאי קא בעאן, אלא אשכול הוה תלי ביה, ובעוד דהוה מתחבר באתריה אקרי זמורה,
לבתר קרייה מוט דכתיב וישאוהו במוט, ההוא דאשתמודע ההוא דכרתו.

מכאן ידעו כלב ויהושע דאינון אתחזיין למיעל לארעא ולמהוי לון בה חולקת אחסנא. עד דהו
אתיין אמלכו עלייהו כלהו. קאים כלב באיבא, אמר איבא איבא אי בגינך אנן מתקטלין מה אנן
בחולקך. מיד קליל גרמיה ויהבו לון.

ר' אלעזר אמר לא יהבו לאחרי דהא כתיב וישאוהו וכתיב בשנים ובכלהו לא הוו שנים
כוותייהו. ומכאן אוליף יהושע לבתר דכתיב (יהושע ב) וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים
מרגלים, והני שנים הא אוקמוה קדמאי. וכד מטו לגבייהו דישראל יהבו לון ואינון אשתארו ועבדו
גרמיהו שיריים.

ר' יצחק אמר כד הוּו מטאן לגבייהו דאינון ענקים הוּו שוויין ההוא חוטרטא דמשה קמייהו
ואשתזיבו. נמנא לן דההוא חוטרטא יהיב לון, הה"ד ויאמר אליהם עלו זה בנגב. כתיב הכא עלו זה,
וכתיב התם (שמות ד) ואת המטה הזה תקח בידך, ובגיניה אשתזיבו. נאי תימא הני ענקיאי שבקי לון,
אלא אתו לנסבא לון והוּו שוויין לקמייהו ההוא חוטרטא ומשתמטי מנייהו.

רבי יהודה אמר מסורת שמא קדישא מסר לון משה ובגיני כן אשתזיבו מנייהו.

רבי חייא אמר תלת שמהן אקרון, נפילים, ענקים, רפאים, וכלהו אורכי יומי. נפילים אקרון
בקדמיתא, לבתר כד אתחברן בבנת בני נשא ואולידו מנייהו אקרון ענקים. לבתר דהוּו אזלין ושאטין
בהאי עלמא ומתרפיין מההוא דלעילא אקרון רפאים.

אמר ר' יהודה והא כתיב (דברים ב) רפאים יחשבו אף הם כענקים.

א"ל הכי הוא בגין דענקים אתו מהאי סטרא ומהאי סטרא ואתיאשו יתיר בארעא. כגוונא דא
רפאים ומנייהו נפקי והוּו אורכי יומי, וכד מתחלשי אתחלש פלגות גופא ופלגות קאים, כיון דפלגות
גופא הוּו מית הוּו נסבי עשבא מעשבי ברא ושדיין לפומייהו ומיתו, ובגין דאינון בעאן לקטלא גרמייהו
אקרון רפאים.

אמר ר' יצחק שדיין גרמייהו בימא רבא וטבען ומתין הה"ד (איוב כו) הרפאים יחוללו מתחת
מים ושוכניהם.

ר' שמעון אמר אלמלא הוּו עאלין ישראל לארעא בסימנא [קסא ע"א] דלישנא בישא לא הוּו
קאים עלמא רגעא תדא. מאן אומנא דלישנא בישא, נחש ורזא דמלה מדאתא נחש על חוה אטיל בה
זוהמא.

אמר ר' שמעון ועל כל מחל קב"ה בר מן לישנא בישא בגין דכתיב (תהלים יב) אשר אמרו
ללשונו נגביר שפתינו אתנו מי אדון לנו. ת"ח כמה עבד ההוא לישנא בישא, גזר על אבהתנא דלא
ייעולון לארעא, מיתו אינון דאמרו, אתגזר בכיה לדרי דרין, כ"ש הכא דאפיקו לישנא בישא על כלא.

כביכול כיון דאפיקו על ארעא קדישא כאילו אפיקו עליה, בגין כך קני קב"ה על דא כלומר קני לשמיה וקיימו ישראל כלהו לאשתצאה מעלמא בך בעותיה דמשה.

ויספרו לו ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו. אמר רבי חייא מ"ש הכא ויספרו ולא כתיב ויגידו או ויאמרו. אלא כל חד אוליף מלה בלחודוי. ויגידו בכל אתר רמז קא רמיז בחכמתא והא אתמר. ויאמרו אמירה בעלמא, ויאמרו הרהורא דלבא, ויאמרו תפקידתא והא אוקמוה בכמה אתר. ויספרו פרישותא דמלה בכל אתר.

באנו אל הארץ, הלכנו מבעי ליה. אלא באנו, עאלנא לתמן לההוא ארעא דהוית משבח כל יומא ואמרת דלית דכוותה וגם זבת חלב ודבש היא.

רבי יצחק אמר מאן דבעי למימר כדיבא לימא מלה דקשוט בקדמיתא בגין דיהמנו ליה כדבוי.

רבי חייא אמר אלא אמרו את משבח לה כל יומא ואמרת דלית דכוותה וגם זבת חלב ודבש היא וארימת שבחא על כלא, ולא הכי דהא זה פריה. אתכלא חד מאינון זעירין קטפו, אמרו אי לדא אחסין קב"ה לישראל וסבלו כל אינון עקתין וליאותין הא בארעא דמצרים אתכלין ואיבין דארעא יתיר על חד תרין.

אפס כי עז העם היושב בארץ, אורחיה דעלמא דאינון גברין מגיחי קרבא יתבין לבר לאסתמרא ארחין והכא אפילו אינון בני מתא תקיפין גבורין. והערים בצורות גדולות וגו', דאפילו כל מלכין דעלמא אתכנשון עלייהו לא יעבדון בהו פגימא.

א"ר יוסי כל מה דאמרו בלישנא בישא אמרו. קשיא מכלהו דכתיב עמלק יושב בארץ הנגב. לבר נש דנשכיה חויה, כד בעאן לאגזמא ליה אמרי הא חויה הכא.

ר' אבא אמר ודאי הא קשיא מכל מה דאמרו, כלומר ההוא דאגח קרבא בכלא הא הכא זמין. ובאן אתר, בארץ הנגב דהא הוא אתר לאעלא ביה. מיד ותשא כל העדה ויתנו את קולם וגו', קביעו בכיא עלמין בההוא ליליא.

א"ר יוסי עיטא נסיבו על כלא לאפקא שום ביש. מאי על כלא, על ארעא ועל קב"ה.

א"ר יצחק על ארעא תינת, על קב"ה מנין.

א"ל משמע דכתיב אפס כי עז העם, מאן יכול בהו, כי עז העם דייקא, וכתוב עמלק יושב בארץ

הנגב. כדין גרמו כל האי כמא דאתמר ובעא קב"ה לשיצאה לון מן עלמא הה"ד (תהלים קו) ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפרץ לפניו.

ועתה יגדל נא כח יי' כאשר דברת לאמר. ר' אחא ור' יוסי אמרי זכאין אינון ישראל מכל עמין

דעלמא דקב"ה אתרעי בהו ואתכני בהו ואתפאר בהו דהא עלמא לא אברי אלא בגיניהון דישראל דישתדלון באורייתא בגין דחד בחד אתקשר וישראל לתתא בהאי עלמא אינון קיומא דיליה וקיומא דכל שאר עמין. אימתי, בזמנא דעבדי רעותא דמאריהון.

ת"ח כד ברא קב"ה בר נש בעלמא אתקין ליה כגוונא עלאה יקרא ויהב חיליה ותוקפיה באמצעיתא דגופא דתמן שריא לבא דהוא תוקפא ומזונא דכל גופא ומתמן אתזון כל גופא וכל אינון שייפי דגופא מתמן אתזנו. והא לבא אחיד [קסא ע"ב] ואתתקף באתר עלאה דלעילא דאיהו מוחא דרישא דשארי לעילא ואחיד ביה ודא אתקשר בדא.

כגוונא דא אתקין קב"ה עלמא ועבד ליה חד גופא ואתקין שייפי דגופא סחורניה דלבא ולבא שארי באמצעיתא וכל גופא וכל אינון שייפין אתזנו מההוא לבא דהוא תוקפא דכלא וכלא ביה תליין וההוא לבא אתקשר ואתאחיד במוחא עלאה דשריא לעילא. כך הוא כד ברא קב"ה עלמא, אסדר לימא דאוקינוס דאסחר כל ישובא דארעא וישובא דכל שבעין אומין כלא אסחר לירושלם, וירושלם באמצעיתא דכל ישובא שריא והיא אסחר להר הבית והר הבית אסחר לעזרות דישראל ואינון עזרות סחרן ללשכת הגזית דתמן סנהדרי גדולה יתבין ותנינן לית ישיבה בעזרה אלא למלכיהון דבי דוד בלחודייהו. ולשכת הגזית אסחר לבית האולם והמזבח ובית האולם והמזבח אסחר להיכל וההיכל לבית קדש הקדשים דתמן שכינה וכפרת וכרובים וארון, והכא הוא לבא דכל עלמא ומהכא אתזנו כל אינון

אתרי ישובא דאינון שייפי דגופא, ולבא דא אתון ממוחא דרישא ואתאחיד דא בדא הה"ד (שמות טו) מכון לשבתך פעלת יי'.

כגוונא דא לעילא ברזא יקירא סתימאה, ימא עלאה לקביל דא נאית ימא לעילא מן ימא וימא מן ימא. ת"ח נהר דינור אסחר לכמה משריין מקבלי שבעין סטרין גליפין משבעה דליקין ואינון סחרן לאינון שמשוי דלגו מנייהו ואינון סחרן לארבע רתיכין ואינון סחרן לההיא קרתא קדישא דרביעא עלייהו.

ותאנא תמן עזרות לגו מעזרות ולית ישיבה בעזרה דתמן אלא למלכיהון דבי דוד בלחודייהו דתמן מתישב ויתבי וסנהדרי גדולה משתכחי תמן בלשכת הגזית וההוא בי דינא עלייהו דמשמש לאתר דמשמש ודינא אתיהיב מתמן לקדישי עליונין עד דמטא לאתר דאקרי קדש הקדשים דביה כלא ותמן הוא לבא שרייא ודא אתון מן מוחא דעלה ואתאחיד דא בדא.

כגוונא דא לעילא לעילא ואיהו ברזא דמלכא עלאה עד דאשתכח דכלא אתון ממוחא עלאה סתימאה דכלא, וכד יסתכלון מלי כלא אתקשר דא בדא ודא בדא.

ת"ח כד אנהיר עתיקא סתימא במוחא ומוחא אנהיר ללבא בדרך נעם יי' והא אוקימנא ודא הוא כח יי' ההוא חילא דאתי מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין.

יגדל נא, דיתרבי ויסגי לעילא לעילא ויתנגיד ויתמשך לתתא.

כאשר דברת, כמא דאוקימנא.

לאמר, למילף מהכא כל דרין בתראין לעלם ולעלמי עלמין. לאמר, למימר דא בשעתא דעקתא, למימר דא בשעתא דרווחא. ומאי הוא, יי' אך אפים וגו' והא אוקימנא מלי.

אמר רבי יצחק אמת אמאי סליק מכאן.

אמר רבי חייא אינון גרמו ליה דאסתליק מכאן דהא בשקרא דברו גרמייהו, בההוא מדה דב"נ מודד בה מודדין ליה. וכן שאר אחרי אסתלקו דלא יכיל משה למימרינהו בגין דאינון גרמו.

סלחתי כדברייך, כדברייך ממש והא אתערו חברייא, והא אתמר.

רב מתיבתא

דא עס דא מה דלא הוו יכלין למללא מקדמת דנא.

נפקו מההוא פתחא ויתבו בגנתא תחות אילניו, אמרו דא לדא כיון דאנן הכא וחמינן כל דא אי נמות הכא ודאי ניעול לעלמא דאתי.

יתבו ושינתא נפלת עלייהו ודמכו. אדהכי הא ההוא ממנא אתא [קסב ע"א] ואתער לון, אמר לון קומו פוקו לגו פרדס דאבראי.

נפקו חמו לאינן מארי קרא דהוו אמרי בההוא קרא במדבר הזה יתמו, הא באתר אחרא לא. ושם ימותו, הא באתר אחרא לא. ודא בגופין אבל בנשמתינן לא כגוונא דבני גנתא.

אמר לון ההוא ממנא פוקו. נפקו בהדיה. אמר לון שמעתון מדי לגו ההוא דרגא.

אמרו שמענא דהא חד קלא הוה אמר מאן דפסק יתפסק, מאן דקצר יתקצר, מאן דקצר יתארך.

אמר לון ידעתון מאי האי.

אמרו לא.

אמר לון חמיתון ההוא נשרא דברבא וההוא ינוקא דקא מלקט עשבין. ר' אילעאי דנציבין הוה הוא ובריה ומטא הכא וחמא הוא וינוקא בריה מערתא דא, כיון דעאלו לגו חשוך לא יכילו למסבל ומיתו. וההוא ינוקא בריה קיימא בכל יומא קמי בצלאל בשעתא דנחית ממתבתא עלאה ואמר קמיה תלת מלין עד לא יפתח הוא למפרח ברזין דחכמתא סתימין דכל מלוי רזין סתימין אינון (ישעיה סד) דעין לא ראתה אלהים זולתך.

האי מה דאמר מאן דפסק יתפסק, מאן דפסק מלין דאורייתא על מלין בטלין יתפסקון חייני

מהאי עלמא ודיניה קיימא בההוא עלמא.

מאן דקצר יתקצר, מאן דקצר אמון ולא מאריך ביה גו נייחא יתקצר מחיין דהאי עלמא.

מאן דקצר יתארך, מאן דאמר אחד צדין לחטפא אלף ולקצר קריאה דיליה ולא יתעכב בהאי את כלל, ומאן דעביד דא יתארכון חייני.

אמרו ליה תו אמר תרין אינון נחד אשתתיף בהו ואינון תלתא, וכד אינון תלתא אינון חד.

אמר לון אלין תרין שמהן דשמע ישראל דאינון יי' יי', אלהינו אשתתף בהו ואיהו חותמא דגושפנקא אמת, וכד מתחברן כחדא אינון חד ביחודא חדא.

תו אמר תרין אינון וחד אתהדר, כד שליט טאס על גדפי רוחא ושאט במאתן אלף ואתטמר.

אמר לון אלין תרין כרובים דהוה רכיב בהו קב"ה, ומן יומא דאגניז יוסף מאחוי אגניז איהו ואשתאר חד לגבי בנימין הה"ד (תהלים יח) וירכב על כרוב ויעף וידא על כנפי רוח, ואגניז במאתן אלף עלמין ההוא דרכיב עליה דאינון מאתן אלף גניזין אינון דיליה בריך הוא.

פוקו מהכא זכאין אתון.

נפקו, יהב לון ההוא ממנא וורדא אחרא ונפקו. כד נפקו אסתים פום מערתא ולא אתחזי כלל.

חמו ההוא נשרא דהוה נחית מההוא אילנא ועאל גו מערתא אחרא. ארחו אינון בההוא וורדא ועאלו תמן, אשכחו ההוא נשרא אפום מערתא, אמר לון עולו זכאי קשוט חבירין דהא לא חמינא חדוא דחברותא מן יומא דאנא הכא אלא בכו.

עאלו, מאטו לפרדס אחרא וההוא נשרא בהדייהו. כד מטו לגן אינון מאריהון דמשנה אתהדר ההוא נשרא דיוקנא דאדם בלבוש יקר מנהרא כוותייהו וייתב עמהון כחדא. אמר לאינון דיתבי הבו יקר למארי מתניתא דאתו הכא דהא מאריהון אחמי לון פליאן רברבין הכא.

אמר חד מנייהו אית בהו סימנא.

אמרו הין. אפיקו תרין ורדין וארחו בהו.

אמרו תיבו מארי מתיבתא, תיבו זכאי קשוט. אחידו בהו ויתבו. בההוא שעטא אולפו תמן תלתין הלכות דלא הוו ידעי מקדמת דנא ורזין אחרנין דאורייתא.

אהדרו לגבי אינון מארי מקרא, אשכחו דהוו אמרי (שם פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם. אני אמרתי, בשעתא דאקדמתון עשיה לשמיעה דהא אלהים אתם. כיון דאמשכתון עלייכן יצר הרע אכן כאדם תמותון, מה מיתתו של אדם אחית ליה לעפרא בגין דיתמחי ההוא יצר הרע די בגויה וההוא יצר הרע הוא דמית ואתעכל בגויה. [קסב ע"ב]

אמר ההוא סבא דעלייהו אוף הכא כתיב ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה. מאי פגריכם, דא יצר הרע כלל דכר ונוקבא חסרונין דאית בכו דיצר הרע נחית תדיר לחסרונא ולא סליק. בקדש מעלין ולא מורידין, במסאבו מורידין תדיר ולא עולין, ועל דא אקרון פגריכם, חסרונין דלכון כד"א (שמואל א ל) אשר פגרו מעבור את הנחל וגו'. סופא דקרא אוכח דכתיב יפלו ולא כתיב תפלו, ועל דא במדבר הזה יתמו אינון פגרים ושם ימותו, בגין דרעותא דקב"ה לשיצאה להני פגרים מעלמא לעלם.

אמר ההוא רבי אילאי זכאי קשוט עולו ותחמו דהא רשו אתמסר לכו למיעל עד ההוא אתר דפרוכתא פריסא, זכאה חולקכון.

קמו ועאלו גו דוכתא חדא והוו תמן מאריהון דאגדה ואנפיהון מנהרן כנהירו דשמשא. אמרו מאן אלין.

אמר להון אלין מאריהון דאגדה וחמאן בכל יומא נהירו דאורייתא כדקא יאות. קיימו ושמעו כמה מלין חדתין דאורייתא ולא אתיהיב לון רשו למיעל בגוייהו.

א"ל ר' אילאי עולו לדוכתא אחדא ותחמו. עאלו לגו גנתא אחרא וחמו אוף הכי כראן קברין ומיד מתין ומתהדרין חייין בגופין מנהרין קדישין. אמרן ליה מאי האי.

א"ל דא עבדי בכל יומא ומיד דשכבי מתעכלא ההוא זוהמא בישא דקבילו בקדמיתא וקמין מיד בגופין חדתין מנהרין באינון גופין קדישין דקיימן על טורא דסיני. כגוונא דאתון חמאן קיימו כלהו על טורא דסיני בגופין בלא לכלוכא כלל, כיון דאמשיכו עלייהו יצה"ר אתהדרו בלבושין אחרנין דגופין קדמאי גופין נוכראין הה"ד (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב.

קלא אתער זילו אתכנשו הא אהליאב קאים על קיומיה וכל אינון קתדראין קמיה. לשעתא פרוחו כלהו ולא חמו ולא מדי, אשתארו בלחודייהו תחות אילנין דגנתא. חמו פתחא אחרא עאלו תמן, חמו

היכלא חדא עאלו ויתבן. תרין עולימין הוו תמו, זקפו עיינין וחמו חד משכנא מרקמא בכל זיני ציורין וגוונין דעלמא ועליה פריס פריסא דנהורא מנצצא דלא יכלין עיינין לאסתכלא, וכפום תרין מלין חמו גו ההוא משכנא עד אתר דפרוכתא פריסא דלא חמו מתמן ולהלאה כלום.

ארכינו אודנין ושמעו חד קלא דהוה אמר בצלאל רביעאה איהו לנהורין עלאין, יוסף רביעאה איהו גו נהורין דאדם קדמאה, סליקו דלעילא חביבו דכלא, עליה כתיב (במדבר כח) ונסכו רביעית ההין בקדש.

מאן דיסתכל וחמי יסמון עינוי, מאן דלא אסתכל חמי ואתפתח.

אילנא דתמני סרי כד כפיף יזקוף ויתקיים, אי לא כפיף חויא בישא אכיל ליה.

מאן דעאל תרין כרובין לגו רעותיה אתעביד, מאן דמעין רחיק מרעותיה.

קרבנא דרביא שלים לאתקבלא.

פסק האי קלא. אמרו אינון תרין עולמין סימנא אית בגוייכו.

אמרו הין. אפיקו אינון תרין ורדין וארחו בהו.

אמרו תיבו עד דתשמעו תרין מלין ברזין עתיקין מגו מארי מתיבתא ויהון תדיר ברזא בגוייכו.

אמרו הן.

אמר רבי שמעון כל הני מלין וכל מה דחמו כתבו וכד מטו הכא הוה כתיב (תהלים לט) אמרתני אשמרה דרכי נגו. ואנא שאילנא לאבי אבא כמה הוו אינון תרין מלין ואמר לי ברי חייך אינון תרין מלין בארן עלמין נחרוב עלמין מאן דאשתמש בהו.

כיון דשמעו אינון תרין מילין אמרו אינון ינוקי פוקו פוקו, לית לכו רשותא יתיר למשמע. אפיק

חד מנייהו תפוח אחד ויהב לון, אמר ארחו בדא.

ארחו ביה ונפקו ומכל דחמו לא אנשו כלום.

נפקו, הא ממנא אחרא אתא אמר לון חברייה ר' אילאי שדרני לכו תורכב ליה הכא אפוס מערתא והוא ייתי ויודע לכו מלין דלא ידעתון דאיהו תבע מגו [קסג ע"א] מתיבתא דיהא רשן לגלאה לכו מלין. נפקו בהדיה ואורכב אפוס מערתא והוה מהדרן מלי דא לדא מכל מה דחמו ואולפו תמן.

אדהכא הא ר' אילאי אתא נהיר כשמשא. א"ל אורייתא חדתא שמעתא.

אמר לון ודאי ורשו יהבו לי למימר לכו מלי.

אתחברו כחדא אפוס מערתא ויתבו. אמר לון זכאין אתון דאחמי לכון מאריכון כגוונא דעלמא דאתי והא לית בכו דחילו ואימתני.

אמרו ודאי הא אתנשי מנן ארחא דבני נשא ותוהא איהו על כל מה דחמינן בהאי טורא.

אמר לון חמיתון אלין טוריא, כלהו רישי מתיבתי לעמא דא דמדברא וזכו השתא מה דלא זכו כד הוו בחיין. ואלין ראשי מתיבתי כלהו בריש ירחי ושבתי ומעדייא מתכנשי לגבי טורא דאהרן כהנא תמן ומתערי לגביה ועאלין גו מתיבתא דיליה ומתחדשן תמן בדכיו דטלא קדישא דנחית על רישיה ומשח רבו דנגיד עליה ועמיה מתחדשן כלהו בחדושין דרחימין דמלכא קדישא עד דאקרי הכא מתיבתא דרחימותא. ואיהו נטיל בכל מתיבתא בטמירו דקיק מתעפפן כנשרין גו מתיבתא דנהורא ואיהו מתיבתא דמשה וכלהו קיימי לבר ולא עאלין לגו בר אהרן בלחודוי וכפוס שעתא אקרין בשמא.

ולית מאן דחמי ליה למשה דהא איהו מסוה דאנפוי פריש קמיה ושבע ענני יקר סחרניה. אהרן קאים גו פרגודא דלתתא מן משה ופרגודא פסיק ולא פסיק בגוייהו וכל רישי מתיבתי לבר מפרוכתא דפרגודא דא וכל שאר לבר מאינון עננין. וכפוס חדושי דנהירו דאורייתא דאתנהרא הכי מנהרן אינון עננין ואקלישן בדקיקו דנהורא עד דאתחזי ההוא מסוה ומגו ההוא מסוה חמאן נהורא דנהיר יתיר מכל נהורין דעלמא ואינון אנפי משה. אנפוי לא אתחזון כלל ולית מאן דחמי לון בר ההוא נהירו דנפיק מגו ההוא מסוה בתר כל אינון עננין.

משה אמר סתם מלה לאהרן ואהרן פריש לדברבי מתיבתי. במה פריש, בכל אינון מבויעין דאסתימו מניה כד מטא זמניה דיהושע והשתא איהו מהדר לון בכמה פליאן ומקורין ומבויעין ונחלין דנבעין מכל מלה ומלה.

כל נשין זכין דהאי דרא אתאן למרים אוף הכי בהני זמנין וכדין סלקין כלהו כתמרות עשן גו מדברא דא, וההוא יומא אקרי יומא דהלולא. נשין בלילי שבתות ובלילי יומין טבין כלהו אתאן לגבי מרים וידעין אשתדלותא בידיעה דמארי עלמא. זכאה דרא דא מכל דרין דעלמא.

נפקי ממתיבתא דמשה ופרחי לגבי מתיבתא דרקיעא ואינון דאתחזון פרחי לגבי מתיבתא עלאה. על האי דרא כתיב (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי' אלהיו.

פתח ר' אילאי ואמר (דברים יח) תמים תהיה עם יי' אלהיך. מה בין תם לתמים. אברהם כתיב (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, יעקב דאשתלים יתיר כתיב ביה (שם כה) ויעקב איש תם, בגין דלא אשתאר ביה פסולת כלל דהא פריעה הוה ביה.

במה אתפרע ואתדכי מכל פסולת. בגין דההוא אתר דאתקיף לפסולת דלגו אתר דפריעה שארי איהו שור דיוקנא דשמאלא דכרסיא דיליה, וההוא שור אקרי שור תם דהא רתיכא דכרסיא רשומא דברית אית ביה, ועל דא האי שור אקרי תם ויעקב אחיד ביה בגוויה ובהאי שור עביד פריעה ואעבר זוהמא דפסולת כלל כלל.

במתניתא דבצלאל כתיב (שם ל) ויזכור אלהים את רחל. בשרה כתיב פקידה וברחל כתיב זכירה, אמאי. בגין דזכור אתרשים ביעקב דאיהו ברית שלים כד אתעביד יוסף. ובמה, כד נטל שור בהדיה דלא יתתקיף לסטרא אחרא, ובגין כך אתקרי יוסף בכור מההוא שור [קסג ע"ב] דנטל יעקב, (דברים לג) בכור שורו ודאי. וההוא שור שור תם ויעקב איש תם רבון ושליט מארי דביתא דההוא שור תם שארי בגוויה. בגין דאית שור מועד בסטר ערלת פריעה וכמה גרדיני נימוסין נפקין מניה עד דרגא בתרייתא דאקרי שאי"ה ההוא דאפיל ביתין דעלמא דלא דיירין בהו בני נשא, וכלהו נפקי מההוא שור מועד ודא בחבורא דחמור ביש ובגין כך (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו, בגין דלא לאתערא להו.

ובהווא מתיבתא דבצלאל וכן בתרי מתיבתי ויעקב איש תם, בעלה דהווא תם. ומאן איהו, א' רזא דוא"ן, וכד הוו כלל דכר ונוקבא כחדא כדין נטיל כל אתוון אלין את"ם ואיהו אמ"ת (מיכה ז) תתן אמת ליעקב, כלל דכר ונוקבא כחדא שלימו דכלא.

אברהם לא אתפקד על פריעה וכד עאל עאל להאי תם ולגו דרגין דיליה דאקרון כחדא ים והיינו תמים. לבתר אסתלק אברהם ועאל לגו ואתקשר עם ימינא עלאה.

תמים תהיה עם יי' אלהיך ודאי, כמא דאיהו תמים כללא חדא אוף אנת תהא עמיה תמים עמיה ודאי. במה אתעביד בר נש תמים, דיהא ת"ם י"ם. ת"ם כמא דאתמר, י"ם כל אינון דרגין קדישין דיליה אקרון י"ם ולא אתפרשן מניה לעלמין. אוף אנת כגוונא דא לאעדאה מנך דרגין נוכראין ולא אתקשרא בתמים למיהוי בך דרגין קדישין רזא די"ם ודרגא קדישא ת"ם לקבלא א' רזא דיעקב. ב"נ אצטריך למהוי בכל יומא ת"ם י"ם כגוונא דא ממש.

השתא פריש מאן דפריש במתיבתא דסיהרא דא קדישא שפירא איהו בחוורו וכל גוונין מנצצן בה ומרקמן ואיהי כהווא שפירו וחווורו דשמשא ממש. ובהווא ימא דילה גו שבעין שנין נפקא נווא חדא ואפיק מניה תכלת ואיהי נטלא גוון דא ותקינת ליה ואתחפייא לבר בהאי גוון. לאו דהאי גוון לבושא דילה דהא (משלי לא) שש וארגמן לבושה, אבל חופאה דלבר האי גוון הוא. כגוונא דא הוה משכנא דכוליה בשפירו מרקמא לגו ולבתר ופרשו עלין בגד כליל תכלת. מ"ט, בגין דתחות ים דא אית מצולות י"ם כלל דכר ונוקבא ואית לון עינא בישא לאסתכלא, וכד מסתכלן זמין לעינייהו גוון תכלא ולא יכלא עינייהו לשלטאה. ואיהי אתקנת לגו בכל גוונין מרקמן כדקא יאות מתתחמן לד' סטרין דעלמא.

כגוונא דא ב"נ דלביש ציצית אתעביד בכל יומא תמים, ת"ם בד' כנפים מתקנן כדקא יאות, י"ם בהווא תכלת דנונא דימא. סטרא בישא כד אסתכל בהאי בר נש לא יכיל לאבאשא ליה בעינא בישא וכדין איהו ת"ם י"ם עם יי' אלהיו ממש בתקונא, איהי לעילא ואיהו לתתא.

לבתר אסתלקת איהי גו דרגין עלאין. אוף הכי בר נש אסתלק איהו לבתר בתפלין גו דרגין עלאין, ועל דא תמים תהיה עם יי' אלהיך ודאי בשעתא חדא ברגעא חדא, איהי אתקנת לעילא וב"נ אתקן לתתא.

א"ר אילאי כל אליון דהכא כגוונא דא מתקנו למהוי כל חד תמים עם יי', ועל רזא דא במדבר

הזה יתמו. ואי תימרון דכד אתמר לביש אתמר, הכי הוא ודאי דהוה לון למהוי כל חד תמים עם יי' בארעא קדישא אתר דיי' שארי תמן למהוי אפין באפין כחדא עמיה, והשתא כל חד הוי תמים במדברא דא לבר אתר רחיק מתמן דלא אסתכל אפין באפין בהדיה למהוי עם יי' כדקא יאות. ושם ימותו, כמא דחמיתון דעבדין בכל יומא.

זכאה חולקכון חבריאי קדישין דזכיתון לכל האי. הני תרי מערתי די לכנ דלא תשכחו כל דא

תמן דאינון מגן מתיבתא דמשה יתבי מרחיק, ועל דא כתיב במשה (במדבר יב) ענן מכל [קסד ע"א] האדם, ונביאה עלאה קביל לון למתיבתא דיליה.

מיומא דשארן למחמי כל דא עד ההוא שענתא שבעה יומין והא לא הוו מסתכלן בהאי עלמא

כלל.

אמר לון רבי אילאי זכאין קדישין אימא לכונ מלין דשמעתון, ומלה קדמאה כד תנדעון מדידו

דמשחתא בשמא גליפא מפרש תנדעון דבצלאל רביעאה איהו לנהורין עלאין דכתיב (שמות לא) ואמלא אותו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת.

מאן דלא אסתכל חמי ואתפתח, מאן דלא אסתכל באינון תלת מלין טמירין מה לעילא מה לתתא

וכו' זמין איהו לאתפתח באורייתא ולפקחא עיינין בה.

אילנא דתמני סרי, שדרתו דב"נ כד כפיף קמי מאריה יזקוף ויתקיים לתחיית מתייא. אי לא כפיף

במודים אתעביד חויה ולית ליה תקומה לההוא זמנא.

מאן דעאל תרין כרובים, מאן דעאל שיעור תרין פתחין לגו בי כנשתא אתדבק במאריה ורעותיה

אתעביד.

מאן דמעיינ בצלותיה ואסתכל בה רחיק מרעותיה דשאל.

קרבנא דרביא, כד קריב ב"נ בריה לבי ספרא או למילה דא קרבנא שלים לאתקבלא.

מכאן ולהלאה רחימין, זילו.

אלעזר ברי שפיר קאמרת כפוס מה דאוליפת, אבל ח"ו דאע"ג דרחל הות עיקרא בההוא זימנא יעקב חכים הוה, ואלמלא יעקב לא ידע דלאה אנחתיה לא קביר לה במערתא לאתחברא בהדיה בחבורא חדא ויהא קביר לה לבר מארעא. אבל ללאה אעיל גו ארעא ולרחל שוי לבר.

מית יעקב אתקבר בגווה בחבורא חדא כמא דעבדו כל שאר אבהן ואדם. מתה חוה בקדמיתא אתקברת תמן, ותמן ידע אדם דהא דזכתא אתחזי ליה. מית אדם אתקבר בגווה בחבורא חדא. מתה שרה אתקברת תמן וחווה חמאת וחדאת לקבלה וקמת וקבלה לה, מת אברהם אתקבר בהדה בחבורא חדא. מתה רבקה אתקברת תמן ושרה חמאת וקמת וקבלה לה, מת יצחק אתקבר בהדה בחבורא חדא. מתה לאה אתקברת תמן ורבקה חמאת וקמת וקבלה לה, מת יעקב אתקבר בהדה בחבורא חדא. וכלהו דכר ונוקבא כחדא בחבורא חדא.

סדורא דלהון היך שכבי, נשין לגבי נשין ודכורין לגבי דכורין. אדם ברישא חוה סמין ליה, שרה לגבי חוה, אברהם סמין לשרה, יצחק סמין לאברהם, רבקה סמין ליצחק, לאה סמין לרבקה, יעקב סמין ללאה. אשתכח אדם בסטרא דא ניעקב בסטרא דא, דא רישא ודא סיפא.

בספרא דשלמה מלכא איהו כדקא יאות והכי הוא, אדם וחווה בקדמיתא, אברהם ושרה סמין לון, יצחק ורבקה לזויא אחרא בארח מישר בשורה חדא, יעקב ולאה באמצעיתא. ואינון נשין לגבי נשין ודכורין לגבי דכורין, אדם וחווה, שרה ואברהם, יעקב ולאה, רבקה ויצחק. אדם בסטרא דא ויצחק בסטרא דא ויעקב באמצעיתא. יצחק לגבי אבוה לאו ארח עלמא, ועכ"ד יעקב אצטריך באמצעיתא.

ובכל אינון זוגין כמא דאתקברו הכי יקומון והכי ישתכחון, לאה תחדי בהדי משיח בריה דדוד דנפיק מנה לגו, רחל תחדי בהדי משיח בן יוסף דנפיק מנה לבר מירושלם, וכלא לדוכתייהו.

דמרגלאן דאבן טבא כלהו. בין כלהו מגדלין אית חד מגדל באמצעיתא ודא סליק לרום רקיעא ולא אתחזי השתא עד ההוא זמנא דיתגלי. רב מתיבתא חמא ליה והוה רשים ביה לעילא האי קרא (משלי יח) מגדל עז שם יי' בו ירוץ צדיק ונשגב, ופריש רב מתיבתא קרא דא מגדל עז, דא כנסת ישראל.

[קסד ע"ב] בו ירוץ צדיק, ביה רעותיה דצדיק תדיר ועל דא ונשגב ההוא מגדל דלא ינפול לעלמין כמא דהוה.

ורבי כרוספדאי חמיד לבא פריש האי קרא עד לא אסתלק ופריש שפיר. מגדל עז, דא תיבה וס"ת דאיהו עז לשואה ביה ולאפקא ליה מגו היכל דיוקנא דהיכל פנימאה דמניה נפקא תורה, וההוא מגדל שם יי' איהו ודיוקנא דיליה ואצטריך בשית דרגין.

בו ירוץ צדיק. במאן, במגדל או בס"ת. אלא קרא דריש בהאי ובהאי. כד דריש במגדל אצטריך צדיק דא דליהוי חזן הכנסת זכאה דקשוט דיוקנא דצדיק עלאה. כד דריש לס"ת למקרי אצטריך צדיק וצדיק אקרי. מאן אקרי צדיק מכלהו, שתיתאה דסליק מאינון שבעה.

א"ר שמעון ודאי דאיהו לא סליק כל יומי אלא שתיתאה לאינון דסלקין. בו ירוץ צדיק, בס"ת ירוץ דברי צדיק דא.

ונשגב, ממאן. מדחילו דמלאך המות דהא אוריך יומין. ונשגב, דלא יתנזיק לעלמין.

בההוא מגדל דסלקא בין אינון מגדלין קיימא נהירו חד בדיוקנא דס"ת. כד אתי ציפרא נטלא ההוא מגדל מאתריה וקאים גו אמצעו דעזרה תחות גדפי דכרובים, ומדהוה רומיה לרום שמיא מאיך ועאל תחות אינון כרובים ושורוי בין רישי כרובים.

תלת מאה פתחין תמן, בפתחא דאמצעיתא קיימא נהירו דא דיוקנא דס"ת, ביה זמין מלך ישראל למקרי בפרשת הקהל ודא ליהוי מלכא משיחא ולא אחרא ובההוא ס"ת דההוא נהירו.

אי חסידא קדישא, זכאה איהו דמפומיה ישמעו קל נעימו דמלוי מאינון מלין סתימין דפריש באורייתא. בכל ריש ירחי ושבתי ומועדייא זמנן כד בעאן כל בני מתיבתי לסלקא לעילא לגו מתיבתא דרקינא כלהו מתכנפי לגבי מלכא משיחא ואיהו פריש מלין ומגו מתיקו דמלוי בתיאובתא סלקין. כלהו עשר מלין גניזין לך מאינון מלין דאיהו פריש ליומא דשאלתין לך.

כד קיימא ההוא מגדל באמצעו דעזרה ופתחא דא פתח פתחין אינון כרובים פומייהו ופרשי גדפייהו ונהיר נהירו עלאה על האי פתחא ואיהו ס"ת פתיח ואינון כרובים פתחי ואמרי (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם, וסגירן פתחין וס"ת אתגליל.

מאן חמא נהירו דנהרא דהוא ס"ת, כוליה נהרא דנהיר, אתוון דיליה שלהובי דאשא מארבע גווי דאינון דעלמא עלאה כלהו בלטי ומנצצי. לית מאן דיכיל למיקם בהו בר משיח.

סגיר פתחא דא, כרובים משתככי והוא מגדל פרח וקיימא באתריה בין שאר מגדלים.

בהוא פתחא דאמצעיתא אית עטרה דפז עלאה ויקירא גניזא דלא אתחזי השתא, גליפא מחקא בכל זיני אבני יקר וחמינא למהוי על רישא דמלכא משיחא כד סליק בהוא מגדל, ותרין נשרין דא מסטרא דא ודא מסטרא דא נטלי לה בידיהו.

כד יסליק מלכא משיחא יתתקנון נשרין ונטלי עטרה דא. בשעתא דשאר למקרי יפתח פתחא אחרא ומתמן יפוק ההוא יונה דשדר נח בימי טופנא דכתיב (בראשית ח) וישלח את היונה, ההיא דאשתמודעא ולא מלילו בה קדמאי ולא ידעו מה היא אלא מהכא נפקת ועבדת שליחותא.

ובשעתא דכתיב ולא יספה שוב אליו עוד לא ידע בר נש לאן אזלת אלא תבת לאתרהא ואתגניזת בפתחא דא, ואיהי תטול עטרה בפומה ותשווי על רישיה דמלכא משיחא מטי ולא מטי, וכדין כתיב (תהלים כא) תשית לראשו עטרת פז.

וכיון דיקרי מלכא משיחא בס"ת יקומון תרין נשרין דא מכאן ודא מכאן ויונה מאיך ומלכא משיחא נחית ועטרה על רישיה עד דרגא בתראה ותרין נשרין פרחין לעילא על רישיה ויונה תבת נקסה ע"א ועטרה בפימה ויקבלון לה אינון תרין נשרין.

דוד מלכא זית רענן אקרי קמיה זקב"ה דכתיב (תהלים נב) ואני כזית רענן בבית אלהים וגו'. עלה זית, דא מלכא משיחא בריה דדוד ודא איהו דרמיז יונה דא ביומי דנח דכתיב (בראשית ח) והנה עלה זית טרף בפיה. ההוא עלה זית טרף וחטף ליקרא דיליה. במה, בפיה, דקיימא על רישיה ומקבלא יקר מהאי יונה.

ומאי דכתיב טרף ולא טרפה, אלא כדכורא דא דעביד חילא ונצח. במתיבתא דרקינא יונה דכר הוה ומגן דאקרי יונה כתיב כנוקבא וכתיב כדכורא בזמנא דמקבלא יקר דא.

מגד"ל דא כד תב לאתריה נהיר כנהירו דעינא דשמשא דכתיב (תהלים פט) כסאו כשמש נגדי, ואף דכרסייא אחרא ליהוי ליה בנסין ואתין רברבין. בריש מגדל דא אית עופין דנורא דקא מצפצפאן כד

סליק צפרא, צפצופא דנעימו דלית נעימו ונגונא כההוא נעימו, נעילא מכלהו זינין אחרנין ושפנינין דקא פרחין באוירא סלקי ונחתי נחתי וסלקי לא משתככיין לעלמין. אתוון זעירן ואתוון רברבן פרחין בינייהו.

אי חסידא קדישא בשעתא דאתוון פרחין חמי ב"נ מאתוון רברבן כתיב באוירא לפום שעתא (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. בטשי אתוון זעירן בהו ופרחי ואתחזי מנייהו כתיב והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום וגו'. מהדרי אתוון זעירן ובטשי בהו ואתחזי מנייהו כתיב ויאמר אלהים יהי רקיע וגו', וכן כל עובדא דבראשית פליאן רברבן וחדו לעיינין עובדא דאתוון אליון. זכאה עמא דכל דא מחכאן.

אי חסידא קדישא מאן דנטיר ברית שוי ליה אבתרוי ואיהו לקמא. ואי תימא מאן דנטיר ליה לאחורא, הא נטירו רב ועלאה מכלא דנטיר ליה. ומאן איהו, צדיק עלאה ברחימו סגיא. עאל בין צדיק וצדק ואשתכח נטיר מכל סטריין. זכאה מאן דנטיר ברית דא, ועל דא ישראל אתחזון כל דכורין דנטירין את קיימא דא קמי מלכא קדישא. מאן איהו דיכיל לנזקא לברא דאיהו באמצעייתא, אבוה מכאן ואמיה מכאן ואיהו בינייהו ודא כד איהו אחרי יי'.

ת"ח ההוא רקיע כד סחרא בגלגולא מנגנא בנגונא ומקל נהימו דמיין דנבעין לא ידיע ההוא נגונא, כל אינון אגנין די בארבע סטריין מליין מנביעו דמיין דנבעין. מאן דאיהו לגו בתרין סטריין קיימא תמן, חד בחדוא דלית חדוא כההוא חדוא בעלמא לקיימא (שם ק) עבדו את יי' בשמחה, וחד ביראה דלית דחילו כההוא דחילו בעלמא לקיימא (שם ב) עבדו את יי' ביראה.

חד מעיינא דמייא דנביע מסטר מזרח דא הוא דאמר יחזקאל נביאה. מהאי מעיינא לא יכלין לסיימא שבחא כל בני עלמא. באתר דאתייליד תמן לסטר מזרח לית עומקא ורומא דיליה אלא זרתא ולא יתיר. כד נבעין מיא וסלקין סלקין כל זיני מרגלאן בגוון חד לפום שעתא, נפלי אליון והא סלקין אחרנין בגוון אחרא בכל זיני גוויין דעלמא, נפלין אינון מרגלאן ולא נפלי לבר.

סחרניה דההוא נביעו חיזור ושושן סחרן ולא יכלי למיקם על אינון גוויין, כלהו שלהובין מלהטאן ולא יכלין לאסתכלא בהו.

לא ידיע חשיבו דעובדא. טרפין דלהון מנצצן בכמה גוונין עובד ציור אומנו דמארי עלמא, חפין על תלת מאה ושבעין וחמש כרובים דתחותייהו בתר שבכין אחרנין לגו ואינון שבכין סחור סחור דעזרה לגו. ולעילא מנהון אינון [קסה ע"ב] גופנין פרישאן, תחות גופנין אינון כרובים כלהו גדפין פרישן משלבן אליון באליון. הכא אמר רב מתיבתא דכל מאן דאסתכל באינון גופנין מנהרין אנפוי כנהירו דשמשא.

אינון שבכין דאתתחמן סחור סחור דעזרה כלהו מרקמן בחוטיין דנהרין בגוונין סגיאין מלהטן בארבע זיני נהורין דאשא, שלהובין סלקין וגוונין מנצצן ולזמנין שלהובין משתככי וגוונין ונהורין סלקין ובטשי אליון באליון.

שית אלף אגנין לגבי אינון שבכין, ארבע גוונין לארבע סטרין דעזרה. אליון אינון רברבין ונביעו דמיין חין בכל סטרי ואינון נפלי באינון אגנין ובלעי תמן באתרייהו ואליון מיין לא ידיע לאן אזליון.

באמצעו דעזרה יקומון כלהו ישראל ואתחזון קמי מלכא קדישא. בסטר דרום בעזרה דא אתייליד חד מעיינא דמיא וינתדמי דקא ישטפון מיא כל עלמא. מאן דייעול בהו יהון מי ברכים, אי ייעול בהו גיבר רב ייעול בהו עד ברכים, אי תינוק בר יומא עד ברכים אינון. מאן דשתי מנייהו אתחכם ואתפקח בחכמתא.

מעיינא דא נפיק מגו מרגלא חדא זעירא בכותלא דדרום, אינון מיין בלעין גו אתרא ומתמן יפקון לבר ממקדשא עד דייעלו לנחל שטים וישטפן ההוא זמה דאולדין מיא דשטים. ועל דא מיין אליון בעזרה בגין אינון דאתחזון תמן דכורין, הוו שתאן מן מיא לא חיישי בנוקבי במיתיהון לאתחזאה קמי מלכא קדישא. תו דהא יתפקחון למנדע מלין סתימין דמלכא עלאה. גו מקדשא דא כל הרהורין ישתכחון בר הרהורי דחדוא דמלכא קדישא.

ענפא חד נפקא גו אמצעו דההוא מעייניא. אמר רב מתיבתא כד קריבנא לההוא ענפא גו מעיינא אסתלק ענפא לעילא לעילא, כל מה דקריבנא הכי אסתלק.

יסודא ושרשא דההוא ענפא לאו איהו אלא במיא. ההוא ענפא חפי עלמין, כל גוונין דעלמא באינן טרפין דיליה. איבא דיליה לא ידיע מהו ולא יכלין למנדע. ואמר דקא שאיל למשיח על ההוא איבא ואמר איבא דא גניז לאיש משענתו בידו מרוב ימים. מאן דזכי למנדע דא לינדע.

רקיע חד אית על ההוא ענפא פריש לעילא, ההוא רקיע אזיל טלא ע"ג מעיינא דא ולא יתיר. כד אסתכל ב"נ לההוא רקיע מרחיק דמי תכלא, קריב יתיר דמי סומק, קריב יתיר דמי ירוק, קריב יתיר דמי חוור זלא חוורו בעלמא כגיניה. טלא דקא אזיל מניה אשתאיב ההוא ענפא ועביד איבא דא ואתרבי. ההוא רקיע איהו אזיל בגלגולא יתיר ממה דעיינין יכלין לאסתכלא.

כל אינון נטרי קיימא קדישא דבעו לאתחזאה קמי מלכא דהא לא אתחזון אלא בגין לאחזאה דאינון בני גזירו קדישא ועל דא כתיב (שמות כג) יראה כל זכורך, אינון בני קיימא קדישא. דייק רב מתיבתא זכורך ולא זכרך דהא זכר כתיב ולא זכור. מאי זכורך, אלא כל אינון דנטרי קיימא קדישא ולא חבאן ביה אינון הוו בני מלכא דבכל יומא משתבח בהו ודכיר לון תדיר, ועל דא זכורך ההוא דאית ביה קיימא קדישא דדכך לון מלכא בכל יומא דלית שבחא קמי מלכא עלאה אלא במאן דנטיר קיימא דא. ועל דא בעי דיתחזון תלת זמנין בשתא קמיה. תלת זמנין אמאי, אלא בגין אבהן קדמאי דקבילו להאי ברית בקדמיתא, ובגין כך תלת זמנין אינון בשתא. אברהם קביל ברית, יצחק קביל ברית, יעקב הוה שלים מכלהו ועל דא כתיב ביה (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלים מכלא.

אברהם תמים אקרי ולא הוה כ"כ שלים אבל תם שלים מכלא. מה כתיב בנח, (שם ו) איש צדיק תמים היה בדורותיו, דהוה רשים ברשימו קדישא בינייהו. ואמר רב מתיבתא בכל אתר דכתיב תמים דרשים ברשימו קדישא באת קיימא דברית, ובגין [קסו ע"א] דנטיר ברית דא אקרי תמים בדורותיו, מה דלא הוו כלהו הכי דאינון מחבלן ארחייהו.

ועל דא כתיב את האלהים התהלך נח. וכי מאן יכיל למיהך עמיה, אלא כל מאן דנטיר ברית קדישא אזדווגת ביה שכינתא ושארת עליה, ובגין כך (דברים יח) תמים תהיה עם יי' אלהיך, תמים תהיה ולבתר עם יי' אלהיך בזווגא חדא דכיון דנטיר ברית דא עם יי' להוי ולא אתפרש מניה.

באברהם כתיב (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, גזירו דאת קיימא. התהלך לפני, מהכא
דלא יהך גברא בתר אתתא אלא לקמהא ארח כשרא איהו. והא כתיב (שמות כג) הנה אנכי שולח מלאך
לפניך, (שם לג) ושלחתי לפניך מלאך.

אברהם דלא הוה גזיר דחה ליה לקמא, ועל דא לא כתיב היה תמים והתהלך לפני אלא התהלך
לפני דלא יאות אנת עד שתהא תמים, וכן בכלהו, כיון דב"נ תמים ונטיר ליה מיד היא לקמא ואיהו
אבתרא, כשר איהו לדא. לגרעונא מה כתיב, (שמואל א טו) כי שב מאחרי.

נח גזיר הוה ותמים, פריעה לא הוה ביה, ובגין דלא הוה ביה פריעה מה כתיב, את האלהים
ולא אחר האלהים. לקמא לא הוה בגין דהוה גזיר, לאחורא לא הוה בגין דלא אתפרע. איך הוה, את
האלהים, סמיך ליה ולא יכיל לאסתכלא ביה דלאו כשרא כ"כ.

בישראל כתיב (שמות יג) וי' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן ולילה בעמוד אש וגו'. כיון דאמר
ישראל (שם יד) המבלי אין קברים כי טוב לנו עבוד את מצרים, כביכול אתחלש דעתא, כתיב ויסע
מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם.

ויסע מלאך, למעבד בהו נוקמין.

ועל דא חדי משיח וחדו רב מתיבתא דקא אתבשר בדא, ואמר רב מתיבתא דייק למשיח מנא
הוה לדניאל דקא אמר (דניאל ה) פריס פריסת מלכותך ויהבת למדי ופרס. מאינן אתוון דופרסין
אשתמע ליה, והכא מאי הוא.

א"ל הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותא ע"י דמשיח אחרא ולבתר ישלוט מלך פרס ויטול
מלכוון סגיאין והוא ישלוט על ארעא קדישא תריסר ירחי והוא ישלוט וקטיל סגיאין וההוא משיחא
ולבתר יפול ויקבלון מלכותא קדישי עליונין, ועל דא ופרסין מלכא דפרס אשתמע הכא.

אי חסידא קדישא כמה חדוא על חדוא בהווא מעיינא מגדלא כל זיני אילנין דנציב קב"ה בגנתא דעדן וכלהו קיימי לאסוותא טרפין ואיבין וענפין ולחדו לבא תדיר ולית מנייהו כפנא ודאגה ואנחה לעלמין. זכאה עמא דכל דא גנין לון.

אמר ר' שמעון בקרקע דהיא מקדשא אית מאלין פליאן.

א"ל אי רבי אי רבי זכאה חולקך דכל האי... בהווא... ע"ג הווא מעיינא רקיע אבל לית מאן דיכיל לאסתכלא ביה. לזמנין נהירו דיליה נהורא לזמנין חשוכא לזמנין גוון ארגוונא מנצצן דלא יכלין עיינין לאסתכלא לעילא. הווא דשאלת מהווא קרקע דמקדש רב מתיבתא לא פריש מניה דהא גניז איהו גו ירדנא והא אמינא לך מה דאמינא, אבל נשאל מלה דא ותנדע מה דתנדע.

ירדן דא עאל ואתמשך זמנא חדא בשתא גו הווא נהר דנפיק מעדן, לאו מאינון נהרין ארבע דאתמשכן מניה אלא ביה ממש. כיון דמטי לגביה איהו אתמשך ואתפשט ועאל גו ירדנא וכיון דמטי לגבי קרקע דמקדשא אשתכך תמן תלתא יומין ולא אתפשט ולא אתמשך לאתר אחרא. ואמר רב מתיבתא דכד אהדר הווא נהר לאתריה שביק תמן כל מיני ציורין דקא עביד קב"ה בגנתא דעדן באינון ציורין דתחות...

...לדוכתייהו אלין הכא ואלין הכא וסלקי ונחתי כדקדמיתא.

בהווא סטר דרום אית תלת מאה וחמשיין עמודין מכל זיני מרגלאן ואלין אינון דסחרן תדיר ונטפין בוסמין טמירין דלא אתגלו לעלמין. ארבע אגנין בכל [קסו ע"ב] עמודא ועמודא נעיזין וכד אינון בוסמין נטפין מאינון עמודין נפלין בהו ואתמליין כלהו אגנות ולא נפקי בוסמין לבר. מאינון בוסמין זמינין לזמנא דאתי לאקטרא קטורתא בכל יומא קמי מלכא קדישא דלא יהו מכתישו דבני נשא. אינון בוסמין לא ידיע עקרא דלהו וממה הוו אלא מאינון עמודין נפלי תמן.

תרין נשרין בכל עמודא ועמודא מתנצצן מתלהטן בכל גוונין, שבע מאה נשרין אינון, פרחין אלין הכא ואלין הכא בגלגולא דעמודין. כד אסתחרן לא יכלין עיינין לאסתכלא דוכתא בהו. תלת אתוון בלטיין ופרחין מפימא דא לפימא דא בגלגולא דעמודין ונשרין. כל אינון אתוון מוקמן באשא חוורא

ודהבא ירוקא. תרין אלפין ומאה מנרתין דתליין בין אינון עמודין ותרין אלפין ומאה שרגין בכל מנרתא ומנרתא, דלקין ביממא ובליליא מתדעכי על צערא דישראל. כד אתי צפרא נהרין כלהו מגרמייהו.

אדהוו יתבי ואמרי דא רמש ליליא. אמרו ליה לר' שמעון אי חסידא קדישא נהירו דעלמא טול פנקסא דאחמתא דא וטול שרגא וכתוב מלין אלין דהא מטא זמנא דילן לפקדא כל חד וחד לגו קבריה, עד פלגו ליליא דקב"ה עאל גו גנתא לאשתעשעא בהדי צדיקייא וכדין כל חד וחד פרח לתמן. ולמחר נהוי לגבך הואיל ויהבו לן רשו לאשלמא דורונא דקא משדרי לך. פרתו.

בכה ר' שמעון וגעה. פתח ואמר (משלי ה) אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד. אורייתא אורייתא נהירו דכל עלמין כמה ימין ונחלין ומקורין ומבועין מתפשטי מנך לכל סטרין, מנך כלא, עלך קיימאן עלאין ותתאין, נהירו עלאה ודאי מנך נפקא. אורייתא אורייתא מה אימא לגבך, אילת אהבים אנת ויעלת חן גבי עילא ותתא, רחימין דילך מאן יזכי לינקא מנך כדקא יאות. אורייתא אורייתא שעשועין דמארך, מאן יכול לגלאה ולמימר סתרין וגניזין דילך.

בכה ואעיל רישי בין ברכוי ונשק לעפרא. אדהכי חמא כמה דיוקנין דחברייא שחרניה. א"ל לא תדחל בריה דיוחאי, לא תדחל בוסינא קדישא, כתוב וחדו גו חדוא דמארך.

כתב אינון מלין דשמע כל ההוא ליליא ולעא לון ולהג לון ולא אנשי מלה, וההוא שרגא נהיר קמיה כל ההוא ליליא עד דאתא צפרא. כד אתא צפרא זקף עינוי וחמא חד נהירו דהוה נהיר ברקיעא, מאיך עינוי לתתא, אהדר כמלקדמין וחמא נהירו בכל רקיעא דנהיר וסליק ובהוא נהירו דיוקנא דביתא בכמה ציורין. חדא ר' שמעון ולפום רגעא אגניז ההוא נהורא.

אדהכי הא אינון תרין שליחן אתיין, אשכחוהו רישיה בין ברכוי. אמרו ליה שלמא עליה דמר, שלמא למאן דעלאין ותתאין בעאן לאקדמא ליה שלם. יקום.

קם ר' שמעון וחדא בהון. אמרו ליה ולא חמית נייחא דרוחא דעבד לך מארך, חמית נהירו דביתא ברקיעא.

אמר לון חמינא.

אמרו ליה בה שעתא אפיק תהומא בי מקדשא ואעבריה קב"ה בימא רבא ומנהירו דיליה הוה נהיר ברקיעא.

אמרו ליה רב מתיבתא בעא בשלמך והא ידע דאנן שליחן לגבך, וכמה מלין חדתין עתיקין אתחדש באורייתא בהא ליליא.

אמר לון במטו מנייכו אמרו חד מלה מנייהו.

אמרו לא אתייהיב לן רשו אלא למאן דאתינן לגבך, אבל מלה חד הוה לגבן השתא, דפתח רב ואמר (בראשית יב) ויאמר יי' אל אברם לך לך מארצך וגו', דא בגין לאנהרא ביה נהירו. כגוונא דא מאן דלא זכי באתר דא יהך וינטייל גרמיה לאתר אחרא ויזכי ביה. אעא דדליק ונהורא לא סליק ונהיר ביה, ינענעון ליה ויסלק ביה נהורא ואנהיר. והוינן זמינין למשמע אבל בגין למיתי גבך [קסז ע"א] לא בעינן לאתעכבא.

חדי ר' שמעון. אמרו ליה אי חסידא קדישא כל מלין די בגוון באורייתא מלין זעירין אינון בכל מלה ומלה, ואינון מלין זעירין כמה אינון מלין רברבין ועלאין עד דלית לון שיעורא דהא לית בגוון ספקא אלא ברירו דאורייתא על בורייה. והשתא רב מתיבתא פריש מלין סתימין על דא בגין דעקרא דנשמתא אמאי לא נהיר באתר דא זכי לאתנהרא באתר אחרא, ועד כען לא זכינן בהו בגין למיתי גבך.

ומלה אחרא זכינן למשמע מניה, רוחא דאזלא בערטורא בההוא עלמא בלא בנין אנתתיה אתעביד מאנא לאתבנאה איהו. מאי טעמא, אנתתיה איהי שרגא דאתדליקת מניה ותרווייהו שרגא חדא הוו, נהורא דא נפק מנהורא דא. אתדעך דא אתדליק מגו נהוריה ממש בגין דחדא נהורא הוו.

השתא רבי נהדר למלין קדמאין וכד נהדר לאתרין נטייל רשו מרב מתיבתא באינון מלין דנקבל מניה ונימא קמך. זכאה חולקך דאת זכי לנהורין סתימין מכל סטרין מעילא ומתתא, מהאי עלמא ומעלמא אוחרא.

אמר ר' שמעון מלה חדא בעינא למנדע אי תיכול לאודעא לי, נשין בההוא עלמא אי זכאן לסלקא לעילא או היך אינון תמן.

אמרן ליה אי רבי אי רבי בדא אית לן רזא יתירא בגין דלא לגלאה סתרין דתמן, אבל דא יהך ויטול רשו ונימא לך.

אדהכי פרח חד ואתכסי מנייהו ואזל ליה, ולפום שעתא תב לגבייהו. אמר לון זמינא הוינא למיעאל והוו כלהו בעטורא חדא דדייני דינא דחד בר נש דקאים על פתחא דגנתא דעדן ואינון כרובים אחידן ביה ולא שבקו ליה למיעאל תמן והוה בצערא בינייהו וצווח צווחין על גבי פתחא ושמעו כולהו צדיקייא דתמן, והשתא הוו מתכנפי כל בני מתיבתי למיעאל לגבי מלכא משיחא לעיינא בדיניה ואתינא לאודעא לכו ודא חבראי אצטריך למהך תמן דכרוזא הוה אעבר בכל אינון בני מתיבתי דיהוון כנישין השתא קמי משיח.

נטל פתקא חדא ויהב לר' שמעון. אמר טול דא ועיין במה דתמן עד דניתי גבך. פרחו תרווייהו ור' שמעון נטל פתקא וחמא מה דחמא ברזין דתמן כל ההוא יומא. בליליא חמא שרגא ונפיל ביה שינתא, דמך עד צפרא. כד נהר יממא קם ופרח פתקא מניה, והא אינון תרווייהו אתיין, אמרן ליה קום רבי זכאה חולקן קום, בגינך חמינן וזכינן לכמה סתרין עלאין, כמה חדוא אחזיאן לן כד יהבו רשו לגלאה לך כל מה דאת בעי. ריש מתיבתא עלאה נפק לגבן ואמר שאילו בשלמיה דבר יוחאי, אתריה דבר יוחאי הא פנו ליה מכמה יומין, לית מאן דיקרב לגביה זכאה הוא.

רבי רבי כד פרחנא מגבך עיילנא וחמינא כל בני מתיבתי דהא מתכנפי לגו היכלא חדא דמשיח תמן ודיינו דינא דההוא בר נש דקאים אפתחא, שמיה לית לן רשו לגלאה.

אצטער ר' שמעון על דא. אמרן ליה רבי לא תצטער על דא, אנת תנדע בדא ליליא בחלמך. אבל דינא דיינו עליה וגזך משיח דלהוי ההוא בר נש לבר בההוא צערא ארבעין יומין. לסוף ארבעין יומין יצערון ליה בצערא דגיהנם שעתא ופלגא. וכל דא בגין דיומא חדא מן חברייא הוה פריש מילי דאורייתא, כד מטא לחד מלה ידע האי ב"נ דיתכשל ביה ואמר לחברייא שתוקו לא תימרון מדי. ובגין דשתקן חברייא אתכשל בההוא מלה ואכסיף, וההוא כסופא דגרים האי בר נש דיינין ליה בהאי דינא [קסז ע"ב] קשיא בגין דלא בעי קב"ה לשבקא חובא דאורייתא אפילו כמלא נימא.

דיינו דיניה ונפקו כל בני מתיבתא ואנא שאילנא רשו דהא בריה דיוחאי שאיל שאלתא דא ועל דא אחזיו לי מה דלא ידענא מקדמת דנא. אי רבי שית היכלין אחזיו לי בכמה ענוגין ועדונין ואתר דפרוכתא פרישא בגנתא דהא מההוא פרוכתא ולהלאה לא עאלין דכורין כלל.

בהיכלא חדא אית בתיה בת פרעה וכמה רבוא ואלפי נשין זכיין בהדה וכל חדא וחדא מנייהו דוכתין דנהורין וענוגין בלא דחקא כלל אית לה. תלת זמנין ביומא כרוזי אכריזי הא דיוקנא דמשה מהימנא אתי ובתיה נפקת לאתר דפרגודא חדא דאית לה וחמאת דיוקנא דמשה וסגידת לגביה ואמרת זכאה חולקי דרביתי נהירו דא. ודא איהו ענוגין דילה יתיר מכלהו.

אהדרת לגבי נשין ואשתדלן בפקודי אורייתא כלהו באינון דיוקנין דהוו בהאי עלמא בלבושא דנהורא כלבושא דדכורין בר דלא נהרי הכי. פקודין דאורייתא דלא זכו לקיימא לון בהאי עלמא משתדלי בהו ובטעמייהו בההוא עלמא. וכל הני נשין דיתבין בהדי בתיה בת פרעה אקרונ נשים שאננות דלא אצטערו בצערא דגיהנם כלל.

בהיכלא אחרא אית סרס בת אשר וכמה נשין רבוא ואלפין בהדה. תלת זמנין ביומא מכריזין קמה הא דיוקנא דיוסף צדיקא אתא ואיהי חדאת ונפקת לגבי פרגודא חדא דאית לה וחמאת נהירו דדיוקנא דיוסף וחדאת וסגידת לגביה ואמרת זכאה יומא דאתערית בשורה דילך לגבי סבאי. לבתר אהדרת לגבי שאר נשין ומשתדלין בתושבחן דמארי עלמא ולאודאה שמיה, וכמה דוכתין וחיזו אית לכל חדא וחדא ולבתר אהדרן לאשתדלא בפקודי אורייתא ובטעמייהו.

בהיכלא אחרא אית יוכבד אמיה דמשה נביאה מהימנא וכמה אלפין ורבבן בהדה. בהיכלא דא לא מכריזי כלל אלא תלת זמני בכל יומא ויומא אודת ומשבחת למארי עלמא איהי וכל אינון נשין די בהדה ושירתא דימא מזמרן בכל יומא ואיהי בלחודהא אמרת מהכא (שמות טו) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התוף בידה וגו', וכל אינון צדיקייא די בגנתא דעדן צייתין לקל נעימו דילה וכמה מלאכין קדישין אודאן ומשבחן עמה לשמא קדישא.

בהיכלא שתיתאה דבורה אוף הכי וכל שאר נשין בהדה אודן ומזמרן בההוא שירתא דהיא אמרת בהאי עלמא. אי רבי אי רבי מאן חמא חדוא דצדיקייא ונשין זכיין דעבדין לגבי קב"ה.

לגו לגו אינון היכלין אית ארבע היכלין דאמהן קדישין דלא אתמסרן לגלאה ולית מאן דחמי לון. בכל יומא ויומא כדקא אמינא לך אינון בלחודיהון וגוברין אוף הכי, בכל ליליא אתכלילן כלהו כחדא כמא דאתמר בגין דשעתא דזווגא איהו בפלגו ליליא בין בהאי עלמא בין בההוא עלמא. זווגא דההוא עלמא אתדבקותא דנשמתא בנשמתא נהורא בנהורא, זווגא דהאי עלמא גופא בגופא וכלא כמא דאתחזי.

היכלין דארבע אמהן אקרון היכלין דבנות בוטחות. זכאה חולקהון דצדיקייא גוברין ונוקבי דאזלי בארח מישר בהאי עלמא וזכאן לכלהו ענוגין דההוא עלמא, ולא זכינן בהו למיחמי.

אי רבי אי רבי אלמלא בר יוחאי אנת לא אתמסר לגלאה. זווגא דההוא עלמא עביד איבא נקסח ע"א] יתיר מאיבא דאתעביד בהאי עלמא בזווגא דלהון. בזווגא דההוא עלמא בתיאובתא דלהון כחדא כד מתדבקן נשמתין דא עם דא עבדי איבין ונפקי נהורין מנייהו דאתעבדי שרגין, ואינון נשמתין לגיורין דמתגיירן וכל הני עיילין להיכלא חדא. וכד מתגייר גיורא פרחא מההוא היכלא נשמתא ועאלת תחות גדפאה דשכינתא ונשקת לה בגין דאיהי איבא דצדיקייא ומשדרת לה לגו ההוא גיורא ושראת ביה, ומההוא זמנא אקרי גר צדק, והיינו רזא דכתיב (משלי יא) פרי צדיק עץ חיים, מה אילנא דחיי אפיק נשמתין, אוף הכי צדיק איבא דיליה עביד נשמתין.

רב מתיבתא אמר כתיב (בראשית יא) ותהי שרי עקרה אין לה ולד. ממאי דאמר ותהי שרי עקרה לית אנא ידע דלית לה ולד, מאי אין לה ולד. אלא ולד לא הוה מולדא, אבל נשמתין הוה מולדא, באתדבקותא דתיאובתא דאינון תרין זכאין הו מולדין נשמתין לגיורי כל ההוא זמנא דהו בחרן כמא דעבדין צדיקייא בגנתא דעדן דכתיב (שם יב) ואת הנפש אשר עשו בחרן, נפש עשו ודאי.

חדי ר' שמעון. א"ל ההוא גברא אי רבי אי רבי מה אימא לך, בכל ריש ירחי ושבתי ומועדייא וזימני אינון דכורין סלקין לאתחזאה קמי מלכא קדישא, דכורין ולא נוקבין כד"א (שמות כג) יראה כל זכורך, וכד אהדרן אהדרן בכמה מלין חדתין ואהדרן קמי רב מתיבתא.

יומא דא אהדרן מלין חדתין קמי רב מתיבתא על רזין עתיקין צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו וגב', דכלהו סלקין גו מתקלא דאילנא עד לא ייתון לעלמא וכפום תיקלא דמתקלא הכי אית לון בהאי עלמא. רב מתיבתא נחית וגלי ממה דשמע לעילא, מלה חדא גלי ולא יתיר. אעא דלא סליק נהוריה יבטשון ביה

וינהיר. גופא דלא סלקא ביה נהורא דנשמתא יבטשון ביה ויסליק נהירו דנשמתא ויתאחדון דא בדא לאנהרא. בגין דאית גופא דנהירו דנשמתא לא נהיר ביה עד דיבטשון ביה, כדין נהיר נהירו דנשמתא ואתאחד בגופא וגופא אתאחד בה. גופא כדין סליק נהירו מגו נשמתא, מהדר מרומם ומשבח מצלי צלותין ובעותין מברך למאריה, הא כדין כלא נהיר. בגין דאית גופא דלא יכילת נשמתא לאנהרא ביה עד דיבטשון ביה וכדין נהיר ואתאחד דא בדא. אית אעא דלא אתאחד בנהורא ולא סליק נהורא ביה עד דיבטשון ביה וכדין נהיר.

סטרא אחרא בעי למעבד הכי ובטש בחייביא וכל מה דבטש כדין (משלי יג) נב רשעים ידעך, מחרף ומגדף לכל סטרין, לא יכיל לאנהרא כלל וכדין כתיב (קהלת ב) כי מה האדם שיבא אחרי המלך, ובעי לאתדמה ליה ולא יכיל, ועל דא (תהלים יא) יי' צדיק יבחן, ובטש ביה וכדין נהיר ואתקיף בנהירו. יבחן, כד"א (ישעיה כח) אבן בחן.

גחין ר' שמעון ונשק לעפרא. אמר מלה מלה אבתוך רדיפנא מיומא דהוינא והשתא אשתמודע לי מלתא מגו שרשא ועקרא דכלא.

א"ל אי רבי אי רבי כד סלקין לעילא כל אינון רוחין דכורין ונוקבין בההוא זמנא שמעין מלין חדתין ועתיקין. נחתין ועאלין לגו מתיבתא ומהדרן מלין קמי רב מתיבתא ואיהו אולייף לון מלה על קיומיה. כד סלקן מתפשטין מלבושיהון וסלקין, כד נחתי מתלבשאן בלבושיהון דההוא גופא.

אי רבי אי רבי כמה חדתין מלין מגו רב מתיבתא. זכאה איהו מאן דאזער גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב ועלאה בההוא עלמא. והכי פתח רב מתיבתא מאן דאיהו זעיר איהו רב, מאן דאיהו רב איהו זעיר דכתיב (בראשית כג) ויהיו [קסח ע"ב] חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה דאיהו חושבן רב כתיב ביה שנה, זעירו דשנין חד אזעיר ליה. שבע דאיהו זעיר רבי ליה דכתיב שבע שנים. לא רבה קב"ה אלא לזעיר, לא אזעיר אלא לרב. זכאה איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב תמן ועלאה בעלויא.

אדהכי שמעו שירתא דימא בקל נעימו דלא שמעו מיומא דאתבריא קל נעימו דשירתא כההוא נעימו דהו אמרי. וכד סיימו ואמר (שמות טו) יי' ימלוך לעולם ועד, חמו ד' דיוקנין ברקיעא וחד מנייהו רב ועלאה מכלהו וקל אתער ואמר (ירמיה ב) כה אמר יי' זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותיך לכתן אחרי במדבר בארץ לא זרועה. וההוא רב ועלאה מנייהו שאט ברקיעא ואגניז.

קם אחרא אבתריה ואמר (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו אזריכם אשים מחשך לפנייהם לאור ומעקשים למישור אלה הדברים עשיתים ולא עזבתים. סיים ושאת ברקיעא ואגניז.

פתח אידך ואמר (שם לה) ישושום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחבצלת, ושאת ברקיעא ואגניז.

פתח אידך ואמר (שם מג) כה אמר יי' בוראך יעקב ויוצרך ישראל לא תירא כי גאלתיך קראתי בשמך לי אתה, (שם) כה אמר יי' הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה, הנני עושה חדשה עתה תצמח הלא תדעוה אף אשים במדבר דרך בישימון נהרות, תכבדני חית השדה תנים ובנות יענה כי נתתי במדבר מים נהרות בישימון להשקות עמי בחירי. סיים ושאת ברקיעא ואגניז.

כדין דחילו סגיא ואמתני נפל עלייהו. כד הוה נהיר יממא קלא אתער כמלקדמין ואמר עמא תקיפא כאריא גברין כנמרין הבו יקר למאריכון (שם כה) על כן יכבדוך עם ענ. שמעו קל חילין ומשריין דהו אמרי (דה"א כט) לך יי' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ לך יי' הממלכה והמתנשא לכל לראש, והעושר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל וגו', עד ומרום על כל ברכה ותהלה.

תוהו ואזלו. אדהכי נהר יממא, אהדרו רישא וחמו כל מדברא חפי בענני יקר מנהרן מנצצן בגוונין סגיאין. אמרו דא לדא ודאי קב"ה בעי לאשתבחא בתושבחתא דדרא דמדברא דלא הוה בעלמא דרא עלאה כדרא דא ולא יהא עד דייתי מלכא משיחא. ודאי כל מה דאחמי לן קב"ה לא הוה אלא בגין לאודעא לן חביבו דמאריהו עלייהו, לאודעא דאית לון תולקא ואינון בני עלמא דאתי, וזמינן לאחייא בקדמיתא כד"א (ישעיה כו) יחיו מתיך, אלין אינון דרא דמדברא.

א"ל אי מלה חדתא ידעת דאנא ערטירא בה.

א"ל אימא.

אמר קלא דאחדרא בעינא למנדע, ב"נ יהיב קלא בחקלא או באתר אחרא והדרא קלא אחרא ולא

ידיע.

א"ל אי חסידא קדישא על מלה דא כמה קלין אתערו וכמה דקדוקין הוו קמי רב מתיבתא, וכד נחת רב מתיבתא אמר הכי אוקמוה מלה במתיבתא דרקיעא ורזא יקירא איהי. תא חזי תלת קלין אינון דלא אתאבידו לעלמין בר קלין דאורייתא וצלותא דאלין סלקין לעילא ובקעין רקיעין, אבל קלין אחרנין אינון דלא סלקין ולא אתאבידו ואינון תלת.

קול חיה בשעתא דאיהי על קלביטא, איהו קלא משטטא מסייפי דעלמא עד סייפי דעלמא. קול דבר נש בשעתא דסליק מעלמא והוא קלא משטטא ואזלא מסייפי דעלמא עד סייפי דעלמא. קול נחש בשעתא דפשיט משכיה, ההוא קלא משטטא ואזלא מסייפי דעלמא עד סייפי דעלמא.

אי חסידא קדישא כמה מלה דא רב ויקירא. אלין קלין מה אתעביד מינייהו ולאן עאלין ושראן. אלין קלין דצערא אינון ואזלין נמשטטין באורא ואזלי מסייפי דעלמא עד סייפי דעלמא ועאלין גו נקיקין ומחילין דעפרא ואתמרן תמו, וכד [קסט ע"א] יהיב ב"נ קלא אינון מתערין לגבי ההוא קלא.

קלא דנחש לא אתער לגבי קלא דב"נ. היאך אתער, במחאה כד מחי ב"נ מחאה אתער קלא דנחש דאתמר לגבי ההוא קלא ולא קלא אחרא. קלא אתער קלא זינא לזיניה. ועל דא ביומא דר"ה קול שופר אתער קול שופר, זינא בתר זיניה אזלא. ארחיה דנחש לביש איהו לקטלא ולמחאה. לא אתער קלא דהאי נחש אלא בתר זיניה ודא איהו כד ב"נ מחי בחוטרא בארעא וקרי ליה לזיניה, כדין אתער ההוא קלא דנחש לאתבא לזיניה ורזא דא הוי טמירא.

אמר ר' שמעון ודאי מלה דא מלה סתימא איהי ותוהנא היך שלמה מלכא לא ידע מלה דא.

א"ל שלמה מלכא מנדע ידע נלאן כ"כ, אבל מה דלא ידע ההוא קלא מה תועלתא אית בה והיך יתבא. ורב מתיבתא הכי אמר דקדוקא דא לא ידע שלמה מלכא דהא ההיא קלא כלילא איהי רוחא ונפשא מהבל גרמי מעצבונא דבשרא ומשטטא באוירא וכל חד אתפרש דא מן דא. וכד מטא להווא אתר דעאל ביה יתבא כמיתא, וכל אינון חרשין וקוסמין ידעין מילין בחרשייהו וגחנין לארעא ושמעין קלא דא דמתחברן אינון רוחא ונפשא והבל דגרמי ואודעין מלה, ודא איהו (ישעיה כט) אוב מארץ. ועל דא רדיף שלמה למנדע מה דאתעביד מההוא קלא ולא ידע. זכאה חולקך זכאה דקשוט.

כד ב"נ אתער קלא מיד אתחברן ואתער ההוא קלא ולית לה רשו לארכא יתיר, אלא כעין ההוא קלא דאתער ב"נ ולא יתיר, ואי אריך ב"נ קליה איהו לא אריך כל כך בהדיה אלא לסופא דקלא בגין דלא יכיל לארכא. מאי טעמא, בגין דכד נפק בקדמיתא אתאריך מסייפי עלמא עד סייפי עלמא והשתא דעאל תמן לא יכיל לארכא דהא לית ליה אתר למשטטא תמן כדבקדמיתא.

חדי ר' שמעון ואמר אלמלא לא זכינא למשמע אלא מלה דא די לי למהוי חדי דזכינא למשמע מלין דקשוט דההוא עלמא.

א"ל אי חסידא קדישא אלמלא ידעת חדא דמלין בההוא עלמא קמי רב מתיבתא תהוי חדי יתיר.

א"ל מאי חדושא הוה השתא כד אתית לגבאי.

אמר קרא פתח רב מתיבתא ואמר (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניך. חדא אמאי סתימו דעינין למיתא. בגין דעינין גווינן דהאי עלמא איהו וחיזו ודיוקנא דהאי עלמא איהו, אסתים מניה האי עלמא וחיזו דהאי עלמא. סתימו דעיניו כל חיזו דהאי עלמא הא אתחשך מניה וחשכו מניה חיזו דעיניו, לית ליה חיזו בהאי עלמא מתמן ולהלאה.

אמר ר' שמעון יאות תקונא דקדמאי וחכמתא דלהון יתיר ממלאכין קדישין.

א"ל יוסף אמאי ישית ידו מכל בנוי. ואי תימא על בשורה דיליה, ויוסף חי תראה מבעי ליה. אבל ישית ידו בגין דרחימו דיליה הוה ובגין כך דא אסתים מניה נהירו דהאי עלמא ודא נטיל ליה. מאן

דאסטנים עינוי רחימא דיליה אחזי הכי, חיזו דילך דהאי עלמא אתאביד, הא אנא חיזו דילך באתוך,
מכאן ולהלאה יתקנון לך חיזו אחרא דההוא עלמא.

אמר ר' שמעון מה אתהני האי למיתא ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יימא
דאצטריך לאפקחא עינוי בגין לאחזאה דעדיין אזדמן איהו לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדקדמיתא.

א"ל אי חסידא קדישא ודאי אי לא אסטנים מניה כל חיזו דהאי עלמא ולא יתאביד כלא מניה לא
להוי ליה חיזו וחולקא דההוא עלמא. עלמא דא בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא דתחיית
מתייא אפילו כחוטא דשערא לא ישתאר בכך נש מעובדא דהאי עלמא דכלא אתאביד בקדמיתא בההוא
קסטט ע"ב טלא ויתעבר מניה כל זוהמא ולבתר אתעביד כחמירא דא ומניה אתבני כל גופא בריה
חדתא, כך הכא.

א"ל רבי שמעון ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן בלבוש יקר דגופא דכיא קדישא, אי הוה
כגוונא דא בהאי עלמא, ב"נ דאתחזי בההוא גופא כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

א"ל מלה דא שאילו קמי רב מתיבתא תרין עולמין דאתלבשו ביננא בתר דסבלו צערא על חובא
חדא דלא אתחזי לגלאה, ושאלו דא קמי רב מתיבתא ואיהו אמר דהא הוה בהאי עלמא הכי. מנא לן,
דכתיב (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, אתלבשת בההוא דיוקנא דההוא עלמא.
מלכות, דא רוח קודשא דהא מלכות שמיא נשיב רוחא מההוא רוחא דאורא דההוא עלמא ואתלבשא
ביה אסתר, וכד עאלת קמי מלכא אחשורוש וחמא ההוא לבושא דנהורא דיוקנא דאמי לברן אלהין
פרחה מניה נשמתא לפוס שעה.

מרדכי אוף הכי דכתיב (שם ח) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות, לבוש מלכות ודאי,
דיוקנא דההוא עלמא. ועל דא כתיב (שם ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם, פחד מרדכי ולא פחד אחשורוש.

אמר רבי שמעון כמה מתיקין מלין אלין, זכאה חולקי, ודאי ידענא דצדיקייא בהאי עלמא
אתלבשן בלבושא דאקרי לבוש מלכות והכי הוא ודאי.

א"ל אורי דגנתא דעדן נשיבו דרוח קודשא אינון וביה מתלבשן צדיקייא כגוונא דהווי בהאי
עלמא, ולבתר רוח קודשא שראת על רישא דכל חד חד ואתעביד ליה עטרה, וכך הוה למרדכי דכתיב

בלבוש מלכות, דיוקנא דההוא עלמא, ולבתר ועטרת זהב גדולה, דא עטרת דשראת על רישיהון דצדיקייא בההוא עלמא.

כד קבילו ישראל אורייתא כגוונא דא הוה להון, עד דכתיב בהו (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב, אתפשטו מההוא לבושא. וכן כתיב ביהושע כהנא רבא (זכריה ג) הסירו הבגדים הצואים מעליו, וכתיב וילבישוהו בגדים, אליו לבושין דההוא עלמא. מהכא מלין קדמאין, ומהכא כל זמנא דגופא דהאי עלמא קיימא בקברא בקיומא לא אתלבש רוחא בלבושא דההוא עלמא דכתיב ויסירו הבגדים הצואים מעליו בקדמיתא ולבתר וילבישוהו בגדים.

ומלאך יי' עומד, מהו עומד, אלא דא הוא עטרה דאקרי מלאך יי' דקיימא על רישיהון דצדיקייא ודא איהו עומד, עומד על רישא לעילא לבתר דאתלבשן בלבוש יקר.

תרין גופין כחדא לא יכלין למיקם. כל זמנא דהאי קיים רוחא לא מקבלא אחרא, אתעבר דא הא אחרא זמינא מיד ודאי, דא נפיק ודא עאל. כגוונא דיצר הטוב ויצר הרע בהאי עלמא, לא בעי קב"ה דתרווייהו יקומון כחדא.

אמר ליה תוהנא על מה דכתיב (שם) והשטן עומד על ימינו לשטנו. וכי יהושע בן יהוצדק כך, שאר בני עלמא על אחת כמה וכמה.

א"ל אי חסידא קדישא כמה טמירין וסתימין מלין אליו.

א"ל אע"ג דחברייא ידעין במלין דההוא עלמא לא יכלין למנדע ברזין אליו, דכיון דבר נש בההוא עלמא מה תועלתא אית לההוא שטן לאסטאה ליה, ולא די ליה דאפיק נשמתיה מניה וקטיל ליה.

אמר ליה אי חסידא קדישא זכאה חולקך. ת"ח תיאובתא דההוא שטן לא הוי אלא בגין דלא אתלבש ההוא זכאה בלבושא דכיא קדישא. כיון דחזי דמלבושא דיליה אתדחא ולא אתחשיב על דא אסטי ליה. מאי טעמא, בגין דאי אתלבש בההוא לבוש יקר מיד לבושא דזוהמא ועבידתא דההוא שטן יתבטל ואתעבר מעלמא. ותו דבכל זמנא דלא אתלבש פקדא רוחא לההוא גופא דזוהמא דיליה וניחא

ליה לשטון, וכיון זיתלבש [קע ע"א] בההוא לבוש יקר הא אתבטיל גופא דא וליה ליה זוכרנא בהדיה לעלמין.

ואי תימא דאנן פקדין לבי קברי בריש כל ליליא, לאו על גופא היא אלא נפשא אזלא ערטיראה כל זמנא דבשרא קיימא ורוחא פקדא עלה ונפשא לגופא, אבל השתא פקדונא איהו לנפשא דאיהי משתככא ואשתאבת בשכוכי גו גרמי, ובגין כך בריש כל ליליא פקדונא דרוחא לנפשא ולאן על בשרא. אי חסידא קדישא תא ואגלי לך מלה סתימא. בניינא דגופא דבר נש הכי הוא, רוחא מעם רוחא דקודשא, נשמתא מגו אילנא דחיי. כיון דרוחא קדישא יהב חילא מיד רתיכין דילה יהבי חילייהו, חילא דלהון גרמי ושייפין כלהו מסטרא דלהון ותקונייהו דא על דא. סטרא אחרא יהבת בשרא ומסטרא דילה אתיא בשרא ולא מלה אחרא, רתיכין דילה יהבין כל אינון גידין וערקין לאמשכא דמא לבשרא. בתר דאלין יהבי שמיא יהבי חילייהו, ומאן אינון, עור דאתמשך על כלא כגוונא דלהון. לבתר מתחברן שמיא וארעא כחדא ניהבי אשא ומיא ואוירא ועפרא לאגנא על כל אליון ולחפיא על כלא.

לבתר כל חד נטיל חולקיה דיהב ואתבטל. רוחא קודשא ורתיכין דילה, רוחא דקודשא רוחא דיליה קיימא ונשמתא סלקא. רתיכין דרוחא דקודשא גרמין דלהון קיימין, ועל דא חשיבו דגופא גרמין הוו ובגין כך כתיב (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ, ובשרא לא כתיב.

וכל זמנא דבשרא דסטב אחרא קאים בקיומא ההוא שטן קיימא לאסטאה. אתעבר בשרא לית ליה רשו לאסטאה דהא לית ליה על מה דאסתמין, ועל דא כתיב (איוב לג) יכל בשרו מרואי ושפו עצמותיו לא ראו, מההוא חיזו דשטן דקיימא לאסטאה ולא יכיל כיון דיכל בשרו.

ושפו עצמותיו לא ראו, לא אתחזון לגביה דלית ליה בהון חולקא. אע"ג דשף כל אחד ואחד מדוכתיה לא תבע עלייהו ולא קאים לאסטנא בגינייהו דבתר דבשרא מתעכלא הא לא תבע דינא ולא קאים לאסטנא ולא אידכר לב"נ בשום מלה בעלמא.

א"ר שמעון השתא ידענא מלין על תקונייהו, ודאי יאות ליה לאסטנא.

א"ל ר' שמעון חגור זינך ותקין גרמך, אי תבעי למנדע מלין דשארית או אי תשאל בהני מלין

אימא.

א"ל ודאי הא ידענא דביתאי שכיבא דלא ידעת מני וחברייא ידעין. נשין מ"ט דעתייהו קלה.

א"ל דעתא אתיא בשית דרגין וכל חד נטיל חולקיה, מה דאשתאר קל איהו אבל יקירא. במלה דא לא תשאל דהא ידענא דלאו על ביתך שאלת אלא על מה דכתיב (ישעיה יט) הנה יי' רוכב על עב קל, וההוא עב קל אקרי דעת מההיא כלה יראת יי' ואיהו קאים באמצעייתא כגוונא דדעת עלאה אבל אקרי קל. והא ידענא שאלתא דילך מאי היא, אבל שארי וחגור זינך וקטיר קטרך דהא עידנא הוא לגלאה במה דשארית.

עובדא דעל אנפי רוחב ביתא, אולם דעזרה לגו. בהאי עזרה אית תריסר פתחין לפום חושבן שבטיא דישראל. בפתחא חדא כתיב ראובן ובפתחא אחרא כתיב שמעון וכן כל שבטיא דישראל רשימין על אינון פתחין. בזמנא דיסלקון לאתחזאה קמי מאריה דעלמא מאן דעייל בפתחא דרשים ביה ראובן אי משבטא דראובן איהו מקבלין ליה פתחין ואי לאן פלטין ליה לבר וכן בכלהו דלא יקבלון פתחין אלא למאן דאיהו מההוא שבטא דרשים בהן ובדא יתחקקון וישתמודעון כל חד וחד.

תלת מאה ושתינ וחמש עמודין דנהורא מלהטא אית בכל סטרא מאינון ארבע סטרינ, כל אלין עמודין אקרון עמודים חיים בגין דלא קיימא נהורא דלהון [קע ע"ב] שכיך באתר חד, וכלהו אלין סלקין ואלין נחתין יהבי דוכתא דא לדא, אלין דסלקין בטשי דא בדא ומנגני נגונא ואלין דנחתי אוף הכי.

אלין דסלקי דנגני נגונא מאי נגונא מנגני, שיר יתמא (תהלים צח) מזמור שירו ליי' שיר חדש כי נפלאות עשה וגו'. שיר חדש, וכי אית שיר עתיקא. אלא שיר דעד כען מלאכין קדישין לא שבחו ליה בגין דאיהו חדש וליהוי חדש. מאי טעמא איהו חדש, בגין דההוא דמחדש עולימוי משבח ליה ואמר ליה.

והכי אמר רב מתיבתא דא אקרי חדש ואיהו חדש בגין דדביק בשמשא ולא אתפרש מניה, לאפקא סטרא אחרא דלית ביה חדושא דכתיב ביה (קהלת א) אין כל חדש, זקן הוא ואתבלי ולא אתחדש.

תו פתח רב מתיבתא שרה אתחדש בעדונא, דרגא דילה גרים דכתיב (בראשית יח) אחרי בלותי היתה לי עדנה. מאי עדנה, משיכו דעדן עלאה, ובגין דאתמשך עלה מסטר דנוקבא כתיב עדנה בה' ובגין כך כתיב היתה ולא היה.

ואדני זקן, וכי אע"ג דאיהו זקן לא אתחזי לאולדא. אלא בגין לאזער גרמה דאתדבקת בההוא זקן וכסיל דלא אתחדש ולא עביד תולדין דאלמלא הוה עביד תולדין הוה מטשטשא עלמא. ועל דא אהדר קב"ה למה זה צחקה שרה וגו'. ואי תימא והא כתיב (שם כד) ואברהם זקן בא בימים. אלא בא בימים, באינון יומין עלאין דמחדשי עולמין כנשרא.

וע"ך נגונא דא נגונא דההוא חדש איהו. הושיעה לו, למאן, לההוא חדש הושיעה ימינא דמלכא עלאה ודרועא דיליה.

אינון דנחתי אוף הכי מנגני ואמרי שירה אחרא יתמא. ומאן איהו, (תהלים ק) מזמור לתודה דאיהו יתמא אוף הכי. נהורא דלהון חד אתחזי וכד מתגלגלי אתחזון חמש גוונין דנהורין בכל עמודא ועמודא. עמודין אלין כלהו חללין מלגאו וכד סלקי ונחתי נפקי מנייהו שלהובין דנורא כגווני חיזור ושושן. לעילא מכל עמודא ועמודא אית תלת תפוחין דבטשי בהו תלת גוונין סומק ירוק וחווור, בכל גוון וגוון מלהטן אתוון בלטי משלהובי ירוקא דאשא ולא משתככי לעלמין ולית מאן דיקום עלייהו.

ארבע גלגלין מתחמן עובד ציור בכל עמודא ועמודא, באינון גלגלין אית פליאן רברבן. כד מסתחרן מפקין מנייהו זגין דדהבא ואבני יקר ומיד מתכנשי בגווייהו ולא נפלי לארעא. כד נפקי אינון זגין דדהבא ואינון אבני יקר גו אסתחרותא דגלגלין אשתמע קלא דאמרי (ישעיה נד) זאת נחלת עבדי יי' וצדקתם מאתי נאם יי'.

תרין אריין בכל גלגלא וגלגלא, אריא חד מסטרא דא ואריא מסטרא דא וכלהו מאשא ירוקא, ובגלגולא דקא מסתחרן גלגלין מתחבקן אלין באלין ואזלי כלהו בגלגולא מתדבקן דא בדא. כד סלקין עמודין מנהמן אריין אלין באלין ותפוחין פרחין באוירא וסלקין לעילא ובטשי אלין באלין באוירא ותבו לאתרייהו ומתמן נפלי ואריין פשטי ידייהו לנטלא לון וסלקין אינון מגרמייהו. אי חסידא קדישא מאן חמא חכמתא דאומנו דצייר קב"ה בעמודין אלין.

בפלגו יומא נפקין תרין נשרין בכל גלגלא וגלגלא ולא ידיע אתר דנפקי מתמן ושריין על רישיהון דאלין אריין, וכדין משתככי עמודין וגלגלין וקיימי בקיומיהו ותפוחין נפלי על פומיהו דנשרין ומקבלי לון ומיד פרחין מפימא לפימא ואזלי ומשטטי ביניהו ותבו לאתריהו ולא ידיע מאן היא. לבתר שעתא ופלגא נשרין ארימין קלא ומנגנין נגונא תאיבא ואתמרין ולא ידיע בהי אתר.

סחרנייהו דאינון עמודין אית שבכין עובד ציור אשא סומקא ונהורא חוורא וחוטין דדהבא סחור סחור סחרין לכל סטר ומעיינא דמיא [קעא ע"א] כד"א (זכריה יד) והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלם חצים אל הים הקדמוני וחצים אל הים האחרון.

הכא פריש רב מתיבתא קרא דא לגו ולבר ואדהוה פריש קרא דא, אי קדישא אי קדישא, קל ינוקא אתער מלבר, ההוא ינוקא דהוה פריש תלמודיה וגמיר קמי חד עמודיה דעלמא בריה דרבי יהודה דרבית אנת, והווי אחדי ביה לדינא וקליה אתער מלבר בהאי קרא ואמר מיא דאינון מלרע היך סלקין לעילא מניה לאתר עלאה יתיר מניה בכמה דרגין, ומה אצטריך לון לאינון מיין, ומה אתר דכל מבועין ונחלין נפקי מניה ולית פטיקו למבועי ונחלוי אתשקי מאתר נגיב, מאן חמא חפירא דבירא יהיב מיין למבועא דנביע. וכי ירושלם יהיב מיין אל הים הקדמוני, אתר דכל מימין דעלמא נפקי מתמן ונבעין. אי חסידא קדישא לקליה דא אשתככו וצייתו כל קלין דבני מתיבתי דתמן ובגין כך לא יכילו מארי דדינא למקרב גביה.

בכה ר' שמעון. א"ל לא תבכי בוצינא קדישא, זכאה חולקך דאפילו ינוקי מנך אמרי רזין סתימין דאורייתא.

תא ואימא לך מה עבדו כל בני מתיבתא על קליה דההוא ינוקא כד עאל קליה כגירא לגו וכלהו צייתו ליה. בההוא שעתא אזדעזע רב מתיבתא וכל אינון דהווי קמיה, אמר מאן אינון דלא שבקין לההוא ברא דאלהא חייא למיעל. קמו ואחידו ביה תלת עמודין דקיימי קמי רב מתיבתא ועאל וכל בני מתיבתי אתכנשו לגביה. אמר רב מתיבתא אימא קראיך ברא קדישא.

אמר עד כען דחילנא דהא אנא ממתיבתא אחרינא הוינא והכי אמרו לי כד מארי דדינא הווי אחידין בי.

א"ל לא תדחל ברא קדישא הכא תהא ביננא שבעה יומין ותתסחי בכל יומא מטלא קדישא,

ולבתר יסלקון לך לגו ההוא מתיבתא בשאר ינוקי דהכא.

פתח ההוא ינוקא ואמר והיה ביום ההוא. ההוא, לא ידיע מאן הוא, אלא בכל אתר ביום ההוא

יומא בתראה איהו. אמאי אקרי ההוא, אלא דא הוא יומא דאחיד סופא בשירותא. שירותא אקרי הוא

כד"א (במדבר יח) ועבד הלוי הוא, פולחנא דלוי לדרגא דאקרי הוא, סופא דכל דרגין אקרי ההוא ה'

הוא לאחזאה סופא דכל דרגין דאיהו שירותא וכלא חד, ובגין דאיהו סופא אתוסף ביה ה'.

זמינא ירושלם לאפקא מיין ולנבעא נביעו. הכא אית לומר סופא דכל דרגין לאו איהו ירושלם,

אלא ודאי ירושלם ויומא ההוא כלא חד. מה בין האי להאי, אלא ירושלם כל דרגין קדישין דילה בן

אסתחרן אקרון ירושלם והכי אתחמאן, ואית דרגין דסחרן ואקרון עזרות אלין פנימאין ואלין לבר ואית

דרגין דאקרון כד אסתחרן לשכות ואית דרגין דאקרון כד אסתחרן היכל ודביר. לגו מכל אינון דרגין אית

חד נקודה (תהלים מה) כבודה בת מלך פנימה. נקודה דא אקרי ההוא וסימניך (דברים ג) ההוא יקרא

ארץ.

וכד יקום יומא דא מגו שבכין דעזרה יקום נביעו דמיין והאי נביעו מן היס הקדמוני להוי,

כגוונא דאמא דברא בין דרועהא ומסגיא חלבא דיניק ואתמלי פימיה ואתרבי ביה אריק חלבא לפימא

דאמיה, כך חצים אל היס הקדמוני.

נטל ליה רב מתיבתא ונשקיה, אמר חיין דעלמא דא ברא קדישא הכי אוקמוה במתיבתא דרקינא

והכי הוא ודאי. ים האחרון, דרגין בתראין דילה.

אי חסידא קדישא כמה חדוא על חדוא אתוסף בההוא ינוקא גו בני מתיבתי, שבעה ועשרין

טעמי דאורייתא אמר ההוא ינוקא ושבעין כתרין אעטרוה לאבוה בההוא יומא. זכאה חולקיה מאן דזכי

למילף לבריה.

אמר רבי שמעון לא זכה אבוה למילף ליה.

אמר אבוה שבק. ורזא סתימא [קעא ע"ב] הוה בהאי ינוקא על דאסתלק מעלמא ועל דבעו

למידן ליה. דיניה באתגלייא הוה ואשתזיב מניה דהוה מכסיף לרביה קמי כלא בשאלתין וקושיין דיליה

ולא חייש למהך לאחרא לאנתקנא תלמודי וחליש דעתא דרביה, ועל דא בעו למידן ליה בדינא תקיפא, ובגין כך אע"ג דאשתזיב ממאריהון דדינא לא אשתזיב הכא. שבעה יומין הון דלא אשתלים דיוקניה וכד הוה אסתחי בכאבא יתירא, הא כסיף קמי כלא כל אינון שבעה יומין עד דאשתלים דיוקניה. ועל דאסתלק מעלמא לא תבעי למנדע. אי רבי אי רבי זכאה חולקך.

ת"ח תחות עגולא דאינון שבכין דתמן באינון מיין דההוא נביעו דמעיינא אתרשים נביעו חד ואתפשט ונפיק לבר ועאל גו ימא רבא דתמן ורשים ביה ארחא בלבא דימא ומיניה שתי ליתן ורוי וחדו ואתרבי ברבווייא, וכד נפיק נביעו אחרא ההוא נביעו אתפשט ואזיל בטמירו תחות תהומי לגו ימא בתראה וכל אינון מיין זדונים ומיין תקיפין מאיך לון וכפיף לון דלא יפקון לחבלא בני עלמא, נסימניך (ישעיה מג) הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה.

באמצעיתא דההוא עזרה אית תרין כרובין עובדא דאומנ דמלכא קדישא ולא יכלין לקיימא בהו עלאין ותתאין. תחותייהו זמינין כל ישראל לקיימא דלא יפקון מתחות גדפייהו לבר, זכאין ליהוון כל דעאלין תחות גדפייהו.

י"ב אלפי מגדלין דשמשא דנהיר בצעצועא דמרגלא דאבן טבא כדקא יאות. רב מתיבתא בגין כך זכה לההוא יקר. מאן יכיל למימר מלין דקא מתחדשן בכל יומא מקמי רב מתיבתא.

אי רבי בכל זמנא דרוחין דכורין סלקין לעילא נשין בההוא זמנא נפקין כלהו ומתכנשי לגו היכלא דבתיה תמן וחדאן תמן בכמה מלין עתיקין, ומתמן נפקין ועאלין והיא עמהון לגו היכלא דסרח וחדאן בכמה מלין חדתין ועתיקין, ומתמן נפקין והיא עמהון ועאלין לגו היכלא דיוכבד וכן לכל אינון היכלין.

השתא ר' אימא לך רזא חדא. ת"ח בכל שמטה ושמטה כרוזא נפיק אתכנישו גוברין ונשין וכל אינון בני מהימנותא וסליקו. כדין כלהו מתפשטי דכורין ונשין וסלקי וכל אינון ינוקי גמולי מחלב

ועאלין לגו מתיבתא דרקינא וחמאן חדוא ועלויא דלהון ותמן חדו על חדו. וההוא נער דמפתחן דמאריה בידיה קם ואמר לון כמה מלין חדתין ועתיקין וכלהו חמאן חדוא דלית חדוא כההוא חדוא.

לבתר עאלין כלהו לגו כמה פרוכתין וכמה היכלין גניזין תמן דאינון נהרין בנעם יי' בגו היכלא דאהבה ודא הוא דכתיב (תהלים כז) לחזות בנועם יי' ולבקר בהיכלו. לבתר פרחין ינוקין לעילא ואינון פרחין לתתא ומתהדרין לדוכתייהו ומתלבשן כדקדמיתא. זכאה עמא דכל טובא דההוא עלמא מחכאן. אמר ר' שמעון כמה מתיקין מלין דשמענא, זכאה חולקי דזכינא לכולי האי למשמע, זכאה יומא דנפיקנא הכא.

אמרי ליה רבי תלת יומין אית לן רשו למיתי גבך ולבותר יומא חד יומא... חדוא דילך....

...איהו משיך משיכו מסטב דיליה ואתטמר ואתחפא תחות ההוא אתר דאקרי (מלכים א יד) תא הרצים עד פלגו ליליא. מבתר פלגו ליליא שלהובא דעמודא דיצחק נפיק ובטש בהאי תרנגולא דאקרי גבר כגוונא דגבר אחרא עלאה עליה, וכיון דבטש ביה האי גבר קרי ויהיב שית קלין וכלהו בסכלתנו. בשעתא דאיהו קרי כל תרנגולין דהאי עלמא קראן ונפיק מניה שלהובא אחרא ומטי לון תחות גדפייהו וקראן. איהו מה קרי. בשעתא קדמאה קרי ואמר (תהלים כט) קול יי' בכח קול יי' בהדר, בשעתא תניינא קרי ואמר (מיכה ו) קול יי' לעיר יקרא וגו', בשעתא תליתאה קרי ואמר קול יי' חוצב להבות אש, [קעב ע"א] בשעתא רביעאה קרי ואמר (תהלים כט) קול יי' יחיל מדבר וגו', בשעתא חמישאה קרי ואמר קול יי' על המים וגו', בשעתא שתיתאה קרי ואמר קול יי' יחולל אילות ויחשפן יערות ובהיכלו וגו'. לבתר קרי ואמר (ישעיה מ) קול אומר קרא ואמר מה אקרא וגו'. ודא איהו תרנגולא דקרי ולא שכיך ולבותר קרי כמלקדמין.

ומה קרי, כל עובדין דבני עלמא בגין דאיהו מארי דאחמתא וקסת הסופר בחרצוי וכל עובדין דבני עלמא כתיב בכל יומא, וביליא בתר דקרי כל קריאן אלין קרי כל מה דכתב ביומא. ואלמלא רגלוי אצבעאן דיליה דאינון תרין דרגין, חד ההוא דקיימא באמצעיתא דאיהו רב וההוא דקיימא מאחורא דאיהו זעיר, דקא מעכבין ליה יהא מוקיד עלמא בשלהובוי. ומה עבדי, כיון דסליק צפרא

וחוטא דנהירו נפיק מסטר דרום כדין מתחברין כלהו ואתעבדין תרין רגלין תרין טלפין כעגלא לקיימא דכתיב (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל, והא ידעת רזא דא.

שאלת ענפא דגורן...

לגו בעזרה דא אית תלת מאה ושתיין וחמש היכלין כחושבן ימי שתא ובכל פתחא ופתחא כתיב שלוח לקיימא (תהלים קכב) יהי שלום בחילך שלוח בארמנותיך. לא ידיע מאי הוא בהני היכלין אלא כלהו מתתחמן עובד ציור. שבע סדרין דמרגלאן אתתחמן אלין באלין בכל חד וחד.

אי חסידא קדישא כמה משבח רב מתיבתא היכלא חדא דאיהו בריש סטר מזרח דעזרה דא בגין דארבע אינון בד' סטרין דעלמא אבל היכלא דסטר מזרח אסגי נהורין דיליה יתיר מכלהו.

יומא חד בימא רבא לויתן נפיק וכל ימא אזדעזע וכל נוני ימא אזלין לכאן ולכאן. כד מטי לויתן בפתחא דתהומא שארי למחדי ואשתכך תמן.

...תהומי אלא ההוא... כחיזו דמעין ואתחפיין נהורין ולא אתחזון כל אינון נהורין בר נהורא

דהיכלא דבסטר מזרח דא.

ההוא מרגלא דקא אפיק לויתן מגו ההוא תהומא דאקרי סיגדון ממה אתעביד. אלא יומא דא דקא אפיק לויתן ואזדעזע ימא יומא דאתחרב בי מקדשא ט' באב איהו, וההוא מרגלא דכד אדכיך קב"ה לבנוי ואושיד תרין דמעין לגו ימא רבא חד נפיל לגו תהומא דא דאקרי סיגדון וחד נפיל לגו תהומא אחרא דאקרי גילב"א בגין דחמש תהומי אחרנין אינון בימא רבא אבל לא חשיבין כהני אחרנין. וכיון דנפלי אינון דמעין קפאן גו תהומי. חד... וחד אטבע גו תהומא דאקרי גילב"א.

לתתא גו שמרים דחמרא דורדיין בישין נפיק חד ערעורא מקטרגא מזיקא קדמאה ואיהו ברוחא

דיוקנא דאדם כד קריב לגו קודשא. כיון דמתעבר מתמן ובעי לנחתא לתתא בעי לאתלבשא בלבושא לנזקא עלמא ונחית הוא ורתיכוי ולבושא קדמאה דקא נקיט תבנית שור ודיוקנא דשור. קדמאה לנזיקין מאינון ארבע שור איהו, ואינון ארבע אבות לנזקא עלמא וכלהו תלתא דאבות נזיקין בר שור כלהו דיליה ועל דא כתיב (שם קו) וימירו את כבודם בתבנית שור.

מהו אוכל עשב, הא דרשינן ביה אבל עקרא דמלה מתמצית זלחם ולא שבעת זיני דגן לית ליה בהו חולקא... ולא יאות לה למהוי תמן.

...ואלין יתבין בדוכתייהו. עד לא נפקי אלין זמינין אלין, נהירו ונציצו דלהון לא יכלין עיינין למסבל, אזלי בסחרנן לית לון שכיכו לעלמין.

כד אסתכל ב"נ בהאי היכלא מיד באסתכלותא קדמאה אתחזי זעיר ולא זעיר. אסתכל יתיר אתחזי רב, תו אסתכל אתחזי יתיר רב. כל מה דאסתכל הכי אתחזי באתפשטותא רב ועלאה עד דדמי **[קעב ע"ב]** באסתכלותא כמלא נימא דלית ליה שיעורא.

עובדין סגיאין לגו דלא ידיע אומנו דלהון, מניה נהרא עזרה וכל מה דאית בה בר כרובים דנהורא דלהון סלקא עד רום רקיעא בגווינין סגיאין ונהורין מנצצן. אלף וחמש מאה וחמשה ושבעין גופנין עבדין איבין בעזרה דא.

...יתיר. חובק את ידיו במרירו ואנינו דיליה ולבתר אוכל את בשרו בעל כרחיה דלית ליה רשו לשלטאה על מלה אחרא.

מה אתהני ליה בכל מה דאסטי ועביד ועמל דלבתר לית ליה רשו אלא על דיליה. לבתר מרקיד וחדי ככסיל בלא דעתא כלל ואזיל בלא תועלתא ואכיל לבשריה ובשאר לית ליה רשו. מרירו דעילא ותתא כד ישראל בעאקו ואכלין לון שנאיהון ולא יהבי חילא בעובדין זכיאן דלהון לנפקא מניה.

ואפילו מבשריה דאיהו מההיא סטרא אבאיש קמיה דמלכא קדישא בגין דאיהו רחום וחנון, אבל על דיליה רוחא קדישא ונשמתא קדישא לית עלאין ותתאין יכלין לשלטאה עלוי כלל. ועל דא כל תסקופין וכל מה דאסטי ההוא רע חשיב למשלט על רוחא קדישא ולבתר לא יכיל וישוב ואוכל את בשרו, מה תועלתא הוה ליה. ועוד דאינון קפאן כלהו בערטיראה תקיף ולית שכיכו לעלאין ותתאין.

תא ואימא לך מלה. אי תימא דחדו הוא למלאך המות כד קטיל לבני נשא, לאו, אלא בגין דחמי דרעותא דמאריה בכך אחזי גרמיה בחדו למעבד רעותיה דכתיב (תהלים קמח) רוח סערה עושה דברו.

א"ל ר' שמעון והא איהו אזיל ומרקד בתדוא קמי נשין.

א"ל אי חסידא קדישא ודאי הכי הוא לאחזאה קמי מלכא דניחא ליה ברעותיה דמלכא, אבל נייחא דיליה בהספדא דנשין, איהו רקיד ואודניה להספדא.

א"ל אי הכי אמאי אזיל ואסטי על ב"נ לעילא ואדכר לחובוי.

א"ל בגין דאיהו זקן וכסיל וחשיב למשלט על רוחא וכל תאובתיה בגיני כך איהו, לסוף לא שליט אלא על דיליה בשרא דיליה ועל דא כתיב (שם ז) ישוב עמלו בראשו.

אזיל ובעי ארגשא עלמא ומיא סלקין מגו שאר תהומין ובעאן לחפיה עלמא. אינון דמעין רתיחין יתיר מכל אשא דעלמא ומגו תוקפא דרתיחו דילהו אתקפו מין גו ימא דנקפא, ואלמלא דרמיו קב"ה חד נשיבו מסטרא דאברהם מעמודא דיליה ואחזי על עלמא לא ייכול למיקם אפילו רגעא חדא.

אינון דמעין כד נפלין גו ימא אשתמע קלא בין ימא עד מערתא דכפלתא ומקל נהימו דלהון דקא אשתמע תמן כד עאלין גו ימא מתערן אבהן קדמאי וקמו וחשבו דקב"ה בעי להפכא עלמא, עד דקלא נפיק ואמר לון לא תדחלון רחימין קדישין, בגינכון דכיר קב"ה לבניכון ואיהו בעי למפרק לון ואתון תחמון.

אלפא ביתין כלהו משלבן ומתצרפאן אלין באלין ואתחברן בצרופא דשמא קדישא. כיון דאתחזון אתוון בצרופא דא אלין גניזין ונפקי אחרנין וכן כלהו אלין גניזין אלין נפקין כלהו לגו בחלולא דאינון כפתורין.

תו פרחי תלת זמנין ביומא באוירא ונפקי לבר וקיימא שמא בארבע אתוון תליין באוירא שעתא ופלגא. לבתר גניז דא, מיד נפיק מגו אוירא מחלולא דיליה שמא דתריסר אתוון, פרח ותליא באוירא

שעתא חדא ולא יתיר. לבתר גניז דא ונפקא מיד צרופא דאתון אחרנין שמא דעשרין אתון ותליין באוירא שעתא אחרא. דא איגנין ומיד נפקי אתון מחלולא אחרא שמא דתמניא ועשרין אתון מתעטראן כלהו בעטרייהו וקיימי שעתא ופלגא. איגנין דא ומיד נפקי תליא באוירא שמא דעשרין וחמש אתון בצרופייהו וקיימא שעתא ותלת רגעי.

נפקי אתון דמ"ב אתון לעלמא קיימא... שמהן אלא אתון כולהו לא [קעג ע"א] משתככי לעלמין, בלטי ומנצצי לבר וסלקי ונחתי, לית מאן דיכיל לקיימא בהו בר משיח בטורח סגי. דא גניז לבתר דקיימא תרין שעתין ועשרין ותרין רגעין, והא שמא גליפא דע"ב אתון קא נפיק וקיימא תליא באוירא שעתא ופלגא.

כל הני שמהן לא נפקי ולא אתחזון אלא זמנא חדא ביומא אבל אינון אלפא ביתין אתחזון פרחין באוירא ומצרפן אלין באלין תלת זמנין ביומא. כד פרחין אתון דאלפא ביתין אלין פרחין מכאן ואלין מכאן ומתצרפן כלהו. כד נחית תמן רב מתיבתא בהדי משיח חמא בצרופא דאלפא ביתין אתון כמא דחמא דניאל דאינון ממתוס ננקפי אאלרן.

דכל מעלי שבתא כד מקדשין יומא ישראל לתתא כרוזא כריז לארבע סטרי עלמא אתכנשו משריין עלמא אתקנו כרסיין קדישין. מאן חמי חדא בתלת מאה ותשעין רקיעין, כמה ממנן כמה שולטנין מתכנשי לאתרייהו.

כיון דישראל לתתא מקדשין וקב"ה אתער כדין אילנא דחייא אקיש באינון טרפין דיליה רוח נשיבו חד מגו עלמא דאתי ואינון ענפין דאילנא מתנענען וסלקין ריחין דעלמא דאתי, והוא אילנא דחיי אתער ואפיק נשמתין קדישין ופריש על עלמא. ועם כל דא נשמתין נפקין ונשמתין עאלין, אלין מתערי אליו, אלין נפקין ואלין עאלין ואילנא דחיי בחדא.

וכדין ישראל כלהו מתעטרן בעטרין דאינון נשמתין קדישין כלהו בחדא בניחא, וכל שבת אית לון ההוא חדא והוא נייחא, וכן לצדיקייא די בגנתא דכלהו סלקין ומתענגין בענוגא עלאה דעלמא דאתי. כיון דנפיק שבת כלהו נשמתין פרחין וסלקין.

ת"ח כד עייל שבתא נשמתין נחתין לשרייה על עמא קדישא ונשמתין דצדיקייא סלקין לעילא.
כד נפיק שבתא נשמתין סלקין אינון דשארן עלייהו דישאל ונשמתין נחתין אינון נשמתין דצדיקייא. כיון
דסלקין כלהו נשמתין דשארן עלייהו דישאל סלקין וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא וקב"ה שאיל
לכלהו מאי חדושא הוה להו בההוא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה,
כמה חדוא עביד. קב"ה כניש לפמליא דיליה ואמר שמעו חדושא דאורייתא דאמרת נשמתא דא דפלוני,
וכלהו מוקמי ההוא מלה בתרי מתיבתי, אינון לתתא וקב"ה לעילא חתים לההוא מלה.

ת"ח כד מלה אתחדש באורייתא ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין וסלקת
לעילא כל פמליא דלעילא צייתין לההוא מלה וחיות הקדש מתרבן בגדפין ומתלבשן בגדפין. וכד שאיל
לון קב"ה ולא תבין ושתקין כדין חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדס תרפינה כנפיהם, כד"א
(איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד, (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם.

ואי תימא שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא בדבורא אית שייפין מנענען בהדיה, לבא ריאה
קנה לשון שניים שפוון בשר, ובשתיקה קיימי בקיומיהו בלא נענועא ועל דא איהו עמידה.

דרב המנונא אמר (תהלים כ) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידיים. ומציון יסעוך, דא
המוציא דאיהו סעידי לבא דבר נש. יזכור כל מנחותיך, כל לאסגאה מלה אחרא, דא נטילת ידיים
בתרייתא. ועולתך ידשנה סלה, דא ברכת המזון. ואי את עביד כן יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא.
ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא אתעטרו צדיקייא בגנתא דעדן משבת לשבת אחרא.

תו פתח ואמר (ישעיה מ) על הר [קעג ע"ב] גבוה עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך
מבשרת ירושלים הרימי אל תיראי אמרי לערי יהודה וגו'. על הר גבוה, הא ודאי הר העברים אתר
דמשה אתקבר, והא אוקמוה דשכינתא תסלק לתמן ותבשר עלמא, אבל כלא איהו. מבשרת ציון, דא
איהי חפצי בה אתתא דנתן בר דוד, אימא איהי דמשיחא מנחם ב"ר עמי"אל ואיהי תיפוק ותבשר ואיהי
בכללא דמבשרת ציון.

קלא אשתמע בעלמא ותרין מלכין אתערון בעלמא לאגחא קרבא ויפוק שמא קדישא על עלמא.
מה תבשר ותימר, (שם) הנה יי' אלהים בחזק יבא וזרועו מושלה לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. הנה
שכרו אתו, דקב"ה כריז בכל פמליא דלעילא ויימא לון אתכנשו ודאינו דינא. מאן דמסר נשמתיה על

קדושת שמי אגריה מאי הוא, ואינון יימרון בך. מאן דסביל כמה חרופין וגדופין בכל יומא עלי מהו אגריה, אינון אמרי כך. מאן דאתענש בכל יומא עלי מהו אגריה, אינון אמרי כך, הה"ד הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. מהו פעולתו, אלא הה"ד (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסיים בך, דא הוא פעולתו.

נגד בני אדם מהו, אלא נגד בני אומות העולם.

אשר צפנת, מהו צפנת, וכי מאן יגזול וינטול מן ידוי מה דהוא בעי למיהב דכתיב צפנת. אלא פוק וחמי עובדין דרחמנו דעביד קב"ה, במה דאיהו מחי ביה יהיב אסוותא. במה מחי, בשמאלא, בימינא קריב ובשמאלא מחי. בההוא דמחי ביה יהיב אסוותא לעולם. (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, ומצפון מחי דמתמן נפקי כל דינין וכל גזיראן קשיין, וביה שרי כל אגר טב וכל טיבו דזמין קב"ה למיהב לישראל. לזמנא דאתי קרי קב"ה לצפון ויימא ליה בך יהבית כל טיבו וכל אגר טוב לבני דסבלו כמה בישין בהאי עלמא על קדושת שמי, הב אגרא טבא דיהבית בך, הה"ד (ישעיה מג) אומר לצפון תני ולתימן אל תכלאי וגו'. וכי ארחא הכי הוא והא כל ברכאן מסטרא דדרום וכל טבין דעלמא מדרום נפקי ואיהו אמר אל תכלאי. אלא בההוא שעתא יתער קב"ה לאברהם ויימא ליה קום דהא מטי זמנא דאנא פריק לבנך ולמיהב לון אגר טב על כל מה דסבלו בגלותא. ומגו דאברהם הוה בזבינו דלהון דכתיב (דברים לב) אם לא כי צורם מכרם, דא אברהם, הוה ליה כמאן דלא טב בעיני ואחמי גרמיה כמאן דבעי דילקון על חוביהון יתיר ויימא גבו מחוביהון גבו מחטאיהון.

א"ל קב"ה לאברהם ידענא כלא איהו מה דאמרת לאנפין, אנא אוף הכי לאנפין, אל תכלאי,

אנא בעי לפייסא לך על בנך, לא תמנע טיבו מנהון לא תמנע אגר טב מנהון, כמה וכמה סבלו על

חוביהון. ובגיני כך אומר לצפון תני, והיינו אשר צפנת, ודא הוא מלה דתהא מבשרת.

ותו תבשר זמנא תניינא בשעתא דשכינתא תסלק על ההוא טורא עלאה ותהך ותבשר לאבות,

מיד תהך לירושלם ותחמי לה בחרבנא, תיעול לציון ותמן תקרקר קירא כמלקדמין על אתר בי מותבא

ועל יקרא דילה בההוא אתר, ותמן אומיאית דלא תיטול מתמן ולא תפוק עד דקב"ה יפרק לבנהא. ודא

חפצי בה תבשר כמלקדמין ואמרת (ישעיה יב) צהלי ורני יושבת ציון כי גדול בקרבך קדוש ישראל. מאי

גדול בקרבך, דא קב"ה דאיהו אתי לגבה לאקמא לה מעפרא דציין ויימא לה (שם נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם ודאי.

ובדא אוף הכי כמה חדו על חדו הוי לצדיקייא בגנתא דעדן ובגין כך זכאה איהו מאן דנשמטא דשבת אסהידת מקמי מלכא קדישא על חדושא דאורייתא דקב"ה וכל פמליא דיליה וכל אינון נשמתינ דצדיקייא דהוו בגנתא דעדן כלהו מתעטרן בההוא מלה.

תו שמענא בוסינא [קנד ע"א] קדישא דכמה יקר על יקר ועטרה על עטרה מעטרן לאבוה דההוא בר נש. בשעתא דאמר קב"ה אתכנשו למשמע חדושא ומלין חדתינ דאורייתא משמיה דפלוני בר פלוני כמה אינון דנשקין על רישיה כמה צדיקיא מעטרין ליה כד נחתין. זכאה חולקהון דכל אינון דמשתדלי באורייתא יומא דשבת משאר יומין.

פרשת ציצית

ר' חזקיה פתח (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי' והשטן עומד על ימינו לשטנו. כמה זכאין אינון ישראל דקב"ה בעי ביקרהון על כל בני עלמא ויהב להו אורייתא קדישא ויהב להו נביאי מהימני דמדברי להו באורייתא בארח קשוט.

תא חזי כל נביאי ונביאי דאוקים קב"ה לישראל כלהו אתגלי קב"ה עלייהו בדרגין עלאין קדישין וחמו זיו יקרא דמלכא קדישא מאתר עלאה אבל לא קריב כמשה דהוא קריב למלכא יתיר מכלא דהא זכאה חולקיה מכל בני עלמא דעליה כתיב (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ושאר נביאי הוו חמאן מאתר רחיקא כד"א (ירמיה לא) מרחוק יי' נראה לי.

ואמר ר' חזקיה הכי אוליפנא כתיב (שמות ב) וילך איש מבית לוי, וילך איש, דא קב"ה כד"א (שם טו) יי' איש מלחמה.

מבית לוי, דא קב"ה אתר דחכמה עלאה והוא נהר מתחברן כחדא ולא מתפרשן לעלמין. מבית לוי, דאשרי לויתן לחדן בעלמא הה"ד (תהלים קד) לויתן זה יצרת לשחק בו.

ויקח את בת לוי, דא קב"ה אתר דנהירו דסיהרא נהיר.

ותהר האשה ותלד בן, האשה ודאי כד"א (בראשית ב) לזאת יקרא אשה. בקדמיתא בת לוי והכי הוא ודאי. וכי בת לוי בקדמיתא והשתא אשה, אלא הכי אוליפנא אתתא עד לא אזדווגת אתקריא בת פלוני, בתר דאזדווגת אשה אתקריא, והכא בת ואשה כלא בחד דרגא הוא.

ותצפנהו שלשה ירחים, אלין תלת ירחין דדינא קשיא שריא בעלמא. ומאי נינהו, תמוז א"ב וטב"ת. מאי קא משמע, דעד לא נחת משה לעלמא שכיח הוה הוא לעילא ועל דא אזדווגת ביה שכינתא מיומא דאתיליד. מכאן אמר רבי שמעון רוחיהון דצדיקייא שכיחין אינון לעילא עד לא יחתון לעלמא.

ולא יכלה עוד הצפינו ותקח לו תיבת גומא. מאי ותקח לו תיבת גומא, דחפת ליה בסימנהא למהוי נטיר מאינון נוני ימא דשאטין בין ימא רבא כמה דכתיב (תהלים קד) שם רמש ואין מספר וגו', והיא חפת ליה למהוי נטיר מנייהו בחפו דטיסטורובלא יקירא דרתרין גווני חיוור ואוכס ואנח ליה

למישט בנייהו [קעד ע"ב] דישתמודע עמהון בגין זמין הוא לסלקא בנייהו זמנא אחרא לקבלא אורייתא.

ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור, דא היא דאטיא מסטרא דשמאלא דדינא קשיא כמה דאתמר לרחוץ על היאור, על היאור דייקא ולא על היס. ואי תימא הא כתיב (שמות יז) ומטך אשר הכית בו את היאור, ומשה לא מתא אלא על ימא וקרייה יאור, אלא יאור הוה דמתא אהרן על ידא דמשה ושווייה קרא דאיהו עבד. כהאי גוונא (שם ז) וימלא שבעת ימים אחרי הכות יי' את היאור, ואהרן מתא, אלא על דאתא מסטרא דקב"ה קרייה קרא הכות יי', לבתר קרייה בשמא דמשה.

ונערותיה הולכות על יד היאור, אינון שאר משריין דאטיין מסטרה.

(שם ב) ותפתח ותראהו את הילד. ותרא מבעי ליה, מאי ותראהו, והא אמר רבי שמעון לית לך מלה באורייתא או את חד באורייתא דלא אית בה רזין עלאין ויקירין. אלא הכי אוליפנא רשימא דמלכא ומטרוניתא אשתכחת ביה ואינון רשימא דוא"ו ה"א, מיד ותחמול עליו וגו'.

עד כאן לעילא, מכאן ולהלא לתתא בר האי קרא דכתיב ותתצב אחותו מרחוק. אחותו דמאן, אחותו דההוא דקרא לכנסת ישראל אחותי כד"א (שיר ה) פתחי לי אחותי רעיתי.

מרחוק, כד"א (ירמיה לא) מרחוק יי' נראה לי.

מאי משמע, דאינון זכאין עד לא נחתו לעלמא אשתמודען אינון לעילא לגבי כלא וכ"ש משה ומשמע דנשמתיהון דצדיקייא אתמשך מאתר עלאה כמא דאוקימנא. ורזא דמלה אוליפנא דמשמע דאב ואם אית לנשמתא כמא דאית אב ואם לגופא בארעא, ומשמע דבכל סטריין בין לעילא בין לתתא מדכר ונוקבא אתיא כלא ומשתכחי. והא אוקמוה רזא דכתיב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה. הארץ, דא כנסת ישראל. נפש חיה, נפשא דאדם קדמאה עלאה כמה דאתמר.

אתא רבי אבא ונשקיה, אמר ודאי שפיר קאמרת והכי הוא כלא. זכאה חולקיה דמשה נביאה מהימנא על כל שאר נביאי עלמא, בגין כך לא אשתדל ביה כד אסתליק מעלמא בר קב"ה דעייליה לפרגודיה, ועל דא סליק משה בנבואה עלאה ובדרגין יקירין מכל נביאי עלמא ושאר נביאין חמאן בתר כותלין סגיאין.

(זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד וגו'. מאי קא חמא, דהוה קאים קמי מלאכא

ומתלבש בלבושין מלוכלכין עד דכרוזא נפיק ואמר הסירו הבגדים הצואים מעליו.

אמר רבי יצחק כתיב ויהושע היה לבוש בגדים צואים ועומד לפני המלאך. מאי לפני המלאך,

דהוה דאין דינוי ההוא דכתיב ביה (קהלת ה) ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא. מאי קא משמע, דכל בר נש דלא זכי בהאי עלמא לאתעטפא בעטופא דמצוה ולא תלבשא בלבושא דמצוה, בהוא עלמא קאים בלבושא טנופא דלא אצטריך וקאים בדינא עליה.

ת"ח כמה לבושין מזדמנין בההוא עלמא וההוא בר נש דלא זכי בהאי עלמא בלבושין דמצוה כד עייל לההוא עלמא מלבשין ליה בחד לבושא דאשתמודע לגבי מאריהון דגיהנם וההוא לבושא ווי למאן דאתלבש ביה דהא כמה [קעה ע"א] גרדיני נמוסין זמינין לאחדא ביה ועיילין ליה לגיהנם, ושלמה מלכא צוות (קהלת ט) בכל עת יהיו בגדיך לבנים.

תאנא ברזא דספרא דצניעותא ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע, בהו תליין כענבים באתכלא.

צירין בהו שבעה רהיטין סהדין סהדותא ולא קיימי בדוכתייהו. [קעה ע"ב]

אמר רבי יהודה כמה סהדי עביד קב"ה לאסהדא בהו בבני נשא וכלהו בעיטא ובסהדותא קיימין

לקבליה. קם בצפרא אושיט רגלוי למהך סהדיי קיימין לקבליה מכריזין ואמרי (שמאל א ב) רגלי חסידיו ישמור וגו', (קהלת ד) שמור רגלך כאשר תלך אל בית האלהים, (משלי ד) פלס מעגל רגלך. פתח עינוי לאסתכלא בעלמא סהדיי אמרי (שם) עניך לנכח יביטו. קם למללא סהדיי אמרי (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו'. אושיט ידוי במלי דעלמא סהדיי אמרי (שם) סור מרע ועשה טוב.

אי אצית להו יאות, ואי לאן כתיב (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו, כלהו סהדין עליה

בחובוי לעילא. אי בעי ב"נ לאשתדלא בפולחנא דקב"ה כלהו סהדין סניגורין קמיה וקיימין לאסהדא עליה טבאן בשעתא דאצטריך ליה.

קם בצפרא מברך כמה ברכאן, אנח תפילין ברישיה בין עינוי. בעי לזקפא רישיה חמי שמא

קדישא עלאה אחיד ורשים על רישיה ורצועין תליין מהאי גיסא ומהאי גיסא על לביה, הא אסתכל

ביקרא דמאריה. אושיט ידוי חמי ידא אחרא מתקשרא בקשורא דשמא קדישא, אהדר ידיה ואסתכל
ביקרא דמאריה.

אתעטף בעטופא דמצוה בארבע זיויין דכסותיה. ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע, סהדי קשוט
דמלכא תליין מארבע זיויין ותליין בהו כענבין באתכלא. מה אתכלא דאיהו חד ותליין ביה כמה ענבין
מהאי סטר ומהאי סטר כך האי מצוה חדא ותליין ביה כמה ענבין וזגין וזמורין.

צריבן בהו שבעה רהיטין, אלין אינון שבעה כריבן דתכלתא דבעי לכרכא ביה בכל חד וחד, או
לאסגאה עד תליסר. מאן דיוסיף לא יוסיף עלייהו, מאן דיזער לא יזער משבעה.

ותאנא האי תכלת הוא רזא דדוד מלכא ודא חוטא דאברהם דזכה ביה לבנוהי בתרוי. מאי
תכלת, תכלית דכלא.

רבי יהודה אמר כסא הכבוד אקרי.

אמר רבי יצחק שבעה כריבן דאיהי שביעתא דכלא ודאי דהא היא מתברכא משיתא אחרנין על
ידא דצדיק, ואי תלת עשר אינון כמא דאוקמוה בתלת עשר מכילן דרחמי, והאי היא פתחא דכלהו. והיא
חוטא חד ורשימא בגוונהא וגוונא דיליה נפיק מחד נונא דאזיל ביס כנרת וכנרת על שמה אתקרי, ועל
דא כנור הוה תליא לעילא מערסא דדוד דהא דוד היא ודאי. כנור דוד מנגן מאליו למלכא עלאה, ובגין
כך גוונוי עייל עד רקיעא ומרקיעא עד כורסייא.

והכא כתיב מצוה כד"א (מלכים ב יח) מצות המלך, (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך,
(נחמיה יא) כי מצות המלך. ותאנא יסודא ושרשא במלכב מתעטרין כחדא, ודא הוא דוכרנא ופתחא לכל
שאר כתרין דכתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, וכתיב (שם) זה השער ליי, ועל דא כתיב וראיתם
אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר כתרין. ועל דא אינון סהדין סהדותא ולא קיימי
בדוכתייהו בגין דאיהי מצוה.

ותנינא תשמישי מצוה נזרקין. ואי תימא הא לולב וערבה וכו', אלא תשמישי קדושה בגין
דרשימין בכתיבא דשמא קדישא.

א"ר יצחק אינון חוטיין לאחזאה היך תליין מכאן ומכאן לארבע סטרי עלמא מהאי אתר והיא שלטא על כלא ברזא דלב דאיהי לבא דכל האי עלמא ולבא דעלאי ותליא בלב עלאה וכלא הוא בלב דנפיק מחכמה עלאה.

א"ר יצחק שעורא דהאי ואורכא דהאי אתמר באתון גליפן דר' אלעזר.

א"ר יהודה אמר קב"ה מאן דבעי למהך בתר דחלתי יהך בתר לבא דא ובתר עיינין דקיימין עלה. מאן אינון עיינין, כד"א (שם לד) עיני יי' אל צדיקים, אבל אתם לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. מ"ט, [קעו ע"א] בגין דאתם זונים אחריהם.

אמר רבי חייא מאי טעמא הכא יציאת מצרים דכתיב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. אלא בגין דכד נפקו ממצרים בהאי חולקא עאלו ובהאי קטיל קב"ה קטולא דמצרים ועל דא באתריה אינדכר ובאתריה אזהר להו בדא. מאי באתריה, בגין דהאי מצוה היא אתר דיליה.

תאני ר' ייסא כתיב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים וגו'. כימי, כיום מבעי ליה דהא בחד זמנא נפקו ולא אתעכבו. אלא כאינון יומין עלאין דאתברכא בהו כנסת ישראל, כך זמין קב"ה לאפקא לישראל מן גלותא וכדין כתיב (ישעי' יב) ואמרתם ביום ההוא הודו ליי' קראו בשמנו וגו', זמרו יי' כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ. מאי מודעת זאת, בגין דאשתמודע זאת השתא בעטופא דמצוה, אשתמודעא זאת בכמה נמוסין דילה, ואשתמודעא זאת בההוא זמנא דיעביד קב"ה אתין ונסין בעלמא, כדין כתיב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד.

פרשת ויקח קרח

רבי אבא פתח (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים. כמה עלאין פתגמי אורייתא כמה יקירין פתגמי אורייתא, תאיבין אינון לעילא תאיבין אינון לכלא בגין דאינון שמא קדישא וכל מאן דאשתדל באורייתא אשתדל בשמא קדישא ואשתזיב מכלא, אשתזיב בעלמא דין אשתזיב בעלמא דאתי. ת"ח כל מאן דאשתדל באורייתא אחיד באילנא דחיי, כיון דאחיד ביה בכלא אחיד דכתיב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה.

רבי יצחק אמר כל מאן דאשתדל באורייתא חירו אית ליה מכלא, חירו ממיתה כמה דאמרן בגין דחירו עליה שריא ואחיד ביה. אילו ישראל מנטרין אורייתא אשתזיבן מכלא ולא אשתכחו בגלותא. מה כתיב, (שמות לב) חרות על הלחות, אל תקרי חרות אלא חירות וחירות דא הא אוקמוה.

באורייתא אשתכח חילא דימינא כד"א (דברים לג) מימינו אש דת למו, ושמאלא אתכליל בימינא. מאן דעביד ימינא שמאלא ושמאלא ימינא הא איהו כאילו חריב עלמא.

ת"ח אהרן ימינא, ליואי שמאלא. קרח בעא למעבד חלופא דימינא לשמאלא, בגין כך אתענש. ולא עוד אלא דאשתכח ביה לישנא בישא ואתענש בכלא.

רבי יהודה אמר שמאלא אתכליל תדיר בימינא, קרח בעא לאחלפא תקונא דלעילא ותתא, בגין כך אתאביד מעילא ותתא.

ויקח קרח. מאי ויקח, נסיב עיטא בישא לגרמיה. כל מאן דרדיף בתר דלאו דיליה איהו עריק מקמיה ולא עוד אלא דמה דאית ביה אתאביד מניה. קרח רדף בתר דלאו דיליה, דידיה אביד ואחרא לא רווח.

קרח אזל במחלוקת. מאי מחלוקת, פלוגתא, פלוגתא דלעילא ותתא, ומאן דבעי לאפלגא תקונא דלעילא יתאביד מכלהו עלמין. מחלוקת פלוגתא דשלום ומאן דפליג על שלום פליג על שמא נקעו ע"א קדישא בגין דשמא קדישא שלום אקרי.

ת"ח לית עלמא קאים אלא על שלום. כד ברא קב"ה עלמא לא יכיל לאתקיימא עד דאתא ושרא עלייהו שלום, ומהו, שבת דאיהו שלמא דעלאי ותתאי וכדין אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה יתאביד מעלמא.

צלפחד פליג על שבת דהוה מקושש עצים. ומאן אינון עצים, אינון אילנין אחרנין כדקא אמרן ואינון מלי דחול וחול בקדש לא שרייא. מכאן ולהלא מלי דחול בשבת אסיר, ודאי פליג על שלמא דעלמא.

רבי יוסי אמר כתיב (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי תורתך. אורייתא הוא שלום דכתיב (משלי ג) וכל נתיבותיה שלום, וקרח אתא לאפגמא שלום דלעילא ותתא ובגין כך אתאביד מכלא מעילא ותתא.

ויקומו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קריאי מועד אנשי שם. האי קרא אוקמוה חברייא. ר' שמעון אמר קריאי מועד, קראי כתיב חסר יו"ד, אמאי. אלא הכי הוא מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא ורזא דא כל אינון כתרין עלאין דשמא קדישא אתאחיד בהו כלהו זמינין מאתר דאקרי קדש הה"ד (ויקרא כג) מקראי קדש. ואימתי, בשעתא דזמין מועד בעלמא. כגוונא דאינון כתרין עלאין דזמינין מקדש עלאה ה"נ קדש תתאה זמין לחילוי לאעטרא להו.

קדש עלאה ידיעא, קדש תתאה חכמת שלמה, ה"נ איהי זמינא לכל חילהא ואינון חיילין כולהו זמינין לאתעטרא בהאי קדש בזמנא דמועד שריא בעלמא. כגוונא דחילהא קיימין לעילא ה"נ קיימי ממנן כדוגמא דילהון לתתא ועל דא אקרון קראי מועד. בגין דאנון לתתא קראי מועד חסר כגוונא דלעילא אבל בשלימו יתיר אינון.

אנשי שם, אנשי שם ודאי ולא אנשי יי' ודא הוא רזא בנקבו שם יומת ואוקימנא ועל דא אקרון הכא אנשי שם, כיון דבסטור דגבורה קא אתיין אנשי שם אינון, הא שבחא דלהון יתיר, אבל אינון נטלו לגרמייהו ואתאחדו במחלוקת.

בקר ויודע יי' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו. אמאי בקר ואמאי קדוש ולא טהור. אלא אינון מסטרא דטהור קא אתיין וקדוש כהנא. אמר משה בקר דכדין כתר דכהנא אתער בעלמא, אי אתון כהני הא בקר פלחו עבודה דבקר, כדין ויודע יי' את אשר לו ואת הקדוש. את אשר לו סתם, דא ליואה. ואת הקדוש, דא כהנא. כדין והקריב אליו, ולית מאן דאבחיין מלה אלא בקר. אי תתחזון לאשתארא בסטר דינא בקר לא סביל לכו דהא לאו זמניה הוא, ואי תתחזון לאשתארא בחסד הא זמניה הוא ותשתארון גביה ויקביל לכו. ובמה, בקטרת דהא קטרת בעיא לשושבינא לאתקטרא על ידיה בכלא ולא תקטרא. מאן שושבינא, דא כהנא. ובגין כך והיה האיש אשר יבחר יי' הוא הקדוש ולא הטהור. תרין דרגין אינון, קדוש וטהור, כהן קדוש, לוי טהור, ועל דא הוא הקדוש כתיב.

ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות לכל בשר. ת"ח משה ואהרן מסרו גרמייהו למיתה. במה, בגין דכתיב ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות, רוחת חסר וא"ו דאילנא דמותא הוא ובכל אתר נפילת אנפין להווא אתר הוי, ועל דא אל אלהי. אל, הה"ד (תהלים ז) אל זועם בכל יום. אלהי הרוחות, דאיהו אתר דנשמתיין דעלמא וכל נשמתיין תמן סלקין ומתמן אתיאן.

רבי יהודה פתח (איוב לד) שמעו חכמים מלי ויודעים האזינו לי. האי קרא אליהו אמרו. ת"ח מה כתיב, (שם לב) ובשלת רעיו חרה אפו על אשר לא מצאו מענה וגו', דהא אינון הוו אמרי מלין ואיוב לא אתנחיים עלייהו. מהכא אוליפנא מאן דעאל לנחמא אבל בעי לסדרא מלין בקדמיתא [קנע ע"א] דהא חברייה דאיוב הוו אמרי מלי קשוט אבל לנחמא ליה לא בגין דבעי מלין דאיהו יודי עלייהו בארח קשוט וכדין יקבל עליה דינא דלעילא ויודי למלכא קדישא עליה. מה כתיב, (איוב לב) ואליהו חכה את איוב בדברים, דאודי לבתר לקב"ה וקביל עליה דינא דשמיא.

ת"ח כתיב (שם לד) לכן אנשי לבב שמעו לי חלילה לאל מרשע ושדי מעול. לכן אנשי לבב, שלימין בכלא דידעין לאבחנא מלין. חלילה לאל מרשע, הה"ד (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. ושדי מעול, דא סמיך לקביל דא והא אוקמוה אל שדי.

(איוב שם) כי פועל אדם ישלם לו, הא ב"נ אזיל בהאי עלמא ועביד עבידתוי וחטי קמי מאריה, ההוא עובדא תליא עליה לשלמא ליה דינא הה"ד כי פועל אדם ישלם לו, ההוא עובדא ישלם לו. ועם כל דא אם ישים אליו לבו, כיון דבר נש שוי לביה ורעותיה לאתבא קמי מאריה רוחו ונשמתו אליו יאסוף, לאתצורא בצרורא דחיי ולא שביק לנפשיה לבר לאתדנא בדינא אחרא.

רבי יוסי אמר האי מלה רזא אחרא הוא בדינין טמירין דקב"ה. כי פועל אדם ישלם לו, לאתדנא בדיניה ובאינון עובדין דבר נש עביד בהאי עלמא וסליק ליה לאתדנא כעובדוי ויתאביד מעלמא. מה כתיב בתריה, מי פקד עליו ארצה ומי שם תבל כלה. מי פקד עליו ארצה, דא הוא אחוה דקריב ליה. ומי שם תבל כלה, דבאני ביתיה ובני בניין עלמא ותקונא וישובא.

מה כתיב בתריה, אם ישים אליו לבו. האי בר נש דפקיד עליה למבני בניינא בעי לכוונא לבא ורעותא לגביה דההוא מיתא. מכאן דבר נש דאתי על ההיא אתתא בגין שפירו ותיאובתא דילה הא בניינא דעלמא לא אתבני דהא רעותא ולבא לא אתכוון לגבי מיתא. ובגין כך כתיב אם ישים אליו לבו, ברעותא דלבא דיכוין לגביה, כדין רוחו ונשמתו אליו יאסוף, ואתמשך גביה לאתבני בהאי עלמא.

מה כתיב בתריה, יגוע כל בשר יחד ואדם על עפר ישוב. יגוע כל בשר יחד, ההוא גופא יתבלי בעפרא וכל ההוא בשרא, והשתא אדם על עפר ישוב, הא תדתותי דבנינא כמלקדמין ויתוב על עפרא דבניינא דגופא אחרא כמה דהוה בקדמיתא. ועל דא רוחא ונשמתא בידוי דקב"ה וחייס עליהו דבני נשא דלא אתאבידן מהאי עלמא ומעלמא אחרא, בגיני כך אל אלהי הרוחות לכל בשר.

ויאמר משה אל אהרן קח את המחיתה ותן עליה אש. רבי חייא פתח (משלי טז) חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה. כמה אית להו לבני נשא לאסתמרא מחובוי ולנטרא עובדוי דהא בכל יומא ויומא עובדין במתקלא סלקין ומשגיחין עלייהו לעילא ואיכתיבו קמיה, ועל דא בעי בר נש לאזדהרא מחובוי דהא כמה זמנין עלמא אתדן ובגין כך סליק רוגזא קמי מלכא ודינא אתער הה"ד חמת מלך מלאכי מות.

ואיש חכם יכפרנה. בשעתא דמאריהון דדינין קיימין על עלמא ורוגזא תלי אי אשתכח בדרא זכאה דרשים לעילא קב"ה אשגח ביה ואשתכך רוגזא. למלכא זאתרגין על עבדוי והוה תבע על סנטירא למעבד בהו דינא. אדהכי עאל רחימא דמלכא וקם קמיה, כיון דחמא ליה מלכא אתנהירו אנפוי, שארי ההוא רחימא דמלכא לאשתעי בהדיה ומלכא חדי. לבתר כד אתא סנטירא חזא אנפוי דמלכא חזאן, וכדין ההוא רחימא בעי למלכא על עבדוי ומכפר להו. ובגין כך ואיש חכם יכפרנה.

אוף הכא כד חמא משה דרוגזא הוה [קעז ע"ב] תלי מיד ויאמר משה אל אהרן, בגין דאיהו שושבינא דמטרוניתא וקטרת לא סלקא אלא בידוי דאיהו אסגי שלמא בעלמא וקשיר קשרא דמהימנותא. קטרת הא אוקמוה חדוותא דעילא ותתא קשורא דמהימנותא סליקו דרוגזא הה"ד (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב, וכדין ואיש חכם יכפרנה, ינקי וידכי לההוא רוגזא ורחמי מתערין.

רבי אלעזר אמר (במדבר ד) אל תכריתו את שבט משפחות הקהתי מתוך הלויים, בגין דאינון גזעא ושרשא דליואי. וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו, דבעי כהנא לאתקנא להו דאע"ג דקריבין אינון לקודשא לא ייעלון אלא בתקונא דכהנא דהוא ידע סימנא דימטון לגביה ולא יתיר. וכד מכסיא למאני קודשא כדין כסויא אחרא שרי ואסיר לון לקרבא למחמי דהא מלה בחשאי לא אית לגבייהו אלא לכהני, ועל דא מלה דלהון ועובדא דלהון ברזא וליואי לארמא קלא.

בגין כך כהני בחשאי וברזא ואסיב לון חמרא דחמרא לארמא קלא. בגין כך ליואי אתמסרו בדינא דהא דינא באתגלייא איהו ולפרסמא מלה אבל כהנא כל מלוי ברזא ובחשאי ולא באתגלייא. סימנא דכלא שמאל תהא דוחה וימין תהא מקרבת, ובגין דימין מקרב כד דינין שריין בעלמא מסטרא דשמאלא ימינא תהא מקרבת, ובמה, בקטורת דאיהו בחשאי ברזא דקיק ופנימאה מכלא.

ת"ח כד האי מדבחא אחרא שארי לאתערא אתערותא כד לא אשתכחו זכאין מדבחא פנימאה אתער לגביה וקאים לקבליה ודינין משתככי ועל דא קיימא לקביל דא וכדין דינא אסתלק.

ר' אלעזר אמר בשעתא דבני קהת נטלין קדש קודשין כדין אתי כהנא וחפי כלא עד לא יקרבו לנטלא ליה ולא הו חמאן לעלמין מה דאינון נטלין אלא כלא בכסוייא מנייהו, ורוב כסוייא דמאני

מקדשא תכלת איהו בגין דתכלת הא אוקמוה ואתמר. בתר דאתכסייא כלא מקרבין בני קהת דנטלין ולא מקרבין אלא באינון בדין דנפקין לבר הה"ד (במדבר שם) וכלה אהרן ובניו לכסות את הקדש ואחרי כן יבאו בני קהת לשאת.

בגין כך קטרת דאיהו פנימאה וכל מה די ברזא לכהנא אתמסר, ועל דא ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל ויתן את הקטרת, דאיהו פנימאה רזא דכהנא, כדין ויכפר על העם. ויעמוד בין המתים ובין החיים, בין אילנא דחיי ובין אילנא דמותא, וכדין ימינא קריב דא בדא ותעצר המגפה.

זכאה חולקא דכהנא דאית ליה חילא לעילא ואית ליה חילא לתתא והוא גרים שלמא לעילא ותתא ובכל זמנא שמאלא פלח לימינא הה"ד וילוו עליך וישרתוך, וימינא נשמאלא משתכחי במקדש.

רבי אלעזר הוה קאים קמיה דרבי שמעון אבון, א"ל כתיב (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי הבלך.

א"ל ת"ח ראה חיים עם אשה אשר אהבת, דא הוא רזא דבעי בר נש לאכללא חיים באתר דא. דא בלא דא לא אזלא, ובעי ב"נ לאכללא מדת יום בלילה ומדת לילה ביום ודא הוא ראה חיים עם אשה אשר אהבת. מ"ט, בגין כי הוא חלקך בחיים, דחיים לא שראן אלא על דא. ובעמלך אשר אתה עמל תחת השמש, כד"א (משלי ג) בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחותיך.

ות"ח כל מלוי דשלמה מלכא כלהו סתימין לגו בחכמתא והני קראי אתחזון דהותרה רצועה. מה כתיב בתריה, כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה כי אין מעשה וחשבון וגו'. האי קרא אית לאסתכלא ביה, כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה, וכי שלמה [קעח ע"א] דחכמתא עלאה ביה יתיר על כל בני עלמא אמר הכי. אלא כל מלוי דשלמה מלכא על רזא דחכמתא אתמרו.

ת"ח (קהלת ט) כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה, דא הוא דבעי בר נש לאכללא שמאלא בימינא ובכל מה דאיהו עביד מבעי ליה דלא יהון אלא כלילן בימינא. כל אשר תמצא ידך, דא שמאלא לעשות בכחך, דא הוא ימינא כד"א (שמות טו) ימינך יי' נאדרי בכח. וכיון דבר נש יזדהר דכל עובדוי

יהון לסטור ימינא ויכליל שמאלא בימינא כדין קב"ה שארי בגוויה בהאי עלמא ויכניש ליה לגביה לההוא עלמא דאתי.

ולא יימא בר נש בשעתא דאתי בההוא עלמא כדין אתבע מן מלכא רחמי ואתוב קמיה, אלא כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול בתר דאסתלק בר נש מהאי עלמא. אלא אי בעי בר נש דמלכא קדישא ינהיר ליה לההוא עלמא ויתן ליה חולקא לעלמא דאתי ישתדל בהאי עלמא לאכללא עובדוי בימינא וכל עובדוי יהון לשמא דקב"ה דהא לבתר כד אתכניש מהאי עלמא לאתדנא בדינא תקיפא בדינא דגיהנם לית תמן עיטא וחכמה וסכלתנו לאשתזבא מן דינא.

ד"א כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול. בגיהנם אית מדורין על מדורין, מדורא תתאה שאול, מדורא תתאה מניה אבדון ודא סמיך לדא. מאן דנחית לשאול ידינו ליה ומתמן יצפצף ועולה הה"ד (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. אי נחית לאבדון תו לא סליק לעלמין.

מאן דאית ביה עובדא טבא או דאיהו מאריה דחושבנא הא אוקימנא דבכל ליליא וליליא עד לא ישכב ועד לא נאים בעי בר נש למעבד חושבנא מעובדוי דעבד כל ההוא יומא ויתוב מנייהו ויבעי עלייהו רחמי. מ"ט בההוא שעתא, בגין דההוא שעתא אילנא דמותא שארי בעלמא וכל בני עלמא טעמין טעמא דמותא ובעי בההוא שעתא למעבד חושבנא מעובדוי ויודי עלייהו בגין דאיהו שעתא דמותא ואלין אקרונ מארי דחושבנא.

וכל מאן דאשתדל בדעת וחכמה למנדע למאריה כד יעברון ליה לאסתלקא ולאסתכלא באינון חייבין דאיטרידו בגיהנם ובדרגא דשאול וכלהו צווחין מאינון דרגין הוא לא אשתאר תמן ולא ישתכח בינייהו.

ועל דא אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול ולא ישתכח אלא לעילא לעילא באתר די כמה נהורין ובוצינין וכמה כסופין שארי ביה וקב"ה אתי ביה לאשתעשעא עם צדיקייא די בגנתא דעדן. זכאה חולקהון דצדיקייא בהאי עלמא ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך.

ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד. רבי אבא פתח (ישעיה מ) היושב על חוג הארץ ויושביה

כחגבים. ת"ח כד בעא קב"ה למברי עלמא סליק ברעותא קמיה וברא ליה באורייתא ובה אשתכלל
הה"ד (משלי ח) בהכיננו שמים שם אני וגו', וכתיב (שם) ואהיה אצלו אמון, והא אוקמוה אל תקרי אמון
אלא אומן.

כד אתא למברי אדם והא אתמר אמרה אורייתא וכי למגנא אתקריאת ארץ אפים ורב חסד.
בההוא שעתא דנפיק אדם לעלמא הוה זיו פרצופא דיליה מעילא ומתתא והוה דחלין מניה כל בריין
ואוקמוה. ת"ח לא אתקיים עלמא ולא אשתלים עד ההוא שעתא דנפיק אדם בשלימו דכלא ואתקדש
יומא ואתתקן כרסייא קדישא למלכא, כדין אשתלימו עלאי ותתאי ואשתכחו חדוון בכלהו עלמין.

בההוא שעתא דבעא יומא לאתקדשא הוה נפקין רוחיהון דשידי לאתברי גופא דלהון ואתקדש
יומא ולא אתבריא וואשתאר עלמא כמא דאיפגים מעבידתא [קעח ע"ב] ואיתחסר. כיון דאתקדשו
עלמין וישראל אשתלימו בדרגיהון ואשתכחו ליואי בסטר שמאלא כדין אשתלים ההוא פגימו דעלמא
דמסטר שמאלא.

ועל דא בעאן לאתדכאה ליואי וכדין כלא אתכליל בימינא ועלמא לא אתפגים, ובגין כך כתיב
ועבד הלוי הוא, הוא אשלים לסטר שמאלא, הוא אשלים לפגימו דעלמא ואפי' ההוא סטרא דצפון
דאשתאר חסר בעלמא כד ברא קב"ה עלמא ליואה בארונא אשלים לכלא. מאי בארונא, בההוא מטולא
דהוה נטלי במשכנא אשתלים כל ההוא פגימו על ידיה. ההוא לעילא לשמאלא הוא אתכליל בימינא.

תו הוא דא עתיקא. אלמלא דינא לא אשתכח בעלמא לא הוה ידעי בני נשא מהימנותא עלאה
ולא ישתדלון בני נשא באורייתא ולא יתקיימו פקודי אורייתא. פולחנא שלימותא דישתכח בעלמא
לגבי מלכא קדישא מאן עביד ליה, הוי אימא דא ליואה.

ותו ועבד הלוי הוא, כד"א (דברים ד) כי יי' הוא האלהים, הוא אשלים שלימותא למיהוי כלא
חד, הוא פשיטא לקבלא לכנסת ישראל כד"א (שיר ב) שמאלו תחת לראשי, בגין לחברא זווגא כחדא.
מאן אתער רחימותא, הוי אימא הוא.

תו הוא, כד"א (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו. בגין כך הוא לתתא הוא לעילא, הוא אתגלייא הוא סתים, הוא האלהים ודאי.

ר' יצחק אמר זמין קב"ה לאנהרא לסיהרא כנהורא דשמשא ונהורא דשמשא יהא על חד שבע זמנין הה"ד (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתיים כאור שבעה הימים וגו', וכתיב (שם ט) לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף וגו', וכתיב (שם) לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם וגו'.

פרשת חקת

[קעט ע"ב] ר' יוסי פתח (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. ת"ח מלין דאורייתא קדישין אינון עלאין אינון מתיקין אינון כמה דאתמר דכתיב (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש וגו'. מאן דאשתדל באורייתא כאלו קאים כל יומא על טורא דסיני וקביל אורייתא הה"ד (דברים כז) היום הזה נהיית לעם, והא אוקמוה חברייהא.

כתיב הכא וזאת התורה, וכתיב וזאת חקת התורה, מה בין האי להאי. אלא רזא עלאה הוא והכי אוליפנא, וזאת התורה לאחזאה כלא ביחודא חד ולאכללא כנסת ישראל בקב"ה לאשכחא כלא חד. בגיני כך וזאת התורה. אמאי תוספת וא"ו, אלא אתמר לאחזאה דכלא חד דכלא בלא פרודא. וזאת, כלל ופרט כחדא דכר ונוקבא, בגין כך וזאת התורה ודאי, אבל זאת בלא תוספת וא"ו חקת התורה ודאי ולא התורה, דינא דאורייתא גזרה דאורייתא.

ת"ח (במדבר ח) זאת אשר ללויים, ולא וזאת דהא מסטרא דדינא קשיא קא אתיין ולא מסטרא דרחמי.

א"ר יהודה והא כתיב (במדבר ד) וזאת עשו להם וחיו, ודא על ליואי קא אתמר ואת אמרת זאת ולא וזאת.

א"ל ודאי הכי הוא וקראיה מוכח, מאן דאחיד סמא דמותא אי לא יערב ביה סמא דחיי הא ודאי ימות ועל דא וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו, בגין דסמא דחיי מערב בהדי זאת וחיו ולא ימותו, ודאי וזאת אצטריך ליה ולא זאת.

בגיני כך וזאת התורה ממש ביחודא חד ביחודא שלים כללא דדכר ונוקבא ו"ה. זאת ה' בלחודוי ועל דא וזאת חוקת התורה.

רבי שמעון נר' אלעזר נר' אבא נר' יצחק הוו שכיחי בבי נר' פנחס בן יאיר. אמר ר' פנחס לר' שמעון במטו מנך אנת דאוקמי מילך לעילא ומילך באתגלייא מה דלא אתיהיב ליה רשותא לב"נ אחרא, בפרשתא דא אימא מלה חדתא.

א"ל ומאי היא.

א"ל זאת חקת התורה.

א"ל הא שאר חברייא יאמרו. [קפ ע"א] אמר לר' אלעזר ברי אלעזר קום בקיומך וסלסל

בטעמיה דיבוס וחליצה ואימא מלה חד בפרשתא דא וחברייא יימרון אבתרך.

קם ר' אלעזר פתח ואמר (רות ד) וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר

שלף איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל. האי קרא אית לאסתכלא ביה, אי אינון עבדי הסכמה בעלמא ואתו בתראי ובטלוה אמאי. ואי לאו איהו הסכמה בעלמא אלא בדינא דאורייתא אמאי בטלוה והא מאן דבטיל מלה דאורייתא כאילו חריב עלמא שלים.

אלא ודאי בדינא דאורייתא הוה וברזא עלאה אתעבידא מלה ובגין דהוו קדמאי זכאי חסידי

מלה אתגלייא בינייהו ומדאסגיא חייבי בעלמא אעברו האי מלה בגיסא אוחרא בגין לאתכסיה מלין דאינון ברזא עלאה והא אוקמוה.

(שמות ג) ויאמר יי' אל משה של נעליך מעל רגליך וגו'. וכי אמאי נעל הכא, אלא אתמר דפקיד

ליה על אתתיה לאתפרשא מנה ולאזדווגא באתתא אחרא דנהירו קדישא עלה, וההוא נעל אוקים ליה באתר אחרא, אעבך ליה מהאי עלמא ואוקים ליה בעלמא אחרא.

ועל דא כל מה דיהיב מיתא לבר נש טב, נטל מאני מן ביתא ביש כגון סנדליה. מ"ט, בגין דאעבר

רגליה מהאי עלמא וכניש לון וסליקי לעלמא אחרא אתר דמותא שארי ביה דכתיב (שיר ז) מה יפו פעמיו בנעלים בת נדיב, ורזא דמלה הוא בין חברייא. ודא כד מיתא נטיל לון אבל בזמנא דחייא שליף מסאניה ויהיב לבר נש אחרא בגין לקיימא קיים קא עביד בגזירה דלעילא.

נעל דחליצה בגוונא אחרא וכלא אתר חד. ת"ח ההוא מיתא דאסתלק מעלמא בלא בנין האי בת נדיב לא כניש ליה לההוא בר נש לגבה ואזיל לאתטרדא בעלמא דלא אשכח אתר, וקב"ה חייס עליה לאתבא לאתתקנא בעפרא אחרא כמה דכתיב (איוב לד) ואדם על עפר ישוב ואוקמוה.

ואי ההוא פרוקא לא בעי לקיימא לאחוהי קיימ בהאי עלמא בעי למקטר חד נעל ברגליה וההיא אתתא דתשרי ליה ומקבלא לההוא נעל לגבה. אמאי, אלא בגין דההוא נעל בגין דמיתא הוא ואתיהיב ברגליה דחייא אחוהי ואתתא מקבלא לההוא נעל לגבה לאחזאה דהא ההוא מיתא בין חייא אהדר בעובדא דא. והוא בהפוכא מההוא נעל דנטיל מיתא מחייא דהשתא האי נעל נטיל חייא ממיתא, ובעי נעל דההוא מיתא לא אזל ביה בחייוי, ואתתא נטלא ליה לגבה לאחזאה דההיא אתתא עטרת בעלה נטלא ליה ומקבלא ליה לגבה.

ובעי לבטשא ליה לההוא נעל לארעא לאחזאה דישכיך גופיה דההוא מיתא וקב"ה לזמנא דא או לבתר זמנא דחייס עליה ויקביל ליה לעלמא אחרא. תו בטשותא דההוא נעל מידא דאתתא לאחזאה דהא לא אתבני ההוא מיתא בעפרא אחרא דהאי עלמא והשתא יתוב לעפריה דהוה מתמן בקדמיתא, אכדין ההיא אתתא תשתרי למעבד זרעא באחרא ואוקמוה.

ת"ח ע"ד מאן דבעי לקיימא קיים נטיל נעליה ניהיב לחבריה לקיימא עליה קיימא זבת נדיב. וזאת לפנים בישראל. מאי וזאת, קיימא שלים בכלא.

לפנים בישראל, כד הוו צנועין קדישין. לקיים כל דבר ממש דהא הוא קיומא. וכדין וזאת התעודה בישראל ודאי דלא תימא דהסכמה אחרא היא אלא קיומא עלאה למהוי עובדיהון בקיומא דלעילא.

כיון דאסגיא חייבין בעלמא כסיאו מלה בגוונא אחרא בכנפא דמלבושא והאי הוא מלבושא לתקונא ורזא דמלה (דברים כג) ולא יגלה כנף אביו כתיב. [קפ ע"ב]

זאת חקת התורה. זאת, דא את קיימא דלא אתפרע, וכד אתפרע דא כלא אקרי זה ומנוקבא עייל לדכר ועל דא שמו"ר וזכו"ר כחדא מתחברן.

חקת התורה, חק התורה מבעי ליה, מאי חקת. אלא חקת ודאי ואוקימנא. ה' ד' הות והא אתמר,
אבל ת' הוא ד' ונ' מחבר כחדא ונו"ן הא אתמר.

נו"ן אמאי אקרי הכי, אלא כד"א (ויקרא כה) ולא תונו איש את עמיתו, דהשתא היא באנפין
נהירין ועבדא אונאה לבני נשא, לבתר מחיא כחויא ושצי וקטיל (משלי ל) ואמרה לא פעלתי און, ועל
דא הכי אקרי בנו"ן דאתמר מילייהו.

ת' כלא כחדא דל"ת נו"ן. דל"ת רי"ש, ה"א ודל"ת חד מלה הוא, ובאתוון גליפן אינון. תא חזי
חקת וכלא חד מלה.

דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה. האי פרה לדכיותא קא אתיאי לדכאה
למסאבי. פרה, דקבילת מן שמאלא. ומאן הוא לשמאלא, שור כד"א (יחזקאל א) לפני שור מהשמאל.

אדומה, סומקא כוורדא דכתיב (שיר ב) כשושנה בין החוחים. אדומה, גזרת דינא.

תמימה. מאי תמימה, כמא דתנינן שור תם ושור מועד. שור תם דינא רפיא, שור מועד דינא
קשיא. אף הכא תמימה, דינא רפיא גבורה תתאה, דא היא תמימה. גבורה עלאה, דא היא דינא קשיא
והיא יד החזקה תקיפא.

אשר אין בה מום, כד"א (שיר ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך.

אשר לא עלה עליה עול, על כתיב כד"א (שמואל ב כג) נאום הגבר הוקם על. מ"ט, בגין דהיא
(שם כ) שלומי אמוני ישראל, ועליה לאו אלא עמה. אשר לא עלה עליה עול, על היינו דכתיב (עמוס ה)
בתולת ישראל, בתולה ואיש לא ידעה.

ונתתם אותה אל אלעזר הכהן והוציא אותה. מצותה בסגן ואוקמוה. מ"ט ליה ולא לאהרן, אלא
אהרן הוא שושבינא דמטרוניתא. ועוד אהרן לא אתי מסטרא דטהור אלא מסטרא דקדוש ובגין דדא אתי
לטהרה לא אתייהיב ליה.

כל מלה דהאי פרה היא בשבע, שבע כבוסיס וגו' והא אתמר. מ"ט, בגין דהיא שבע שני שמטה, בת שבע אתקרי וכל עובדוי בשביעיתא.

ת"ח כל מה דאתעביד מהאי פרה בגין לדכאה ולא לקדשא, ואע"ג דאתייהיב לסגן הוא לא שחיט ולא שריף בגין דלא ישתכח דינא בסטרוי כ"ש וכ"ש אהרן דאיהו בדרגא שלים יתיר דלא בעי לאשתכחא תמן ולאזדמנא תמן.

האי פרה כיון דאתעביד אפר בעי למשדי בה עץ ארז ואזוב ושני תולעת והא אלין אתמרו.

ואסף איש טהור, ולא קדוש, והניח מחוץ למחנה במקום טהור, דהא טהור לא אקרי אלא מסטרא דמסאב בקדמיתא.

רזא דכלא האי דכתיב למי נדה חטאת היא, בגין דכל דינין תתאין וכל אינון דאתו מסטרא מסאבא כד איהי ינקא מסטרא אחרא וייתבת בדינא כד"א (ישעיה לד) מלאה דם הודשנה מחלב וגו', כדין כלהו מתערי ומסתלקי ושראן בעלמא. כיון דעבדי האי עובדא דלתתא וכל האי דינא באתר דא דהאי פרה ורמאן עלה עץ [קפא ע"א] ארז ואזוב וגו', כדין אתחלש חילא דלהון ובכל אתר דשראן אתברו ואתחלשו וערקין מניה דהאי חילא דלהון אתחזי כגוונא דא גבייהו, כדין לא שראן ביה בבר נש ואתדכי. ועל דא אתקרי מי נדה, מייא לדכאה כד עלמא שארי בדינא וסטרא מסאבא אתפשט בעלמא. הכא אתכלילן כל זיני מסאבא וכל זיני דכיו ובגיני כך טומאה וטהרה כללא עלאה דאורייתא ואוקמוה חברייא.

אמר ר' שמעון אלעזר עבדת לחברייא דלא יימדון הכא מלה אבתוך.

פתח ר' שמעון ואמר (תהלים קד) המשלח מעינים בנחלים בין הרים יהלכון, ישקו כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם. הני קראי דוד מלכא אמר לון ברוח קודשא ואית לאסתכלא בהו.

ת"ח בשעתא דחכמתא עלאה בטש בגלופוי אע"ג דהיא טמירא בכל סטרין פתח ואנגיד מניה חד נהרא מליא בתרעין עלאין. כמבועא מקורא דמיא דמלי קוזפא רבא מניה ומתמן אתמשכן נהרין ונחלין

לכל סטר, כך האי בחד שביל דקיק דלא אתיידע משיך ואנגיד ההוא נהר דנגיד ונפיק ומתמן אתמשכאן מבויעין ונחלין ואתמליין מניה הה"ד המשלח מעינים בנחלים בין הרים יהלכון, אלין נהרי עלאי קדישי דאפרסמונא דכייא וכלהו אתשקיין כחד מההוא נביעא דנחלא עלאה קדישא דנגיד ונפיק.

לבתר ישקו כל חיתו שדי וגו'. ישקו כל חיתו שדי, היינו דכתיב (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. הני ארבעה ראשים אלין אינון חיתו שדי, כללא כל אינון משריין וכל אינון חיילין דאחידן בהו. שדי, אל תקרי שדי אלא שדי דהא נטיל ואשלים שמא מיסודא דעלמא.

ישברו פראים צמאם, אלין אינון דכתיב בהו (יחזקאל א) והאופנים ינשאו לעומתם כי רוח החיה באופנים. מאן חיה, אלא אלין חיתו שדי ארבע אינון וכל חד וחד לחד סטרא דעלמא וההוא אקרי חיה, ואופנים לקביל כל חד וחד ולא אזלין אלא מרוח דההוא חיה דאזיל עלייהו. וכד אלין אתשקיין מההוא שקיו עלאה כל שאר חיילין אחרנין אתשקיין ואתרוון ואתשרשאן בשרשייהו ואתאחדן אלין באלין בדרגין ידיען הה"ד עליהם עוף השמים ישכון מבין עפאים וגו', אלין שאר דרגין עלאין. לבתר כל דא מפרי מעשיך תשבע הארץ, לתתא וכל עלמין כלהו חדאן ומתברכאן. דא בשעתא דברכאן משתכחי משקיו דנחלא עמיקא דכלא.

ובשעתא דעלמא יתיב בדינא ברכאן לא משתכחי לנחתא בעלמא וכדין אסתאב מקדשא וכמה חבילי טריקין משתכחי בעלמא ושראן בכמה אתר על בני נשא ומסאב ההוא רוחא להו כבר נש דגוע ורות מסאבא שריא עליה, הכי נמי שריא למאן דיקרב בהדיה הה"ד תסתיר פניך יבהלון תוסף רוחם יגעון וגו'. האי קרא מאי קא מיירי, אלא תסתיר פניך יבהלון דהא לא אתשקיין לאשתכחא ברכאן לעלמין. תוסף רוחם, לאתערא רוחא אחרא דלאו קדישא מסטר שמאלא ורוח מסאבא שריא על בני נשא על אינון דמיתין ומאן דקריב בהדייהו ועל שאר בני נשא.

מאן אסוותא דלהון, האי דכתיב ואל עפרם ישובון, האי עפר שריפת החטאת בגין לאתדכאה ביה והיינו רזא (קהלת ג) הכל היה מן העפר ואפי' גלגל חמה. לבתר דמתהדרן להאי עפר בגין לאתדכאה ביה מתעבר רוח מסאבא ואתער רוחא אחרא קדישא ושארין בעלמא הה"ד תשלח רוחך יבראון ותחדש פני אדמה. יבראון, יטאן באסוותא עלאה דרוחא אחרא. ותחדש פני אדמה, דהא אתדכיאת אתתא לבעלה וחדותי דסיהרא אשתכח ועלמין כלהו מתברכאן.

זכאה חולקהון דישראל דקב"ה יהב לון עיטא דכלא אסוותא זכלא בגין דיזכון לחיי עלמא דאתי וישתכחון דכין בהאי עלמא, קדישין בהאי עלמא קדישין לעלמא דאתי, עלייהו כתיב (יחזקאל (לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם.

[**קפא ע"ב**] ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין וגו'. ר' יהודה אמר אמאי פרשתא דפרה סמיכא במיתת מרים, הא אוקמוה אלא כיון דאתעביד דינא בהאי פרה לדכאה למסאבי אתעביד דינא במרים ואסתלקת מעלמא. כיון דאסתלקת מרים אסתלק ההוא באר דהוה אזיל עמהון דישראל במדברא ואסתלק בירא בכלא.

א"ר אבא כתיב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל. וכי עלה בלחודהא, לא אלא בגין דכלא אתבר בגינה. אתבר ימינא אבתרה בגין דהיא מקרבא לה לגבי גופא וגופא אתחשיך בגינה ודא הוא רזא דכתיב (תהלים ט) הושיעה ימינך. גופא דכתיב (ישעיהו נ) לבשו שמים קדרות, דהא שמשא אתחשך בגינה. כגוונא דא ותמת שם מרים ותקבר שם ולא היה מים לעדה, דהא אסתלק בירא דעילא ותתא. לבתר אתבר ימינא דכתיב יאסף אהרן אל עמיו וגו', ולבתר אתחשך שמשא דכתיב ומות בהר וכתיב והאסף אל עמך גם אתה כאשר נאסף וגו', הא דרועא ימינא אתבר וגופא דאיהו שמשא אתחשך.

ות"ח לא אשתכח דרא בעלמא כדרא דמשה קיימא בעלמא ואהרן ומרים. ואי תימא ביומוי דשלמה הכי נמי, לאו דהא ביומוי דשלמה שליט סיהרא ושמשא אתכניש וביומוי דמשה אתכניש סיהרא ושמשא שלטא.

תלת אחין הוו משה אהרן ומרים כד"א (מיכה ו) ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים. מרים סיהרא, משה שמשא, אהרן דרועא ימינא, חור דרועא שמאלא ואמרי לה נחשון בן עמינדב. בקדמיתא אסתלקת סיהרא, מיתת מרים, אסתלק באר. לבתר אתבר דרועא ימינא דמקרב תדיר בסיהרא באחוה בחידו ועל דא כתיב (שמות טו) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן, אחות אהרן ודאי דאיהו דרועא דמקרב לה באחדותא באחוה עם גופא. לבתר אתכניש שמשא ואתחשך כמא דאוקימנא דכתיב והאסף אל עמך גם אתה. זכאה חולקא דמשה ואהרן ומרים דאשתכחו בעלמא.

ביומוי דשלמה שלטא סיהרא בתקונהא ואתחזי בעלמא ואתקיים שלמה בחכמתא דנהירו דילה
ושליט בעלמא. כיון דסיהרא נחתא לתתא בחובוי אתפגים יומא בתר יומא עד דאשתכחת בקרן מערבית
ולא יתיר ואתיהיב שבטא חד לבריה. זכאה חולקיה דמשה נביאה.

כתיב (קהלת א) זרח השמש ובא השמש וגו'. האי קרא אוקמוה, אבל זרח השמש כד נפוק
ישראל ממצרים דשמשא נהיר ולא סיהרא.

ואל מקומו שואף זרח הוא שם. הא כתיב ובא השמש, במדברא עם שאר מתי מדברא. כיון
דעאל שמשא לאן אתר אתכניש, אל מקומו בגין לאנהרא לסיהרא הה"ד שואף זרח הוא שם דאע"ג
דאתכניש זרח הוא שם ודאי דהא לא אנהיר סיהרא אלא מנהורא דשמשא, ודא הוא רזא דכתיב (דברים
לא) הנך שוכב עם אבותיך, אע"ג דאת תתכניש הנך קיים לאנהרא לסיהרא.

כך הוא משה ועליה כתיב האי קרא (קהלת א) מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש.
מה יתרון לאדם בכל עמלו, דא יהושע דאשתדל לאחסנא ארעא לישראל ולא זכה לאשלמא לסיהרא
כדקא יאות דהא הוא אעמל בהו בישראל תחת השמש תחותיה דמשה.

ת"ח ווי לההוא כסופא ווי לההוא כלימא בגין דפלח ולא נטל אתריה ממש אלא תחות שמשא
ולא הוה ליה נהירו מדידיה אלא נהורא דנהיר ליה. אי הכי מה תושבחתא הוה ליה הואיל ולא אשלים
להכא ולהכא.

ובכל אתר דאמר שלמה תחת השמש על דרגא דיליה קאמר, (קהלת ה) וראיתי תחת השמש, (שם
ג) עוד ראיתי תחת השמש, (שם ט) שבתי וראה [קפב ע"א] תחת השמש וכן כלהו, ובגין דרגא דיליה
קאמר רזא דמלה ודאי.

ר' שמעון אמר ודאי מאן דנטיל סמא דמותא בלחודוי עליה כתיב בכל עמלו שיעמול תחת
השמש, תחת השמש ודאי. ומאן הוא תחת השמש, הוי אימא דא סיהרא, ומאן דאחיד סיהרא בלא שמשא
עמלו תחת השמש ודאי ודא הוא חובא קדמאה דעלמא. ועל דא מה יתרון לאדם, לאדם קדמאה וכן
לכלהו דאתיין בתריה דחבו באתר דא.

הולך אל דרום וסובב אל צפון, היינו דכתיב (דברים לג) מימינו אש דת למו, ימינו ון דרום, אש דת דא צפון ודא כליל בדא.

סובב סובב הולך הרוח. האי קרא קשיא, סובב סובב הולך השמש מבעי ליה, מאן רוח דא, דא הוא תחת השמש דאקרי רוח הקדש ודא רוח הולך, הולך וסובב לאלין תרי סטרין לאתחברא בגופא ועל דא כתיב הרוח ההוא דאשתמודעא, השמש סתם דאשתמודעא חולקא דישראל.

ועל סביבותיו שב הרוח. מאן סביבותיו, אלין אבהן דאינון רתיכא קדישא ואינון תלת ודא רוח דאתחברא בהו, הא אינון רתיכא שלימא ועל דא רוח כתיב (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

בגין כך כל מלוי דשלמה מלכא סתימין כלהו בחכמתא וכלהו לגו בגו דהיכלא קדישא ובני נשא לא מסתכלי בהו וחמאן מלוי כמלין דב"נ אחרא. אי הכי מה שבחא הוא לשלמה מלכא בחכמתיה משאר בני נשא, אלא ודאי כל מלה ומלה דשלמה מלכא סתים בחכמתא.

פתח ואמר (קהלת ז) טובה חכמה עם נחלה וגו. אי לאו דהא אתגלייא מלה דא לא ידענא מאי קאמר. טובה חכמה, דא היא חכמה דהיא תחת השמש לכורסיא מתתקנא ליה.

טובה חכמה עם נחלה, ניאה ושפירא עמהון דישראל דאינון נחלה ועדבא דילה לאתקשרא בה. אבל תושבחה יתיר לרואי השמש, לאינון דזכו לאתאחדא בשמשא ולאיתקשרא ביה דהא אחיד באילנא דחיי, ומאן דאחיד ביה אחיד בחיין דהאי עלמא ובחיין דעלמא דאתי. ודא הוא דכתיב (שם) ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה. מאי ויתרון דעת, אלא דעת דא אילנא דחיי. יתרון דילה מהו, החכמה ודאי דהא תורה מחכמה עלאה נפקא.

תו טובה חכמה עם נחלה, טובה חכמה ודאי עם נחלה, דא צדיקא דעלמא דאיהו נהורא דשמשא דהא דרגין אלין כחדא יתבי ודא הוא שפירו דלהון, אבל ויותר לרואי השמש, לאינון דמאחדין ליה בשמשא תוקפא דכלא שבחא דכלא.

ודא הוא דעת, אילנא דחיי והא אוקימנא (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. מאן נפש, דא נפש דוד מלכא ודא חכמה דקאמרן.

ובגין כך ויתרון דעת החכמה דמתמן אתשרשא אילנא ואתנטע לכל סטרין וכן כל אינון דאחידן ביה בהאי אילנא.

ועל דא שלמה מלכא לא אשתכח אלא בההוא דרגא דיליה דמתמן ידע כלא והוה אמר עוד ראיתי תחת השמש, שבתי וראה תחת השמש וכן כלהו.

זכאין אינון צדיקייא דמשתדלי באורייתא וידעין אורחוי דמלכא קדישא וסתימין עלאין דגניזי באורייתא דכתיב (הושע יד) כי ישרים דרכי יי' וגו'.

יאסף אהרן אל עמיו כי לא יבא וגו'. רבי חייא פתח (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו וגו'. האי קרא אתמר ואוקמוה. ת"ח כל עובדוי דקב"ה בדינא וקשוט ולית מאן דאקשי לקבליה וימחי בידיה ויימר ליה מה עבדת וכרעותיה עביד בכלא.

ושבח אני [קפב ע"ב] את המתים. וכי שלמה מלכא משבח למתייא יתיר מן חייא והא חי לא אקרי אלא מאן דאיהו בארח קשוט בהאי עלמא כד"א (שמואל ב כג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגו' והא אוקמוה חברייא ורשע דלא אזיל בארח קשוט אקרי מת ואיהו משבח למתים מן החיים. אלא ודאי שלמה מלכא כל מלוי בחכמה איתמרן והא אתמר. ושבח אני את המתים, אילו לא כתיב יתיר הוינא אמינא הכי אבל כיון דכתיב שכבר מתו אשתכח מלה אחרא בחכמתא. שכבר מתו, זמנא אחרא אסתלקו מעלמא ואתתקן בעפרא דאזמנא עליה ומיתב בחיי עלמא בגין דאתתקן. בתר דאשתלים זמניה מית, הא ודאי דא הוא שבחא משאר מתי עלמא. אי תימא אתדן זמנא אחרא בההוא עלמא, הא כתיב (נחום א) לא תקום פעמים צרה, כ"ש דהא קביל עונשא זמנא ותירין, ודאי דהא אתריה אתתקן בשבחא יתיר מאינון חיי דעד לא קבילו עונשא.

ועל דא כתיב ושבח אני את המתים שכבר מתו, שכבר מתו דייקא. אלין אינון חיים ואקרו מתים. מ"ט אקרו מתים, בגין דהא טעמו טעמא דמותא ואע"ג דקיימי בהאי עלמא מתים אינון ומבין מתייא אהדרו. ועוד על עובדין קדמאין קיימין לאתקנא ואקרו מתים.

מן החיים אשר הם חיים, דעד לא טעמו טעמא דמותא ולא קבילו עונשייהו ולא ידעי אי זכאן בהוא עלמא ואי לאו.

ת"ח זכאין דזכאן לאתקשרא בצרורא דחיי אינון זכאן למחמי ביקרא עלאה דמלכא קדישא כד"א (תהלים כז) לחזות בנעם יי' ולבקר בהיכלו, ואינון מדוריהון יתיר ועלאה מכל אינון מלאכין קדישין וכל דרגין דלהון דהא הוא מדורא עלאה לא זכאן עלאין ותתאין למחמי ליה הה"ד (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו. ואינון דלא זכאן כ"כ כאינון מדורא אית לון לתתא כפום אורחייהו ואלין לא זכאן לסלקא לההוא אתר ולמחמי כמא דחמאן אינון דלעילא ואלין קיימי בקיומא דעדן תתאה ולא יתיר.

ואי תימא מאן עדן תתאה, אלא דא עדן דאקרי חכמה תתאה ודא קיימא על גן דבארעא ואשגחותא דהאי עדן עליה ולא יתיר, ואלין קיימי בהאי גן ואתהנון מעדן דא.

מאי בין עדן תתאה לעלאה, כיתרון האור מן החשך. דא עדן תתאה אקרי עדנה נוקבא, עדן עלאה אקרי עדן דכר, עליה כתיב עין לא ראתה אלהים זולתך. האי עדן תתאה אקרי גן לעדן דלעילא והאי גן אקרי עדן לגן דלתתא, ואלין דאשתכחו בגן תתאה אתהנון מהאי עדן דעלייהו בכל שבת ושבת ובכל ירחא וירחא הה"ד (שם סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'.

ועל אלין אמר שלמה מן החיים אשר הם חיים עדנה, דהא אלין בדרגא עלאה יתיר מנייהו. מאן אינון, אינון שכבר מתו וקבילו עונשא תרי זמני ואלין אקרו כסף מזוקק דעאל לנורא זמנא ותירין ונפיק מניה זוהמא ואתבריר ואינקי.

(קהלת ד) וטוב משניהם את אשר עדן לא היה, דהא קאים ההוא רוחא לעילא ואתעכב לנחתא לארעא דהא קאים בקיומיה ולית ליה לקבלא עונשא ואית ליה מזונא מההוא מזונא [קפג ע"א] עלאה דלעילא לעילא.

וטב מכלהו מאן דלא אתפרש ולא אתגלייא וכל מלוי בסתימא אינון, דא הוא זכאה חסידא דנטר פקודי אורייתא וקיים לון ואשתדל באורייתא יממא ולילי, דא אתאחיד ואתהני בדרגא עלאה על כל שאר בני נשא וכלהו אתוקדן מחופה דהאי.

ת"ח בשעתא דאמר קב"ה למשה יאסף אהרן אל עמיו אתחלש חילא דיליה וידע דהא אתבר דרועא ימינא דיליה ואזעזע כל גופיה. כיון דאמר קח את אהרן ואת אלעזר בנו א"ל קב"ה משה הא דרועא אחרא אזיפנא לך והפשט את אהרן את בגדיו והלבשתם את אלעזר בנו ואהרן יאסף, הא אלעזר יהא לגבך זמנא דא תחות אבוי. ועם כל דא לא אשלים אתר בההוא זמנא כאבוי דהא ענני יקר אסתלקו ולא אהדרו אלא בזכותיה דמשה ולא בזכותיה דאלעזר.

ויעש משה כאשר צוה יי' ויעלו אל הר ההר וגו'. אמאי לעיני כל העדה, אלא בגין דאהרן הוה רחימא דעמא יתיר מכלא ולא יימרון דהא אתגנין על ידא דמשה, ומשה משיך לאהרן במלין עד דסלקו לטורא וכל ישראל הוו חמאן בשעתא דאפשיט משה לבשוני דאהרן ואלביש לון לאלעזר.

מאי טעמא משה ולא אהרן, אלא משה אלבישינון לאהרן כד סליק לכהנא הה"ד וילבש משה את אהרן את בגדיו, השתא משה אעדי מניה מה דהב ליה וקב"ה אעדי מניה מה דהב ליה ותרוייהו אפשיטו ליה לאהרן מכלא ומשה אעדי לבר וקב"ה לגו, ועד דאעדי משה קב"ה לא אעדי, זכאה חולקיה דמשה.

זכאה חולקהון דצדיקייא דקב"ה בעי ביקריהון. אתקין קב"ה לאהרן ערסא ומנרתא דנהרא.

ומדידיה נטל, מההוא מנרתא דהוה דליק בכל יומא תרי זמני. ואסתים פום מערתא ונחתו.

רבי יהודה אמר פום מערתא הוה פתיחא דכל ישראל תמאן לאהרן שכיב ובוסינא דמנרתא דליק קמיה וערסיה נפיק ועייל ועננא חד קאים עליה, וכדין ידעו ישראל דהא אהרן מית וחמו דהא אסתלקו ענני כבוד הה"ד ויראו כל העדה כי גוע אהרן וגו' והא אוקמוה. ועל דא בכו לאהרן כל בית ישראל גוברין ונשין וטף דהא רחימא מכלהו הוה.

רבי שמעון אמר הני תלתא אחין עלאין קדישין אמאי לא אתקברו באתר חד ושייפין אתבדרו חד הכא וחד הכא וחד באתר אחרא. אלא אית דאמרי באתר דבעאן ישראל לאסתכן ביה מית כל חד וחד

בגין לאגנא עלייהו ואשתזבון. אבל כל חד וחד מית כדקא חזי עלייהו, מרים בקדש בין צפון לדרום, אהרן לסטר ימינא, משה כדקא חזי ליה. אחיד ההוא טורא להאי טורא דאהרן וכניש לקבורתא דמרים לגביה, ההוא טורא אחיד לתרי סטרי, ועל דא אתקרי הר העברים, דתרי סטרי, טורא דמעבר ואחיד לסטרא דא ולסטרא דא.

זכאה חולקהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי, ואע"ג דאינון בעלמא אחרא עלאה זכותהון קיימא בעלמא דא לדרי דרין, ובשעתא דישראל תייבין בתיאובתא קמי קב"ה וגזרא אתגזר עלייהו כדין קארי קב"ה לצדיקייא דקיימי קמיה לעילא ואודע לון ואינון מבטלי ההוא גזרה וחייס קב"ה עלייהו דישראל. זכאין אינון צדיקייא דעלייהו כתיב (ישעיה נח) ונחך יי' תמיד והשביע בצחצחות נפשך ועצמותיך יחליץ והיית כגן רוה ומוצא מים אשר לא יכזבו מימיו.

וידבר העם באלהים ובמשה למה העליתונו ממצרים וגו'. פרשתא דא באתר אחרא אסתליק עם אינון מי מריבה דמשה ואהרן.

רבי יצחק פתח (אסתר ה) ויהי ביום השלישי [קפג ע"ב] ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית וגו'. תנינן מגלת אסתר ברוה"ק נאמרה ובגיני כך כתובה בין הכתובים. ויהי ביום השלישי, דאתחלש חילא דגופא והא קיימא ברוחא בלא גופא, כדין ותלבש אסתר מלכות. מאי מלכות, אי תימא בלבושי יקר וארגוונא האי לאו אקרי הכי, אלא ותלבש אסתר מלכות דאתלבשת במלכות עלאה קדישא, ודאי לבשה רוח הקדש.

מאי טעמא זכתה להאי אתר, בגין דנטרא פימא דלא לחוואה מדי הה"ד (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה, ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה זכי לאתלבשא ברוח קודשא וכל מאן דסטי פומיה למלה בישא הא ודאי ההוא מלה בישא עליה, ואי לאן הא נגעים או צרעת דמוקדין כחויא והא אוקמוה.

וידבר העם באלהים ובמשה, דאמרו מלה בישא, ובתרגום ועם משה נצו.

למה העליתונו, שו כל אנפייא שווין, בגין כך אזדמן לגבייהו חווין דמוקדן לון כאשא ועייל
אשא לפומייהו ונפלין מתין.

ר' חייא אמר חווין הו אטיין ומלחשן בפומייהו ונשכין ומתין. מאי מלחשן, כד"א (קהלת י) אם
ישוך הנחש בלא לחש, אשא הוה מלהטא בפומייהו ונשכין ושדיין אשא בהו ואתוקדאן מעייהו ומתין.
והא מלין אלין אסטליקן לאתר אחרא.

ומשם בארה היא הבאר. מ"ש הכא בארה ובתר באר, אלא בארה לבתר דמתכנשן מייא לגו ימא
ונחתו לתתאי, באר בשעתא דיצחק מלייא ליה. היא הבאר, הוא כתיב ורזא דא כמא דכתיב (במדבר יח)
ועבד הלוי הוא.

ר' אבא אמר בכל אתר הוא וקרינן היא דכר ונוקבא כחדא, וכללא עלאה ה' נוקבא, ו' דכר, א'
כללא דכלא דהא א' בשלימו שריא. זכאין אינון ישראל אע"ג דאינון לתתא אינון אחידאן בכללא עלאה
דכלא ובגין כך כתיב (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו, באלף כתיב כללא דו"ה דכליל כללא.

ר' שמעון אמר רוח דמיא דא היא רוח הקדש דנשבא בקדמיתא כד"א (שיר ד) הפיחי גני, לבתר
נזלין מייא למליא כללא הה"ד (תהלים קמז) ישב רוחו יזלו מים, ישב רוחו בקדמיתא, לבתר יזלו מים,
ועד לא נשיב האי רוחא לא נזלין הני מייא. מאי קא משמע, משמע דבעי בכלא לאתערא מלה בעובדא
או במלה או לאתחזאה כחיזו דעובדא, והכא עד דרוחא לא נשיב לא נזלין מייא לגביה דההוא רוח.

הוא הבאר, היא קרינן. מ"ש בקדמיתא בארה והשתא באר, אלא בקדמיתא נוקבא בלחודהא
והשתא דקאמר הוא כללא דדכר ונוקבא אקרי באר ובאתר דאשתכח דכר אפי' מאה נוקבי דכר קרינן
כלא.

אשר אמר יי' למשה אסוף את העם ואתנה להם מים, בגין דהאי באר לא אעדי מנייהו. ואי
תימא היך יכלין לשאבא מניה כללא, אלא איהו נפיק לתליסר נחלין ונביע ואתמלי ונפיק לכל סטרין,
וכדין הו ישראל בשעתא דשארן ובעיין מייא קיימין עליה ואתמלי שירתא. ומה אמרי, עלי באר, סקי

מימך לאפקא מיין לכלא ולאשתקאה מנך, וכן אמרי תושבחתא דהאי באר, באר חפרוה שריס וגו'. מלה קשוט הוו אמרי וכך הוא.

מהכא אוליפנא כל מאן דבעי לאתערא מלה דלעילא בין בעובדא בין במלה, אי ההוא עובדא לא אתעביד כדקא יאות או ההוא מלה לא אתמר כדקא יאות לא יתער מדי. כל בני עלמא אזלין לבי כנישתא לאתערא מלה דלעילא אבל זעירין אינון דידעין לאתערא, וקב"ה קריב לכלא אבל אי לא ידעי למקרי ליה לאן איהו קרוב הה"ד (תהלים קמה) קרוב יי' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. מאי באמת, דידעי מלה דקשוט כדקא יאות וכן בכלא.

אף הכא הוו אמרי ישראל הני מלי מלין דקשוט בגין לאתערא [קפד ע"א] להאי בירא ולאשקאה לון לישראל ועד דאמרי הני מלי לא אתער. וכן אפילו באינון חרשי עלמא דמשתמשי בזינין בישיין עד דעבדי עובדי קשוט לגבייהו אי אמרי מלי קשוט בגין לאמשכא לון בההוא גוונא דבעיין לא מתערי לגבייהו, ואפי' דסחי כל יומא במלין אחרנין או בעובדא אחרא לא משכין לון לגבייהו לעלמין ולא מתערי לקבלייהו.

ת"ח כתיב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל מהבקר ועד הצהרים לאמר הבעל עננו ואין קול ואין קשב. מאי טעמא, חד דלאו רשו לההוא בעל בהאי, ועוד דמלין לא מתכשרן בינייהו ואנשי לון קב"ה מנהון הה"ד (שם) ואתה הסבות את לבס אחרנית. זכאן אינון צדיקייא דידעי למקרי למאריהון כדקא יאות.

אמר רבי שמעון הכא בעינא לגלאה מלה. ת"ח כל מאן דידע לסדרא עובדא כדקא יאות ולסדרא מלין כדקא יאות הא ודאי מתערי לקב"ה לאמשכא מלין עלאין לגבייהו. אי הכי כל עלמא ידעי לסדרא עובדא ולסדרא מלין, מאי חשיבו דלהון דצדיקייא דידעי עקרא דמלה עקרא דעובדא וידעי לכוונא לבא ורעותא יתיר מאלין אחרנין דלא ידעי כל כך. אלא אליון דלא ידעי עקרא דכל האי אלא סדורא בעלמא ולא יתיר משכין עלייהו משיכו דבתר כתפוי דקב"ה דלא טסטוורא דשגיחו אקרי, ואליון דידעי ומכווני לבא ורעותא מפקי ברכאן מאתר דמחשבה ונפקי בכל גזעין ושרשין בארמ מישר כדקא יאות עד דמתברכן עלאין ותתאין ושמא קדישא עלאה מתברך על ידייהו. זכאה חולקהון דהא קב"ה קריב לגבייהו וזמין לקבלייהו, בשעתא זקראין ליה הוא זמין לון, בשעתא דאינון בעאקו הוא לגבייהו, הוא

אוקיר לון בעלמא דין ובעלמא דאתי הה"ד (תהלים צא) כי בי חשק ואפלטוהו אשגבהו כי ידע שמי, יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו, אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי.

ויאמר יי' אל משה אל תירא אותו כי בידך נתתי אותו ואת כל עמו וגו'. רבי יהודה פתח (משלי לא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים. ת"ח כנסת ישראל ינקא מתרי סטרי, השתא ברחמי השתא בדינא. כד בעיא לינקא ברחמי רחמי אשכח אתר לאתישבא ביה, כד בעיא לינקא בדינא אתר אשתכח לאתישבא ביה ולמשרי עלוהי, דהכי הוא בכל אתר לא שארי מלה דלעילא עד דאשתכח אתר למשרי עלוי. ועל דא כנסת ישראל לא תירא לביתה משלג. מ"ט, בגין דכל ביתה לבוש שנים, לא שריא האי אלא בהאי חוור בסומק וסומק בחוור והא אוקמוה.

ת"ח ויאמר יי' אל משה אל תירא אותו, תרין אותו אינון שלימין באורייתא בתרי ווי"י, חד דא וחד (דברים כב) עד דרוש אחיך אותו. מ"ט, בגין דאינון אות ממש עד דרוש אחיך אותו דבעי לפרשא ההוא אות דההוא אבידה. אף הכא דא עוג אתדבק באברהם ומאנשי ביתיה הוה וכד אתגור אברהם מה כתיב, וכל אנשי ביתו וגו', דא עוג דהוא אתגור עמיה וקביל האי אות קדישא. כיון דחמא עוג דישראל מקרבין גביה אמר הא ודאי אנא אקדימנא זכותא דקאים לון ודא שוי לקבליה.

ביה שעתא דחיל משה היך יכיל לאעקרא רשימא דרשים אברהם. אמר ודאי הא ימינא דילי מית דהא ימינא בעיא להאי. אי נימא הא אלעזר, ימינא דסיהרא הוא ולא דילי והאי את לימינא היא דאברהם לימינא הוא.

מיד אמר קב"ה אל תירא אותו, לא תדחל לההוא את דיליה ואפילו ימינא לא אצטריך, כי בידך נתתי, שמאלא דילך יעקר ליה מעלמא דהא הוא פגים רשימא דיליה ומאן דפגים להאי את אתחזי לאתעקרא מעלמא, כ"ש שמאלא דידך דאיהו ידך יעקר ליה מעלמא. בגיני כך [קפד ע"ב] אתעקר מעלמא ואפילו דאיהו תקיפא מבני גובריא ובעא לשיצאה להו לישראל נפל בידיה דמשה. בגיני כך כלא שציאו ישראל בנוי וכל עמיה וכל דיליה והא אוקמוה חבריא.

זכאין אינון ישראל דמשה נביאה הוה בינייהו דבגיניה עבד לון קב"ה כל הני אתוון ואוקמוה,
וקב"ה לא גזר קיימיה עם שאר עמא לאתקשרא ביה אלא עם ישראל דאינון בנוי דאברהם דכתיב
(בראשית יז) ובין זרעך אחריוך לדרתם לברית עולם, וכתיב (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר יי'
רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתני בפיו לא ימושו מפיו ומפי זרעך ומפי זרע זרעך וגו'.

פרשת בלק

ר' שמעון פתח ואמר וירא בלק בן צפור וגו'. מה ראייה חמא, ראייה ודאי חמא במשקופא דחכמתא וחמא בעינוי. חמא במשקופא דחכמתא זכתיב (בראשית כו) וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון. מאי בעד החלון, כד"א (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא, אלא ודאי חלון דחכמתא דזנבי שוליהון דככביא ואינון חלוני דחכמתא. וחד חלון אית דכל חכמתא ביה שריא ובה חמי מאן דחמי בעקרא. אוף הכי הכא וירא בלק בחכמתא דיליה.

בן צפור, כמא דאתמך אבל בן צפור ממש דהא חרשוי הוו בכמה זינין. נטיל צפור מכשכש בעשבא מפרח באוירא עביד עובדין ולחיש לחישי וההוא צפור הוה אתי נעשבא בפימיה מצפצפא קמיה ואעיל ליה בכלוב חד, מקטר קטרתינ קמיה ואיהו אודע ליה כמה מלין. עביד חרשוי ומצפצפא עופא ופרח וטס לגבי גלוי עינים ואודע ליה ואיהו אתי, וכל מלוי בההוא צפור הוו.

יומא חד עביד עובדוי ונטיל ההוא צפור ופרח ואזל, אתעכב ולא אתא, הוה מצטער בנפשיה, עד דאתא חמא חד שלהובא דאשא דטס אבתריה ואוקיד גדפוי. כדין חמא מה דחמא ודחיל מקמייהו דישראל.

מה שמיה דההוא צפור, ידו"ע איהו וכל אינון דמשמשי וידעי לשמשא בההוא צפור לא ידעין חרשוי כמא דהוה ידע בלק. וכל חכמתא דהוה ידע בההוא צפור הוה ידע, והכי הוה עביד, גחין קמיה וקטיר קטרותא חפי רישיה וגחין ואמר. איהו אמר ישראל מאד, צפרא אתיב רב, על שום רב עלאה דאזיל בהו. שבעין זמנין צפצפו דא ודא, איהו דל וצפרא רב, כדין דחיל דכתיב ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, רב הוא ודאי.

ביני חרשין דקסדיא"ל קדמאה אשכחן דצפרא דא הוו עבדין לה לזמנין מכסף מערב בדהבא, רישא דדהבא, פימא דכסף, גדפוי מנחשת קלל מערב בכספא, גופא דדהבא, נקודין דנוצא בכסף, רגלין דדהבא, ושוויין בפומא לישן דההוא צפור ידו"ע ושוויין לההוא צפרא בחלון חד ופתחין כוין לקבל שמשא ובליליא פתחין כוין לטיהרא, מקטרין קטרתינ ועבדין חרשין ואומאן לשמשא ובליליא אומאן לטיהרא [קפה ע"א] ודא עבדין שבעה יומין. מכאן ולהלאה ההוא לישנא מכשכש לפימא דההוא צפרא, נקדין

לההוא לישנא במחטא דדהבא והיא ממללא רברבן מגרמה. ובכלא הוה ידע בלק בצפור דא נדאי, ע"ד בן צפור ובגין כך חמא מה דב"נ אחרא לא יכיל למנדע ולא יכיל למיחמי.

(תהלים סח) אמר יי' מבשן אשיב אשיב ממצולות ים. אית לן לשוואה לבא למהימנותא דקב"ה דכל מלוי מלי קשוט ומהימנותא סגיא דכיון דמלה אמר כלא אתעביד ודא בר נש הוא דחיק לבא ואמר לכמה שנין ולכמה זמנין ישתלים דא דאיהו כך. כפום רברבנו דיליה דכל עלמין מליא יקריה הכי הוא מלוי, בר נש זעיר וכל מלוי אינון לפום שעתא הכי הוא לפום שעתא, אבל בתיובתא ובעותא ובעובדין טבין ובדמעין סגיאין איהו קדישא רב ועלאה על כל עלמין אזעיר נהורין וקמיט קדושתיה לגבי ב"נ למעבד רעותיה.

אמר יי' לזמנא דאתי דא לאתערא ולא תבא מבשן כל אינון דקטלו לון חיות ברא ואכלו לון בגין דאית בעלמא אתר מותבא דכל חיון רברבן וטורין רמאין אלין באלין, וערוך מדברא תקיפא תמו, איהו עוג בין ערוזי דמדברא הוה ושבחה דיליה תקיפא בגין דהוה מלך הבשן דכל מלכי עלמא לא יכלין לאגחא ביה קרבא בגין דתוקפא דבשן ואתא משה ואגח ביה קרבא.

סיחון, סייחא דמדברא הוה סיחון ורחצנו דמואב עליה הוה כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמורי.

ת"ח בשעתא דחריבו ישראל ארעא דסיחון כרוזא אתעבר במלכו שמיא, אתכנשו גברין שלטנין על שאר עמין ותחמון מלכו דאמוראה היך אתחרב. בהווא שעתא כל אינון שלטנין דהוו ממנן על שבע עממין אתכנשו ובעו לאהדרא מלכו ליושנה. כיון דחמו תוקפא דמשה אהדרו לאחורא הה"ד (במדבר כא) על כן יאמרו המושלים באו חשבון, אינון שלטונין ממנן עלייהו דאתכנשו והוו אמרי באו חשבון, מאן הוא דין דחריב ליה, תבנה ותכונן כדקדמיתא ותהדר מלכו ליושנה.

כד חמו גבורתא דמשה ושלמהובא דמלכו אמרו כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחון. כיון דכתיב מחשבון אמאי מקרית סיחון דהא קרית סיחון חשבון הוה דכתיב כי חשבון עיר סיחון מלך האמורי. אלא שלמהובא דמלכו שמיא נפק ונעאלת וחריב כלא. בשעתא דאינון אמרין תבנה ותכונן עיר

סיחון סתם ולא אמרו חשבון דחשיבו דבגין כך יתבני למותבא דאמוראה. כדין אתיבו ואמרו לא יכילנא. מ"ט, בגין דכל ארחין ושבילין אסתמו בתוקפא דרב עלאה דלהון. אי נהדר ונימא תהדר חשבון ותבנה הא אש יצאה מחשבון. אי נהדר ונימא סתם קרית סיחון הא להבה יצאה מקרית סיחון ודאי. כיון דהוא שלהובא דאשא שריא תמן עלה לית מאן דיכיל לה לאהדרה ליושנה דהא מכל סטרין לית לן רשו.

מכאן ולהלאה אוי לך מואב דהא ההוא דהוה מגן עלך אתבר, ובגין כך מואב כיון דחמא דמגן דלהון אתבר כדין ויגר מואב מפני העם מאד. מאי מאד, יתיר מן מותא.

כי רב הוא, דהא כדין איהו הוה רב ורב הוה זעיר דכתיב (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים, וישראל הוה רב באתר עשו דכתיב ביה ורב יעבוד צעיר. מ"ט, בגין דחמו דשלטו ישראל עילא ותתא דכתיב את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אשר עשה ישראל מבעי ליה, מאי את כל, לאסגאה עילא ותתא, עילא דאפילו משלטנייהו רברבנין ושלטנין דלעילא, ואפילו משלטנייהו רברבנין ושלטנין דלתתא, ועל דא את כל אשר עשה ישראל. ועל דא כי רב הוא, באתר דרב בוכרא קדישא דכתיב (שמות ד) בני בכורי ישראל.

ואי תימא דקב"ה בעא הכי ולא מן דינא, ת"ח עשו קליפה הוה וסטרא אחרא הוה, כיון נקפה ע"ב דנפק קליפה ואתעבר הא מוחא שכיחא, ערלה קדמאה קאי לבר, ברית איהו רב ועלאה מכלא ואיהו אתגלי לבתר.

ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינן וגו'. ר' חייא פתח (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי' וגו'. כמה אית ליה לב"נ לאסתמרא בהאי עלמא ולמהך בארח קשוט בגין דכל אורחוי דב"נ במנינא ונטורי קיימין וסהדי מתוקנין ותבעי דינא תריצין ודיינא קיימא לקבלא סהדותא ואינן דטענו טענתא מרחשן ולא ידיע אי יהכון מימינא ואי משמאילין משמאלא, דהא כד רוחין דבני נשא נפקין מהאי עלמא כמה אינן מקטרגין דקיימין קמייהו וכרוזין נפקין הן לטב הן לביש כפום מה דנפקין מן דינא, דתנינן בכמה דינין אתדן ב"נ בהאי עלמא בין בחייו בין לבתר דהא כל מלוי בדינא אינן וקב"ה תדיר ברחמנו ורחמוי על כלא ולא בעי לדיינא לבני נשא כפום עובדין דהכי אמר דוד (תהלים קל) אם עונות תשמר יה יי' מי יעמוד.

הכא אית לאסתכלא כיון דאמר אם עונות תשמר י"ה, יי' אמאי. אלא תרין דרגין דרחמי אדכר דוד הכא. אם עונות, אם חובין סגיא עד דסלקין לעילא לגבי אבא ואמא הא יי' דאיהו רחמי. ואי שמא דא אע"ג דאיהו רחמי יתער בדינא וכל דרגין אסתימו בדינא דרגא חדא אית דנהדר לגביה דכל אסוותין מניה נפקין, איהו יחוס עלן. ומאן איהו, מי, מ"י יעמוד ודאי, מ"י ירפא לך כד"א (איכה ב) כי גדול כים שברך מ"י ירפא לך. ועל דא יה יי', אי אלין יסתמון מן מ"י יעמוד דכל ארחין פתיחין מניה.

ת"ח יהושע בן יהוצדק צדיק גמור גברא דהוה עאל לפני לפני דעיילוהו למתיבתא דרקיעא, אתכנשו כל בני מתיבתא תמן לעיינא בדיניה. וכך ארחוי דהווא מתיבתא דרקיעא כד עיילי לדינא, כרוזא נפיק ואכריז כל בני מלכא עולו לאדרא טמירא, ובי דינא מתכנשי והווא רוחא דהווא בר נש סלקא ע"י תרין ממנן. כיון דעאל קריב לגבי חד עמודא דשלהובא מלהטא דקיימא תמן... איגלים ברוחא דאורא דנשיב בהווא עמודא.

וכמה אינון דסלקין לון תמן... בגין דכל אינון דמשתדלי באורייתא ומחדשי בה חדושין מיד אכתוב לדוכתא... מתיבתא אינון מליון, כדין כל אינון בני מתיבתא אתאן למחמי ליה. אינון תרין ממנן נפקין וסלקין ליה להווא מתיבתא דרקיעא, מיד קריב לגבי ההוא עמודא דאיגלים תמן. עאל למתיבתא וחמאן ליה, אי מלה כדקא יאות זכאה איהו, כמה עטרין מנצצן מעטרין ליה כל בני מתיבתא. ואי מלה אחרא הוה ווי ליה להווא כסופא, דחיין ליה לבר וקאים גו עמודא עד דעיילי ליה לדינא רחמנא לשיזבן.

ואית אחרנין דסלקין לון תמן כד קב"ה בפלוגתא בבני מתיבתא ואמרי מאן מוכח, הא פלוני דאוכח מלה, כדין סלקין ליה תמן ואוכח ההוא מלה בין קב"ה ובין בני מתיבתא. ואית אחרנין דסיקין לון תמן לדינא לבררא לון וללבנא לון.

א"ל ר' יוסי אי הכי בלא דינא אתפטר בר נש ואסתלק מהאי עלמא, ואי בדינא אסתלק אמאי אתדן זמנא אחרא.

א"ל הכי אוליפנא והכי שמענא דהא ודאי בדינא אסתלק ב"נ מהאי עלמא, אבל עד לא ייעול למחיצתהון דצדיקא סלקין ליה לדינא ותמן אתדן בהווא מתיבתא דרקיעא. ותמן קיימא ההוא ממנא דגיהנם לאסטאה, זכאה איהו מאן דזכי מן דינא, ואי לאו ההוא ממנא דגיהנם נטיל ליה בשעתא דמסרין

ליה בידוי ומקלע ליה מתמן לתתא כמאן דאקלע אבנא [קפו ע"א] בקרטיפא דכתיב (שמואל א כה) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע, ושדי ליה לגיהנם וקביל עונשיה כפום מה דאתדן.

ת"ח (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי', סלקן ליה לדינא גו ההוא מתיבתא דרקינא בשעתא דאתפטר מהאי עלמא. עומד לפני מלאך יי', דא הוא ההוא נער ריש מתיבתא דאיהו חתיך דינא על כלא.

והשטן, מאי שטן ההוא דממנא על נפשתיא בגיהנם דתיאובתיה למיהב ותדיר קיימא ואמר הב הב חייבין לגיהנם. לשטנו, לאדכרא חובוי.

כדין ויאמר יי' אל השטן יגער יי' בך השטן ויגער יי' בך. תרין גערות אמאי, אלא חד לדומה וחד לההוא דנפקא מניה גיהנם דקיימא תדיר לאסטאה.

ת"ח ההוא שטן עלאה נחית כמא דאוקמוה דאגלים בדיוקנא דשור וכל אינון רוחין בישין דאתדנו לאעלא בגיהנם לחיך לון ברגעא חדא וחטף לון ונחית ויהב לון לדומה לבתר דבלע לון, ודא הוא דכתיב ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחוך השור, השור דאשתמודע, השור דקיימא לביש על כל בני עלמא.

את ירק השדה, אינון רוחין דבני נשא דאינון ירק השדה, ההוא שדה דאשתמודע.

א"ר יוסי אי הכי חכים הוה בלק.

א"ל ודאי והכי אצטריך ליה למנדע כל ארחוי דההוא שור, ואי לא ינדע לא יכיל למעבד חרשוי וקסמוי.

א"ר יוסי ודאי הכי הוא ויאות אמרת, ותוקפיה דההוא שור מכי כריזו על התבואה כל אינון יומין דמכריזין וכל אינון יומין דמכריזי על רוחיהון דבני נשא, ואינון יומי ניסן ויומי תשרי והא אתמר.

ינוקא

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי באורחא, מטו להווא אתר דכפר סכנין, אתארתו באתתא חדא דהוה לה ברא זעירא וכל יומא הוה בבי ספרא, ההוא יומא סליק מבי ספרא ואתא לביתא. חמא לון לאלין חכימין. א"ל אמיה קריב לגבי אלין גוברין עלאין ותרווח מנייהו ברכאן.

קריב לגבייהו, עד לא קריב אהדר לאחורא. א"ל לאמיה לא בעינא לקרבא לגבייהו דהא יומא דא לא קרו קרית שמע והכי אולפן לי כל מאן דלא קרי ק"ש בעונתה בנדוי הוא כל ההוא יומא. שמעו אינון, ארימו ידייהו ובריכו ליה. אמרו ודאי הכי הוא ויומא דא אשתדלנא בהדי חתן וכלה דלא הוה לון צרכייהו והוו מתאחרן לאזדווגא ולא הוה ב"נ דאשתדל עלייהו ואנן אשתדלנא בהו ולא קרינו ק"ש ומאן דאתעסק במצוה פטור מן המצוה.

אמרו ליה ברי במאי ידעת.

א"ל בריחא דלבושייכו ידענא כד קריבנא לגבייכו.

תוהו, נטלן ידייהו וכריכו רפתא, ור יהודה הוו ידוי מלכלכן ונטיל ידוי ובריך עד לא נטיל.

א"ל אי תלמידי דרב שמעיה חסידא אתון לא הוה לכו לברכא בידיים מזוהמות, ומאן דבריך בידיים מזוהמות חייב מיתה.

פתח ההוא ינוקא ואמר (שמות ל) בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו וגו'. ילפינן מהאי קרא דמאן דלא חייש להאי ואתחזי קמי מלכא בידין מזוהמן חייב מיתה. מ"ט, בגין דאצבען דב"נ יתבין ברומו של עולם. אצבעא חדא אית בידא דב"נ ואיהו אצבעא דארמא משה. כתיב (שם כו) ועשית את הבריחים למשכן חמשה לקרשי צלע המשכן האחד וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית, וכתיב והבריח התיכון בתוך הקרשים מבריח מן הקצה אל הקצה. ואי תימא דההוא בריח התיכון אחורא הוא דלא הוה בכללא דאינון חמשה, לאו הכי אלא ההוא בריח התיכון מאינון חמשה בריחים, תרין מכאן ותרין מכאן וחד באמצעיתא, וחד באמצעיתא הוא הוה בריח התיכון עמודא דיעקב רזא דמשה. נקפו ע"ב לקבל דא חמש אצבעאן בידא דבר נש והבריח התיכון באמצעיתא רב ועלאה מכלא, ביה קיימין שאר אחרנין, ואינון חמש בריחים דאקרון חמש מאה שנין דאילנא דחיי אזיל בהון, וברית קדישא אתער

בחמש אצבען דידא, ומלה סתימא הוא על מה זאמ'. ועל דא כל ברכאן זכהנא באצבען תליין, פרישו דידא דמשה ע"ד הוה. אי כל דא אית בהו לית דינא למהוי בנקיו כד מברכאן בהו לקב"ה בגין דבהו ודגמא דלהון מתברך שמא קדישא. ועל דא אתון דחכמיתו טובא היך לא אשגחתון להא ולא שמעתון לר' שמעיה חסידא ואיהו אמר כל טנופא וכל לכלוכא סליקו ליה לסטרא אחרא דהא סטרא אחרא מהא טנופא ולכלוכא אתון, על דא מיס אחרונים חובא וחובה אינון.

תווהו ולא יכילו למללא. א"ר יהודה ברי שמא דאבוך מאן הוה.

שתיק ינוקא רגעא חדא, קם לגבי אמיה ונשק לה. א"ל אמי על אבא שאלין לי אלין חכימין, אימא לון.

א"ל אימיה ברי בדקת להו.

אמר הא בדקית ולא אשכתן כדקא יאות.

לחישת ליה אמיה ואהדר לגבייהו. א"ל אתון שאלין על אבא והא אסתלק מעלמא ובכל יומא דחסידי קדישין אזלין בארחא איהו טייעא אבתרייהו, ואי אתון קדישי עליונין היך לא אשכחתון ליה אזיל טייעא אבתרייכו. אבל בקדמיתא חמינא בכו והשתא חמינא בכו דאבא לא חמא חמרא דלא הוי טעין אבתריה חמארא למסבל עולא דאורייתא. כיון דלא זכיתון דאבא יטעין גבייכו לא אימא מאן הוה אבא.

אמר רבי יהודה לר' יצחק כדדמי לן לא האי ינוקא בר נש.

אכלו והוה ינוקא הוה אמר מלי דאורייתא וחדושי דאורייתא. אמרו הב ונברין.

אמר לון יאות אמרתון בגין דשמא קדישא לא מתברך בברכה דא אלא בהזמנה. פתח (תהלים לד) אברכה את יי' בכל עת תמיד תהלתו בפי. אברכה את יי', וכי מאי חמא דוד לומר אברכה את יי', אלא חמא דוד דבעי הזמנה ואמר אברכה. כל היכא דבר נש יתיב על פתורא שכינתא קיימא תמן וסטרא אחרא קיימא תמן. כד אזמין בר נש לברכא לקב"ה סטרא אחרא אתכפייא ואיהי אתתקנת בברכהא לגבי עילא וסטרא אחרא לאו איהי בכללא, ואי לא אזמין ב"נ לברכא לקב"ה סטרא אחרא חדא ומכשכשא למהוי לה חולקא בהווא ברכה.

ואי תימא בשאר ברכאן אמאי לא אית הזמנה. אלא ההוא מלה דקא מברכין עליה איהי הזמנה. ות"ח דהכי הוא דהאי דמברך על פרי ההוא פרי איהו הזמנה ומברכין עליה ולית ביה חולקא לסטרא אחרא, וקודם דא דהוה ההוא פרי ברשן דסטרא אחרא לא מברכין עליה וכתוב (ויקרא יט) לא יאכל, בגין דלא יברכו על ההוא פרי ולא יתברך סטרא אחרא. כיון דנפק מרשותיה יאכל ומברכין עליה ואיהו הזמנה לברכתא. וכן כל מילין דעלמא דקא מברכין עלייהו כלהו הזמנא לברכתא ולית בהו חולקא לסטרא אחרא.

ואי תימא אוף הכי לברכת זמון כסא דברכתא הוה הזמנא, אמאי הב ונברך. אלא הואיל ובקדמיתא כד הוה שתי אמר בורא פרי הגפן, הא הזמנא הוי, והשתא לברכת מזונא בעינן שנוי להזמנא אחרא דהא כסא דא לקב"ה הוי ולא למזונא ובגין כך בעי הזמנא דפימא.

ואי תימא נברך שאכלנו משלו דא הוה הזמנה, ברוך שאכלנו דא הוא ברכה, הכי הוא ודאי, אבל נברך הזמנה אחרא איהו. הזמנא דקדמיתא איהי הזמנא לכוס דברכה סתם, ובהאי כוס כיון דאנטיל איהו הזמנה אחרא במלה דנברך לגבי עלמא עלאה דכל מזונין מתמן נפקין ובגין כך איהו בארח סתים דעלמא עלאה סתים איהו ולית לגביה הזמנה אלא בדרגא דא כוס דברכה.

א"ר יהודה זכאה חולקנא דמן [קפז ע"א] יומא דעלמא עד השתא לא שמענא מלין אלין, ודאי הא אמינא דדא לאו ב"נ איהו.

א"ל ברא מלאכא דיי' רחימא דיליה האי דאמרת ועשית את הבריחים למשכן חמשה לקרשי צלע המשכן וגו' וחמשה בריחים לירכתים ימה, הא בריחים טובא איכא הכא וידיים תרין אינון.

אמר לון דא הוא דאמרית מפיומי דבר נש אשתמע מאן איהו, אבל הואיל ולא אשגחתון אנא אימא.

פתח ואמר (קהלת ב) החכם עיניו בראשו והכסיל בחשך הולך. וכי באן אתר עינוי דב"נ אלא בראשו, דילמא בגופיה או בדוועיה דאפיק לחכם יתיר מכל בני עלמא. אלא קרא הכי הוא ודאי דתנן לא יהך בר נש בגלויא דרישא ארבע אמות. מ"ט, דשכינתא שריא על רישיה וכל חכים עינוי ומלוי בראשו אינון בהווא דשריא וקיימא על רישיה וכד עינוי תמן לינדע דהווא נהורא דאדליק על רישיה

אצטריך למשחא בגין דגופא דב"נ איהו פתילה ונהורא אדליק לעילא ושלמה מלכא צווח ואמר (שם ט) ושמן על ראשך אל יחסר, דהא נהורא דראשן אצטריך למשחא ואינון עובדין טבאן, ועל דא החכם עיניו בראשו ולא באתר אחרא.

ודאי אתון חכימין ושכינתא שרייא על רישייכו, היך לא אשגחתון להאי, כתיב תמשה בריחים לקרשי צלע המשכן האחת וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית. האחת והשנית אמר קרא, שלישיית ורביעית לא אמר דהא אחת ושנית דא חשיבו דתרין סטרין ובגין כך לא עביד חושבנא אלא על תרין אליון.

אתו אינון ונסקוהו כמלקדמין. בכה רבי יהודה אמר ר' שמעון זכאה חולקך זכאה דרב דהא בזכותך אפילו ינוקי דבי רב אינון טנרין תקיפין רמאין.

אתאת אמיה אמרה לון רבותי במטו מנייכו לא תשגחון על ברי אלא בעינא טבא.

אמרו לה זכאה חולקך אתתא כשרה אתתא ברירא מכל שאר נשין דהא קב"ה בריר חולקך וארים דגלך על כל נשין דעלמא.

אמר ינוקא אנא לא מסתפינא מהאי דבר נונא רבא ויקירא אנא ונונא לא דחיל מעינא בישא דכתיב (בראשית מח) וידגו לרוב בקרב הארץ. מאי לרוב, לאסגאה על עינא, ותנינן מה דגים דימא מיא חפא עליהון ולית עינא בישא וכו'. לרוב ודאי. בקרב הארץ, בגו בני אנשא על ארעא.

אמרו ברא מלאכא דיי' לית בנא עינא בישא ולא מסטרא דעינא בישא אתינן וקב"ה חפי עלך בגדפוי.

פתח ואמר (שם) המלאך הגואל אותי מכל רע וגו'. האי קרא אמר יעקב ברוח קודשא. אי ברוח קודשא א"ל רזא דחכמתא אית ביה. המלאך, קרי ליה מלאך וקרי ליה שמהן אחרנין, הכא אמאי אקרי מלאך. אלא שליחא איהו מלעילא כד קביל זהרא מגו אספקלריא דלעילא, דכד מתברכין אבא ואמא להאי אמרי ברתי זילי נטורי ביתך פקידי לביתך, הכי עבידא לביתך, זילי חוני לון, זילי דההוא

עלמא דלתתא מחכא לך, בני ביתך מחכאן מזונא מנך, הא לך כל מה נתצרכי למיהב לון. כדין איהי מלאך.

ואי תימא והא בכמה דוכתינ אקרי מלאך ולא אתי למיזן עלמין, ועוד דבשמא דא לא זן עלמין אלא בשמא דיי'. הכי הוא ודאי, כד שליח מגו אבא ואמא אקרי מלאך, כיון דשארין על דוכתינ על תרין כרובים יי' שמיה.

למשה כד אתחזי ליה בקדמיתא אקרי מלאך, ליעקב לא אתחזי הכי אלא בדוגמא דכתיב (בראשית כט) ורחל באה, דא דיוקנא דרחל אחרא דכתיב (ירמיה לא) כה אמר יי' קול ברמה נשמע וגו' רחל מבכה על בניה. ורחל באה סתם. עם הצאן, דרגין דילה. אשר לאביה ודאי וכלהו אתמנון ואתפקדון בידהא. כי רועה היא, מנהגא לון ואתפקדא עלייהו. נהכא [קפז ע"ב] במשה כתיב (שמות ג) וירא מלאך יי' אליו.

ואי תימא יתיר הוא שבחא דאברהם דלא כתיב ביה מלאך אלא (בראשית יח) וירא אליו יי' באלוני ממרא. התם באברהם אתחזי ליה אדון בא"ד בגין דבהווא זמנא קביל ברית ומה דהוה אתכסי מניה עד כען אתחזי ליה רבון ושליט והכי אתחזי דהא כדין בהווא דרגא אתקשר לא יתיר, ובגין כך בשמא דאדון רבון עליה. אבל משה דלא הוה ביה פרודא דכתיב (שמות ג) משה משה, דלא פסקא טעמא כמא דכתיב (בראשית כב) אברהם | אברהם דפסקא טעמא בגין דהשתא הוא שליט, מה דלא הוה מקדמת דנא, פרישו אית בין אברהם דהשתא לאברהם דקדמיתא. אבל משה מיד דאתייליד אספקלריא דנהרא דכתיב (שם ב) ותרא אותו כי טוב הוא, וכתיב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. מיד אתקשר בדרגא דיליה ובגין כך משה משה ולא אפטיק טעמא. ועל דא לגבי משה אזעיר גרמיה דכתיב מלאך יי'.

יעקב קרא ליה בשעתא דהוה סליק מעלמא מלאך. מ"ט, בגין דבהווא שעתא הוה ירתא ליה לשלטאה. משה בחייו, יעקב לבתר דסליק מעלמא. משה בגופא, יעקב ברוחא, זכאה חולקיה דמשה. הגואל אותי מכל רע, דלא אתקריב לעלמין לגבי סטרא דרע ולא יכיל רע לשלטאה ביה.

יברך את הנערים, כדין יעקב הוה מתתקן לביתיה כב"נ דאזיל לביתא חדתא ומתקן לה בתקונוי ומקשט לה בקשוטוי. יברך את הנערים, אינון דאשתמודען אינון דאתפקדן על עלמא לאתמשכא מנייהו ברכאן, תרין כרובין אינון.

ויקרא בהם שמי, השתא אתקין ביתיה ואיהו אסתלק בדרגיה בגין דחבורא ביעקב הוי. גופא אתדבק באתר דאצטריך ותרין דרועין בהדיה.

לבתר דאינון נערים מתברכן כדין כדקא יאות וידגו לרוב בקרב הארץ. ארחא דנונין לאסגאה גו מיין ואי נפקי מגו מיא ליבשתא מיד מתין, ואלין לאו הכי אלא אינון מן ימא רבא וסגיא דלהון לאפשא ולאסגי בקרב הארץ איהו, מה דלית הכי לכל נונין דעלמא.

מה כתיב לעילא, ויברך את יוסף ויאמר, ולא אשכחן ליה הכא ברכאן דהא לבתר בריך ליה דכתיב (בראשית מט) בן פורת יוסף. אלא כיון דברוך לאלין נערים ליוסף בריך דהא לא יכלין לאתברכא אלא מגו יוסף, ומגו דאיהו בטמירו ולא אתחזי לגלאה כתיב ויקרא בהם שמי ושם אבותי, לכסאה עליה. מן האבות מתברכן ולא מאתר אתרא, דא הוא כסויא לחפאה על מה דאצטריך.

אתו ונשקוה כמלקדמין, אמרו הבו ונברוך.

אמר איהו אנא אברך דכל מה דשמעתון עד הכא מנאי הוה ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יברך. מ"ט, בגין כי נתן מלחמו לדל, מלחמא ומיכלא דילי דאורייתא אכלתון.

א"ר יהודה ברא רחימא דקב"ה הא תנינן בעל הבית בוצע ואורח מברך.

א"ל לאו אנא בעל הבית ולא אתון אורחין, אבל קרא אשכחנא ואקימנא ליה דהא אנא טוב עין ודאי, בלא שאילו דלכון אמינא עד השתא ולחמא ומיכלא דילי אכלתון.

נטל כסא דברכתא וברוך וידוי לא יכלין למסבל כסא והווי מרתתי. כד מטא על הארץ ועל המזון אמר (תהלים קטז) כוס ישועות אשא ובשם יי' אקרא, קיימא כסא על תקוניה ואתישב בימיניה.

ברוך לון, לסוף אמר יהא רעוא דחד מאלין אתמשכון ליה חיינ מגו מלכא דחיי דכל חיינ ביה תליין וקב"ה יערב ליה וישכח ערבא לתתא דיסתכם בערבותיה בהדי מלכא קדישא.

כיון דברייך אסתים עינוי רגעא חדא, לבתר פתח לון אמר חברייא שלם לכון מרבון טב דכל שלמא דיליה הוא.

תווהו ובכו ובריכו ליה. בתו ההוא ליליא, [קפח ע"א] אקדימן ואזלו. כד מטו לגבי דר' שמעון סחו ליה עובדא. תוה ר' שמעון, אמר בר טנרא תקיפא איהו ויאות הוא לכך ויתיר מדלא חשיב ב"נ, בריה דרב המנונא טבא.

אזדעזע ר' אלעזר, אמר עלי למיהך למתמי לההוא בוסינא דדליק.

אמר ר' שמעון דא לא סליק בשמא בעלמא דהא מלה עלאה אית ביה, ורזא איהו דהא משיכו דאבוי מנהרא עליה ורזא דא לא מתפשטא בין חברייא.

יומא תנן הוו חברייא יתבין ומתנגחין אלין באלין והוו תמן ר' אלעזר ור' אבא ור' חייא ור' יוסי ושאר חברייא. אמרו הא כתיב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה, בגין רות ונעמה דהוו זמינין לנפקא מנייהו, צפורה אתת משה דהות ממדין ויתרו ובנוי דנפקו ממדין דהוו כלהו זכאי קשוט עאכ"ו. ותו משה דרביאו ליה במדין, ואמר ליה קב"ה (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים, א"ה משוא פנים אית במלה דיתיר אתחזו בני מדין לשזבא מן מואב. ר' שמעון אמר לא דמי מאן דזמין למלקט תאני למאן דכבר לקיט לון.

א"ל אע"ג דכבר לקיט לון שבחא איהו.

אמר להו מאן דלא לקיט תאני נטיר תאנה תדיר דלא יהא בה פגם בגין תאני דזמינת לאייתאה, כיון דלקיט תאני שביק לה לתאנה ותו לא נטיר לה. כך מואב דזמינת לאייתאה אינון תאני נטר ליה קב"ה דכתיב אל תצר את מואב, מדין דקא יהיבת תאני ואלקיטו כתיב (שם כה) צרור את המדינים, דהא מכאן ולהלאה תאנה דא לא זמינת לאייתאה פירין ובגין כך אתחזיאת ליקידת אשא.

פתח ואמר ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו וגו'. מואב אינון שרן ובגין אינון תאני דזמין מואב לאפקא אשתזיבו מן עונשא.

רבי אלעזר בעא למיחמי לר' יוסי בר' שמעון בן לקוניא חמוי והוּו אזלי ר' אבא ור' יוסי ור'
חייא בהדיה, אזלו בארחא והוּו אמרי מלי דאורייתא כל ההוא ארחא.

א"ר אבא מאי דכתיב ויאמר יי' אלי אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה, וכתיב (דברים ב)
וקרבת מול בני עמון אל תצורם ואל תתגר במ, מלה דא כמלה דא, מה הפרש בין דא לדא, אלא אתחזי
דשקילי הוּו. ותנינן כד הוּו מקרבי לגבי בני מואב הוּו ישראל אתחזיין לגבייהו בכל מאני קרבא ולא
מתגראן בהו, ולגבי בני עמון הוּו ישראל מתעטפי בעטופייהו בלא מאני קרבא כלל, וקראי מוכחן
בשקולא דא בדא.

אמר ר' אלעזר ודאי הכי הוא ותנינן דדא דהות חציפא ואמרת מואב דכתיב (בראשית יט) ותקרא
את שמו מואב אתחזון ישראל חציפין לגבייהו כמא דאיהי הות חציפא ואמרת מואב, מאב הוה ברא דא,
אבל זערתא דאמרת בן עמי וכסיאת ארחא ישראל הוּו מכסיין ארחייהו לגבייהו מעטפי עטופא דטלית
ואתחזון קמייהו כאחין ממש והא אוקמוה.

עד דהוּו אזלי אדכר ר' אלעזר מההוא ינוקא, סטו מארחא תלת פרסי ומטו להתם. אתארוח
בההוא ביתא, עאלו ואשכחו לההוא ינוקא דהוה יתיב ומתקנין פתורא קמיה, כיון דחמא לון קריב
גבייהו, א"ל עולו חסידי קדישין, עולו שתילין דעלמא, אינון דעילא ותתא משבחין לון, אינון דאפילו
נוני ימא רבה נפקין ביבשתא לגבייהו.

אתא ר' אלעזר ונשקיה ברישיה, אתא כמלקדמין ונשקיה בפומיה. א"ר אלעזר נשיקא קדמאה על
נונין דשבקין מיא ואזלין ביבשתא נשיקא תניינא על ביעין דנונא דעבדו איבא טבא בעלמא.

אמר ההוא ינוקא בריחא דלבושייכו חמינא דעמון ומואב אתגרי בכו, היך אשתובתון מנייהו.
מאני קרבא לא אית בידייכו ואי לאו לרחצנו תהכון בלא דחילו. [קפח ע"ב]

תוּוהו ר' אלעזר ור' אבא ור' חייא. אמר רבי אבא זכאה ארחא דא וזכאה חולקנא דזכינא
למיחמי דא.

אתקיננו פתורא כמלקדמין. אמר חכימין קדישין תבעון נהמא דקרבא ופתורא דמאני קרבא או

תבעון לברכא למלכא בכל מאני קרבא דהא פתורא לא אסתליק בלא קרבא.

אמר ר' אלעזר ברא רחימא חביבא קדישא הכי בעינן דהא כל זייני קרבא אשתדלנא בהו נידענא

לאגחא בחרבא ובקשתא וברומחא ובאבנין דקירטא ואנת רביא עד לא חמית היך מגיחין קרבא גוברין תקיפין דעלמא.

חדי ההוא ינוקא, אמר ודאי לא חמינא אבל כתיב (מלכים א כ) אל יתהלל חוגר כמפתח.

אתקיננו פתורא בנהמא ובכל מה דאצטריך. א"ר אלעזר כמה חדו אית בלבאי ברביא דא וכמה

חדושין יתחדשון על פתורא דא, ועל דא אמרית דידענא דזגי פעמוני רוח קודשא הוו אזלין ביה.

אמר ההוא ינוקא מאן דבעי לנהמא על פום חרבא ייכול.

חדי ר' אלעזר. אהדר וקריב ינוקא לגביה, א"ל בגין דשבחת גרמך אית לך למיגח קרבא

בקדמיתא, ואנא אמרית בקדמיתא דקרבא ליהוי בתר אכילה אבל השתא מאן דבעי סולתא יתלה מאני קרבא בידוי.

אמר ר' אלעזר לך יאות לאחזאה מאינן מאני קרבא דילך.

פתח (במדבר טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליי'. קרא דא על עומר התנופה

אתמר. מאי תנופה, אי בגין דאניף לה כהנא לעילא איהו תנופה, מאי אכפת לן אי אניף אי מאיך. אלא

ודאי אצטריך לעילא והיינו תרומה, ואע"ג דדרשינן תרי ממאה והכי הוא אבל תנופה מאי הוא,

ארמותא.

רזא דחכמתא הכא. אי חסידי קדישין מארי דרומחין לא שמשותון לר' שמעיה חסידא, דאי לאו

תנדעון תנופה מאי הוא, חטה מאי הוא, שעורה מאי הוא. תנופה זקא אמרינן היינו תנ"ו פ"ה ורזא

דיליה (ירמיה יג) תנו כבוד ליי' אלהיכם, דהא פה עלאה היינו כבוד דבעינן למיהב ליה לקב"ה, ועל

דא אבעי לן לארמא לעילא לאחזאה זליה אנון יהבין להאי פה, דלית שבחא למלכא עלאה אלא כד

ישראל מתקני ליה ויהבי ליה למלכא ודא הוא תנופה וארמא הוא ודאי.

קרא זשרינא ביה, והיה באכלכם מלחם הארץ. וכי לחם הארץ שעורה איהו, לאו הכי ואנן
שעורה מקרבינן בגין דשעורה קדמאה לשאר נהמא דעלמא. שעורה איהו שעור ה' דהא אתר אתר ידיעא
הוא בשיעורא דה"א. חטה, ט' בנקודה באמצעיתא דלית חולקא לסטרא אחרא דחובא תמן, אלא חטה,
ברתא דמתחטא לקמיה אבוה ועבדא לה רעותה. ומאי חטה, כללא דעשרין ותריין אתוון.
א"ר אלעזר אע"ג דהוה לן למשמע הכא אית לן למימר ולדרכא קשתא.

אמר ההוא ינוקא הא מגנא לקבל גירא.

אמר רבי אלעזר ודאי חטה הכי קרינן לה, אבל חמינן בשבטים כלהו דלית בהו ח"ט ובה אית
ח"ט וקרינן חט"ה.

אמר ההוא ינוקא ודאי הכי הוא דהא ח"ט שריא סמיך ליה, בהו בשבטים לא הוו אתוון אליו
דקא אתו מסטר קדושה אבל לגבה שריא. ואי תימא לא, תפיק חרבא ותימא אמאי נקטת אתוון אליו
ההיא ברתא. אלא אי תנדע חובה דאדם הראשון דאמרו חט"ה הוה תנדע כלא, ואילנא דא כד נצח סטרא
דטוב נקיט לכל סטרא אחרא וכפייא ליה.

חברייא קדמאי פרישו מלה דא ושרו לה מרחיק, חטה סתם. אתו בתראי ואמרו חטה ממש, אתא
ישעיה ופריש מלה דכתיב (ישעיה נד) וממחתה כי לא תקרב אליך. וע"כ נקודה באמצעיתא דלא יהא
חטאה דאלו נקודה לא הוי חטאה להוי, וחלופא בין ט' לת' תבירו לסטרא אחרא, ברירו דמלה.

אתון חברייא דלא שמשותן לר' [קפט ע"א] שמעיה חסידא אמרין דבשבעת זיני דגן לא אית
חולקא לסטרא אחרא ולא הכי דהא כל מה דאתבלי בארעא לסטרא אחרא אית ביה חולקא. ומאי
חולקא אית ליה, מוץ דתדפנו רוח דכתיב (תהלים א) לא כן הרשעים כי אם כמוץ אשר תדפנו רוח,
וכתיב (שם קג) כי רוח עברה בו ואיננו ולא יכירנו עוד מקומו, בגין דרוח קודשא מפוזר ליה בכל סטריין
דעלמא דלא ישתכח.

דא בנוקבא, דכורא מאי הוא, תבן. ומוץ ותבן כחדא אזלין ועל דא פטור ממעשר דלית בהו
חולקא בקודשא.

ה', דגן בנקיו בלא תבן ומוץ. ח"ט, דכר ונוקבא מוץ ותבן, ה' בנקיו דדגן, ועל דא שלימו דאילנא חטה איהו ואילנא דחטא ביה אדם הראשון חטה הוה דכלא איהו ברזא דחטה.

תווה ר"א ותווהו חברייא, א"ר אלעזר ודאי הכי הוא.

אמר ההוא ינוקא הכי הוא ודאי קרא דשרינן ביה דהא שעורה אקדים למיתי לעלמא ואיהו מתקן למיכלא דבעירא סתם ואיהו רזא דאלף הרים דמגדלין בכל יומא והיא אכלה לון. ואקרי לחם תרומה, מיכלא דההוא תרומה ואתקריב בליליא דהא כתיב (ויקרא כב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא. מן הקדשים, דא תרומה, מן הקדשים ולא קדשים דהא קדש סתם לא אקרי תרומה דחומר בקדש מבתרומה תנן.

ארעא קדישא ברשו קב"ה הות ורשו אחרא לא עאל תמן. היך אבדיקת ארעא אי קיימא במהימנותא ולא אתחברת ברשו אחרא, בקריבו דתרומה דא דשעורים כגוונא דרזא דסוטה.

א"ר אבא ודאי שננא דחרבא לגבך.

אמר ההוא ינוקא ודאי אתקפנא במגן וצינה לאגנא מניה.

א"ר אבא ארעא קדישא לית בה רשו אחרא ולא עאל תמן, מוץ ותבן ממאן הוו.

פתח ההוא ינוקא ואמר (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו וגו', וכתיב ויאמר להם אלהים פרו ורבו. נאי לא ייתי נחש על חוה לא יעביד תולדות לעלמין, או אי לא תאבו ישראל בעובדא דעגלא לא יעבדון תולדין. אלא ודאי אי לא ייתי נחש על חוה תולדין יעביד אדם מיד ודאי דהא גזרה אתגזר מיד דאתברי דכתיב פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה, ואינן תולדין כלהון יהון בנקיו בלא זוהמא כלל. אוף הכי ארעא קדישא דהא לא עאל בה רשו אחרא עבדית מוץ ותבן נלאן מההוא סטרא ולבר מארעא ההוא מוץ ותבן דסטרא אחרא הוי דאזלא בתר קדושה כקוף בתר בני נשא.

אתו ר' אלעזר וחברייא ונשקוה. אמר לון דאמי לי דרווחנא במאני קרבא נהמא דפתורא.

א"ר אלעזר ודאי הכי הוא דהא כל זיני קרבא בידך אינן ומצלחן בידך. אתו ונשקוה כמלקדמין.

פתח איהו ואמר (שם מ) ובגפן שלשה שריגים נהיא כפורחת עלתה נצה הבשילו אשכלותיה
ענבים. עד הכא חזיונא דמלה דהא מכאן ולהלל חזיונא דיליה הוה דכתיב וכוס פרעה בידי, אבל חזיונא
דמלה בגיניה דיוסף הוה ולבשרא ליה דישמע יוסף וינדע.

תנינן שבעה רקיעין אינון ואינון שבעה היכלין, ושית אינון וחמש אינון, וכלהו נפקי מגו יין
עתיקא קדישא עלאה, ההוא יין דמשין ליה יעקב מרחיק וסחיט ליה מענבים דההוא גפן. כדין יעקב
אמשין ליה ההוא יין דקא אתחזי ליה וחדו ושתה הה"ד (שם כז) ויבא לו יין וישת, הכא אכליל עילא
ותתא ועל דא ארחיק מלה ומשין לה במשיכו דתרי תנועי והיינו לו, ליה לתתא ליה לעילא, בתרין
סטרין אחיד.

חנוך מטטרון אמר ויבא לו יין דארמי מיא בההוא יין, ואי לאו דארמי ביה מיס לא יכיל למסבל.
ושפיר אמר חנוך מטטרון ובגין כך אמשין ליה טעמא, וההוא יין אזיל מדרגא לדרגא וכלהו טעמין ביה
עד דיוסף חסידא טעים ליה דהיינו דוד נאמן הה"ד (שיר ז) כיון הטוב הולך לדודי למישרים. [קפט ע"ב]

מהו כיון הטוב, דאתא יעקב וארמי ביה מיא, דא הוא יין הטוב והכי הוא כמא דאמר חנוך
מטטרון.

תווה ר' אלעזר ותווה ר' אבא, אמרו הא חמרא דילך הוא, נצחת מלאכא שליחא, פומא דרוח
קודשא.

א"ל עד כען ההוא גפן מחכא למעבד פירין. ובגפן, דא איהו גפן דאשתמודעא בקודשא, בגין
דאית גפן אחרא דאיהי אקרי גפן נכריה וענבין דילה לאו אינהו ענבין אלא קשין אחידין לבא נשכין
ככלבא. אינון ענבין אקרון (ירמיה ב) סורי הגפן נכריה, אבל גפן דא כתיב ובגפן, האי דאשתמודעא,
ההיא דכל קודשין טעמו חמרא עתיקא חמרא טבא חמרא דיעקב יהב ביה מיא עד דכל אינון דידיעין
לטעמא חמרא טעמו ליה והוה טב לחכא.

וההוא גפן כד מסת לגבה אושיתת שלשה שריגים ואינון תלת דיוקנא דאבהן דאתקדשת בהו,
ולית קדושה אלא ביין ולית ברכתא אלא ביין באתר דחודא שארי.

והיא כפורחת, ככלה דאתקשטת ועאלת ברחימו זחנא דההוא יין דאתערב במיא. כדין עלתה נצה, סליקת רחימו דילה לגבי דודה ושריאת לנגנא ולאעלא ברחימו, וכדין אתמליין ואתבשילן אינון ענבין וכיכן ומליין מההוא חמרא טבא עתיקא. ועל דא מאן דמברך על היין ומטי על הארץ אצטריך למרמי ביה מיא בגין זאית ליה לברכא רחס על ישראל עמך במיא גו חמרא, ואי לאו מאן יכיל למסבל. דא הוה לבשרא ליוסף בגין דביה הוה תליא מלתא.

חנוך מטטרוין אמר שלשה שריגים ודאי לקבל תלת אבהו, והא ארבע אינון דילה. אלא דא הוה דכתיב והיא כפורחת, בזמנא דאיהי סליקת ופרחת לסלקא בכנפיהא כדין עלתה נצה, דא הוה ההוא רביעאה דאשתאר דסליק בהדה ולא אתפרש מנה הה"ד (שמואל ב כב) וירכב על כרוב ויעף, כד יעוף. כפורחת, בזמנא דפורחת, ושפיר אמר חנוך מטטרוון והכי הוא.

אתו חברייהא כלהו ונשקוה. א"ר אלעזר בריך רחמנא דשדרני הכא.

אמר ההוא ינוקא חברייהא נהמא וחמרא עיקרא דפתורא אינהו, כל שאר מיכלא אבתרייהו אתמשך, והא אורייתא רווחת לון ודילה אינון. אורייתא בעאת מנייכו בבעו ברחימו ואמרת (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי, והואיל ואורייתא זמינת לכו והיא בעאת מנייכו מלה דא אית לכו למעבד רעותא דילה. במטו מנייכו הואיל ואיהי זמינת לכו זתעבידון רעותה.

אמרו הכי הוא ודאי. יתבו ואכלו וחדו בהדיה. כיון דאכלו אתעכבו על פתורא.

פתח איהו ואמר ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחוך השור את ירק השדה וגו'. ויאמר מואב אל זקני מדין, ויאמרו זקני מואב אל זקני מדין לא כתיב אלא ויאמר מואב, עולימין נטלו עיטא מסביא וסביא אתמשכו אבתרייהו ואינון יהבו לון עיטא. מאי עיטא יהבו לון, עיטא בישא נטלו לגרמייהו. אמרו לון למואב גדולא בישא גדלנא ביננא, ומנו, משה רבהו, על חד כומרא דהוה ביננא זגדיל ליה ורבי ליה בביתיה ויהב ליה ברתייה לאנתו. ולא עוד אלא יהב ליה ממונא ושדר ליה למצרים לשיצאה כל ארעא ואיהו וכל ביתיה אתמשכו אבתריה. אי ליה לההוא רביהוון ניכול לאעקרא מן עלמא כל עמא דיליה יתעקרון מיד מן עלמא. וכל עיטא בישא מההוא מלה דפעור ממדין הוה.

ות"ח דכלא הוה ממדין וכל עיטא דלהון על משה הוה ובעיטא דלהון שדרן לבלעם. כיון דחמו דבלעם לא יכיל נטלו עיטא אחרא בישא לגרמייהו ואפקירו נשייהו וברתייהו יתיר ממואב דהא על נשי מדין כתיב (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסור מעל ביי' וגו', וכלא ממדין הוה. נטלו [קצ ע"א] עיטא בהדי נשיאה דלהון דיפקיר ברתייהו וחשיבו לנטלא למשה ברשתייהו, בכמה זיני חרשין אנטרו לה דיתפס רישא דלהון וקב"ה משיב חכמים אחור. אינון חמן דרישא יתפס ברשתא דלהון ולא ידעו, חמו ולא חמו. חמו רישא דעמא דנפיל בהדה וכמה אלפין אוחרנין וחשיבו דמשה הוה, אפקירו לה ופקידו לה על משה דלא תזדווגי אלא ביה.

אמרה לון במה אנדע.

אמרו ההוא דתחמי דכלא קיימי קמיה ביה תזדווגי ולא באחרא.

כיון דאתא זמרי בן סלוא קמו קמיה ארבעה ועשרים אלף משבטא דשמעון בגין דהוה נשיאה דלהון והיא חשיבת דהוא משה ואזדווגת ביה. כיון דחמו כל אינון שאר לדא עבדו מה דעבדו והוה מה דהוה.

וכלא הוה ממדין בכמה זינין ובגין כך אתענשו מדין, וקב"ה אמר למשה (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים, לך אתחזי ולך יאות. למואב אנא סליק לון לבתר זתפקון תרין מרגלאן מנייהו, הא דוד בריה דישי דאיהו ינקום נוקמין מן מואב ויסחי קדירה מליא טנופא הה"ד (תהלים ט) מואב סיר רחצי ודאי. ועד דאינון תרין מרגלאן לא נפקו לא אתענשו, כיון דנפקו אתא דוד ואסחי קדירה מטנופא דלהון, וכלהו אתענשו, מדין בימי משה, מואב בימי דוד.

ת"ח חייביא דמדין דעכ"ד לא שכיכו מכל בישין דלהון. לבתר דרין דחמו דמית יהושע וכל אינון זקנים דאיתחזון למעבד נס על ידייהו אמרו השתא שעתא קיימא לו. מה עבדו, אתו לגבי עמלק, אמרו אית לכון לאדכרא מה דעבדו לכון בני ישראל ומשה רביהון ויהושע תלמידא דיליה דשיצו לכון מעלמא, השתא הוא עדנא דלית בהו מאן דאגין עלייהו ואנן בהדייכו. מיד (שופטים ו) מדין ועמלק ובני קדם וגו', (שם) מפני מדין עשו להם בני ישראל את המנהרות וגו'. לא הוה בעלמא מאן דיעביד בישא

בכלא כמדון ואי תימא עמלק, עמלק בגין קנאת ברית דקריבו לגבי ברית עלאה, על דא קני קב"ה קנאת עלמין דלא יתנשי.

אמרו ודאי הכי הוא ולית הכא ספקא בעלמא.

פתח ואמר (דבריס ב) ויאמר יי' אלי אל תצר את מואב ואל תתגר במ מלחמה וגו', וכתיב וקרבת מול בני עמון אל תצורם ואל תתגר במ. ויאמר יי' אלי, וכי עד השתא לא ידענא דעם משה הוה ממלל קב"ה ולא עם אחרא דכתיב ויאמר יי' אלי, אלי למה. אלא למשה פקיד קב"ה דלא לאבאשא למואב אבל לאחרא לא, לדוד לא פקיד דא ובגין כך אלי.

אל תצר את מואב, אפילו לתחום זעירא דלהון דהא מנייהו יפוק מאן דיתן נוקמין לישראל וינקום נוקמייהו ואיהו דוד דאתא מרות המואביה.

ואל תתגר במ מלחמה, כל דא אתפקד למשה, הא לאחרא שרי. ואי תימא ליהושע ולאינון זקנים דהוו דאריכו יומין בתריה שרי, לאו הכי בגין דכלהו מבי דינא דמשה הוו ומה דאתסר למשה אתסר להו. ועוד דלא נפקו אינון מרגלאן טבאן דהא ביומי שופטים נפקא רות וברתיה דעגלון מלך מואב הות. מית עגלון זקטל ליה אהוד ומנו מלך אחרא, ודא ברתייה אשתארת והות בבי אומנא ובשדי מואב, כיון דאזל תמן אלימלך נסבה לבריה.

ואי תימא דגיירה אלימלך תמן, לא, אלא כל אורחי ביתא ומיכלא ומשתיא אוליפת קודם דאתגיירת, לבתר כד אזלת בנעמי כדין אמרת (רות א) עמך עמי ואלהיך אלהי.

נעמה בבני עמון ביומי דדוד נפקת. כדין שראת רוח קודשא על דוד, אמ' לן דוד כד כל עלמא מדינא ישראל חבל נחלתו הוו, דכירנא מה דעבדן בחבל נחלתו מואב. מה כתיב ביה, (שמואל ב ח) וימדדס בחבל, בההוא חבל נחלת יי'. כל אינון דהוו מההוא זרעא ההוא חבל אחיד בהו.

כתיב (שם) מלא החבל, מהו מלא החבל, ההוא דכתיב (ישעיהו ו) מלא כל הארץ כבודו. הוה אמר דא הוא לאחייא ודא הוא לקטלא וההוא חבל אחיד באינון דאתחזון לקטלא, ובגין כך אחיד בחבל ופשיט חבל על ההוא חבל נחלת יי'.

מדין גדעון שצי כל ההוא זרעא דלא אשאיר מנייהו מכל אינון דאבאישו לישראל בעיטא או במלה אחרא. ולכלהו דאבאישו לישראל קב"ה נטיר לון דבבו ננטיל מנייהו נוקמיו, אבל אי זמינו מנייהו טב לעלמא **[קצ ע"ב]** אריך אפיה ורוגזיה עמהון עד דיפוק ההוא טב לעלמא ובתר כן נטיל נוקמא ודינא מנייהו.

א"ר אלעזר הכי הוא ודאי ודא הוא ברירו דמלה.

אמר ההוא ינוקא מכאן ולהלאה חברייה אתקינו מאני קרבא בידייכו ואגחו קרבא.

פתח ר' אלעזר ואמר (תהלים קג) ברכו יי' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. דוד מלאכא זמין לברכא לקב"ה, זמין לחילי שמיא דאינון ככביא ומזלי ושאר חיילין ושתף לנשמתייהו בהדייהו לברכא לקב"ה הה"ד ברכו יי' כל צבאיו וגו', ברכי נפשי את יי', חתים בנפשיה כל ברכאן.

זמין למלאכי מרומא לברכא ליה דכתיב ברכו יי' מלאכיו גבורי כח עושי דברו. עד לא אתו ישראל מלאכי מרומא הוו עבדי ושלמי עשייה, כיון דאתו ישראל וקיימו על טורא דסיני ואמרו נעשה ונשמע נטלי עשייה ממלאכי השרת אתכלילו בדברו, ומכדין הוה עשיה בארעא בישראל בלחודייהו ומלאכי קדישין בלחודייהו וישראל גמרי ושלמי עשייה, ועל דא גבורי כח עושי דברו בקדמיתא ולבתר לשמוע. זכאין אינון ישראל דנטלו עשייה מנייהו ואתקיים בהו.

אמר ההוא ינוקא נטיך גרמך ואצלח במאנך. וכי שבחא דא בלחודוי נטלו ישראל ולא אחרא.

אמר שבחא דא אשכחנא ולא אחרא.

אמר ההוא ינוקא שננא דחרבא דילך לא אצלח או אנת לא מנענעא ליה כדקא חזי למאן דאגח קרבא. שבחא עלאה דלא אתמסר למלאכי מרומא בלחודייהו אלא לישראל מאן איהו, קדושה. ברכה אתמסר לון בלחודייהו כמה דאתמסר לישראל אבל קדוש לא אתמסר לון בלחודייהו אלא בהדי ישראל דלא מקדשי קדושה אלא בהדי ישראל.

ואי תימא והא כתיב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר. אימתי, בזמנא דישראל מקדשי לתתא, ועד דישראל לא מקדשי לתתא אינון לא אמרי קדושה בגין דקדושה מתלת עלמין סלקא ולא מתרין והיינו וקרא זה הא חד, אל זה הא תרין, ואמר הא תלתא. תלת עלמין אינון, לקבלייהו תלת קדושות, ובגין כך שבחא דישראל דנטלין קדושה לתתא.

א"ר אלעזר הכי הוּא ומלין אלין אוקימנא לון. ותו אוקימנא דהא תלת קדושות אתמסרו לישראל לתתא מן הַדָּא קרא דכתיב והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני יי'. והתקדשתם חד, והייתם קדושים תרין, כי קדוש אני יי' הא תלתא. הכא אתמסר לון קדושה.

א"ל יאות עבדית דלא אדכרת מרומחא עד דנטלית לה מבתר כתפך ושית לה בידך. מכאן ולהלאה תדכר מרומחא דאיהי בידך. תוב לאתר דשבקת.

א"ר אלעזר במלין דאנון בהו בברכה אינון. ברכו, מאי ברכו, משיכו ברכאן מאתר דכל ברכאן נפקי עד דיתעבדון ברכה בסגיאן משיכו דאתמשך, ומגו סגיאן מיין בההוא בריכה מיד יפשונו מיין נונין סגיאן לכמה זינין. וההוא משיכו מאי הוא, יי' משיכו נהורא דנהיר מגו ההוא אספקלריא דנהרא דאתמשך מעילא לתתא.

האי למלאכי עלאי דאינון בבי מרומא דאדרא אתמר ברכו יי'. אנו דיתבי לתתא אמרין ברכו את יי' בגין דאנו צריכין לאמשכא עלן להאי את ובה ניעול לגבי מלכא לאחזאה אנפוי, ועל דא אמר דוד (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך, בצדק ודאי. ובגין כך שירותא דצלותא ברכו את יי' לאמשכא על רישן האי את, וכיון דאנו משכן להאי את עלנא אית לן לומר צלותא ולשבחא. ובגין כך אסור לברכא לב"נ עד לא יצלי ב"נ צלותיה וימשיך על רישיה להאי את, ואי יקדים ויברך לב"נ בקדמיתא הא אמשיך לההוא ב"נ במה על רישיה באתר דהאי את. ובגין כך למלאכי עלאי כתיב ברכו יי', ואנו את לתוספת. אמר ההוא ינוקא ודאי ידענא דמאני קרבא דילך טבין אינון אי תדכר מנהון ולא תנשי לון. ודאי גבורה דבר נש דאגח קרבא [קצא ע"א] ברומחא וחרבא איהו.

מהו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו.

א"ר אלעזר הא אמרית.

אמר ההוא ינוקא הא ידענא דחילא דדרועא דילך אתחלש, השתא איהו עדנא דלא לאמתנא
אלא לאלקאה בקירטא אבנא בתר אבנא כד"א (שמואל א יז) בקלע ובאבן, בבהילו דא בתר דא.

חדי ר' אלעזר וחדו ר' אבא וחבריא.

פתח ההוא ינוקא ואמר (שיר א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלם כאהלי קדר כיריעות שלמה,
אל תראוני שאני שחרחרת וגו'. מלין אלין הא אוקמוה, אבל בשעתא דאיהי גו רחימו סגי לגבי רחימא
מגו דחיקו דרחימו דלא יכלא למסבל אזעירת גרמה בזעירו סגי עד לא אתחזיאת מנה אלא זעירו
דנקודה חדא, נמאי איהי, י'. כדין אתכסיאת מכל חילין ומשריין דילה ואיהי אמרת שחורה אני דלית
באת דא חוורו בגווה כשאר אתוון, ודא שחורה אני ולית לי אתר לאעלא לכוון תחות גדפאי.
כאהלי קדר, תנינן דא דלית בה חוורו לגו. כיריעות שלמה, דא ו'. ובגין כך אל תראוני, לא
תחמון בי כלל דאנא נקודה זעירא.

מה עבדין גברין תקיפין חיילין דילה, שאגין כאריין תקיפין כד"א (תהלים קד) הכפירים שואגים
לטרף, ומגו קלין ושאגין תקיפין דקא משאגין כאריין גוברין תקיפין דחילא שמע רחימא לעילא וידע
דרחימתיה היא ברחימו כוותיה מגו רחימין עד דלא אתחזיאת מדיוקנא ושפירו דילה כלל.

כדין מגו קלין ושאגין דאינון גברי חילא דילה נפיק דודה רחימא מגו היכליה בכמה מתנן בכמה
נבזבזן בריחין ובוסמין ואתי לגבה ואשכח לה כמאתא בלא דיוקנא ושפירו כלל, קריב לגבה מחבק לה
ומנשק לה עד דאתערת זעיר זעיר מגו ריחין ובוסמין, ובחדא דרחימא דעמה אתבניאת ואתעבידת
בתקונהא בדיוקנהא בשפירו דילה ה' כמלקדמין.

ודא גבורי כח עשו לה ואהדרו לה לדיוקנהא ושפירו דילה דתוקפא וגבורתא דלהון גרימו דא,
ועל דא כתיב גבורי כח עושי דברו, עושי דברו ודאי ומתקנין ליה ומהדרין ליה לדיוקנא קדמאה. מכאן
ולהלאה כיון דאתקנת ואתעבידת בדיוקנהא שפיר כמלקדמין כדין אינון וכל שאר חילין קיימין לשמוע
מה דאיהי אמרת והיא קיימא כמלכא גו חיילהא, ודא הוא עושי דברו ודאי.

כגוונא דא לתתא בזמנא דחייבין בדרא איהי אתכפיא ואזעירת גרמה עד דלא אתחזיאת מכל דיוקנהא בר נקודה חדא. כך אתאן גבורי כח וזכאי קשוט כביכול עושים להאי דבר ואנהירת זעיר זעיר ואתעבידת בדיוקנהא בשפירו זילה כמלקדמין.

אתו חברייה ונשקוה. א"ר אלעזר אלמלא יחזקאל נביאה אמר דא תוהא הוי בעלמא. נטליה ר' אלעזר ונשקיה כמלקדמין.

אמר ההוא ינוקא אנא אברך.

אמרו את בריך ולך יאות לברכא.

אמר כמה אתון קדישין, כמה ברכות זמינין לכו מאימא קדישא בגין דלא מנעתון לי לברכא.

פתח ואמר (משלי יא) מונע בר יקבוהו לאום וברכה לראש משביר. האי קרא באורייתא

כמשמעו, אבל תנינן כל בר נש חייב בברכת המזון ואי לאן ידע אתתיה או בנוי מברכין ליה ותבא מארה לההוא גברא דלא ידע לברכא עד דאצטריך לאתתיה ובנני דיברכון ליה. ואי הוה ידע אצטריך לחנכא לבריה ולמהב ליה כסא לברכא, ומאן דמנע ליה דלא יתחנך יקבוהו לאום. מונע בר דלא לברכא לקב"ה ולא יתחנך במצות יקבוהו לאום. יקבהו מבעי ליה או יקבוהו לאומים דהא לאום חד הוא כד"א (בראשית כה) ולאום מלאום יאמך, מאי יקבוהו לאום. אלא לאם כתיב, לאימא קדישא יקבוהו להאי בר נש דמנע לההוא בר מלברכא לקב"ה.

אנא ברא יחידאי הוינא לאמי, הבו לי כסא ואברך למלכא קדישא דיהב בביתא דאמי גוברין דחילא דמלילנא קמייהו מלין תקיפין וזכינא לון ובגין כך אנא אברך. וקודם דא אתישך קרא על תקוניה, הא **[קצא ע"ב]** דשרינן ביה.

מונע בר יקבוהו לאם, מאן דמנע בר כמא דאתמר יקבוהו לאם. מאי יקבוהו, (ויקרא כד) ויקוב

בן האשה הישראלית את השם. אוף הכא יקבוהו, יפרשון ליה לאם, יפרשון חטאוי לאמא קדישא.

וברכה לראש משביר, לההוא ב"נ דיחנך בריה לברכא לקב"ה ולחנכא ליה בפקודי אורייתא.

ורזא דמלה כתיב ברזא דלעילא (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו כי תדע, ההוא שם ידיעא יי'

צבאות שמו. שם בנו, ישראל שמו דכתיב (שמות ד) בני בכרי ישראל. והאי ישראל כל מפתחן דמהימנותא ביה תליין ואיהו משתבח ואמר (תהלים ב) יי' אמר אלי בני אתה. והכי הוא ודאי דהא אבא ואמא אעטרו ליה ובריכו ליה בכמה ברכאן ואמרו ופקידו לכלא (שם) נשקו בר, נשיקו ידא להאי בר. כביכול שלטנו יהב ליה על כלא דכלא יפלחון ליה.

פן יאנף, בגין דאעטרו ליה בדינא ורחמי. מאן דזכי לדינא לדינא, מאן דזכי לרחמי לרחמי.

כל ברכאן דעילא ותתא להאי בר סלקין ומתעטרן, ומאן דמנע ברכאן מהאי בר יפרשון חטאוי קמי מלכא קדישא, לאם ממש.

וברכה לראש משביר, מאן דמברך ואזמין בכסא דברכה למאן דאצטריך ליה בהא אתבר סטרא אחרא ואתכפיא בחבירו ואסתלק סטר קדושה ודא הוא דכתיב וברכה לראש משביר. כמא דאיהו מסלק ומברך לקב"ה ועביד לסטר אחרא דאתבר, הכי קב"ה משיך עליה ברכאן מלעילא וההוא דאקרי ברכה שריא על רישיה. מכאן ולהלאה חברייא הבו ונברין.

יהבו ליה כסא וברין, וחברייא כלהו הוו בחדוא דהא מיומא דהלולא דר' אלעזר לא חדו חברייא כההוא יומא דיתבו תמן.

אקדימו ובריכו ליה בחדוא ברעו דלבא.

אמר ההוא ינוקא לית לכו לאתפרשא אלא מגו מלי דאורייתא והכי תנינן.

פתח ואמר (שמות יג) ויי' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר

להם ללכת יומם ולילה. ויי', זקיף טעמא לעילא, אמאי. אלא בההוא שעתא כמה יאות ושפירו הות להאי כלה דהות אתכפיא עד השתא בגלותא והשתא אזלת בזקיפו דרישא באכלוסהא בחדוא. בודאי זקיף טעמא לעילא.

הולך לפניהם יומם, עד הכא לא ידיע אי האי כלה אזלת קמייהו ואי לא דהא טעמא אפטיק בווי'. אלא איהי הות תמן אבל מאן דאזיל קמייהו סבא עלאה מאר דביתא ההוא דאומי ליה קב"ה, ומנו, אברהם דכתיב (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו, וכתיב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה,

יומא דכל יומין כליילן ביה, יומא דשאר יומין איהו, שאר כל יומין ודאי, ועל דא אקרי יומם ולא יום. ובגין כך הולך לפנייהם יומם, הוא הוה אזיל ביממא וכלה אזלת בליליא דכתיב ולילה בעמוד אש להאיר להם, דא כלה כל חד כדקא חזי ליה. ואתון חברייא יומם ולילה יהא קמייכו בכל שעתא.

נשקוה וברכוה כמלקדמין ואזלו.

אתו לגבי רבי שמעון וסחו ליה עובדא. תוה, אמר כמה יאות הוא אבל לא סליק בשמא. אנא דקיק כד סליק נהוריה סליק לפום שעתא, ומיד כבה ואשתקע. ותו הא אמינא נהורא דא ממה הוי. פתח ואמר (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך. כד בר נש איהו גבור בארץ, גבור באורייתא גבור ביצריה גבור בארץ ודאי, סליק נהוריה ואתמשך ביה משיכו סגי, כדין דור ישרים יבורך, יברך כתיב.

אמר רבי אבא והא חמינן ינוקי דאמרין מלין עלאין וקיימין לבתר רישין דעלמא.

א"ל ינוקא דאמר מלה חדא או תרין לפום שעתא בלא כוונה דלהון מובטח בר נש בדא דיזכי למילף אורייתא בישראל, אבל דא דנהורא דיליה קיימא על קיומיה בדעתא שלים לאו הכי. ותו דהא קב"ה תיאובתא דיליה לארחא בתפוחא דא, [קצב ע"א] זכאה חולקיה.

זכאין אתון צדיקייא דאתון כתיב בכו (מלכים ב יט) ויספה פליטת בית יהודה הנשארת שרש למטה ועשה פרי למעלה. שרש למטה, כגון אבוי דאסתלק מעלמא ואיהו שרש למטה במתיבתא דרקיעא. ועשה פרי למעלה, במתיבתא עלאה. כמה טבא שרשא ואיבא. ואי לאו דלא אהא מקטרגא לקב"ה דהואיל ותיאובתיה לארחא ביה לא הוה מאן זיכיל לשלטאה ביה, אבל יהא רעוא דאמיה לא תחמי צערא עליה. וכך הוה.

וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר וגו' ממולי. הכא אית עשרין ותמניא תיבין לקבל עשרין ותמניא דרגין דחרשי קוסמין דצפור. ואית לאסתכלא מאן דבעי למללא ביה בבלעם ולא תחברא בהדיה אמאי שדר ליה מיד עד ייתי לגביה מלין בפירושא דקאמר הנה עם יצא ממצרים

ועתה לכה קבה לי אותנו. הוה ליה לאתחברא בהדיה בקדמיתא ולפייסא ולשוחדא ליה ולבתר לאודעא ליה מלוי.

אלא אמר רבי יוסי מהכא אשתמודע דהא ידע בלק רעותיה דהווא רשע דבעא לאתיקרא תדיר במלין ורברבין ולית ליה תיאובתא אלא כד עביד בישין. בלק קסם קסמין ועבד חרשין ואתקן צפרא וידע דדרגין דמשה עלאין ויקירין וחרש בחרשוי וקסם בקסמוי וידע דדרגין דבלעם הוו לקבלייהו, מיד וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור.

פתורה, שמא דאתרא הוא כד"א (דברים כג) מפתור ארם נהרים לקללך. אמאי אקרי הכי, בגין דכתיב (ישעיה סה) העורכים לגד שלחן, ופתורא הוה מתסדר תמן כל יומוי דהכי הוא נדאי דסטרין בישין מסדרין קמייהו פתורא במיכלא ומשתייא ועבדין חרשין ומקטרין קטרתא בישא לקמי פתורא ומתכנשין תמן כל רוחין מסאבין ואודעין לון מה דאינון בעאן וכל חרשין וקסמין על ההוא פתורא הוו, ובגין כך אקרי שמא דאתרא הווא פתורא דהכי קורין בארם נהרים לשלחן פתורא.

פתח ואמר (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים, וכתיב (שם) ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד. כל אינון מאני קודשא דקמיה לאמשכא רוח קדישא מעילא לתתא. ההוא רשע דבלעם הוה מסדר הכי לסטרא אחרא והוה מסדר שלחן ונהמא דאקרי לחם מגואל כמה דאתמר דהכי אזיל סטרא אחרא בתר קדושה כקוף בתר בני נשא. ושלמה מלכא צווח ואמר (קהלת ב) כי מה האדם שיבא אחרי המלך את אשר כבר עשוהו, והא אתמר קרא דא.

ת"ח כתיב (שופטים ה) יי' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה גם שמים נטפו גם עבים נטפו מים. בשעתא דבעא קב"ה למיהב אורייתא לישראל אזל וזמין להו לבני עשו ולא קבלוה כד"א (דברים לג) יי' מסיני בא וזרח משעיר למו, ולא בעו לקבלה. אזל לבני ישמעאל ולא בעו לקבלה דכתיב הופיע מהר פארן. כיון דלא בעו אהדר לון לישראל, הכי תנינן.

השתא אית לשאלא והא תנינן דלית חטאה כד בר נש מדקדק דיוקין דאורייתא וישאל שאלתוי לאנהרא מלוי. האי קרא לא אתיישבא ואית לשאלא, קב"ה כד אתא לשעיר למאן נביאה דלהון אתגלי, וכד אזל לפארן למאן נביאה דלהון אתגלי. אי תימא דאתגלי לכלהו לא אשכחן דא לעלמין בר לישראל בלחודייהו וע"י דמשה.

והא אתמר דהכי מבעי קרא למימר, יי' לסיני בא וזרח לשעיר למו הופיע להר פארן, מהו משעיר למו ומהו מהר פארן. כלא אית למנדע ולאסתכלא, והא שאילנא ולא שמענא ולא ידענא.

כד אתא רבי שמעון אתא ושאל מלה כמלקדמין. א"ל הא שאלתא דא אתאמרא, יי' מסיני בא כד"א (שמות יט) הנה אנכי בא אליך בעב הענן, ומסיני בא ואתגלי עלייהו.

וזרח **[קצב ע"ב]** משעיר למו, ממה דאמרו בני שעיר דלא בעו לקבלה מהאי אנהר להו לישראל ואוסיף עלייהו נהורא וחביבו סגי. אוף הכי הופיע נאנהיב לישראל מהר פארן, ממה דאמרו בני פארן דלא בעו לקבלה, מהאי אוסיפו ישראל חביבו ונהירו יתיר כדקא יאות.

ומה דשאלת על ידא דמאן אתגלי עלייהו ת"ח רזא עלאה איהו ואתגלי מלה על ידך. אורייתא נפקת מרזא עלאה דרישא דמלכא סתימא. כד מסת לגבי דרועא שמאלא חמא קב"ה בהוא דרועא דמא בישא דהוה מתרבי מתמן. אמר אצטריך לי לבערא וללבנא דרועא דא, ואי לא ימאיך ההוא דמא בישא יפגים כלא, אבל אצטריך לברא מהכא כל פגימו.

מה עבד, קרא לסמאל ואתא קמיה ואמר ליה תבעי אורייתא דילי.

אמר מה כתיב בה.

אמר ליה לא תרצח. דליג קב"ה לאתו דאצטריך.

אמר ח"ו אורייתא דא דילך היא ודילך ליהוי, לא בעינא אורייתא דא.

אתיב ואתחנן קמיה, אמר מאריה דעלמא אי את יהבת לי כל שלטנו דילי אתעבר דהא שלטנו דילי על קטולא איהו וקרבין לא יהון ושלטנו דילי על ככבא דמאדים. א"ה כלא אתבטל מעלמא. מאריה דעלמא טול אורייתך ולא יהא לי חולקא נאחסנא בה. אבל אי ניחא קמך הא עמא בנוי דיעקב לון אתחזי. ואיהו חשיב דהא דלטורא אמר עלייהו.

ודא הוא וזרח משעיר למו, משעיר ממש נפק נהורא לון לישראל. אמר סמאל ודאי אי בנוי דיעקב יקבלון דא יתעברון מעלמא ולא ישלטון לעלמין.

אתיב ליה כמה זמנין ואמר דא. אמר ליה את בוכרא ולך אתחזי.

אמר ליה הא ליה בכירותא דילי והא אזדבן ליה ואנא אודית.

אמר ליה הואיל ולא בעית למהוי לך חולקא בה אתעבר מנה בכלא.

אמר יאות.

אמר ליה הואיל וכך הב לי עיטא היך אעביד דיקבלון לה בנוי דיעקב דאת אמר.

אמר ליה מאריה דעלמא אצטריך לשחדא לון, טול נהורא מנהירו דחילי שמיא והב עלייהו ובדא

יקבלון לה והא דילי יהא בקדמיתא.

אפשיט מניה נהירו דחפיא עליה ויהב ליה למיהב לון לישראל הה"ד וזרח משעיר למו, משעיר

ממש, דא סמא"ל דכתיב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. למו, לישראל.

כיון דביער דא ואעבר דמא בישא מדרועא שמאלא אהדר לדרועא ימינא, חמא ביה אוף הכי,

אמר הכי נמי אצטריך לנקייה מדמא בישא דרועא דא. קרא לרה"ב ואמר ליה תבעי את אורייתא דילי.

אמר ליה מה כתיב בה.

דליג ליה ואמר לא תנאף.

אמר ווי אי ירותא דא יחסין לי קב"ה, ירותא בישא דאעבר כל שלטוני דהא ברכתא דמיא

נטילנא ברכתא דנוני ימא דכתיב (בראשית א) פרו ורבו וגו', וכתיב (שם טז) והוא יהיה פרא אדם.

שארי לאתחננא קמיה, אמר ליה מאריה דעלמא תרין בנין נפקנא מאברהם, הא בנוי דיצחק הב

לון ולון אתחזי.

אמר ליה לא יכילנא דאנת בוכרא ולך אתחזי.

שארי לאתחננא ואמר מאריה דעלמא בכירותא דילי יהא ליה והא נהורא דאנא יריתנא על דא

טול והב לון. וכך עבד דכתיב (דברים לג) הופיע מהר פארן.

מאי שנא בסמא"ל כתיב וזרח וברה"ב כתיב הופיע. אלא נטל בההוא נהירו דאפשיט מניה
סמא"ל חרב וקטולא לקטלא בדינא ולקטלא כדקא יאות הה"ד (שם) ואשר חרב גאותך, אע"ג דלא הוה
דילך. ונטל בההוא ברכתא דאפשיט מניה רה"ב זעיר כמאן דאופע זעיר מברכתא דלהון למעבד פריה
ורביה, ובגין כך הופיע מהר פארן ולא כתיב וזרח.

כיון דנטל מתנן אליו לישראל מאינון רברבין שלטנין אתא וקרא להו לכל [קצג ע"א] רבבות
קדש דמתנן על שאר עמין ואתיבו ליה אוף הכי ומכלהו קביל ונטל מתנן למיהב לון לישראל.

לאסיא דהוה ליה חד מאנא מליא מסמא דחיי ונטיר ליה לבריה. בעא למיהב ליה לבריה ההוא
פליטון דסמא דחיי. אסיא הוה חכים, אמר עבדין בישין אית בביתי, אי ינדעון דאנא יהיב לברי נבזבזא
דא יבאיש בעינייהו ויבעון לקטלא ליה.

מה עבד, נטל זעיר מסמא דמותא ושוי אפתחא דמאנא, קרא לעבדוי אמר לון אתון מהימנן קמאי,
תבעון לההוא סמא.

אמרו נחמי מאי היא. נטלו למטעם, עד לא ארחו בעו למימת, אמרו בלבייהו אי האי סמא יהיב
לבריה בהאי ימות ואנן נירת לדבוננא. אמרו קמיה מרנא סמא דא לא אתחזי אלא לברך והא אגרא
דפולחנא קמך שבקנא קמך והב ליה לשוחדא דיקח סמא דא.

כך קב"ה אסיא חכים, ידע דאי יהיב אורייתא לישראל עד לא אודע לון בכל יומא הוה רדפין לון
לישראל עלה וקטלין לון, אבל עבד דא ואינון יהבן ליה מתנן ונבזבזן בגין דיקבלון לה, וכלהו קביל
לון משה למיהב לון לישראל הה"ד (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. ובגין כך
ירתו ישראל אורייתא בלא ערעורא ובלא קטרוגא כלל. בריך הוא ובריך שמיה לעלם ולעלמי עלמא.

ת"ח עדים דבני ישראל דין נבזבזן הוה דנטלן ובגין כך לא הוה שליט עלייהו מיתה ולא סטרא
אחרא, ולא די לון דנטלן אורייתא בלא ערעורא כלל אלא דקבילו מתנן ונבזבזן מכלהו. כיון דחטו מה
כתיב, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים, אינון (תהלים שם) מתנות באדם. מה אשתאר מנהון,
ההוא שבי דכתיב עלית למרום שבית שבי.

אוספו לחטן מה כתיב, (במדבר כא) וישמע הכנעני מלך ערד, וכתוב וילחם בישראל וישב ממנו שבי. ועכ"ז כל זמנא דישראל תבין לאבוהון דבשמיא אינון נבזבזן וכלא יהדר לגבייהו ואתחפיין ביה, ולזמנא דאתי כלא אתהדר דכתיב (דברים ל) ושב יי' אלהיך את שבותך ורחמך וגו'. מכאן והלאה אימא מילך.

א"ר יוסי (שופטים ה) יי' בצאתך משעיר בצעדך משדה אדום ארץ רעשה. בשעתא דקב"ה תב משעיר דלא קבילו אורייתא ארץ רעשה. מ"ט רעשה, בגין דבעאת לאהדרא לתהו ובהו דהכי אתני קב"ה בעלמא, אי יקבלון בני ישראל אורייתא מוטב ואם לאו אהדר עלמא לתהו ובהו. כיון דחמאת ארעא דהא אזמין קב"ה לכל עממיא דיקבלון אורייתא ולא קבילו ומכל עממיא לא אשתארו אלא ישראל בלחודייהו חשיבת ארעא דישראל לא יקבלון כוותייהו ובגין כך ארץ רעשה. כיון דאמרו נעשה ונשמע יראה ושקטה, יראה בקדמיתא ולבסוף שקטה.

ות"ח בגין דישראל אמרו נעשה לא דחלין לכל עשייה דיכלין כל חרשי עלמא למעבד ולא מכל קסמין וחרשין דעלמא. מ"ט, חד בג"ד, וחד זכך אפיק לון קב"ה ממצרים תבר קמייהו כל זיני חרשי וקסמין דלא יכלין לשלטאה עלייהו. והוא שעתא דאתא בלק הוה ידע דא ומיד וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה. מאי הכא פתורה, אלא דאתקין פתורה ויבעי מתמן עיטא מה יעביד. אשר על הנהר, אשר על נהרים מבעי ליה, מאי על הנהר. ודאי הכי הוא דעל חד נהרא קיימא תדיר.

רבי אלעזר ורבי אבא הוו אזלי בארחא למיחמי לרבי יוסי בר' שמעון בן לקוניא חמוי דרבי אלעזר. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא, יתבו. א"ר אלעזר השתא הוא עדנא דקב"ה עאל בגנתא דעדן לאשתעשא בצדיקייא דתמן. שעשועא דא מאי הוא והיך אשתעשע בהו. א"ר אבא מלה דא רזא סתימאה היא [קצג ע"ב] טמירא לגבי דלא ידיע.

א"ל וכי בריקניא הוו סמכין רברבין דמקדמת דנא בהאי עלמא דלא ידעו ולא רדפו אבתרה למנדע על מה קיימי בהאי עלמא ומה הוו מחכאן להוא עלמא.

פתח ואמר (ישעיה כה) יי' אלהי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אומן. האי קרא רזא דמהימנותא איהו. יי', רזא עלאה שירותא דנקודה עלאה סתימא דלא ידיע. אלא אלהי רזא (מלכים א יט) קול דממה דקה ואיהי שירותא דקיימא לשאלא ואסתים ולא ידיע ולית מאן דאתיב עליה בגין דאיהו סתים טמיר וגניז.

אתה, דא שירותא דקיימא לשאלא ולא תבא ביה והוא כהן לעלמין כד"א (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק. מאן על דברתי מלכי צדק, אלא כהן עלאה דא איהו דקיימא על דבר בגין דההוא דבר לא קיימא אלא בימינא. וההוא דבר מאן איהו, מלכי צדק כך שמיה. נמה דאמר דברתי, בגין דאתקשר ביה בדוד וכל מלין שבחא דיליה בההוא דבר אתיין, ועל דא דברתי. ובגין כך אתה, דא כהן, והא אוקימנא דתלת דוכתי אינון דאקרי כל חד אתה.

ארוממך, כלא כחדא. אודה שמך, כדקא יאות והא ידיע.

כי עשית פלא, כסויא ולבושא לאתלבשא נהורא סתימא עתיקא טמירא בכסויא דנהורא אחרא.

ד"א כי עשית פלא, כי עשית אל"ף. ומהו אל"ף, הא תנינן א' ב', אלף בינה. אבל דיוקנא דאל"ף איהו תלת סטרין, ראשית דרזא עלאה דאדם קדמאה, בגין דבדיוקנא דאל"ף אית תרין דרועין, חד מכאן וחד מכאן וגופא באמצעיתא, וכלא רזא חדא ואיהו רזא דיחודא ובגין כך אל"ף לחושבנא אחד והיינו כי עשית פלא.

ורב המנונא סבא אמר הכי כי עשית פלא, פלא הוא חד דרגא מאינון פלאות חכמה, ומאן איהו, דא (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט, ואיהו פלא.

עצות מרחוק, קרא להאי בקדמיתא (ישעיה ט) פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום, והכא לא אתא לממני חושבנא. אבל עצות מרחוק מאי נינהו, תרי בדי ערבות דכל עיטא דנביאי מתמן אתיא, אינון אקרון עצות מרחוק.

אמונה אומן, תרין דאינון חד, נהר וגן, נהר דנפיק מעדן וגן דאתשקי מיניה. הא הכא כל רזא

סתימא דמהימנותא. **[שג ע"א]**

ואוליפנא האי מאן דאתער בליליא בההוא שעתא דקב"ה עאל בגינתא דעדן בהדי צדיקיא
אצטריך למימך קרא דא ברעותא דלבא ולכוונא דעתיה ביה, ובתר (תהלים קלט) אודך על כי נוראות
נפלאתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד, והיינו שבחא דחסידי קדמאי כד מתערי בפלגן ליליא ולבתר
מסדרי שבחייהו ולעאן באורייתא.

שעשועא דקב"ה מאי הוא, אלא כל צדיקיא דקיימין בדיוקנייהו מתלבשן בגנתא דעדן בכל
יומא ויומא, כיון דאתסחאן בטלא דזמין קב"ה לאחייא ביה מתייא, עאלין כלהו לגבי משיח ושאלין מה
דשאלין והא אתערו חברייא.

לבתר מתכנשין ומשתדלין כולהו בדעתא עלאה דכלהו מתיבתי דתמן ועלייהו כמה ממנן
ומתחדשי תמן כמה חדושין באורייתא, לבתר נפקי כלהו וחמאן כד אתי אליהו לגבי אבהו, איהו נפיק
ואינהו עאלין דקיימין קמי אבהו נדדי בהון בכמה בנין קדישין די בסחרנייהו וחדאן כלהו.
כד עייל קב"ה בפלגן ליליא כלהו קיימי מתקנן כדקא יאות וכל אשתדלותא דאשתדלי כל ההוא
יומא בחדושי אורייתא קב"ה תיאובתיה בההוא צדיק דחדש בה מלין ואשתעשע ביה ואשתעשע באינון
מלין וכן בכל צדיקא וצדיקא.

לבתר כלהון מתקנן דכר ונוקבא וקב"ה בתר דארח ואשתעשע בהו בכל אינון רזין דחכמתא
דלהון אתגלי עלייהו ואינון חמאן בההוא נועם יי', כדין כלהו חדאן בחדוה סגי עד דמתפשטי זיוא
ונהורא דלהון ומההוא משיכו דנהורא דזיוא ונהורא דחדא דלהון עבדין פירין ואיבין לעלמא דא,
וההוא איבא עאל תחות גדפוי דשכינה עד זמנא דאצטריך. וכן משתעשעא בכל צדיק וצדיק ואמר זכאה
איהו מלכא דבנין אלין אתברירו לחולקיה ועדביה.

קלא אתער מאמצעיתא דרקינא דגנתא וקרא בקל תקיף ואמר (תהלים קלז) זכור יי' לבני אדום
את יום ירושלם האומרים ערו ערו עד היסוד בה. כדין ערטירו דיליה וקרקורא דיליה וכל צדיקיא דתמן
אשתמע בתלת מאה ותשעין רקיעין, בגין דלית חדא ושעשועא קמי קב"ה אלא בשעתא דקיימי קמיה
צדיקיא דתמן ובגין דאומי ואמר (שם) אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני וגו' [נדבק לשוני לחכי אם לא
אזכרכי אם לא אעלה את ירושלם על ראש שמחתי]. בכל אתר דאית חדא לקב"ה קלא דא נפיק וקארי.

כדין נפיק מתמן וסליק ובטש ברקיעין ושאג שאגין עד זכל חילי שמיא כלהו בערטורא, כדין נשבה רוחא ובטש בטרפין דההוא אילנא רברבא וכל ענפין דיליה בטש דא בדא וקלא אתער מגו נופא דאילנא וקרי ואמר (שם קה) זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור, אשר כרת את אברהם ושבועתו ליצחק. כיון דקלא דא אתער שמע אברהם סבא ואיתער, כדין איהו רעוא למלכא ואתנחם בהדיה.

בההוא שעתא אתער רוחא חדא מסטרא דדרום וכל רעו וחדוא ואסותא אתער על עלמא וכדין סליק צפרא ורעוא אשתכח ונייחא איהו לכל אסידי מלכא דאינון ככי מרעייהו. זכאה עמא דיכלין למנדע מרזין טמירין סתימין דמלכא קדישא.

אמר רבי אבא יומא [שג ע"ב] חדא הוינא אזיל במדברא ור' יהודה דמן עכו בהדי, ואעלנא במערתא חדא ואשכחן תמן ספרא עתיקא דמן יומין קדמאין. אפתחנא ביה ואשכחנא דהוה כתיב ביה בריש מלוי (ישעיה מב) הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד, ואוקים קרא בנשמתהון דצדיקיא. מן יומא דסליק ברעותא דמחשבה למברי עלמא ועד לא אתברי עלמא כל רוחין דצדיקיא הוו גניזין במחשבה קמיה כל חד וחד בדיוקניה. כיון דצייר עלמא אתגלון כלהו וקיימו בדיוקנייהו קמיה במרומי מרומים. לבתר ירב לון באוצר חד בגנתא דעדן לעילא וההוא אוצר לא מליא לעלמין ותדיר קרי הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. מאן אינון אני מגיד, אני מגיד כלהו בשמהן. ולית תיאובתא וכסופא לההוא אוצר אלא לארקא ביה נשמתין תדיר, כמא דגיהנם לית ליה תיאובתא וכסופא אלא לקבלא נשמתין לאתדכאה תמן וכל יומא קארי הב הב. מאי הב הב, אוקיד אוקיד.

וההוא אוצר נטיב כל אינון נשמתין עד זמנא דאלביש לון ונחתי להאי עלמא, ומגו חובא דאדם הראשון דאמשיך סטרא בישא לעלמא אצטריכו לאלבשא אינון נשמתין בלבושא דא דהא לבושא אחרא בעי קב"ה לאלבשא לאינון נשמתין. והוה אמר ההוא ספרא עד הכא, שתיקו.

וחמינא מכאן ולהלא אתוון מחיקקאן דלא אשתמודעו, ובתר חמינא לון בחלמא ואמרו לי שתוק ולא תגלי אלא לטינרא תקיפא, וכך עבידנא.

ואשכחנא ביה ואתמר דלבושא אחרא זמין קב"ה לאלבשא לאינון נשמתין לזמנא דאתי. מתים דאחיא יחזקאל מ"ט לא עבד לון ההוא לבושא, אלא בגין דלא מטא זמנא לאעברא בעלמא ההוא אורא

דכיא דעביד לבושין ובגין כך לא אלביש לון אלא כמא דהוו, וכך יהא לתחיית המתים בר דההוא זוהמא דקדמיתא לא אשתכח תמן.

כד בר נש נפק מהאי עלמא כלהו בין צדיקי וחסידים ותמימי ותייבין ורשעים כלהו עברי באורחא למחמי לאדם הראשון לבני עלמא, ומתמן נטיל אורחא הן לגנתא דעדן הן לגיהנם.

כל אינון דאורחייהו לגנתא דעדן מתקרבין לגבי חומה דלבר מאינון תלת חומות דתמן, כדין נפיק חד ממנא ואתער קמייהו וקארי ואמר זכאין אתון צדיקייא זכאין אתון בעלמין כלהו, וההוא ממנא יעזריא"ל שמיא אוליף לון אורחא ואזלין קמיה עד תרעא חדא דגיהנם, ההוא ממנא קארי בחילא ואמר צנון תננא, צנון יקידתא. בההוא שעתא בבהילו מצננין ליה ועאלין כלהו וטבלין ועברין. כל אינון חייבין אתמסרן בידא דדומ"ה ועאלין בגיהנם וכל אינון זכאין לא אתמסרן אלא בידוי דהאי ממנא.

כיון דטבלין ועברין ההוא ממנא אזל קמייהו עד דמטון לשור חומה דגנתא דעדן. ההוא ממנא קארי לפיתחא ואמר (שם כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים. כדין פתחין פיתחא ואעיל לון וכן בכל פתחא ופתחא.

כיון דעאלו לגו לאתר דצדיקייא אוחרנין קיימין כמה חדוה על חדוה וכמה חדו על חדו על צדיקייא וכל בני מתיבתא חדאן. לסוף תלתא יומין דאתמרון בהיכלין ידיען נפקין ואוירן נשבין ומתצייירין כולהו בדיוקנייהו. מכאן והלא ירתין אחסנת ירותא כדקא חזי לכל חד וחד.

חזווא דאתחזי בגנתא דעדן מחיזו יקרא דיוקנא דכל דיוקנין וגוון דכל גוויין דמלכא קדישא לא אתגלי בהיכלא ולא באתר חד אלא אתפתח וקיעא מרקמא על גבי גנתא דעדן לארבע סטרין ואתמליא מזיוא יקרא קדישא ואתחזי תמן ואתהנן כולהו צדיקייא. מאן חמא חדוה דא וכסופא כההוא נועם יי'.

עד כאן הוה לי רשו למחמי בההוא ספרא. אדמקיפנא למחמי יתיר בספרא דא פרח מן ידי ולא חמינא ליה. אשתארנא עציב ובכינא, דמיכנא תמן בההוא מערתא וחמינא ליה לההוא דלביש מדא, אמר לי ב' למה לך למבכי ולא תתעצב, ממאן דהוה ההוא ספרא פרח לגביה ונטליה, ועד לא יפוק מהאי עלמא גניז ליה בההוא מערתא דמדברא דא והשתא דהוה מתגלי לחייא הכא פרח באוירא ונטליה. מכאן ולהלא אזיל לך לאורחך.

ומההוא יומא עד הכא לא אתגלי לי ולא זכינא למשמע ממאן הוה, ובכל זמנא דאנא דכירנא

הוינא עציב.

אמר רבי אלעזר דלמא קב"ה בעי ביקריה דלא בעי דאתגלי בעלמא.

עד דהוו יתבין ולעאן באורייתא במלין עלאין יקירין אלין נהר יממא, קמו ואזלו. א"ר אלעזר

השתא עידן רעוא הוא מקמי מלכא קדישא, נימא מילי דאורייתא ונתעסק בה ונשתתף בשכינתא. [רד

ע"א]

פתח ואמר (תהלים ה) יי' בוקר תשמע קולי בקר אערוך לך ואצפה. יי' בקר. מאי בקר, דא בקר

דאברהם דכתיב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר, דהא כד אתי צפרא ההוא בקר דאברהם אתער בעלמא ואיהו עידן רעוא לכלא ולמעבד טיבו לכל עלמא לזכאין ולחייבין וכדין עידן צלותא הוה לקמי מלכא קדישא.

ועל דא בשעתא דאתא צפרא בעידנא דא כל אינון אסירי מלכא אשכחו נייחא דאיהו עידן צלותא איהו עלייהו וכ"ש אינון דתייבין בתיובתא ובעאן בעותהון לקמי מלכא קדישא בגין דההוא שעתא חד ממנא נפיק לסטר דרום וכל זיני אסוותא בידוי ומסטר דרום נפק חד רוחא ומטי לגבי ההוא ממנא ורפאל שמיה ההוא די ממנא על אסוותא, וכד מטי צלותא לקמי קב"ה פקיד לבי דינא דיליה דלא יפתחון בדינא בגין דחיים בידוי דקב"ה ולא בידייהו. ומיגו דאיהו עידן רעוא בעי קב"ה זכותא דההוא ב"נ. אי אשתכח מוטב, ואי לאן חשיב ליה דאיהו מארי דתיאובתא ותס עליה.

בההוא שעתא קל צפרין דמתקנן אשתמעו כד"א (תהלים קד) אשר שם צפרים יקננו חסידה ברושים ביתה, ואודן ומשבחן לקב"ה וההוא אילת השחר אתער על עלמא ואמר (שם לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם. כדין ההוא ממנא נפיק ועביד כל מה דאתפקד.

אי תימא דזיני אסוותא בידוי כמה דאמרן, לאו הכי דהא אסוותא לא הוי אלא בידא דמלכא

קדישא, אבל בשעתא דפקיד קב"ה אסוותא לההוא בר נש איהו נפיק וכל אינון מקטרגין דממנן על

מרעין דחלין מניה. כדין ההוא רוחא דקא נקט מסטרא דדרום אושיט ליה לההוא ב"נ והא אסוותא אשתכח וכלא בידא דקב"ה.

ועל דא יי' בקר תשמע קולי, ולא כתיב יי' בבקר תשמע קולי אלא לגבי בקר דאברהם קאמר.

בקר אערך לך, תרי בקר אמאי. אלא תד דאברהם וחד בקר דיוסף דכתיב (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמינן צפרא [רד ע"ב] נהר, נהר ודאי.

אערך לך ואצפה. אערך לך מהו, אלא אסדר בוצינא דילך מיד לאדלקא, כד"א (תהלים קלב) ערכתי נר למשיחי, ולגבי בקר דיוסף קאמר זהא סדורא דבוצינא דיליה הוא.

ואצפה. מהו ואצפה, הא כל בני עלמא מצפאן ומחכאן לטיבו דקב"ה אפילו חייבין דעלמא, מאי שבחא דדוד יתיר מכל בני עלמא. אלא מלה דא שאילנא והכי אמרו לי ואיהו מלה קשוט דאתי מרחיק.

נהורא סתימאה קדמאה דברא קב"ה הוה נהיר עד דלא הוו יכלין עלמין למסבל ליה. מה עבד קב"ה, עבד נהורא לנהוריה לאתלבשא דא בדא וכן לשאך נהורין עד דעלמין כלהו אתקיימו בקיומיהו ויכלין למסבל. אתפשטן דרגין ואתלבשו נהורין ואינון אקרון כנפים עלאין עד דמטי להאי בקר דיוסף ואיהו נטיל כל נהורין עלאין ומגו דכל נהורין עלאין ביה תליין זיויה סליק מסייפי עלמא עד סייפי עלמא עד דעלמין דלתתא לא יכלין למסבל.

אתא דוד ואתקין חופאה להאי בקר דיוסף לאתתפיא ביה ולקיימא עלמין דלתתא בסדורא דבוצינא דא, ודא דכתיב בקר אערך לך ואצפה, כד"א (שמות לז) ויצפהו זהב טהור, ובגין דההוא בוצינא מחשבתא ושבחא דדוד ביה תלייא אמר דאיהו ליהוי חופאה להאי בקר.

אתא רבי אבא ונשקיה, אמר אלמלא לא נפקנא בארחה אלא למשמע מלה דא די.

עד דהוו אזלי הא יונה תדא מטא לגבי רבי אלעזר, שריאת וקא מצפצפת קמיה. אמר לה יונה כשרה הוית ומהימנא תדיר בשליחותיך, זילי ואימא ליה הא חברייא אתאן לגבך ואנא עמהון ונסא יתרחיש ליה לתלתא יומין ולא ינפל עליה דחילו דהא בתדוא אנן אזלין לגביה.

אתיב זמנא אחרא ואמר לא חדינא סגי ובאיש בעינני סגי על חד רמונא מליא דאתיהיב תחותיה ויוסי שמיה. אזלת ההיא יונה מקמיה ואינן אזלו.

אמר רבי אבא מאי האי, תוהנא סגי ממה דחמינא.

א"ל יונה דא אתאת לגבי בשליחותא דרבי יוסי חמי דאיהו בבי מרעיה וידענא דאשתזיב וחלופא אתיהב עליה ואתסי.

עד דהוו מהלכי הא עורבא חדא קאים לקמייהו קרי בחילא ומצפצפא צפצופא סגי. אמר רבי אלעזר להכי את קיימא ולהכי את מתתקן, זיל לארחך דהא ידענא.

אמר ר' אלעזר חברייא ניזיל ונגמול חסד לרמונא דהוה מליא מכלא ורבי יוסי דפקיעין איהו דהא אסתלק מעלמא דין ולית מאן דאתחזי לאשתדלא ביה ואיהו קריב לגבן.

סטו מארחא ואזלו תמן. כיון דחמו לון כל בני מאתא נפקו לגבייהו ועאלו תמן חברייא אליון. ברא זעירא הוה ליה לרבי יוסי ולא שביק בר נש דימטי לערסיה ואיהו בלחודוי הוה סמיך ליה ובכי עלוי פומיה בפומיה מתדבקה.

פתח ההוא ינוקא ואמר (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ אפרוחים או ביצים והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים לא תקח האם על הביצים, שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך וגו'. הוה געי ההוא ינוקא ובכי, אמר מארי דעלמא תרי הוינא אנא ואחתא זעירתא מנאי, הוה לך לנטלא לן ולקיימא דינא דאורייתא. ואי תימא אם כתיב ולא אב, כולא הוה אבא ואמא. אימא מיתת ונסבת לה מעל בנין, הא אבא דהוי חפיא עלן אנסיב מעל בנין, אן דינא.

בכו ר' אלעזר וחברייא לקל בכיה וגעו דההוא ינוקא. פתח ר' אלעזר ואמר (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק ולב מלכים אין חקר.

עד דהוה אמר ר' אלעזר דא הא עמודא דאשא פטיק בינייהו וההוא ינוקא דביק בפומיה דאבוי ולא הוו מתפרשי. א"ר אלעזר קב"ה או בעי למרחש ניסא או בעי דלא ישתדל בר נש אחרא עליה, אבל על ההוא ינוקא לא יכילנא למסבלא דמעין.

עד דהוו יתבי שמעו חד קלא דהוה [רה ע"א] אמר זכאה אנת רבי יוסי דמלין דהאי גדיא זעירא ודמעוי סליקו לקמי כרטייא דמלכא ודנו דינא ותליסר בני נשא דעלמא אזמין קב"ה למלאך המות בגינך, והא עשרין ותרין שנין אוסיפו לך עד דתוליף בר להאי גדיא שלימא חביבא לקמי מלכא.

קמו ר' אלעזר וחברייא ולא שבקו חד בר נש בביתא. אדהכי חמו ההוא עמודא דאשא דסליק ור' יוסי פתח עינוי וההוא ינוקא דביק פומיה בפומיה. א"ר אלעזר חברייא זכאה חולקנא דחמינא תחיית המתים עינא בעינא.

קריבו לגביה וההוא ינוקא נאים כמאן דגוע מהאי עלמא. אמרו זכאה חולקך רבי ובריך רחמנא דארחיש לך ניסא על געיא ובכיה דברך ובמלוי דהכי דחיק במלין שפירין לתרע שמיא, דמעוי ומלוי אוסיפו לך חיין.

נטלוה לההוא ינוקא ונשקוה ובכו עמיה מחדוא סגיא ואפקוהו לביתא אחרא ואתערו עליה ולא אודעו ליה מיד אלא לבתר הכי. חדו תמן תלתא יומין ונחדשן בהדי ההוא רבי יוסי כמה חדושין באורייתא.

אמר לון ר' יוסי חברייא מההוא עלמא לא יהב לי רשו לגלאה אלא לבתר תריסר שנין מכל מה דחמינא, אבל תלת מאה ושבעין וחמש דמעין דאושד ברי אעילן בחושבנא לקמי מלכא קדישא ואומינא לכו חברייא בשעתא דפתח בההוא פסוקא וגעא באינון מלין אזדעזעו תלת מאה אלף ספסלי דהוי במתיבתא דרקינא וכלהו קיימי קמי מלכא קדישא ובעי רחמי עלי וערבו לי. וקב"ה אתמלי רחמים עלי ושפך קמיה אינון מלין היך מסר נפשיה עלי, וחד אפטרפוסא טבא הוה קמיה ואמר מאריה דעלמא הא כתיב (תהלים ח) מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם, די לך זכותא דאורייתא וזכו דההוא רביא דקא מסר נפשיה על אבוה בדינא תקיף. כדין קרא קב"ה למלאך המות וערב ליה איהו. מאי ערבונא יהב ליה, תליסר בני נשא. ויטיב ליה לבתר עשרין ותרין שנין דהא לאו ערבונא קמיה אלא דיתוב לידוי משכנין דהוו ביזוי. השתא חברייא בגין דחמא קב"ה דאתון זכאי קשוט אתרחיש ניסא לעינייכו, זכאין אתון.

פתח ר' יוסי ואמר (שמואל א ב) יי' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל. האי קרא אית לאסתכלא ביה, וכי יי' ממית והא שמיה סמא דחיין איהו לכלא ומותא לא שריא ביה ובכל אתר שמיה יהב חיין לכל עלמא. מהו יי' ממית, חשבין בני עלמא דהא איהו קטיל לכל בני נשא, אלא יי' ממית ודאי, היך איהו ממית. אי תימא בגין דאסתלק מעל בר נש דהא בעוד דאיהו שארי עליה לא יכלין כל מקטרגין דעלמא לנזקא ליה ובשעתא דיסתלק מניה מיד כל מקטרגין יכלין ליה ומית ב"נ. לאו הכי, אלא יי' ממית, למאן ממית, לההוא משיכו דסטרא אחרא בישא, דכיון דמשיכו דסטרא בישא חמי ליה לזיו יקריה מיד מית ולית ליה קיומא אפי' רגעא חדא. כיון דההוא משיכו דסטרא אחרא מית ואתעבר מיד מחיה. למאן, לההוא רוח משיכו דסטרא קדושה, מחיה ליה ואוקים ליה בקיומא שלים, כלא בזמנא חדא. ומה דאמר מוריד שאול ויעל, מוריד לההוא רוח קדישא לשאול ועביד ליה תמן טבילה לאתדכאה ומיד סליק ועאל לאתר דאצטרין בגנתא דעדן.

ואנא חברייא בההוא שעתא דאסתלקנא מעלמא רוחא דילי דמיך מיד עד שעתא זעירא דאחיה ליה קב"ה וגופא הוה מית. בשעתא דפתח ברי באינון מלין כדיון פרוחה נשמתייה וערעת בנשמתייה דילי דהות סליקת מגו דכיו ועאלנא לאתר דעאלנא ותמן אתדן דינא. [רה ע"ב] השתא מכאן ולהלא אית לי לאשתדלא במה דחמינא דהא לית לאשתדלא במלין דהאי עלמא כיון דחמינא מה דחמינא ובעא קב"ה דלא יתנשי מנאי כלום.

פתח ואמר (תהלים קיח) יסוד יסרני יה ולמות לא נתנני דוד מלכא אמר דא על כל מה דאעבר בהאי עלמא ואמר על אבטחותא דהוה ליה בההוא עלמא. על כל מאי דאעבר בהאי עלמא, דרדיפו ליה והוה ערק באתרין נוכראין בארעא דמואב בארעא דפלשתאי ומכלהו שזיב ליה קב"ה ולא שבקיה למותא. על אבטחותא דההוא עלמא אמר דוד אי הכא חבנא לגבי קב"ה, הכא אלקינא וקבילנא עונשא ואדכי לי מכל מה דחבנא ולא שביק עונשא דילי לההוא עלמא לבתר מותא. ודאי יסוד יסרני יה בהאי עלמא בגין לנקאה לי, ולמות לא נתנני דיטול נוקמתא מנאי. ואנא הא קב"ה אנקי לי זמנא חדא, מכאן והלא אצטריכנא דלא אהא בכסופא לעלמא דאתי.

פתח ההוא ינוקא בריה ואמר (במדבר כז) אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה הנועדים על יי' בעדת קרח כי בחטאו מת. אבינו, הא טעמא לעילא אריך מלה ומשיך ליה. אי חסידין קדישין כמה משיכו דצערא במקרי אבינו, לית צערא ולית כאבא דרוחא ונפשא אלא כד קראן הכי, אבינו בכאבא דלבא.

מת במדבר, וכי אחרנין לא מיתו במדבר דהכי רשים ליה ואמר דאיהו מת במדבר. אלא כמה בני נשא ערטראין על דא, מנהון אמרי דההוא מקושש עצים הוה דכתיב כי בחטאו מת, ומנהון אמרי הכי ומנהון אמרי הכי. אלא הכי אוליפנא, יומא דאבא נפל בבי מרעיה אולפן לי דא, ואנא חמינא מה דחמינא דפקיד לי אבא דלא לגלאה. אלא כמה וכמה אלף ורבוון דמיתו במדבר ולא על חובא דקרח ולא על חובא דמרגלים כד אתגזר גזירתא, אלא קודם מתן תורה ובתר עגלא דעבדו אינון מטייעי עלמא ואינון דאתמשכו אבתרייהו.

אבל טענה דאטעינון אינון בנתין דמית במדבר איהו הוה צלפחד רב לבית יוסף ומגו דלא הוה ידע ארחי אורייתא כדקא יאות לא הוה נשיאה ואיהו הוה דלא נטר פומיה ומלוי לקבליה דמשה, ועליה כתיב (שם כא) וימת עם רב מישראל, גבר דלא ידע אורייתא ואיהו רב במשפחה, רב לזרעיה דיוסף, מבנוי דמנשה. ובגין דחב במדבר במלולא ממש חשיבו דמשה ינטר דבבו, ועל דא קריבו עם משה לאלעזר ולכל הנשיאים ולכל רישי אבהן וכל העדה ולא מלילו עם משה אלא לקמייהו בגין דקניאו קנאה מניה.

מכאן מאן דחייש מן דיינא יקריב אחרנין ויסגי בגוברין בהדי ההוא דיינא בגין דישמעון דינא דיליה וידחל מנייהו ולא יהא דן אלא כדקא יאות, ואי לא ידחי ליה מן דינא. ואינהו לא ידעי דהא (שם יב) משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ולא ידעי דמשה לאו הכי.

כיון דחמא משה כך אמר חמינא דכל כנופיא דגוברין רבבני דישראל וכל רישי אבהן ונשיאי כנשתא עלי איהו. מיד אסתלק משה מן דינא דכתיב (שם כז) ויקרב משה את משפטן לפני יי', אמר משה לא אתחזי לי דינא דא. ענותנותא דמשה אקריב משפטן לפני יי'. דיינין אחרנין אי לא נטלי ארחא דא אע"ג דכנופיא סגי עמהון אינון אקרונ עזי פנים, לית בהו ענותנותא דמשה, זכאה חולקיה דמשה. חדו ר' אלעזר וחברייא.

אמר ההוא ינוקא אהדרנא למלין קדמאין, אבינו מת במדבר. אבינו, גלו לי דהא נחש תאלי על
קדליה ומשיך זנביה בטעמא ההוא דאתמשך עליה לעילא. מת במדבר, מית במלולא דפומיה.

אתבהיל ההוא ינוקא בבהילו ואתקיף בקדלא דאבוי ובכה ואמר צלפחד מית במלולא ואנת
אבא במלולא אהדרת לעלמא. [רו ע"א]

גפיף ליה ונשיק ליה. בכו חברייא כלהו ואבוה בהדיהו. נטלוה כלהו ונשקוה בפומיה וברישיה
ועל עינוי ואבוה הוה בכי בהדיה.

א"ל רבי אלעזר ברי הואיל ואמרת מהו כי בחטאו מת.

אמר ליה אבא אבא בחד מלה סגי לון. כיון דההוא נחש כרוך בזנביה לעילא משיך טעמא
בחטאו. מאי בחטאו, בחטאו דההוא נחש ולא בחטא אחרא. ומאי איהו, מלולא דפומיה, כי בחטאו מת.
טעמא דאיהו משיכו דההוא נחש דכריך על רישיה, בחטאו ודאי.

נטליה ר' אלעזר בתוקפיה בין דרועוי ובכו כלהו חבריא בהדיה.

אמר לון רבנן שבוקו לי בהדי אבא דעד כען רוחי לא אתיישבא.

א"ר אלעזר לר' יוסי אימא כמה יומין ושנין להאי רביא.

אמר לון חברייא במטו מנייכו לא תבעון דא דהא עד לא מטון עלוי חמש שנין.

אמר ר' אלעזר חס ושלום בעינא טבא אשגחנא ביה. (בראשית מה) חמש שנים אשר אין חריש
וקציר, ולא תקצור ליה לעלמין.

א"ר אלעזר לר' אבא ניתיב הכא עד שבעה יומין בגין דאתיישבא ביתא דהא כל שבעה יומין
דנשמתא נפקת מן גופא אזלת ערטיראה, והשתא דאהדרת עד כען לא אתיישבת בדוכתה עד שבעה
יומין.

אמר ר' אבא כתב (דברים טו) פתוח תפתח את ירך לאחיך לעניך ולאביוןך בארצך. קרא דא הא
תנינן ליה דלא ישבוק ב"נ עניא דיליה ויטול אחרא, הא ר' יוסי חמוך בבי מרעיה ניזיל ונגמול חסדא.

אמר ודאי הכי הוא ובתר דנהדר ניעול בהאי, והא כל זמנא דאיכלע בארחא דא ניעול למחמי

תחיית המתים.

נשקוה לינוקא וברכוה, נפקו ואזלו.

אמר ר' אלעזר תוהנא על דרדקי דדרא דא כמה תקיפא חילא דילהו ואינון טנרין רברבין רמאין.

אמר ר' אבא זכאה חולקיה דסבא מארי דדרא דהא ביומוי בעי קב"ה לאתקנא תרי מתיבתי
דיליה ולמעבד לון ישובא רברבא ועלאה כדקא יאות דהא לא יהא כדרא דא עד זמנא דייתי מלכא
משיחא.

אזלו. עד דהוו אזלי אמר רבי אבא תנינן על חד סרי מלין נגעין אתיין על בני נשא, ואלין אינון,
על ע"ז ועל קללת השם ועל גלוי עריות ועל גניבה ועל לשון הרע, ועל מעיד עדות שקר, ועל דיינא
דמקלקל ית דינא, ועל שבועת שוא, ועל דעאל בתחומא דחבריה, ועל דחשיב מחשבות בישון, ועל
משלח מדנים בין אחים, ואית אמרי על עינא בישא.

וכלהו תנינן במתניתין. ע"ז מנין, דכתיב (שמות לב) וירא משה את העם כי פרוע הוא כי פרעה
אהרן. מאי כי פרוע הוא, דאילקו בצרעת. כתיב הכא כי פרוע הוא, וכתיב במצורע (ויקרא יג) בגדיו
יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע.

ועל קללת השם דכתיב בגלית הפלשת (שמואל א יז) היום הזה יסגרך יי' בידי, וכתיב התם
(ויקרא יג) והסגירו הכהן.

אמר ר' אבא מלה דא לא אתיישבא ואצטריך לעיינא בה.

א"ר אלעזר ודאי הכי הוא, פלשתי דא קריב ליוחסא דרות הוה ובנה דערפה הוה והיינו (שמואל
א יז) ממערות פלשתים, דשווה לאמיה כמערה דא. וכיון דכתיב (שם) ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו
אסתכל ביה דוד בעינא בישא ובכל אתר דהוה מסתכל בעינא בישא כל זיני צרעת אתמשכן מענינה.
והכי הוה ביואב, כיון דאסתכל ביה בעינא בישא מה כתיב, (שם ב ג) ולא יכרת מבית יואב זב ומצורע
וגר'.

והכא בפלשתי כיון דקלל את השם אסתכל דוד ביה בעינא בישא וחמא במצחיה דאצטרע, מיד ותטבע האבן במצחו, ואתדבקת צרעת במצחו. וכלא הוה, אשתקעת עינא בישא דצרעת במצחו ואשתקעת אבנא ממש במצחו, ודאי מצורע הוה.

רשע חייבא בישא [רו ע"ב] דבלעם עינא דיליה הוה בהפוכא דדוד. דוד עיניה הוה מרקמא מכל זייני גוויני. לא הוה עינא דעלמא שפירא למחזי כעינא דדוד, כל גוויני דעלמא מנצצן ביה, וכלא ברחמנ למאן דדחיל חטאה דכתיב (תהלים קיט) יראיך יראוני וישמחו, חדאן כד חמאן לי. וכל אינון חייבין דחלין מקמיה.

עינוי דבלעם חייבא עינא בישא בכלא, בכל אתר דהוה מסתכל שלהובא שיצי ליה דהא לית עינא בישא בעלמא כהווא רשע בהפוכא דעינוי דדוד.

על גלוי עריות דכתיב (ישעיה ג) ושפח יי' קדקוד בנות ציון, וכתיב (ויקרא יד) ולשאת ולספחת.

על הגניבה דכתיב (זכריה ה) וכלתו את עציו ואת אבניו. מאן הוא מלה דמכלה עצים ואבנים, הוי אימא דא צרעת דכתיב (ויקרא יד) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו.

על לשון הרע דכתיב (במדבר יב) ותדבר מרים ואהרן במשה, וכתיב (שם) ויפן אהרן אל מרים והנה מצורעת.

על עדות שקר בגין דהעידו שקר ואמרו (שמות לב) אלה אלהיך ישראל בקל תקיף דכתיב (שם) קול מלחמה במחנה, בג"ד (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע.

ועל דיין דמקלקל ית דינא דכתיב (ישעיה ה) לכן כאכול קש לשון אש וגו' ופרחם כאבק יעלה וגו'. מאי טעמא, כי מאסו את תורת יי' צבאות. ואין פרחם אלא צרעת דכתיב (ויקרא יג) ואם פרוח תפרח הצרעת.

על דעאל בתחומא דחבריה מנין, מעוזיהו דעאל בתחום כהונה, וכתיב (ד"ה ב כו) והצרעת זרחה במצחו.

ועל המשלח מדנים בין אחים דכתיב (בראשית יב) וינגע יי' את פרעה נגעים גדולים, דשלח מדנים בין אברהם ושרה.

ועל עינא בישא מנין, כמא דאתמר. וכלהו הוו ביה בההוא חייבא דבלעס.

ת"ח כתיב פתורה אשר על הנהר. מאי על הנהר, דנטל עינא בישא על ההוא נהר דקיימא בהו בישראל דכתיב (ישעיה סו) הנני נוטה אליה כנהר שלום, והוא אתא בההוא פתורה ואיגרי בהו.

א"ר אבא כל הני מלין ודאי הוו ביה, אבל גלוי עריות מנין.

א"ל דכתיב (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל ביי' על דבר פעור, הא הכא ע"ז וגלוי עריות.

סהדותא דשקרא דכתיב ויודע דעת עליון, דעת בהמתו לא הוה ידע, דעת עליון הוה ידע. שומע אמרי אל.

קלקל ית דינא דכתיב לך איעצך, דהא בדינא קיימא ויהב עיטא בישא לאבאשא וסטא מן דינא ואמליך בישינ עלייהו.

עאל בתחומא דלאו דיליה דכתיב ואעל פר ואיל, את שבעת המזבחות ערכתי.

משלח מדנים בין אחים, בין ישראל לאבוהון דשמיא.

לשון הרע, לא הוה בעלמא כגווייה.

קללת השם דכתיב ואנכי אקרה כה.

וכלהו הוו ביה. עינא בישא כמא דאתמר וכלא על ההוא נהר דישראל נטל עיטין לאיגרי בהו.

(במדבר כב) ארץ בני עמו. וכי לא ידענא דארץ בני עמו הוה, אלא ארץ דא רזא דכל בני עמו

מתדבקו ביה. [שד ע"א]

לאמר הנה עם יצא ממצרים. אי תימא דהא את צריך לנטלא פיפוסין ויוחסין דלהון לא אצטריך
אלא אורח כלל עם. מ"ט, משום דהכי קרא לון פטרונא דלהון כמה זמנין ועל דא לא תטעי דכתיב
(שמות ה) שלח את עמי, בכל זמן.

ועוד כד נטילת עיטא עלייהו עם פרעה בלישן דא יכילת להו דכתיב (שם א) הנה עם בני ישראל
רב ועצום ממנו, ובלישן דא השתא דכתיב הנה עם יצא ממצרים. ולא אפיק לון אחרא אלא איהו
מגרמיה נפק ובגין כך תיכול לאבאשא לון.

הנה כסה את עין הארץ, אית דאמרי סיחון ועוג דהו עינא דארעא. אלא כד אייתי קב"ה ארבה
על מצראי מה כתיב, (שם י) ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ. אמאי, בגין דכל חרשין וקוסמין
דעלמא לא יכלין למעבד חרשין אלא מלה חדא בדרגא חדא ובזמנא חדא, ועמא דא אייתי ערוב מבולבל
מכמה זינין מבולבלין אליון אליון דלא יכלין חרשין וקוסמין לקיימא קמייהו. ודא הוא ויכס את עין כל
הארץ ותחשך הארץ, והכא כתיב והנה כסה את עין הארץ והכי הוא ודאי.

א"ר אבא ודאי בלעם ובלק לא הו חרשין וקוסמין כוותייהו. בלעם חיליה ותוקפיה הוה
בפומיה ובעיניה, בלק חיליה ותוקפיה הוה בעובדא דידין, ודא אצטריך לדא ודא אצטריך לדא דהא כל
זיני חרשין דעלמא בפומא ועובדא הוה ובהו תליין. דא הוה ליה לישן ולא ידין ודא הוה ליה ידין ולא
לישן.

אזלו, מטן חד בי חקל ושמשא הוה תקיף לחדא. חמו ההוא בי חקל בשפירו דעשבין ומיין נפקין
בכל סטר ואילני חקלא סגיאין, יתבו תמן. א"ר אלעזר כמה יאות אתר דא לנייחא ביה.

אדהו יתבי הא חויא רברבא אתי בתוקפא דשמשא ואעבר קמייהו. א"ל ר' אלעזר חויא חויא
סטי לך מאורחך דהא תב ואתנחם על מה דעבד ולא יוסיף למעבד ההוא מלה.

תוהו חברייהא. א"ר אבא מאי האי.

אמר לון שתוקו. אמר חויא חויא לבתר דלחישו לך אתנחם ההוא גברא ושוי בדעתיה דלא יתוב
ביה לעלם, סטי לך מאורחך.

קם חוּיָא בקיומיה ולא נטיל הכא והכא. תב כמלקדמין, א"ל חוּיָא חוּיָא ידענא מאי את בעי,
תוב נסטי לארחך דהא גוי חייבא אתי דעביד בישין לחד יודאי ויהא נאים שכיב במערתא דילך, זיל
וקטליה. מיד אהדר חוּיָא ודליג דלוגין קמייהו.

א"ר אלעזר חברייא אי לא הוּיָא הכא כמה בישין הוה האי חוּיָא עביד דהא ב"נ חד עבד עובדא
דחובא ועד לא תב לחישו ליה לקטלא ליה. אימלך ההוא ב"נ בין כך ובין כך ואתנחם ולא יתוב לעלמין
בהאי חטאה ועל דא אשתזיב מן דינא.

אמרו חברייא במה ידעת.

אמר לון סימנא יהב לי אבא ואנא אשתמודענא ביה.

אמרו ליה תינח חוּיָא דתשתמודע ביה, ההוא בר נש דאתנחם ותב מחוביה במה ידעת.

אמר לון כד הוה אזיל האי חוּיָא קשקשוּי הוו סלקין וננביה זקיף ואיהו אזיל בבהילו. רוחא חדא
הוה אזיל לקבליה והוה קארי קמיה תוב מארחך דהא תב ואתנחם ההוא ב"נ מהאי חטאה. וחוּיָא חייבא
לא הוה ציית ליה עד דיתנון ליה כופר בהדיה דההוא ב"נ, דכך אורחוי דההוא חוּיָא עילא ותתא, כיון
דאתיהב ליה רשו לא תב האי חוּיָא עד דאשלים ביש או דיתנון ליה כופרא דהא בריקנייא לא יפוק חוּיָא
כיון דנטל רשו.

אמרו ליה תינח כל דא, ההוא גוי דאמרת דיהבת ליה כופרא מנא ידעת.

אמר לון ההוא רוחא דהוה אזיל לקבליה ולחיש ליה דליג על אודני ואמר לי.

תוהו. אמר ר' אלעזר חברייא ניהך ונקרב ונחמי דהא חוּיָא כבר עביד מה דעבד.

קמו וקריבו גבי חד טינרא בההוא חקל, אשכחיה לההוא גוי מית וההוא נחש כרוך ליה על
עקביה ולא הוה בדיל מניה, ולבתר אתפרש מעקביה וסליק על גרוניה ואכריך תמן ומתמן נחית על
עקביה ולא הוה מתפרש מניה.

אשכחיה ליה ארנקי מליא דדינרי דהבא דגזל לחד יודאי בארחא ומחא ליה. נטל ר' אלעזר
הארנקי אמר בריך רחמנא דבכלא עביד שליחותא. תבו לההוא אתר דיתבו תמן.

פתח ר' אלעזר ואמר (ישעיה מג) מאשר יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם תחתך ולאומים תחת נפשך. מאשר יקרת, יקר מבעי ליה והכי אצטריך ליה למימר מאשר אתה יקר בעיני, מהו יקרת מכלל דאיהו מגרמיה ואתהדר ואתייקר. הכי הוא ודאי דכל ב"נ דהוה בחיובא [שד ע"ב] בקדמיתא הוה מזלזלא תועבה איהו קמי קב"ה ואי לבתר אימלך ותב מחוביה השתא אתיקר איהו מגרמיה וקב"ה קארי עליה ואמר מאשר יקרת בעיני, את מגרמך יקרת בעיני נכבדת. ואני אהבתיך, דהא לית רחימו לקב"ה בהדי ב"נ בעלמא אלא בבר נש דתב מחוביה, ועל דא ואני אהבתיך דהא לית רחימו לקב"ה אלא ביה.

אבל מה אעביד, דהא אתיהיב רשו לחויא תקיפא לנזקא. דא היא עיטא קדמאי ואתן אדם תחתך. מאי איהו אדם דיהיב קב"ה כופר תחותיה, חייבא אוחרא דלא אתנחם על חוביה. וההוא מאן יהא, מעמא דההוא חויא מדיליה ייכול דכתיב ואתן אדם תחתך, אל תקרי אדם אלא אדום. ולאומים תחת נפשך, דא הוא ולאום מלאום יאמץ ודא זרעא דעשו דיהא תחת נפשך.

אדהוו יתבי הא יודאי דגזל ליה גוי דקטיל חויא אתא באורחא לאי ועיף מאורחא, ומגו תקיפו דשמשא עאל בההוא תקלא ויתבי תחות אילנא חד והוה מצדיק עלוי דינא ואמר מארי דעלמא גלוי וידוע לקמך דלא חיישנא עלי כלום ולא על גופי ולא על ממונאי דהא בדינא את עביד כל מה דאת עביד. אבל אבא ואמא סבין אית לי דלית לי במה אפרנס לון ועל דא חיישנא.

ותו על כל דא צרורא חדא דדינרין דהוה בההוא ארנקי דחד מסכינא למעבד חופה לברתיה ענייה. מה אעביד מארי דעלמא, ע"ד כאיבנא בלבאי יתיר.

בכה ואמר (תהלים יט) משפטי יי' אמת צדקו יחדיו. דינין דמארי עלמא קשוט אינון. אמאי אינון קשוט, בגין דצדקו יחדיו, דהא בשעתא דדינא בעי קב"ה למעבד דינין, כמה מארי תריסין קיימי מהאי סטרא ומהאי סטרא ומצדיקין אליון באלין ונגחי אליון באלין. כיון דצדקו יחדיו אליון באלין ואסתכמו

כחדא כדין משפטי י אמת. אימתי צדקו יחדיו, כד מצדיקי כל בני דינא דלעילא. ואנא מארי דעלמא על כל דא בכינא ולא על דידי.

שמע ר' אלעזר וחברייא וקמו לגביה, חמו ליה יתיב תחות ההוא אילנא ואתקיפו ביה ונטלוהו לגבייהו. אמר ליה ר' אלעזר לא תדחל זכאה קשוט דאי לאן זכאה אנת לא ירחיש לך קב"ה ניסא רברבא כמא דעבד בקדמיתא. טול ארנקי דדינרין דילך ותא ותחזי מה דעבד קב"ה בגינך.

אזל בהדייהו וחמא ההוא גני מית וחויא הוה עבד ביה נוקמין והוה כריך על קדליה כדבקדמיתא. אשתתח ההוא יודאי בעפרא ואודי ושבח למארי עלמא וקם ונשיק ידוי דרבי אלעזר וחברייא. אמר לון השתא ידענא דקב"ה ארחיש ניסא דא בגיניכו, אבל רבנן על אבא ואמא סבין דאית לי בכינא ועל חד מסכינא זיהב לי צרורא דא כאיבנא.

פתח ארנקי ואחמי לון ואחמי לון ההוא מחתא דעבד ליה ההוא גני. צלי עליה ר' אלעזר ואיתסי.

קריבו לגבי ההוא גני כמלקדמין וחמו חויא דהוה עביד כדבקדמיתא. אמר ליה ר' אלעזר חויא חויא כל מה דעבדת יאות עבדת. ותו דאחמית חילך וגבורתך ביה ועבדת נוקמין סגיאין, והא חמינן תלת זמנין ואחמית כל מה דעבדת. מכאן והלך זיל ואתסמר במערתך וגזרנא עלך דלא תנזיק לברייתא לעלמין. אתפרש ההוא חויא וכפיף רישיה ואזיל ליה.

אמר ר' אלעזר לההוא יודאי טול עדאה דשנאך דהא כיסא דדינרין דדהבא אית לגביה דשבק ליה בריה דההוא גני לאבוי ושבוק ליה מנוי ולא תטול מדיליה כלום וזיל לגבי גברא דדוך פלן ותשכח דההוא שעתא מיתת אינתתיה, זיל לגביה והב ליה כיסא דדינרין דא בגין דההוא גברא אית ליה ברא חדא ושמעון שמיה והוה אזיל בסחורתא על ימא ואינון בארבא, בריה דהאי גני גנב ליה האי כיסא ויהב ליה להאי רשע. ואימא לההוא יודאי דיסליק כיסא דא לבריה דלעגל ייתי לגביה ויברך לקב"ה דאחזר אבידה למארה.

וכך עבד, נטל כיסא ואסגיד לקמיה דר' אלעזר ונשיק ידווי.

תוּוהוּ חִבְרִיָּא. אִמַר ר' אַבָּא בְּכָל אֹרְחָא דָא אֵית תוּוהָא בְּכָל מַה דְחִמִּינָן בִּךְ וְהִשְׁתָּא אִיהוּ תוּוהָא
עַל תוּוהָא, מַהוּ דִין.

אִמַר לֵהוּ מַלְה דָא לֹא בְּסִימְנָא אֵיהוּ וְלֹא בְּחִכְמָתָא, אֲלֵא רוּחָא דִילֵי אִסְתַּכֵּל וְאִנָּא חִמִּינָא כְּאֵלּוּ
עֵינָא בְּעֵינָא חִמִּינָא.

תוּוהוּ. אֲזִלּוּ כְּלֵהוּ וְהִוּוּא יוֹדָאֵי בְּהַדִּיָּהוּ עַד דְמִטּוּ לְבֵי חִמּוּי. כִּיּוֹן דְמִטּוּ תַּמְן אֲשַׁכְּחוּהּ לַחֲמוּהָ
דְהוּהוּ יִתִּיב עַל גְּבֵי עֵרְסוּי וְלֵעֵי בְּאוּרִיָּתָא. בְּרִיךְ בְּרַכְתָּא ר' אֶלְעָזָר וּבְרִיכּוּ חִבְרִיָּא וְאִיהוּ חֲדָא בְּהוּ.

פִּתַח וְאִמַר (יִרְמִיָּה יז) רְפָאנִי יי' וְאַרְפָּא הוֹשִׁיעֵנִי וְאוֹשַׁעַה כִּי תִהְלֹתִי אֵתָהּ. כִּיּוֹן דְאִמַר רְפָאנִי יי'
מַהוּ וְאַרְפָּא, כִּיּוֹן דְאִמַר הוֹשִׁיעֵנִי מַהוּ וְאוֹשַׁעַה, כִּיּוֹן דְאִסְיָא מִסִּי מֵאֵן הוּא דִּימְחִי. אֲלֵא כָּל אִסּוּוֹתָא
דְעִלְמָא בִּידוּי דְקַב"ה אֵינּוּן אֲלֵא אֵית מְנַהוֹן עַל יְדָא דְשְׁלִיחָא וְאֵית מְנַהוֹן דְלֵא אֲתַמְסְרוּ בִידָא דְשְׁלִיחָא
וְאֵינּוּן דְאֲתַמְסְרוּ עַל יְדָא [נְשֵׁה ע"א] דְשְׁלִיחָא אִסּוּוֹתָא אֵינּוּן אֲבַל לְזַמְנָא מִתְהַדְרֵן וְאֵינּוּן דְאֵיהוּ מִסִּי
הִוּוּא מְרַעָה דִילְנָא לֹא אֶהְדַּר לְעִלְמִין. וְעַל דָּא אִסּוּוֹתָא דִּילִיָּה אִסּוּוֹתָא דְלִית בְּהָ מְרַעָה כְּלָל, וּבְגִין כֵּךְ
רְפָאנִי יי' וְאַרְפָּא, וְאַרְפָּא וְדָאֵי בְּלֵא קְטְרוּגָא כְּלָל. וְהִשְׁתָּא חִבְרִיָּא קַב"ה יֵהֵב לִי אִסּוּוֹתָא וְעִשְׂק לִי וְעַרְב
לִי.

סַחוּ לִיָּה כָּל עוֹבְדָא, תוּוהּ בְּכִי וְחַדִּי. אִמַר חִבְרִיָּא נְדַרְנָא דְאֵיהֶךְ לְגַבִּיָּה וְאֲתַחְבַּר בְּהַדִּיָּה וְנַוְדָה
וְנִשְׁבַּח לְמֵאֲרֵי עִלְמָא. חַדִּי בְּהַדִּיָּהוּ.

אִמְרוּ לִיָּה בְּמַה הוּיִית מִתְעַסְק.

אִמַר לוֹן הוּיִנָּא מִשְׁתַּדֵּל בְּפִרְשָׁתָא דְבִלְק וְחִמִּינָא דְחִכְמָתָא דִילִיָּה הוּהּ תְּקִיף יִתִּיר מִחִכְמָתָא
דְבִלְעַם. חִכְמָתָא דְבִלְעַם רְגַעָא חֲדָא, חִכְמָתָא דְבִלְק בְּכָל זְמַן. אֲבַל מִפְתַּחֵן כְּלֵהוּ בִּידָא דְבִלְעַם בְּגִין דְאֵיהוּ
הוּוּ אֲשִׁלִּים בְּפּוּמָא. בִּלְק הוּהּ יַדַּע לְמַעַבַּד חֲרָשׁוּי וְלֹא הוּהּ יַדַּע לְאַשְׁלַמָּא בְּפּוּמָא.

פתח ואמר (ירמיה ל) אתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני כי אעשה כלה
בכל הגוים אשר הדחתך שמה ואותך לא אעשה כלה ויסרתך למשפט ונקה לא אנקך. האי קרא אוקמוה
אבל אתה אל תירא עבדי יעקב מחרשוי דבלעם, ואל תחת ישראל מקסמוי דבלק.

ת"ח היך הוו תרווייהו דא בדא בעיטא בישא. אמר בלעם יעקב בביתא דלבן אבי אבא הוה
וניחש נחשין לקבליה ויכיל ליה, אסדר אנא נחשין לקבלייהו. אמר בלק ואנא אסדר קסמין לשמא דאקרי
ישראל.

בהיא שעתא נפק רוחא חדא מסטרא דיוסף מגו ענפי אילנא ונשיב לאינן נחשים ובטיל לון
והיינו דאמר יוסף (בראשית מד) כי נחש ינחש איש אשר כמוני. מאי איש אשר כמוני, בגיני אית איש
דנחשים יבטל לבנייכו, בגיני איהו לעילא, והיינו איש אשר כמוני, כמוני אית איש לעילא.
נפך רוחא אחרא מגו אילנא דלתתא ונשיב בהווא קסם ובטיל ליה, והיינו קסם על שפתי מלך.
מאן מלך, דא אילנא דלתתא. כדין אתיב בלעם ואמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, ותררווייהו
הוו בתרין סטרין אלין.

כי אתך אני. לא הוו יומין מן יומא דאיברי עלמא דאצטריך הכי למהוי קב"ה בהדייהו דישראל
כהווא זמנא דבעא בלעם לשיצאה לשנאיהון דישראל מעלמא, ועל דא אמר קב"ה בלעם בעא לשיצאה
לכו מעלמא ואנא לא אעביד הכי אלא (ירמיה ל) כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתך שמה ואותך
לא אעשה כלה, דאלו ייתון כל עמין לא ייכלון לשיצאה לכון מעלמא.

אתא לבן בקדמיתא ובעא לאעקרא ליה ליעקב בלחודוי מעלמא, אתא קב"ה ואגין עליה דכתיב
(בראשית לא) השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע. אתא פרעה ובעא לשיצאה לון מעלמא, אתא
קב"ה ואגין עלייהו דכתיב (שמות א) וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוך. אתא המן ובעא לשיצאה
כלא, אתא קב"ה ואגין עלייהו ואתיב כלא על רישיה. וכן בכל דרא ודרא וישראל אמרי (איכה ג) חסדי
יי' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו. כי לא תמו מבעי ליה, אלא חסדי יי' בכל דרא ודרא דהו בסעדן דלא
תמנו ולא אשתצינא. מ"ט, בגין דלא אתמנעו רחמיו מינן דכתיב כי לא כלו רחמיו.

ת"ח מה כתיב בקדמיתא, וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור, ולבתר כתיב וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים וגו'. הוה ליה למכתב וילכו המלאכים, מאי שנא דקא שני מלה ממה דאמר בקדמיתא. אלא ההוא רשע דבלק חכים הוה בכל דרגין דלעילא, אינון דקשרין קשרין למעבד בהו חרשין וקסמין וכל אינון דרגין עלאין מנייהו דבהו כפיין לדרגין תתאין.

א"ל בכל זמנא דאנון חרשין קסמין וחרשין נחשין אית לן דרגין ומלאכין ידיעאן דאשתמודעאן לגבי חרשין וקסמין, אבל מכאן ולהלאה אית לך לעיינא באתר אחרא עלאה. כתב ליה שמהן אחרנן באינון דרגין קדישין, והכי אורחין דקסמין וחרשין, ידעי אינון דרגין דההוא קסם שריא בהו ועבדין חרשייהו ואומאן לון בדדרגין אחרנין עלאין מנייהו ועבדי מה דעבדי.

שלח ליה הכי, עמא דא לאו קשרא דלהון כשאר עמין דעלמא, קשרא דלהון באתר אחרא עלאה מתקשרן. כתב ושלח ליה פופוסא ופטרונא דתריסר נציבין דסחרן גלגלי רתיכא דכרסייא קדישא. א"ל אי תסתכל בהני אסתכל בגין דהני תריסר מתקשרן בתריסר שבטין, ואי בהני תעביד חרשין בדיוקנא דלהון דאינון תריסר שבטין דגלין פרישין ניכול ונגח בהו קרבא ונעקר לון מעלמא. והיינו וישלח מלאכים, מלאכים ודאי, ודא הוא וקסמים בידם, פופוסין דמלאכין קדישין הוו אתיין בדייהו. ואיהו לא הוה ידע דכל דרגין עלאין בידוי דקב"ה אינון. מה חשיב בלק, חשיב דעמא דישראל אתמסרו למלאכין כשאר כל עמין דעלמא ועל דא כתיב שמהן דאלין מלאכין תריסר ושלח ליה והיינו דכתיב וישלח מלאכים.

א"ל ת"ח כל דרגין דאינון מתקשראן [שה ע"ב] קשרין לאתברא עמא דא מסטרא דצפון אינון ומסטרא דצפון זמינין למנפול. שולטנו דחרשין דילן בסטרא דצפון אינון, השתא ניכול לאגחא בהו קרבא דהא תריסר אלין דאינון מתקשראן בהו מסטרא דצפון שראן לממני, הואיל ומשמאלא שריין תוקפא דילהון אתחלש ואתבר בגין דכל תוקפא דילן לההוא סטר אייהו. מהו דקאמר, (מלכים א ז) עומד על שנים עשר בקר שלשה פונים צפונה, מצפון שארי לממני.

אמר הא תוקפא דילן בסטרא דצפון אייהו ואינון ארבעים חסר חד דרגין תקיפין מפרזלא ונחשא ותחותייהו לית לון חושבנא, ועל דא אנן ניכול לאגחא קרבא בהו ולאיגרי בהו.

וקב"ה לא עבד הכי לעמא קדישא ולא בעא למשבק לון למלאכים ולא לכל חילי שמיא אלא איהו בלחודוי. בדר מלאכין ורברבין דשלטנין על כל שאר עמין, ענפין פרידן על כלהו. כיון דאתא לישראל נטיל לון איהו בלחודוי ואחסין ליה בנופא תוקפא דאילנא ולא שביק לון בידא דמלאכין ולא בידא דממנאן ורברבין דעלמא דכתיב (דברים לב) בהנחל עליון גויים בהפרידו בני אדם יציב גבולות עמים למספר בני ישראל. ואיננו תריסר תחומין מתחמן בארבע סטרין דעלמא. לבתר דבדר ענפין וטרפין נטל לישראל ואחסין לון בתוקפא נופא דאילנא דכתיב (שם) כי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו.

א"ר אלעזר כמה יאות ושפיר קאמרת, זכאה אורחא דילן דכמה מלין עלאין קדישין חמינא ורווחנא לון.

ההוא יודאי הוה תמן לקמייהו. אמר לון רבנן כל מילין אלין כמה טבאן ומילין עלאין קדישין נינהו. מהו דכתיב (שם) ימצאהו בארץ מדבר ובתוהו ילל ישימון וגו'.

אמרו ליה אי ידעת ביה מלה אימא דהא מלה דא אוקמוה באברהם דאשכח ליה קב"ה בארעא דפלחי ע"ז דלא הוון ידעין מהימנותא דקב"ה אלא כולהו הוו טעאן בתר ע"ז, וקם אברהם ופרח בינייהו ענפא חדא שלים במארי עלמא ואשכח ליה תמן. מה עבד ליה קב"ה, נטיל להווא ענפא ונטיר ליה ואשקי ליה ואשתדל עליה ועקר ליה מתמן ושתיל ליה באתר אחרא דכתיב (בראשית יב) לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראיך, ועבד מניה עמא קדישא. מציאה אשכח ביה קב"ה בעלמא בארעא דלא מהימני ליה ולא הון ידעי מאי איהו.

אמר ההוא יודאי נדאי שפיר הוא ויאות מלה, אבל אית לשאלא אי אברהם הוה דיוקנא עלאה כלא איהו דיוקנא ואצטריך למהוי דיוקנא דהא אברהם טבא מאתר עלאה הוה ונפק ואברהם לתתא הכי אצטריך.

ותו דהא קרא לא אוכח על אברהם כלל ולא אזכר לאברהם ולא ליצחק אלא ליעקב בלחודוי דכתיב כי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו, ובתריה כתיב ימצאהו בארץ מדבר וגו'.

א"ר אלעזר עם כל דא לית קושיא הכא דהא אשכחן לאברהם דנפק מגו פלחי ע"ז, והכא אע"ג דיעקב כתיב איהו אברהם ולית פירוכא במלה. אבל אי ידעת מלה או חדושה אימא.

פתח ההוא יודאי ואמר (בראשית א) והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום ורוח אלהים
מרחפת על פני המים. והארץ. מאן ארץ, ההיא ארץ דאשתמודעא עילא ותתא.

היתה תוהו ובוהו. מאי תוהו, דא קו ירוק דאקיף כל עלמא ואקרי קו תוהו דכתיב (ישעיה לד)
ונטה עליה קו תוהו ואבני בהו. בהו, כמא דתנינן אבנין מפולמות דמשתקען גו תהומי ומנהון נפק מייא.
השתא אית למנדע תהו דא דאיהו קו ירוק, מאן הוא קו ירוק ומהו קו ירוק. אלא אשכחן בספרא
דאסיין דקירטנא אסיא, ויודאן דקסרי שמייה וקרון ליה קירטנא אסיא בגין דאיהו רב על אסיין ויקירא
בחכמתא, והכי אמרי ליה בלשון פרסי לבר נש יקירא קירטנא רב ויקירא בחכמתא. והוא אמר והארץ
היתה תוהו ובוהו. מאי תהו, איהו קו ירוק דאסחר כל עלמא. ומאן איהו, קליפא דאגוזא ודא איהו ההוא
קליפה דלבר דאיהו ירוק. לגו מניה בהו, אינון אבנין מפולמין דמנהון נפקין מייין. מן תהו אתמשך עור
ובשר, מן בהו אתמשכן גרמי.

לגו מנהון וחשך, דא משיכו דאתמשך מניה עמא דעשו.

ואי תימא מן תהו הכי הוא ודאי דהא חשך מניה תליא תהו, אלא אינון אבנין מפולמין עאלו
באמצעיתא דמנייהו אתמשכאן גרמי כמא דאתמר. וחשך, משיכו דקיק דמניה אתמשך עשו.

ורוח אלהים, דא מוחא דאגוזא דמתמן אתמשך יעקב שלימא.

כגוונא דא רזא דכתיב (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון, לקבליה דתהו. לגו מניה ענן
גדול, לקבליה דבהו. ואש מתקלחת, לגו מניה ואיהו לקבליה דחשך. ונגה לו סביב, לגו מניה לקבליה
דרוח אלהים. ומתוכה כעין החשמל, לגו מכלא, לקבליה מרחפת על פני המים, דא רוחא דאמא עלאה
דקא מרחפא על כלא. ויעקב שלימא ודאי איהו מוחא דאגוזא וקב"ה ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ודאי.
לבתר עבד דכל אינון קליפין יהון כולהון משתעבדן ליה.

עד הכא הוה כתיב בההוא ספרא דקירטנא אסיא. לבתר הוה רשים בהאי קרא כל נטורא
דאצטריך אסיא חכים למעבד למרע דשכיב בבי אסירי דמלכא למפלה למארי עלמא. דכד אזיל אסיא
חכים לגביה ימצאהו בארץ מדבר ובתהו, מרעין דשריין עליה. אשכח ליה [שו ע"א] באסירן דמלכא.

אי תימא הואיל וקב"ה פקיד לתפשא ליה דלא ישתדל בר נש אבתריה, לאו הכי דהא דוד אמר (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו יי', דל ההוא דשכיב בבי מרעיה, ואי אסיא חכים הוא קב"ה יהיב ליה ברכאן לההוא דאשתדל ביה.

וההוא אסיא אי ימצאהו בארץ מדבר, בבי מרעיה שכיב, ובתהו ילל ישימון, דאינון מרעין דחקו ליה מה אצטריך ליה למעבד. יסובבנהו, יסובב ליה סיבות וייתי עילות בגין דימנע מניה אינון מלין דנזקין ליה. יקיז ויפיק מניה דמא בישא.

יבוננהו, יסתכל ויבין ההוא מרעה ממה הוי ויסתכל בגין דלא יתרבי עלוי וימאך ליה. לבתר יצרנהו כאישון עינו, בגין דיהא נטיר כדקא יאות באינון משקין באינון אסוותא דאצטריכו ליה, ולא יטעי מנייהו דאלמלא יטעי אפילו במלה חדא קב"ה חשיב על ההוא אסיא כאלו שפך דמיה וקטליה. בגין דקב"ה בעי דאע"ג דההוא ב"נ איהו בבית אסירי דמלכא נאיהו אסיר בבית אסירי דישתדל ב"נ עליה ויסייע ליה לאפקא ליה מבי אסירי.

והוה אמר הכי קב"ה דן דינין דבני עלמא לעילא הן למות הן לשרושי הן לענש נכסין ולאסורין. מאן דאיתחזי לענוש נכסין נפיל בבי מרעיה ולא יתסי עד דיתן כל מה דיתגזר עליה. כיון דאתענש בממוניה ויהב מה דאתגזר עליה איתסי ונפיק מבי אסירי. ועל דא אצטריך לאשתדלא עליה דיתן עונשיה ויפוק.

מאן דאתחזי לשרושי יתפסון ליה ויהבי ליה בבי אסירי עד דישתרש מכלא ולזמנין דישתרש משייפוי או מחד מנייהו ולבתר יפקון ליה מבי אסירי. מאן דאתחזי למות הכי הוא דאלו יתן כל כופרא וכל ממונא דעלמא לא ישתזיב.

ועל כל דא אצטריך לאסיא חכים לאשתדלא עליה. אי יכיל למיהב ליה אסוותא מן גופא יאות, ואי לא יתן ליה אסוותא לנשמתייה וישתדל על אסוותא דנשמתייה, ודא איהו אסיא דקב"ה ישתדל עליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

אמר ר' אלעזר עד השתא לא שמענא מאסיא דא ומספרא דא בר זמנא חדא דאמר לי טייעא חדא דשמע לאבוי דאסיא חדא הוה ביומוי דכד הוה מסתכל בב"נ דאיהו בבי מרעיה הוה אמר דא חי ודא

מית. והו אמרין עלוי דהוה זכאה קשוט דחיל חטאה וכל מאן דלא יכיל למדבק מה דאצטריך ליה איהו הוה קני ויהיב מדיליה, והו אמרין דלית חכים בעלמא כגיניה וצלותיה הוה עביד יתיר ממה דהוה עביד בידי, וכדמי לן דא הוה ההוא אטיא.

אמר ההוא יודאי ודאי ספרא דיליה בידי איהו דקא יריתנא ליה מאבי אבא וכל מילוי דההוא ספרא כולהו אתיסדן על רזין דאורייתא ורזין סתימין אשכחנא ביה ומלין דאסוותא סגיאין דאיהו אמר דלא יאות למפעל לון בר דאיהו דחיל חטאה. ואינון ממה דהוה עביד בלעם דהוה לחיש לחישין על מרע והוה אמר בפימוי ואיתסי מיד, וכולהו בריד לון בההוא ספרא ואמר דא אסור ודא מותר למאן דדחיל חטאה, בגין דמרעין סגיאין אמר דתליין אסוותא דילהון בלחישו דפומא ואינון מסטרא דנחש ומנהון מסטרא דקסם, וכל אינון דאסור למימר בפומא ואסור למעבד בעובדא הוה אמר עד דאשכחנא תמן על מרעין ידיעאן דאצטריך לומר כך ולנדויי בנדוי ושמתא על ההוא מרע ואיהו תוהא סגיא לגבן.

חדי רבי אלעזר וחדו חברייא. א"ר אלעזר אי ההוא ספרא יהא לגבן נחמי מאי הוא.

אמר אנא אמסר יתיה לכו במסירה על מנת לאחזאה לבוטינא קדישא.

ותנינן אמר ר' אלעזר ההוא ספרא הוה בידי תריסר ירחי ואשכחנא ביה כמה נהורין עלאין ויקירין, כד מטינן לאינון רזין סתימין דהו מבלעם תוהנא.

יומא חדא לחישנא באתר חד והו אתוון סלקן ונחתן עד דחמינא בחלמא ואמרי לי מה לך למיעל ולמשאל בתחומא דלא דילך ולא אצטריך לך. איתערנא ואבאיש קמאי על רזין סתימין דהו תמן. שדרנא לההוא יודאי ור' יוסי בר' יהודה שמיה ויהיבנא ליה ספרא.

וברזין דבלעם אשכחנא מאינון שמהן דמלאכים דשדר ליה בלק ולא הו מתסדרן על תיקונייהו כדקא יאות, אבל כמה זייני אסוותא אשכחנא ביה דקא מתקנן על תיקוני אורייתא ורזין סתימין דילה וחמינא דאיהו בחסידותא וצלותין ובעותין לקב"ה.

ואי תימא דהוה עביד אסוותא בפסוקי אורייתא או ברזין דאורייתא ח"ו אלא דהוה אמר רזין דאורייתא ועל ההוא רזא הוה אפיק רזין דאסוותא דלא חמינא כההוא גוונא לעלמין. אמינא בריך רחמנא דאחכים לבני נשא מחכמתא דלעילא.

ומאינון מלין דבלעם נטיבנא וחמינא בהו דלא הוה בעלמא חכים בחרשין כוותיה. אמינא בריך
רחמנא דבטיל מעלמא חרשין אלין דלא יטעון בני נשא מבתר דחלתא דקב"ה. [קצג ע"ב]

א"ר אלעזר בלעם חייבא מאן קטיל ליה והיך אקטיל.

א"ר יצחק קרא הוא דכתיב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בחרב.

א"ל ר' אלעזר כל דא ידענא.

אמר ר' שמעון אלעזר מלוי דבלעם חייבא תקיפין אינון והא אוקמוה חברייא דכתיב (דברים לד)
ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, ואמרו בישראל לא קם אבל באו"ה קם, ומנו בלעם, והא אוקימנא
מלה. ואי כל דא הוה בידיה והוה כל כך תקיף בחכמתא, גבר דשבח גרמיה בחיליה תקיף דכתיב ואנכי
אקרה כה, אעקר לכה מהאי, היך יכילו לקטלא ליה. אלא בספרא דחכמתא דשלמה מלכא הכי אמר
תלת סימנין אינון, סימן לעבירה ירקון, סימן לשטות מלין, סימן דלא ידע כלום שבוחי, ודא אכרע
לשאר, שוטה בעל עבירות כלא אית ביה.

ואי תימא הא כתיב (משלי כז) יהלך זר ולא פיך, ואי לאן זר, פיך. לאו הכי אלא אי לא הוי
מאן דאשתמודע לך אפתח פומך למללא באורייתא ולאודעא מלי קשוט באורייתא וכדין פתיחו דפומך
ישבחון מילך וינדעון מאן אנת דלית מלה בעלמא דאשתמודעון ליה לב"נ אלא בזמנא דאפתח פימיה,
פימיה יהודע לבני נשא מאן הוא.

ההוא רשע דבלעם שבוחי קא משבח גרמיה בכלא, ועכ"ד גניבו דדעתא קא גניב ואסתלק
במלוי. במלין זעירין הוה עביד רברבין, מה דאמר על אינון מלין מסאבין הוה אמר וקשוט אמר אבל
ההוא רשע הוה אמר ומשבח גרמיה בארח סתים ואסתלק במלוי דכל מאן דהוה שמע חשיב דהוה
אסתלק על כל נביאי דעלמא דכתיב נאום שומע אמרי אל ויודע [קצד ע"א] דעת עליון. מאן גבר
בעלמא דהוה שמע מפימיה מלין אלין דלא חשיב דלית בעלמא נביאה עילאה כגיניה.
וקשוט הוה והכי הוה. נאום שומע אמרי אל, הכי הוה. ויודע דעת עליון, הכי הוה. וההוא רשע
אמר על דרגין דאתדבק בהו. שומע אמרי אל, מלה דאיהו בסליקו עלאה, והכי אמר שומע אמרי אל,

האל לא כתיב דהא (תהלים יח) האל תמים דרכו, אבל אל סתם אל אחר איהו, (שמות לד) כי לא תשתחוה לאל אחר. שומע אמרי אל, מלה זעירא איהי ודמי למאן דלא ידע דאיהו רב ועלאה.

ויודע דעת עליון, על כל דרגין דמסאבו אינון דמנהגי ארבא דימא וסערא, ארבעין חסר חד אינון והוא רב החובל דכלהו מתנהגי על ידי איהו עליון על כל. בדא הוה מתדבק ההוא רשע ואמר דהוה ידע דעת עליון, דרגא דאיהו עליון על כולהו מנהגי ארבא. מאן שמע הכי דלא בהיל בדעתו ויימא דלא הוה כגיניה בעלמא, אלא ההוא רשע משבח גרמיה בארח סתים ואמר מלי דקשוט וגניב דעתא דבני עלמא.

אשר מחזה שדי יחזה, מאן דשמע דא חשיב דהוה חמי מה דלא חמא אחרא בעלמא. מחזה שדי, דא ענפא חדא מאינון ענפין דהו נפקי משדי ואתענשו לעילא ואקרון מחזה כד"א (מלכים א ז) ומול מחזה אל מחזה, ענפא דנפיק מתמן.

ומאן הוא, עזא ועזאל דאינון נופל וגלוי עינים, ואיהו אמר מחזה שדי דהוה חמא נופל וגלוי עינים.

אן הוה בלעם בהווא שעתא. אי תימא במדין הא כתיב ועתה הנני הולך אל עמי, אי אזל ליה מאן יהביה במדין. אלא ההוא רשע כיון דחמא דנפלו מישראל עשרין ושנים אלף על עיטוי אתעכב תמן והוה בעי מנייהו אגרוי, ובעוד דאתעכב תמן אתא פנחס ורברבני חילא לתמן. כיון דחמא לפנחס פרח באוירא ותרין בנוהי עמיה יונוס ויומברוס. ואי תימא היך לא מיתו בעובדא דעגל דהא אינון עבדו, הכי הוה ודאי ודא הוא דכתיב (שמות לב) ויפול מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש. וכי לא הוה ידעי חושבנא זעירא דא והרי כמה חושבנין אחראין רמאין ועלאין ורברבנין ידע קרא לממני והכא כשלשת אלפי איש. אלא אינון בנוי דבלעם יונוס ויומברוס דהו שקילי כשלשת אלפי איש. אלא ההוא רשע כל חרשין דעלמא הוה ידע ונטל חרשין דבנוי דהו רגילין בהו ובהו טאס ואסתלק. פנחס חמא ליה דהוה ב"נ חד טס באוירא והוה מסתלק מעינא, רמא קלא לבני חילא, אמר אית מאן דיזע למפרח אבתריה דההוא רשע דהא בלעם איהו. חמו ליה דהוה טאס.

צליה בריה דשבטא דדן קם ונטל שלטנו דשליט על חרשין ופרח ואסתלק. כיון דחמא ליה ההוא רשע עבד ארחא אוחרא באוירא ובקע חמש אוירין בהווא ארת, [קצד ע"ב] כדין אתכסי מעינא.

בההוא שעתא אסתכן צליה והוה בצערא דלא הוה ידע מה יעביד. רמא ליה קלא פנחס ואמר טולא דתניינא דרבעין על כל חויין הפוך במזיין. מיד ידע וגלי ההוא ארחא ועאל לגביה, מיד אתגלי ונחת תרוויהו קמיה דפנחס.

תא חזי ההוא רשע כתיב ביה וילך שפי, דא הוא עליון דדרגין דיליה חויא דכורא. צליה נטל תרין דכר ונוקבא ובהו שליט עליה בגין דשלטנו דשליט עלייהו נטל ואתכפיין קמיה. ודא הוה שפיפון עלי ארח, על ההוא ארח דעבד ההוא רשע דכתיב (בראשית מט) יהי דן נחש עלי דרך, דא שמשון. שפיפון עלי ארח, דא צליה.

הנושך עקבי סוס, דא עירא דהוה בהדיה דדוד דהוה אתי מדן ובגיניה תליא גבורתיה בדוד דכתיב (שמואל ב ח) ויעקר דוד את כל הרכב.

ויפול רוכבו אחור, דא שריה דזמין למיתי בהדי משיחא דאפרים ואיהו הוי משבטא דדן וזמין איהו למעבד נוקמין וקרבין בשאר עמין. וכד דא יקום כדן הוי מחכא לפורקנא דישראל דכתיב (בראשית מט) לישועתך קויתי יי', ואע"ג דאוקמוה להאי קרא אבל ברירו דמלה כמא דאתמר וכמא דאוקמוה, ועל דא אתא קרא ואוכח.

כיון דנחת ההוא רשע לקמי פנחס אמר ליה רשע כמה גלגולין בישין עבדת על עמא קדישא. אמר ליה לצליה תא וקטליה ולא בשמא דלא אתחזי הא לאדכרא עליה קדושה עלאה בגין דלא תפוק נשמתיא ותתכליל באלין דרגין קדישין ותתקיים ביה מה דאמר תמות נפשי מות ישרים.

בההוא שעתא עבד ביה כמה זיני מותא ולא מית עד דנטל חרבא דהוה תקי עלוי חויא מהאי סטרא וחויא מהאי סטרא. א"ל פנחס בדיליה קטול ליה ובדיליה ימות. כדן קטל ליה ויכיל ליה. דכך ארחוי דההוא סטרא, מאן דאזל אבתרה בה ימות ובה תפוק נשמתיא ובה תתכליל, והכי מית בלעם ודיינין ליה בדינין בההוא עלמא ולא אתקבר לעלמין וגרמוי כלהו אתרקבו ואתעבידו כמה חויין מזוהמן מנוקי שאר בריין ואפילו תולעתין דהוו אכלי בשריה אתהדרו חויין.

אשכחנא בספרא דאשמדאי דיהב ליה לשלמה מלכא דכל מאן דהוה בעי למעבד חרשין תקיפין סתימין דעינא, אי ידע טנרא דנפל תמן בלעם ישכח מאינון חויין דהוו מגרמוי דההוא רשע. אי יקטיל חד

מנייהו רישא דיליה ביה יעביד חרשין עלאין, בגופא דיליה חרשין אחרנין בזנבא חרשין אחרנין, תלת זיני חרשין אית בכל חד וחד.

מלכת שבא כד אתת לגבי שלמה מאינון מלין דשאלת לשלמה אמרת גרמא דחויא דתלת חרשין במה נתפט. מיד (מלכים א י) לא היה דבר נעלם מן המלך אשר לא הגיד לה. איהי שאילת על דא והות אצטריכת לאינון חויין ולא יכילת לנטלא חד מנייהו. מה אתיב לה, מלין דהוו בלבה כך אודע לה דכתיב ויגד לה המלך את כל לבבה. אינון חויין לא יכלי לון כל בני עלמא בר ממלה דרזא חדא, ומאי איהו, שכבת זרע רותחת.

ואי תימא מאן יכיל, אלא בשעתא דההוא שכבת זרע אפיק ב"נ כד איהו בתיאובתא אפיק לה לשמא דההוא חויא ברעותא דתיאובתא. כד נפיק ברתיחו נטלי ליה מיד בלבושא חדא וההוא לבושא זרקין לגבי חויא, מיד כפיף רישיה ותפטן ליה כמא דתפיס תרנגולא דביתא. ואי בכל מאני קרבין דעלמא יגיתון בחד מנייהו לא יכלין ליה, ובהאי לא אצטריך ב"נ בעלמא מאני קרבא ולא מלה אחרא ולא אצטריך לאסתמרא מנייהו דהא כלהו אתכפיין לגביה. כדין אתדבקו אינון מלין בלבבה ותאיבת להאי.

מכאן ולהלאה אלעזר קב"ה עבד מה דעבד בההוא חייבא ורזין סתימין אלין לא אצטריכו לגלאה אבל בגין דחבריא ינדעון ארחין סתימין דעלמא גלינא לכו דהא כמה נמוסין סתימין אינון בעלמא ובני נשא לא ידעין ואינון פליאן סתימין רבבין ועלאין. עליה ועל דדמי ליה קראן (משלי י) ושם [קצה ע"א] רשעים ירקב. זכאין אינון זכאי קשוט, עלייהו כתיב (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך.

ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני וגו'. ר' אבא פתח (שם קב) תפלה לעני כי יעטוף ולפני יי' ישפוך שיחו. תלת אינון דכתיב בהו תפלה ואוקמוה מלה דא אבל חד הוה משה וחד הוה דוד וחד עני דאתכליל בהו ואתחבר בהו. ואי תימא הא כתיב (חבקוק ג) תפלה לחבקוק הנביא, הא ארבע אינון. אלא חבקוק לאו בגין תפלה הוה ואע"ג דכתיב ביה תפלה תושבחתא והודאה איהו לקב"ה על דאחיא ליה ועבד עמיה נסין וגבורן דהא בריה דשונמית הוה. אבל תלת אינון דאקרון תפלה.

(תהלים ז) תפלה למשה איש האלהים, תפלה דא דלית כגינה בבר נש אחרא. (שם 19) תפלה לדוד,

תפלה דלית כגינה במלכא אחרא. תפלה לעני, תפלה איהי.

מאינון תלת מאן חשיבא מכלהו, הוי אימא תפלה לעני. תפלה דא קדים לתפלה דמשה וקדים לתפלה לדוד וקדים לכל שאר צלותין דעלמא. מ"ט, בגין דעני איהו תביר לבא וכתוב (שם לד) קרוב יי' לנשברי לב וגו', ומסכנא עביד תדיר קטטה בקב"ה וקב"ה אצית ושמע מלוי. כיון דצלי צלותיה פתח כל כוי רקיעין וכל שאר צלותין דקא סלקין לעילא דחי לון ההוא מסכנא תביר לבא דכתיב תפלה לעני כי יעטוף. כי יעטוף, כי יתעטף מבעי ליה, מאי כי יעטוף. אלא איהו עביד עטיפא לכל צלותין דעלמא ולא עאלין עד דצלותא דיליה עאלת. וקב"ה אמר יתעטפון כל צלותין וצלותא דא תיעול לגבאי. לא בעינא הכא בי דינא דידונון ביננא, קמאי ליהוו תרעומין דיליה ואנא והוא בלחודנא. וקב"ה אתיחדא בלחודוי באינון תורעמין בההוא צלותא דכתיב ולפני יי' ישפוך שיחו, לפני יי' ודאי.

כל חילי שמיא שאלין אליו לאליו קב"ה במאי אתעסק במאי אשתדל. אמרין אתיחדא

בתיאובתא במאנין דיליה. כלהו לא ידעי מה אתעביד מההוא צלותא דמסכנא ומכל אינון תרעומין דיליה דלית תיאובתא למסכנא אלא כד שפיך דמעוי בתורעמין קמי מלכא קדישא, ולית תיאובתא לקב"ה אלא כד מקבל לון ואשדן קמיה ודא היא צלותא דעביד עטיפא לכל צלותין דעלמא.

משה צלי צלותיה ואתעכב כמה יומין בההוא צלותא. דוד חמא דכל תרעין וכוי שמיא כלהו זמינין לאפתחא למסכנא ולית בכל צלותין דעלמא דקב"ה אצית מיד כצלותא דמסכנא, כיון דחמא האי עבד גרמיה עניא ומסכנא, פשט לבושא דמלכותא וייתב בארעא כמסכנא, אמר תפלה דכתיב תפלה לדוד הטה יי' אזנך ענני. ואי תימא אמאי, בגין כי עני ואביון אני.

א"ל קב"ה דוד ולא מלכא אנת ושליטא על מלכין תקיפין ואת עביד גרמך עני ואביון. מיד אהדר צלותיה בגוונא אחרא ושבק מלה דאביון ואמר שמרה נפשי כי חסיד אני. ועכ"ד כלא הוה ביה בדוד.

אמר ליה רבי אלעזר שפיר קאמרת, ועכ"ך אצטריך ליה לבר נש דצלי צלותיה למהוי תמן עני ואביון ולמעבד גרמיה עני בגין דתיעול צלותיה בכללא דכלהו עניי דהא כל נטורי תרעין לא שבקין הכי למיעאל כמא דשבקין למסכנין דהא בלא רשות עאלין, ואי עביד בר נש גרמיה ושוי רעותיה תדיר

כמסכנא צלותיה סלקת ואערעת באינון צלותין דמסכנין ואתחברת בהו וסלקת בהדייהו ובכללא דלהון עאלת ואתקבלת ברעוא קמי מלכא קדישא בהון.

דוד מלכא שוי גרמיה בארבעה ארחין, שוי גרמיה בהדי מסכני, שוי גרמיה בהדי חסידים, שוי גרמיה בהדי עבדים, שוי גרמיה בהדי אינון דמסרי גרמייהו ונפשייהו על קדושת השם. שוי גרמיה בהדי מסכנא דכתיב כי עני ואביון אני. שוי גרמיה בהדי חסידים דכתיב שמרה נפשי כי חסיד אני, בגין דאצטריך ליה לבר נש דלא לשואה גרמיה רשע.

ואי תימא א"ה לא יפרט חטאוי לעלמין, לאו הכי, אלא כד יפרט חטאוי כדין איהו חסיד דאתי לקבלא תשובה, אפיק גרמיה מסטרא בישא דהוה בטנופא דילה עד השתא, והשתא אתדבק בימינא עלאה דאיהי פשוטה לקבלא ליה.

ולא תימא דלא מקבל ליה קב"ה עד דיפרט חטאוי מיומא דהוה בעלמא אן אינון [קצה ע"ב] דאתכסן מניה דלא יכיל לאדבקה, אלא לא אצטריך לפרשא בר אינון דאדכך מנייהו ואי שוי רעותיה בהו כל אחרנין אתמשכן אבתרייהו דהא תנינן אין בודקין חורי ביתא עלאין לעילא ולא אינון תתאין לתתא בביעור חמץ אלא כיון דבדיק כפום חיזו דעינוי מה דיכיל לאדבקה כלא אתמשך אבתך דא ואתבטל בהדיה.

והכי גרסינן בנגעים עשרים וארבע ראשי אברים אינון דלא מטמאין משום מחיה, וכהנא לא אטרך אבתרייהו והיינו דכתיב (ויקרא יג) לכל מראה עיני הכהן, אתר דיכול כהנא לאחזאה מכתשא באסתכלותא חדא ולא אצטריך למאכא גרמיה ולארמא עינוי הכא והכא.

אוף הכי לא אצטריך לפרטא חטאוי למבעי מן יומא דהוה דאינון חורי ביתא תתאין ולאן אינון דאתכסו דלא יכיל לאדבקה דאינון חורי ביתא עלאין לעילא. ת"ח לכל מראה עיני הכהן, וכלהו אתמשכן אבתרייהו. ועל דא שוי דוד גרמיה גו חסידים.

שוי גרמיה בהדי עבדים דכתיב (תהלים קכג) הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם, וכתיב (שם 19) הושע עבדך אתה אלהי. שוי גרמיה בהדי אינון דמסרי נפשייהו על קדושת שמייהו, דכתיב (שם) שמח נפש עבדך כי אליך יי' נפשי אשא. בכל הני ארבע עבד גרמיה דוד מלכא קמי מאריהו.

אמר רבי אלעזר ארימית ידי בצלו לקמי מלכא קדישא דהא תנינן דאטיך ליה לבר נש לארמא ידוי לעילא בר בצלו או בברכאן למאריה ותחנננים דכתיב (בראשית יד) הרימותי ידי אל יי' אל עליון, ומתרגמינן ארימית ידי בצלו, דהא אצבעאן דידין מלין עלאין אית בהו. והשתא אנא הכי עבידנא ואמינא דכל מאן דאלין ארבע יסדר קמי מאריה ועביד גרמיה ברעותא כדקא יאות בתקונא דא לא תהדר צלותיה בריקניא.

בקדמיתא עבד לסדרא שבחא קמי מאריה ולזמרא קמיה ודא בתושבחן דקמי צלותא, ולבתר עבד לבתר דצלי צלותא דעמידה איהו עבדא דסדר צלותא דמאריה ואזיל ליה, ולבתר עבד לבתר דצלי כל צלותיה. ועל דא תלת זמנין עבד גרמיה בצלותא דא עבד דכתיב הושע עבדך אתה אלהי, שמח נפש עבדך, וכתיב (תהלים פו) תנה עוזך לעבדך, הא תלת זמנין אצטריך לשואה גרמיה עבד.

לבתר לשואה גרמיה גו אינון דמסרי נפשייהו על קדושת שמיה והיינו ביחודא דשמע ישראל דכל מאן דשוי הכי רעותיה בהאי קרא אתחשיב ליה כאלו מסר נפשיה על קדושת שמיה.

לבתר לשואה גרמיה עני בזמנא דעאל ודפיק דשין דרומי מרומים כד אמר אמת ויציב וסמיך גאולה לתפלה למהוי בצלותא דעמידה תביר לבא עניא מסכנא ולשואה רעותיה לאתכללא גו מסכני בתבירו דלבא במאיכו דנפשא.

לבתר לשואה גרמיה גו חסידים בשומע תפלה לפרשא חטאוי דהכי אצטריך יחיד בשומע תפלה בגין לאתדבקה בימינא דפשוטה לקבלא לאינון דתבין וכדין אקרי חסיד, הא ארבע אלין כדקא יאות.

מאן כליל לכל הני, ההוא דקא אצטריך לאכללא לון. ומאי איהו, עבד דאכליל לכל שאר. תלת עבדין אינון בתלת דוכתי וכלהו חד ועלייהו כתיב הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם וגו'. בין עבד לעבד אינון אחרנין, בין עבד קדמאה לעבד תניינא אית לממסר נפשיה על יחודא דקדושת שמיה ולשואה גרמיה עני ומסכנא בצלותא דעמידה ולשואה גרמיה גו חסידים בשומע תפלה. עבד תליתאה בתר דסיים וסדר כלא.

תנן בההוא שעתא דסדר בר נש כל הני סדורין ארבע ברעו דלכא קב"ה ניחא קמיה ופריש ימיניה עליה בההוא עבד תליתאה וקרא עליה וא"ל עבדי אתה דכתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי צלותא [קצו ע"א] דהאי בר נש לא יהדר בריקניא לעלמין. אתא ר' אבא ונשקיה.

אמר ר' אלעזר ת"ח תרי עבד מאינון תלתא אינון דכללי כל הני דהא תליתאה קיימא לחתמא ביה חותמא לעילא לשואה ביה ידא ימינא דמלכא ולאשתבחה ביה, אבל הני תרין קדמאה ותניינא אינון כללא דכלא. ודוד שבח גרמיה לבתך בהו דכתיב (תהלים קטז) אנה יי' כי אני עבדך אני עבדך, דאלין כללי כל שאר. תליתאה בך קיימא למפרק לי דכתיב הושע עבדך אתה אלהי. מאן דמסדר דא ידיע ליהוי ליה דקב"ה משתבח ביה וקרא עליה עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

א"ר אבא ע"ד קרינן (שם יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים. כמה מתיקין מלין עתיקין דסדרו קדמאי ואנן כד טעמין לון לא יכלין למיכל. ודאי הכי הוא והא קרא אוכח על תלתא עבדין ואינון חד ובאתר חד. תרין כדקאמרת וחד דאיהו לאתעטרא ביה קב"ה דכתיב (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים, לא ימכרו ממכרת עבד, בגין דקב"ה אצטריך לאתעטרא בהאי תליתאה ועל דא לא ימכרו לשמא דעבד דהא דקב"ה הוי.

פתח ר' אלעזר ואמר (ישעיה נ) מי בכס ירא יי' שומע בקול עבדו. מאי שומע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נוגה לו יבטח בשם יי' וישען באלהיו. האי קרא אוקמוה חברייא והכי הוא, מאן דרגיל למיתי לבי כנשתא לצלאה ויומא חדא לא אתי קב"ה שאיל עליה ואמר מי בכס ירא יי' וגו'. מאי שומע בקול עבדו, במאן. אי תימא בנביאה או גבר אחרא מאן יהב נביאה או גבר אחרא לצלותא דבגין דצלי צלותיה שומע בקול נביאה או דגבר בעלמא. אלא ההוא דצלי צלותיה בכל יומא איהו שומע בההוא קול דקרא ליה קב"ה ומשתבח ביה ואמר דאיהו עבדו ודאי. שומע בקול, במאי קול, בההוא דאקרי עבדו. שבחא עלאה איהו דנפיק עליה קול דאיהו עבדו. ותו דקלא אשתמע בכל אינון רקיעין דאיהו עבדו דמלכא קדישא ודא איהו שומע בקול עבדו.

אשר הלך חשכים, וכי בגין דלא אתי לצלווי הלך חשכים. אלא אוקמוה, אבל עד לא יתכנסון ישראל לבתי כנסיות לצלאה סטרא אחרא קיימא וסגיר כל נהורין עלאין דלא יתפשטון ויפקון על

עלמיו, ותלת זמנין ביומא אזלין סטרא אחרא דכר ונוקבא נמשטטי בעלמא וההוא עידן אתתקן לצלותא בגין דלא הוי תמן קטרוגא כלל. וכדין איהו עידן לצלותא בגין דאינון אזלין לשדרא בטורי חשוך והר נשפה, כדין פתיחין כוי נהורין עלאין ונפקי ושריין על בתי כנסיות ברישיהון דאינון דצלן צלותין ומתפלגי נהורין על רישייהו. וקב"ה שאיל על ההוא דלא אשתכח תמן ואמר חבל לפלניא דהוה רגיל הכא והשתא דהלך חשכים ואתעבר מקמי נהורין והלך לשטטא בטוריא בעלמא ונפק מההוא נגה נהורא דנהיר, ולית ליה ביה חולקא, אין נגה לו כמא דאתפליג ושריא על אחרנין דתמן. כמה טבין אתאבידו מניה, אין נגה לו השתא דהלך חשכים. ואלו הוה תמן יבטח בשם יי', בכללא דעבד קדמאה, וישען באלהיו, ברזא דעבד תניינא.

אמר ר' שמעון אלעזר ודאי רוח נבואה שריא עלך.

א"ר אבא אריא בר אריא מאן יקום קמייהו כד שאגי למטרף טרפא. כל אריין דעלמא תקיפין ואלין יתיר מכלהו. כל אריין דעלמא קשיין לאפקא טרפא מפימיהו ואלין נוחי לאפקא מפימיהו טרפא, אינון טרפי טרפא ויהבי לכלא.

אשר הלך חשכים, אשר הלכו מבעי ליה.

אמר רבי אלעזר בגין דאינון שרא בחבורא ומיד אתפרשן, הלך חבורא, חשכים אתפרשן, שראן בחבורא ואתפרשן מיד. כגוונא דא (יחזקאל א) רוח סערה באה, כלל דכר ונוקבא, באה **[קצו ע"ב]** והיא שבקת ליה, מיד מתפרשן.

וירא בלק וגו'. רבי אלעזר אמר ודאי מה דאמר רבי חייא מלה סתימא הוה, אבל כתיב (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרוחיה את מזבחותיך יי' צבאות מלכי ואלהי. וכי דוד מלכא על צפרא בעלמא הוה אמר מלה דא. אלא כמה דתנינן כמה חביבין נשמתיין קמי קב"ה. אי תימא כל נשמתיין דעלמא לא, אלא אינון נשמתיין דצדיקייא דתמן מדוריהון בהדיה, מדוריהון לעילא ומדוריהון לתתא. והכי אתמר גם צפור מצאה בית, אלין רוחיהון דצדיקייא.

תנינן תלת שורין אינון לגנתא דעדן ובין כל חד כמה נשמתינ ורוחין מטיילין תמן דאתהנן מריחא דענוגין דצדיקייא דלגו אע"ג דלא זכו למיעאל, אבל ענוגא דצדיקייא לגו (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וגו'.

ויומין רשימין אית בשתא ואינון יומי ניסן ויומי תשרי דאינון רוחין משטטן ופקדן לאתר דאצטריך. ואע"ג דזמנין סגיאין משטטן אבל יומין אלין רשימין אינון ואתחזון על גבי שורין דגנתא כל חד וחד כחיוז דצפרין מצפצפן בכל צפרא וצפרא. וההוא צפצופא שבחא דקב"ה וצלותא על חיי בני נשא דהאי עלמא בגין דיומין אלין ישראל כלהו מתעסקין במצות ובפקודין דמארי עלמא, וכדין בחדו אתחזון צפרין מצפצפן וע"ג שורין דגנתא מצפצפן משבחן ואודן ומצלן על חייא דהאי עלמא.

אמר ר' שמעון שפיר קאמרת דודאי אינון רוחין דתמן, אבל מה תימא ודרור קן לה.

אמר הכי אוליפנא דא היא נשמתא קדישא דסלקא לעילא וסלקא לאתר טמיר וגניז דעין לא

ראתה וגו'.

א"ר שמעון אלעזר ודאי שפיר קאמרת ושפיר הוא, אבל כל דא בגנתא דעדן דלתתא הוא וכמא דאמרת הכי הוא והכי ודאי. גם צפור מצאה בית, אלין רוחין קדישין דזכו למיעאל ולמיפק לבתר בגין דמשטטן ואתחזון הכי ואלין רוחין מצאה בית ודאי, וכל חדא וחדא אית לון מדורין ידיעאן לגו. ועד כען כלהו נכוין מחופה דחבריה. כיון דאית לון דרור וחירו מכלא קב"ה אחזי לון היכלא טמירא חדא גניז דעין לא ראתה אלהים וההוא היכלא אקרי קן צפור, תמן מעטרי עטרין למשיח בזמנא דאתי. וביומין רשימין תלת זמנין בשתא קב"ה בעי לאשתעשעא באינון צדיקייא ואחזי לון ההוא היכלא טמירא גניז דלא ידעין ולא אשתמודען ביה כל צדיקייא דתמן.

אשר שתה אפרוחיה, אלין אינון צדיקייא דאשתכללו בבנין קדישין דזכו לתורה דבכתב ולתורה דבעל פה בהאי עלמא ואלין אקרון תרין מדבחן מתעטרן לקמי מלכא קדישא דהא זכותא דבנייהו בהאי עלמא מעטרן להו תמן. מאן רוחא זכאת להאי, האי דשתה אפרוחיה לאולפא למזבחותין וגו'. מכאן ולהלאה אימא מילך דהא בלא כסופא אתחזינא תמן.

פתח כמלקדמין רבי אלעזר ואמר גם צפור מצאה בית, דא יתרו. ודרור קן לה, דא בנוי דהוו
בלשכת הגזית אולפי אורייתא וחתכין מלין דאורייתא בפומייהו.

מצאה בית מהו, אלא בקדמיתא נטלו ושארו במדברא, נטלו מענוגא דיריחן וממתיקו דתמן ושרו
במדברא. כיון דחמא קב"ה דעל אורייתא הוה כסופא דלהון משיך לון מתמן ואעיל לון ללשכת הגזית.
ודרור קן לה, כלא חד, צפור דרור כלא איהו חד, (שופטים ד) חבר הקני, (שמואל א טו) ויאמר
שאל אל הקני.

ת"ח מה כתיב, וירא בלק בן צפור. וכי מאי שנא דאדכר שמא דאבוי משאר מלכין. אלא יתרו
אתמשך ואתעבר מע"ז ואתא לאתדבקה בישראל הוא ובנוי וכוליה עלמא נדוהו [קצז ע"א] ורדפו
אבתריה.

בלק מבני בנוי הוה ואתעבר מארחא דאבוי. כיון דחמו סבי מדין וסבי מואב דהוו בהדי הדדי
באחוא דהא יתרו ובנוי אתדבקה בשכינתא ודא אתמשך מנהון אתו ואמלכוהו עלייהו בהווא שעתא
הה"ד ובלק בן צפור מלך למואב בעת ההיא, בעת ההיא הוה מלך מה דלא הוה מקדמת דנא. ועל דא
כתיב בן צפור, מה דלא אתחזי למעבד הכי.

וירא בלק, וישמע בלק מבעי ליה, מהו וירא. ראייה חמא וידע דזמין הוא למנפל בידא דישראל,
למנפל ישראל בקדמיתא בידוי ולבתר איהו בידא דישראל.

וירא בלק בן צפור. רבי אבא פתח (שיר א) אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן
ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים. כנישתא דישראל אמרת לגבי מלכא עלאה. כנישתא דישראל,
מהו כנישתא, דא איהו עצרת, כנישו כד"א (במדבר י) מאסף לכל המחנות, מאן דכניש לכל משריין
עלאין לגביה. ומגו דלזמנין נוקבא אקרי כנישתא.

ואי תימא עצרת כד"א (בראשית כ) כי עצור עצר יי', דנקיט ולא יהיב. הכי הוא ודאי דהא מגו
מהימנו סגיא דילה דלא אשכחן בה מומא יהבי לה בלא עכובא כלל, ואיהי כד מטי לגבה כל מה
דכניסת עצר מעצר ומעכבת דלא נחית אלא כפום טלא טפין טפין זעיר זעיר. מ"ט, בגין דלא אשכחת

לתתא מהימנותא אלא כד"א (ישעיה כח) זעיר שם זעיר שם, זעיר הכא זעיר הכא. דאלמלא תשכח מהימנותא כמא דאשכח בה אריקת בכל סטרא וסטרא בלא עכובא כלל ואיהי חדאת, וכדין יהבין לה מתנן ונבזבזן סגיאין דא על דא ולא יהון מעכבין לה כלל. אבל תתאין אינון מעכבין לון ומעכבין לה וכדין איהי עצרת, עצור עצר יי' ודאי, כביכול יהיב תמצית ולא יתיר. ועכ"ד כאימא יהיב לבנין בטמירו דלא ידעין בה, הכי עבידת לון לבנהא ישראל.

ואוליפנא מגו בוצינא קדישא דבשעתא דאיהי סליקת למלקט ענוגין וכסופין ומומא אשתכח בהו בישראל לתתא כדין מטי לגבה טפה כחדל ומיד אתעדית ויתיבת עלה יומין במנין. וכדין ידעין לעילא דמומא בהו בישראל ואתער שמאלא מיד ומשיך חוטא לתתא. (בראשית כז) ותכהין עיניו מראות, מה דהוה מסתכל בעין שפירו בכללא דאברהם בלא דינא כלל כדין ותכהין עיניו מראות, מראות ודאי מלאסתכלא בכללא דרחמנו. כדין אתערו דסמאל בקל תקיף לאתערא על עלמא כד"א ויקרא את עשו בנו הגדול, גדול איהו לגבי משריין דסטרא אחרא, איהו גדול עלייהו ונהיג לכל ארבין דימא זערטידאן ברוחא בישא לאטבעא לון בעומקא דימא באינון מצולות ים דיליה.

וכד קב"ה ברחמנו כדין כל חטאין וכל חובין דישראל יהיב ליה ואיהו אטיל לון למצולות ים. כל משריין דיליה מצולות ים אקרון ואינון נטלי לון ומשטטן בהו לכל שאר עמין.

וכי חטאין דישראל וחובייהו זרקין ומתפלגין לעמא דלהון. אלא אינון מחכאן ומצפאן למתנן דלעילא ככלבא לקמי פתורא, וכד קב"ה נטיל כל חובייהו וזריק עלייהו כלהו חשבי דמתנן ונבזבזן דאיהו בעא למיהב לישראל דעבר מנייהו ויהב לון ומיד כלהו כחדא זרקין לון על שאר עמין.

ת"ח כנישתא דישראל איהי אמרת בקדמיתא שחורה אני ונאווה, אזעירת גרמה לקמי מלכא עלאה, וכדין שאילת מניה ואמרת (שיר א) הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים. תרין זמנין איכה איכה אמאי, אלא איהי במיזת על תרין חרבנין דתרין מקדשין דקראן כלא איכה. איכה תרעה בחרבן בית ראשון, איכה תרביץ בחרבן בית שני, ועל דא תרין זמנין איכה איכה.

תרעה, תרביץ, לאו דא כדא. ירעה, ירביץ מבעי ליה דהא על ישראל אמרת. אלא איהי אמרת על נפשה איכה תרעה כלתך לבנהא בגלותא דיהון בין שאר עמין. איכה תרביץ בצהרים, איך תסיף עלייהו טלין ומיין גו חמימו דצהרים.

שלמה אהיה כעוטיה, בשעתא דישראל קראן מגו דחיקן דלהון ושאר עמין [קצז ע"ב] מחרפין ומגדפין לון אימתי תפקון מגלותא, אלהכון היך לא עביד לכון נסין. ואינן משבחן גרמייהו ואמרין כה תרעה לן כיומין קדמאין, כה תרביץ במיין קדישין לצננא חמימו דרשפין ושללהובין דלכון. ואינן משבחן כל דא ואנא יתיב כעוטיה ולא יכילת למעבד לון נסין ולמיהב לון נוקמין.

איהו אתיב לגבה אם לא תדעי לך היפה בנשים. האי קרא הכי מבעי ליה אם לא תדעי היפה בנשים, לך אמאי. אלא אם לא תדעי לאתקפא גרמך ולא תקפא חילך לאגנא על בנך, צאי לך לאתקפא בעקבי הצאן, אלין תינוקות דבי רבן דאולפי תורה.

ורעי את גדיותיך, אלין עתיקי משדים דקא מסתלקי מעלמא ואתמשכן לבי מתיבתא עלאה דאיהי על משכנות הרועים, על דייקא, למשכנות הרועים לא כתיב אלא על משכנות הרועים, דא מתיבתא דמטטרו"ן דתמן כל תקיפין דעלמא ומנהיגי אורייתא בהאי עלמא באיסור והיתר בכל מה דאצטריכו בני עלמא דהא עקבי הצאן אינן תינוקות של בי רבן כדקאמרן.

אמר ר' אלעזר עקבי הצאן אינן תלמידי דבי רב דקא אתיין לבתר בעלמא ואשכחן אורייתא בארז מישר ואורחא פתיחא ועל דא אינן מחדשין מלין עתיקין בכל יומא ושכינתא שרייא עלייהו וציינתא למליהון כד"א (מלאכי ג) ויקשב יי' וישמע.

אמר ר' אבא הכי הוא ודאי וכלא חד מלה.

ד"א אם לא תדעי לך. לך למה, אלא דבכל אתר דישראל בגלותא איהי עמהון בגלותא, ועל דא כתיב לך וכתוב (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר, ודא הוא לך.

היפה בנשים. היפה, איהי אמרת דאיהי אוכמתא כד"א (שיר א) שחורה אני, ואיהו אמר לגבה היפה בנשים, שפירת. היפה בנשים, (שם ו) יפה את רעיתי.

ד"א היפה בנשים, טבתא בטיבו דעבידת טיבו לבנהא בטמירו בגניזו וקב"ה סגי טב עליה כל מה דעבידת לבנהא אע"ג דלא אתחזון לכך. מהכא דאתחזי לאבא לרחמא ולמהוי טב בעינני כל מה דאימא עבידת לבנהא בטמירו בגניזו אע"ג דלא מכשרן עובדוי.

אמר ר' אבא תוהנא על ההוא דכתיב (דברים כא) כי יהיה לאיש בן סורר ומורה וגו' ותפשו בו אביו ואמו וגו'. ותנינן דבההוא שעתא אמר קב"ה למשה כתוב.

אמר ליה משה מאריה דעלמא אית אבא דעביד כדין לבריה. ומשה מרחיק הוה חמי בחכמתא כל מה דעביד קב"ה לבני ישראל, אמר מאריה דעלמא שבוק מלה דא.

א"ל קב"ה משה חמינא מה דאת אמר, כתוב וקבל אגרא. את ידעת ואנא ידע יתיר, מה דאת חמי עלי ההוא עובדא, דרוש קרא ותשכח.

בההוא שעתא רמז ליה ליופיא"ל רבנא דאורייתא, אמר למשה אנא דרישנא להאי קרא. כתיב כי יהיה לאיש, דא קב"ה דכתיב (שמות טו) יי' איש מלחמה.

בן, דא ישראל דכתיב בני בכורי ישראל.

סורר ומורה, דכתיב (הושע ד) כי כפרה סוררה סרר ישראל.

איננו שומע בקול אביו ובקול אמו, דא קב"ה וכנסת ישראל.

ויסרו אותו, דכתיב (מלכים ב יז) וישלח יי' ביד כל נביא וכל חוזה וגו'.

ולא ישמע אליהם, דכתיב ולא ישמעו אל יי' וגו'.

ותפשו בו אביו ואמו, בדעתא חדא בהסכמה חדא.

והוציאו אותו אל זקני עירו ואל שער מקומו. אל זקני עירו, אל זקני עירם מבעי ליה, מאי אל

זקני עירו ואל שער מקומו. אלא אל זקני עירו דא קב"ה, ואל שער מקומו דא כנסת ישראל. זקני עירו

אלין יומין קדמאין יומין עתיקין סבין דכלא, שער מקומו דא מוסף שבת.

ועכ"ד אע"ג דכלא ידעין דינא לעילא איהו בגין דבי דינא דאמא קריבין אינון לישראל ואחדין

בהו וכל קריב לא דאין דינא לקריביה ופסול איהו לדינא. בקדמיתא מה כתיב, אל זקני עירו ואל שער

מקומו, כיון דחמא קב"ה דאינון קריבין מיד סליק דינא משער מקומו. מה כתיב, ואמרו אל זקני עירו
[קצח ע"א] לחוד, ואל שער מקומו לא כתיב אלא אל זקני עירו.

בנינו זה, ודאי ולא שאר עמין.

סורר ומורה אינו שומע בקולנו, מאי שנא דהא בקדמיתא לא כתיב זולל וסובא ובתך כתיב זולל
וסובא. אלא מאן גרים להו לישראל למהוי סורר ומורה לגבי אבוהון דבשמיא, בגין דאיהו זולל וסובא
כשאר עמין דכתיב (תהלים קו) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, וכתיב ויאכל העם וישתחוו, דעקרא
ויסודא אכילה ושתייה כד עבדין כשאר עמין, דא גרים לון למהוי בן סורר ומורה לגבי אבוהון דבשמיא.

ורגמוהו כל אנשי עירו באבנים, אליו כל שאר עמין דהוו מקלעין להו באבנין וסתרין שורין
ומנתצין מגדלין ולא מהני לון כלום. כיון דשמע משה כדן כתב פרשתא דא.

ועם כל דא היפה בנשים, טבא ויקירא בנשים דעלמא. צאי לך בעקבי הצאן, הא אוקמוה אליו
בתי כנסיות ובתי מדרשות.

ורעי את גדיותיך, אליו ינוקי דבי רב דלא טעמו טעם חובא מעלמא.

על משכנות הרועים אליו מלמדי תינוקות ורישי מתיבות.

ד"א על משכנות הרעים חסר ו', אינון בישין אליו מלכי האמורי דנטלו ישראל ארעא דלהון
לרעיא מקניהון ולבי מרעה יהב ישראל ארעא דא. כדן שמע בלק דארעא דהוה חשיבא כ"כ עבדו
ישראל קרבא בה וסתריו לה עד דשוו לה בי מרעה. כדן אשתדל בכל מה דאשתדל ושתף בהדיה לבלעם.

וירא בלק. רבי חזקיה פתח (ישעיה נו) כה אמר יי' שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי
לבא וצדקתי להגלות. כמה חביבין ישראל קמי קב"ה דאע"ג דאינון חאבו קמיה וחביין קמיה בכל זמנא
וזמנא איהו עביד לון זדונות כשגגות, דהכי הוה אמר רב המנונא טבא תלת בבי דינין תקינו רבנן בסדרי
מתניתא, חדא קדמיתא בארבע אבות נזיקין שור וכו', תניינא טלית דאשתכח, תליתא שותפין ורזא
דאבידה. מ"ט, אלא קב"ה בכל זמנא עביד לון לישראל זדונות כשגגות. ואינון דסדרו מתניתין דתלתא

בבי הכי סדרו ארח זקרא דכתיב (שמות כב) על כל דבר פשע, והאי פשע איהו זלא בזדון, ומאן איהו, על שור על חמור על שה, בבא קמא דהכי הוא באינון מלין. על שלמה, דא בבא מציעא. על כל אבדה, דא בבא תליתאה. וארח קרא נקטו, דכד מטא לבבא מציעא הוה אמר שירותא דקא נקטו בטלית דא אמאי. כיון זאשכת קרא אמר ודאי דא הלכה למשה מסיני וכיאות כל מלי דרבנן.

כה אמר יי', מ"ש בכל דוכתא דנביאי דכתיב כה אמר יי' ובמשה לא כתיב הכי. אלא משה דהות נביאותיה מגו אספקלריא דנהרא לעילא לא כתיב ביה כה, אבל שאר נביאי דהוו מנבאין מגו אספקלריא דלא נהרא נבאן מגו כה.

ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני אולי אוכל נכה בן וגו'. ועתה, רבי אלעזר אמר, ודאי שעתא קיימא לי למעבד מה דאנא בעי. חמא ולא חמא יאות. חמא כמה אלפין נפלין מישראל על ידוי לזמן זעיר, אמר ודאי שעתא קיימא, ועתה ולא בזמנא אחרא.

לכה. לך מבעי ליה, מאי לכה. אמר נזדרז גרמן לההוא דרחיף בגדפוי עלייהו דשמיה כ"ה. ועתה לכה, נגח קרבא לההוא כ"ה. ועתה לכה, כד"א (מלכים ב ג) ועתה לשלל מואב.

אמר עד השתא לא הוה בעלמא מאן דייכול להו בגין ההוא פטרונא דאית להו, השתא דשעתא קיימא לכה נעביד קרבא. ובגין כך כל עיטא דההוא רשע לכ"ה הוה דכתיב ואנכי אקרה כה, אעקר לההוא כה מאתריה. ותרווייהו בעיטא בישא הון כד"א (תהלים ב) על יי' ועל משיחו, ולא ידעו דהא לבתר האי כ"ה אעקר לון מעלמא.

כי עצום הוא ממני. וכי עד ההוא שעתא אן אגחו ביה קרבא ונצחו ליה, באן אתר אערעו בחרבא דלהון והוו גברין [קצח ע"ב] כגיברין לאחזאה גבורתא דלהון, מאי כי עצום הוא ממני. אלא ההוא רשע חכים הוה וחמי למרחיק, חמא לדוד מלכא דאתי מרות המואביה גיבר תקיף כאריא ונצח קרבין תקיפין למואב ושוי לון תחות רגלוי. אמר עצום הוא וירתא ההוא גבורתא חד מלכא דלהון מינן ויפיק לשיצאה למואב.

אולי אוכל נכה בו. האי קרא הכי הוה ליה למימר אולי אוכל אכה בו או אולי נוכל נכה בו. אלא ההוא רשע הוה חכים, אמר חמינא ידא חדא דחד אריא תקיפא פריש ידא, אי איכול עמך דנתחבר תרוונא ונגרע מההוא אריא ידא דא לא ייתי ההוא מלכא לעלמא ולא יתרך למואב מאתריה.

ארה לי, מאי ארה לי. א"ר אבא ההוא רשע בתרי לישני קאמר לבלעם, חד אמר ארה לי וחד קבה לי, מה בין האי להאי. א"ל ארה לי עשבין וחרשין דרישי דחויין ושוי לון בקדרה דחרשיא. כיון דחמא דחיליה יתיר בפימא תב ואמר ולכה נא קבה לי.

ואוף ההוא רשע דבלק לא שבק חרשוי אלא לקיט כל זיני עשבין חרשי דרישי דחויין ונטל קדרה דחרשין ונעיץ לה תחות ארעא אלף וחמש מאה אמין וגניז ליה לסוף יומין. כיון דאתא דוד כרה בתהומא אלף וחמש מאה אמין ואפיק מיא מן תהומא ונסך על מדבחא. בההוא שעתא אמר אנא אסחי ההוא קדרה (תהלים קח) מואב סיר רחצי, סיר רחצי ודאי.

על אדום אשליך נעלי. מאי אשליך נעלי, אלא דא אוף הכי למרחיק הוה דכתיב (בראשית כה) ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדום האדום הזה כי עיף אנכי. הלעיטני, הלעטה ממש, פתיחו דפימא וגרונא למבלע. אמר דוד לההוא בלען מלעט הלעטין אנא ארמי עליה נעלי למסתם גרוניה.

עלי פלשת אתרועע, אוף הכי דא למרחיק אסתכי דוד. סטרא בישא דסטרא אחרא איהו ופלשתים מתמן אינון. לסטרא אחרא מה אצטריך, תרועה לתברא חיליה ותוקפיה ובגין כך עלי פלשת אתרועע והכי אתחזי לון.

ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני. ר' חזקיה פתח (ישעיה יא) והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו. האי קרא כלא הוא חד, מאי חדושא אתא לאשמועינן דהא צדק היינו אמונה ואמונה היינו צדק, אזור מתניו היינו אזור חלציו, אזור חלציו היינו אזור מתניו, לא אשכחן קרא כהאי גוונא. אלא לאו צדק כאמונה ואע"ג דכלא חד וחד דרגא איהו, אבל בזמנא דקיימא בדינא קשיא ומקבלא מסטר שמאלא כדין אקרי צדק דינא ממש. והיינו (שם כו) כי כאשר משפטיך לארץ צדק למדו

כל יושבי תבל, זהא דרגא דמשפט רחמי איהו וכד אתקריב משפט בצדק כדין אתבסס כלא ויכלין בני עלמא למסבל דינא דצדק, ועל דא צדק איהו כאמונה.

אמונה, בשעתא דאתחבר בה אמת וחדוא וכל אנפין נהירין כדין אקרי אמונה ואית וותרנותא לכלא, וכל נשמתין סלקין מתחייבין בכמה חיובין דחייבין בישין וכיון דבפקדון סלקן אקדים לון ברחמי וחס עלייהו, וכדין אקרי אמונה ולית אמונה בלא אמת.

השתא אית לאסתכלא אזור מתניו ואזור חלציו, מהו תרין אזורין הכא. ומתנים וחלצים אע"ג דחד אינון תרין דרגין אינון חד לעילא וחד לתתא, לעילא בשירותא אקרי מתנים, לתתא בסופא אקרי חלצים כד"א (ישעיה לב) וחגורה על חלצים, בסופא על ריש ירכים. כד אתתא בצערא מנתקן אינון חלצים מריש ירכין ושויאת ידהא בכאבא עלייהו. ובגין כך לגבורה ולקרבא צדק אזור מתניו והכי אצטריך, לרחמנו ולטב אמונה אזור חלציו. בחד דרגא ידין עלמא, לתרין סטרין חד דרגא [קצט ע"א] דישראל וחד דרגא לשאר עמין.

ואי תימא צדק דינא תקיף איהו והא כתיב (ויקרא יט) בצדק תשפוט עמיתך, (דברים טז) צדק צדק תרדוף, וכמה אינון. ודאי הכי הוא דהא צדק לית ביה וותרנותא כלל. מאן דדאין לחבריה לא אצטריך למעבד ליה וותרנו מן דינא כלל אלא בצדק דלא ישגח לרחימו. מאזני צדק, בלא וותרנו להאי סטרא ולהאי סטרא למאן דמיהיב ולמאן דמקבל. ובגין כך חד דרגא אתפלג לתרין סטרין ונהורין קיימאן, חד לשאר עמין וחד לישראל. בשעתא דנפקו ישראל ממצרים אתאזרו בנהורין אליון, חד דקרבא וחד דשלמא וכלא הוה בצדק.

כד אתיעטו בלק אמר ואגרשנו מן הארץ. אמר ההוא דרגא דקא אתאזרו ביה מן הארץ ודאי. ודא הוא כי עצום הוא ממני ודאי, מאן ייכול לקיימא בישראל, דרגא דלהון תקיף הוא מדילי. ובגין כך ואגרשנו מן הארץ, ואי מהאי ארץ אגרשנו ואתריך יתיה איכול למעבד כל רעותי. חילא דלהון במאי איהו, בפימא ובעובדא, הא פימא דילך ועובדא דילי.

כי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. וכי מאן הוה ידע. הא אוקמוה דהא בקדמיתא כתיב (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו, דאגר ליה לבלעם וכו'. אבל כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע בחכמתא דיליה.

את אשר תברך מבורך, מאי אצטריך הכא ברכה דהא בגין קללה הוה אזיל, ואי ההוא מלה דהוה ידע מבלעם זעבד בקדמיתא קללה הוה מאי את אשר תברך מבורך. אלא מלה הכא ולא ידענא בה ולא זכינא בה עד דאתא רבי אלעזר ודרש (תהלים לד) אברכה את יי' בכל עת תמיד תהלתו בפי, וכתוב (שם טז) אברך את יי' אשר יעצני. מאן אצטריך ברכתא מן תתאי, את דהא אתאחד בהו כשלהובא בפתילה. ודוד דהוה ידע דא אמר אברכה את. אמר ההוא רשע ההוא דרגא דלהון אחיד בהו בגין ברכאן דלהון דקא מברכין ליה בכל יומא, חילא אית בך לברכא לההוא דרגא ותעקר ליה מנייהו, כי ידעתי את אשר תברך מבורך, ובדא ניכול בהו, תברך לההוא דרגא ותילוט לפתילה. ועל דא אמר ואנכי אקרה כה, אעקר ליה מנייהו דלא יתאחד בהו.

מיד וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים, לא יימא ההוא רשע דלאו עמיה אינון חרשין דאצטריך ויתעכב עלייהו.

פתח ואמר (ירמיה מז) אתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני כי אעשה כלה וגו'. האי קרא אתמר ואתערנא ביה אבל עד כען אית לאתערא יתיר. אתה, האי איהו רזא דארון הברית דדא איהו דרגא דאזלא בגלותא בהדי בנהא עמא קדישא. משה בשעתא דתבע רחמין עלייהו דישראל מה כתיב, (במדבר יא) ואם ככה את עושה לי ואוקמוה, אבל הכי אמר משה, דרגא חד דיהבת לי אקרי אתה בגין דלית ליה פרישו ממך, ה' דילה אתאחד בהו בישראל. אי את שצי לון מעלמא האי ה' דשמא דא דאתאחד בהו אתעבר מניה, אי הכי את, דה' עקרא דשמא דא אתעקר. ועל דא אמר יהושע לבתר (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול, דהא ודאי שמא דא עקרא ויסודא דכלא, אתה הוא יי'. ומשה אע"ג דקב"ה לא א"ל הכי ידע דהא בהא תלייא וחובא גרים.

אתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל, כלא חד.

כי אתך אני, הא אוקימנא כי אתי אתה לא כתיב אלא כי אתך אני.

כי אעשה כלה בכל הגוים, בכל הגוים אעשה כלה.

רב המנונא קדמאה אמר דחיקו ועאקו דישראל כמה טב וכמה תועלתא גרים לון, רפיון דשאר עמין כמה בישינ גרים לון. דחיקו ועאקו דישראל גרים לון דטב ליהוי ותועלתא ומאי ניהו, [קצט ע"ב] כלה כלא דחיק. רפיון דשאר עמין גרים לון רפיון וביש ומאי ניהו, כלה והכי אתחזי לון דהא כל רפיון בלא דחיקו דהוה לון בהאי עלמא גרים לון רפיון לבתר בלא דחיקו, כלה, (ישעיה כח) כי כלה ונחרצה שמעתי, כי אעשה כלה, כלא ברפיון. לישראל דהוה לון דחיקו ועאקו, (שם סא) כלה תעדה כליה. מאן כליה, אלין ישראל דאינון כלים דהאי כלה. ישראל דהוה לון דחיקו ועאקו, (עמוס ט) אקים את סכת דוד הנופלת, סכת שלום. לשאר עמין דהוה לון רפיון, צוקה, צרה וצוקה, כלה ברפיון כמה דהוה לון. ועל דא כי אעשה כלה בכל הגוים וגו' ואותך לא אעשה כלה, דהא דחיק הוית ודחיק תהוית כלה.

ויסרתיך למשפט, האי קרא הכי מבעי ליה ויסרתיך במשפט דהא אימתי ייסורי, בשעתא דדינא והכא לאו הכי אלא ויסרתיך למשפט. אבל כתיב (ישעיה ג) יי' במשפט יבא עם זקני עמו, וההוא יומא אקדים קב"ה אסוותא לישראל עד לא ייעלון לדינא בגין דייכלון לקיימא, ומהו, בכל שעתא ובכל זמנא יהיב לון יסורין זעיר זעיר בגין דכד ייעלון לדינא לא ישלוט עלייהו דינא.

ונקה לא אנקך מהו. אלא כד ישראל בלחודייהו ולא עאלין בדינא עם שאר עמין קב"ה עביד לון לפנים משורת הדין והוא מכפר עלייהו, ובזמנא דעאלין לדינא בשאר עמין מה עביד, ידע קב"ה דהא סמא"ל אפוטרופוס דלהון ייתי לאדכרא חוביהון דישראל וכניס כלהו לגביה ליומא דינא, איהו אקדים לון אסוותא ועל כל חובה וחובה לקי בהו ביסורין זעיר זעיר. כד אתאן לדינא אתי סמא"ל בכמה פתקין עלייהו. קב"ה אפיק פתקין דיסורין דסבלו ישראל על כל חובא וחובא ונמוחו כל חובין ולא עבד לון וותרנותא כלל, כדון תשש כחיה וחיליה ולא יכיל לון.

ודוד מלכא אמר (תהלים יא) כי הנה הרשעים ידרכון קשת כוננו חצם על יתר לירות במו אופל לישרי לב. ואע"ג דהאי קרא אוקמוה על שבנא וסיעתו ויואח ממנן דחזקיהו ואתמר, אבל האי קרא על סמא"ל וסיעתיה אתמר דכל עובדוי ועיטוי על ישראל נינהו.

בלק ובלעם ההוא ארח ממש נקטו והא אתמר דחבורא בישא עבדו. אמרו עמל"ק ע"ם ל"ק, עמא דלקא לון כחויא דמחי בזנבא דיליה. הא אנן יתיר, בל"ק ב"א ל"ק, אתא מאן דלקי לון כרעותיה, בלע"ם ב"ל ע"ם, לית עמא ולית רעיא, שמא דילן גרים לשיצאה לון מעלמא. וקב"ה חשיב בגוונא אחרא שמיהון, בבלק ב"ל, בבלעם ב"ל, הא בלב"ל. מה אתוון אשתארו, עמ"ק, בלבל עמקא דמחשבה דלהון דלא ישלטון בעלמא.

אמר ר' שמעון יאות אמרת אבל בלק תפח רוחיה בגיהנם ובלעם ישתחקון תמן גרמוי ורוחיה, והכי הוא עיטא בישא נטלו על פטרונא, על האי כה דחשיבו לאעקרא וחשיבו לסטרא בישא לסלקא בפימא ובעובדא. אמר ההוא רשע קדמאי אשתדלו ולא יכילו, דור הפלגה אשתדלו ולא יכילו, עבדו עובדא ופימא חסר מנייהו דלישנהון אתבלבל ולא יכילו, אבל אנת הא פימך שנו ולישנך מתתקן בתרין סטרין אליו, את אשר תברך מבורך ואשר תאור יואר, ההוא סטרא דאת בעי לסלקא בפימך ולישנך אסתליק וסטרא קמך וכלא בך תלייא [ר ע"א] דהא עובדא אתתקן, אבל במלה תלייא כלא, ההוא סטרא דתברך מבורך וההוא סטרא דתאור יואר.

והוא לא ידע דקב"ה (איוב יב) מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח, וכלא ברשותא קיימא. מסיר שפה לנאמנים, אלו דור הפלגה דבלבל לישניהון דלא ישלטון במלה כלל דכתיב (בראשית יא) אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. וטעם זקנים יקח, אלין בלעם ובלק דתרווייהו הו בעיטא חדא דכתיב ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח.

חמי ההוא רשע דכל עובדוי לביש ברום לבא. תרווייהו הו סלקי קרבנא דכתיב ויעל בלק ובלעם, וכל מדבחין בלק הוה מסדר, ואיהו רשע הוה משבח גרמיה את שבעת המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח, ואלו לבלק לא שתף בהדיה. אמר קב"ה רשע כלא ידענא אלא שוב אל בלק ואת לית צריך למללא וכה תדבר, כה תדבר ואת לית צריך למללא הה"ד וטעם זקנים יקח.

ד"א וטעם זקנים יקח, דכתיב וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם. טעמא דאינון זקנים נטל מנייהו ולא יכילו למשלט בחרשייהו כלל.

וידברו אליו דברי בלק, מלין באתגליא ולא בלחישו. פגים אודנא הוה ופגים עינא ופגים רגלא, מתלת דוכתין הוה פגים, אתקן הוה לסטרא אחרא והכי אצטריך להוה סטרא.

ויאמר אליהם לינו פה הלילה, אינון כתיב וידברו אליו, ואיהו כתיב ויאמר אליהם.

לינו פה הלילה, בגין דבההוא זמנא דסטרא אחרא הוי לחרשיא בשעתא דמשתכחי סטרין בישין ומתפשטן בעלמא.

כאשר ידבר יי' אלי, שבוחי קא משבח גרמיה בשמא דיי'.

וישבו שרי מואב, ושרי מדין אתפרשו מנייהו ולא בעו למיתב תמן וסבי מואב אשתארו דכתיב וישבו שרי מואב בלחודייהו. יאות עבדן מדין דאתפרשו מכל וכל ואלמלא לא הוו מחאן בסופא, וקרא אוכח חובא דלהון דכתיב (במדבר כה) כי צוררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדין אחותם וגו'. בתרין אלין חאבו והוה חובא דלהון דמתו בזנבא לבתר. ובגין כך אלין אשתארו בהדיה ואלין אזלו בלחודייהו.

ד"א וישבו שרי מואב עם בלעם, כמה יאות הוה לון לבני מדין אי רעותא דלהון הכי אבל ישיבה דיתיבו אינון דמואב גרמא לון טב בגין דאשתארו תמן ומאן דאזלו אינון דמדין גרמא לון ביש. מ"ט, אלין חששו ליקרא דמלה דקב"ה ואלין לא חששו לה כלום ואזלו לארחייהו. בשעתא דאמר ההוא רשע והשיבותי אתכם דבר כאשר ידבר יי' אלי, מיד אזדעזעו אינון דמואב למלה דא ויתיבו תמן ואינון דמדין לא חששו לדא כלום ואזלו לון, ועל דא וישבו שרי מואב עם בלעם.

בההוא ליליא ההוא רשע לחש לחשין ועבד בלטיין ואמשיך עליה רוחא מלעילא, מיד ויבא אלהים אל בלעם, אלהים סתם.

ויאמר מי האנשים האלה עמך, דרגא הוה דקא אצטריך למשאל ואע"ג דחברייא אתערו בדא בגוונא אחרא דקב"ה נסיונא עבד ליה במלוי. ג' הוה, חד חזקיה וחד יחזקאל וחד בלעם. תרין לא קיימו כדקא יאות וחד קאים, ומנו, יחזקאל דכתיב (יחזקאל לז) התחיינה העצמות האלה, ואיהו תב ואמר יי' אלהים אתה ידעת. חזקיהו אמר (ישעיה לט) מארץ רחוקה באו אלי מבבל. בלעם, בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי, ואוקמוה.

חד כותי שאיל לר' אלעזר, א"ל חילא תקיף חמינא ביה בבלעם יתיר ממשא דאילו במשחא כתיב (ויקרא א) ויקרא אל משה, ובבלעם [נר ע"ב] כתיב ויבא אלהים אל בלעם.

אמר ליה למלכא דהוה יתיב בהיכליה על כורטייה, חד סגיר קרא לתרעא. אמר מאן הוא דבטש לתרעא. אמרו סגיר פלן. אמר לא ליעול הכא ולא ליטנף היכלא. ידענא דאי בשליחא אימא ליה לא חייש ויזיל ניסאב ברי ויקרב ביה, אבל אנא איזיל ואגזים ביה דירחיק ארחה ממותבא דברי ולא יסאב ליה. אקדים מלכא נאגזים ליה ואתא לגביה ואמר ליה סגיר מנע רגלך מארחא דברי שארי תמן, ואי לאו אומינא דחתיכין יעבדון גופך בני שפחתי.

רחימא דמלכא קרי לדשא. אמר מלכא מאן. אמרו רחימך פלניא. אמר רחימא חביבא דנפשי לא יקרי ליה קלא אחרא אלא אנא. צווח מלכא ואמר פלניא פלניא עול חביבא דנפשי רחימא דילי אתקינן היכלין למללא עמיה.

כך בלעם איהו סגיר רחיקא מבני נשא קרא לתרעא דמלכא. שמע מלכא, אמר סגיר מסאבא לא ליעול ולא ליטנף היכלא דילי. אנא אצטריך לאגזמא ליה דלא יקרב לגבי תרעא דברי ולא יסאיב ליה. אמר ליה סגיר לא תלך עמהם לא תאור את העם כי ברוך הוא, לא תקרב לגבי ברי הן לטב הן לביש, מסאב אנת בכלא. אבל במשחא כתיב ויקרא אל משה, קלא דמלכא ולא שליחא אחרא.

ד"א מאהל מועד, מהיכלא קדישא מהיכלא מתקנא מהיכלא יקירא דעלאין ותתאין תאיבין לגביה ולא יכלין למקרב לגביה.

ויאמר בלעם אל האלהים בלק בן צפור. והוא אמר מלך מואב מלכא חשיבא שלח אלי. מלך מואב, חמו גאותא דההוא רשע דאפי' ליה לבלק לא חשיב כלום משמע דכתיב מלך מואב ולא אמר מלך למואב מכלל גברא דלא אתחזי למלכא והא אתעביד מלכא למואב. קדמאה מה כתיב ביה, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון, מלכא בר מלכא, חשיבא בר חשיבא, אבל דא מלך למואב כתיב, קרא אסהיד מלך למואב. והא אתערנא דאתכוון איהו לגאותא לבא רב, כל מלכין דעלמא שלחין לגבאי שלוחיהון וחשיבנא לגבייהו.

רבי פנחס הוה אזיל למחמי ברתיה אימיה דר' אלעזר דהוה בבי מרעא והוה עמיה חברייא והוה רכיב בחמריה. עד דהוה בארחא פגע בתרין ערבאי, אמר לון בחקל דא אתער קלא מיומין דעלמא. אמרו ליה מיומין דעלמא לא אנן ידעין, מיומין דילן אנן ידעין דהא יומא חדא הוה אינון לסטין מקפחין ארחין עברין בהווא חקלא ופגענו באינון יודאי ואתו לקפחא לון ואשתמע מרחיק בהאי חקל קל דחמרא דא דנהק תרי זמני ואתא שלהובא דאשא בהווא קלא ואוקיד לון ואשתזיבו אינון יודאי. אמר לון ערבאי ערבאי במלה דא דקאמרתון לי תשתזבון יומא דא מלסטין אחרנין דקא מחכן לכו בארחא.

בכה ר' פנחס, אמר מאריה דעלמא רחשא דניסא עבדת בגיני ואשתזיבו אינון יודאי ולא ידענא. פתח ואמר (תהלים קלו) לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. כמה טיבו עביד קב"ה עם בני נשא ולא ידע אלא איהו בלחודוי. ב"נ קם בצפרא ושוי רגליה על רישא דחויא דאתי לקטלא ליה ובר נש שוי רגליה על רישיה וקטיל ליה, ולא ידע ביה בר קב"ה בלחודוי, הוי לעושה נפלאות גדולות לבדו. ב"נ אזיל בארחא ולסטים מחכאן ליה למקטליה, אתי אחרא דאתיהיב כופרא תחותיה ואיהו אשתזיב, ולא ידע טיבו דעבד ליה קב"ה ונסא דארחיש ליה בר איהו בלחודוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו, לבדו עביד וידע ואחרא לא ידע.

אמר לחברייא חברייא [רא ע"א] מה דשאלנא להני ערבאי דמשתדלי תדיר בחקלי אי קלא דחברייא דאינון משתדלי באורייתא שמעו דהא ר' שמעון ור' אלעזר בריה ושאר חברייא אזלין לקמן ולא ידעין מנן ושאלנא להני ערבאי עלייהו דידענא דקלא דר' שמעון ארגיז חקלין וטורין, ואינון גלו לי מה דלא ידענא.

עד דהוה אזלי אינון ערבאי אהדרו לגביה אמרו ליה סבא אנת שאילת לן מן יומין דעלמא ולא שאילת על יומא דא דחמינן תוואה על תוואה, חמינן חמשה בני נשא יתבין וחד סבא בהדייהו וחמינן עופי מתכנפי וקא פרשין גדפין על רישייהו, אלין אזלין ואלין תבין וטולא לא אתעבר מעל רישייהו והווא סבא ארים קליה עלייהו ואינון שמעין.

אמר על דא שאילנא. ערבאי ערבאי תהכון וארחא דא תהא מתקנא קמייכו בכל מה דתבעון,

תרין מלין אמרתון דחדינא בהו. אזלו.

אמרו ליה חברייה ההוא אתר דר' שמעון שארי ביה היך אנן ידעין.

אמר לון שבוקו למארי פסיען דבעירי דאיהו ידריך פסיעוי לתמן. לא הוי טעין חמריה וחמריה סאטי מארחא תרין מלין ואזיל לתמן. שארי נהיק תלת זמנין. נחת ר' פנחס, אמר לחברייה נתקן לקבלא סבר אפי יומין דהשתא יפקון לגבן אנפי רברבי ואנפי זוטרי.

שמע ר' שמעון נהיקו דחמרא, אמר לחברייה ניקום דהא קלא דחמריה דסבא חסידא אתער לגבן. קם ר' שמעון וקמו חברייה.

פתח ר' שמעון ואמר (תהלים צח) מזמור שירו ליי' שיר חדש כי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו. מזמור, זקיף טעמא לעילא. שירה יתמא קרינן להאי, אלא רשים טעמא רבא דהא אתי מתעטרא ההוא מזמור בעטרא עלאה לעילא על רישיה ואתי זקיף.

מאן אמר שירה דא, אינון פרות באינון גועין דהוו געאן, שירו ליי' שיר חדש. למאן הוו אמרי שירו, לכמה רתיכין לכמה ממנן לכמה דרגין דהוו אתאן תמן ונפקו לקבלא ליה לארונא סתם, ולהון הוו אמרי שירו ליי' שיר חדש דכר. מ"ט הכא שיר, ומשה אמר שירה נוקבא, אלא התם במשה ארונא חדא, זאת, נפקא מן גלותא היא ואוכלוסהא ולא יתיר ובגין כך את השירה הזאת נוקבא, אבל הכא ארונא ומה דהוו בגוייה גניז ובגין ההוא דהוו גניז בגוייה אתמר שיר חדש דכר.

כי נפלאות עשה, במה דעבד בפלשתים ומה דעבד בטעותהון.

הושיעה לן, למאן, לעצמו. מאן עצמו, ההוא מזמור עצמו דרוחא עלאה קדישא גניז ביה.

ימינו, ההוא דירית סבא. דא ימינו אתקיף בההוא מזמור ולא שביק ליה בידא דאחרא.

הכא אית לגלאה מלה חדא, כל זמן דההוא ימין הוה מרחיש ניסא הוה אתקיף בהאי מזמור ושוי ליה לקמיה לאתקפא ביה. לאבא דאתקיף ימיניה בחדוי דבריה לקמיה ואמר מאן הוא דיקרב לגבי ברי. כיון דסרח לגבי אבוי שוי ידיה אבוי על כתפיה לאחורא ושדייה בידא דשנאוי.

כביכול בקדמיתא כתיב (שמות טו) ימינך יי' נאדרי בכח. בכח, ההוא דאשתמודעא. בערביא קורין לחדוי דבר נש כח. ההוא ימינא נאדרי ואתקיף בכח, מאן הוא דיקרב לגבי ברי. לבתר מה כתיב, (איכה ב) השיב אחור ימינו, שוי ימיניה על כתפיה ודחי ליה בידא דשנאוי. בקדמיתא ימיניה לקמא בחדוי, ולבתר לאחורא על כתפוי לדחייא ליה. והכא הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, תרין זרועין.
אי אינון פרות דלא אתרגילו בנסין אלא ההיא שעתא בגועא דלהון אמרו שיך דא, נהיקו דחמריה דסבא חסידא דרגיל בנסין עאכ"ו דאמר שירה.

חברייא אי תימרון דחמרא לאן הוה ארחיה בכך מיומא דאברי עלמא, פוקו וחמו אתון דבלעם חייבא נצחת לרבונה בכלא, חמריה דרבי [רא ע"ב] פנחס עאכ"ו. ותו אתון דבלעם כד מלילת מלאכא עלאה הוה עלה מלעילא.

השתא אית לגלאה, חברייא שמעו. פי האתון דאברי ע"ש בין השמשות, סלקא בדעתיכו דפימא הוה פתיחא מההוא זמנא, או תנאי דאתני קב"ה מההוא זמנא. לאו הכי, רזא הכא דאתמסר לחכימין דלא משגיחין לטפשו דליבא. פי האתון, דרגא דאתני ההוא עלאה דסטר נוקבי ואיהו הוה דשריא על ההוא אתון ומליל עלה. וכד ברא קב"ה להאי דרגא דאקרי פי האתון סתם ליה בגו נוקבא דתהומא רבא ואסתים עליה עד ההוא זמנא. כד מטא ההוא זמנא פתח ההוא נוקבא ונפק ושרא עלה ומלילת.
כגוונא דא (במדבר טז) ותפתח הארץ את פיה, את לאסגאה דומ"ה דאיהו פי הארץ. את פי האתון, לאסגאה קמריא"ל דאקרי פי האתון. פי הבאר כגוונא דא. מאן פי הבאר, ההוא דרגא דהוה ממנא עליה לתתא ואיהו תחות פי יי'. מאן איהו, יהדריא"ל שמיה.

תלת פימין אלין אתבריאו ע"ש בין השמשות. בשעה שקדש יומא סלקא פה דמנא על כל שאר פימין, ומאן איהו, ההוא דאתקדש ואסתלק בכלא, ההוא דאקרי פי יי'. ע"ש בין השמשות אברון שאר פימין, אתקדש יומא, סלקא פימא דשליט על כלא פי יי'.

אדהכי חמו לר' פנחס דהוה אתי, מטו לגביה. אתא ר' פנחס ונשקיה לר' שמעון. אמר נשקנא פי יי' דאתבסם בבוסמין דגנתא דיליה. חדו כחדא ויתבו.

כיון דיתבו פרחו כל אינון עופין דהוו עבדי טולא ואתבדרו. אהדר רישיה ר' שמעון ורמא לון קלא ואמר עופי שמיא לית אתון משגיחן ביקרא דמאריכון דקאים הכא. קיימו ולא נטלו מדוכתייהו ולא קריבו לגבייהו.

א"ר פנחס אימא לון דיהכון לארחייהו דהא לא יהבי לון רשו לאהדרא.

אמר ר' שמעון ידענא דקב"ה בעי למרחש לן ניסא. עופין עופין זילו לארחיכו ואמרו להווא דמנא עלייכו דהא בקדמיתא הוה ברשותיה והשתא לאו ברשותיה קיימא, אבל סליקנא ליה ליומא דטנרא כד סליק עיבא בין שיני תקיפין ולא מתחברין. אתבדרו אינון עופי ואזלו.

אדהכי הא תלת אילנין מתפשטן בענפין לתלת סטרין עלייהו ומעיינא דמיא נבעין קמיייהו. חדו כלהו חברייא וחדו ר' פנחס ור' שמעון.

אמר ר' פנחס טורח סגי הוה לאינון עופי בקדמיתא וטורח בעלי חיים לא בעינן דהא (תהלים קמה) ורחמיו על כל מעשיו כתיב.

אמר ר' שמעון אנא לא אטרחנא לון, אבל אי קב"ה חס עלן לית אנן יכלין לדחייא מתנן דיליה. יתבו תחות ההוא אילנא ושתו מן מייא ואתהנו תמן.

פתח ר' פנחס ואמר (שיר ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי לית מעיין אלא ההוא מן גנים והא כמה מעיינין טבין ויקירין אית בעלמא. אלא לית כל הנאות שוין. אית מעיין דנפיק במדברא באתר יבישא, הנאה אית למאן דיתיב ושתי, אבל מעיין דגנים כמה איהו טב ויקירא, ההוא מעיין עביד טיבו לעשבין ואיבין, מאן דקריב עליה אתהני בכלא, אתהני במיא אתהני בעשבין אתהני באיבין, ההוא מעיין מתעטרא בכלא, כמה וורדין כמה עשבין דריחא סחרניה, כמה יאות ההוא מעיין משאר מעיינין, באר מים חיים.

הכי אוקימנא כלא בכנסת ישראל קאמר, איהי מעיין גנים. מאן גנים, חמש גנים אית ליה לקב"ה דקא משתעשעא בהו ומעיינא חדא עלווייהו דקא אשקי לון ורוי לון טמיר וגניז וכלהו עבדין פירין ואיבין. גנתא חדא אית לתתא מנייהו וההוא גנתא נטיר סחרא מכל סטרין דעלמא. תחות האי גנתא אית גנים אחרנין עבדין איבין לזנייהו, והאי גנתא אתהפך והוי מעיין דאשקי לון.

באר מים חיים, כד אצטריך הוי מעיין וכד אצטריך הוי באר. מה בין האי להאי, לא דאמי כד
אתמשכון [רב ע"א] מיא מאלייהו לכד שאבין מיא לאשקאה.

ונוזלים מן לבנון. מאי נוזלים, אלין נוזלים אהדרו למעיין כד נבעין מיין ונוזלים טפין לעילא
אלין בתר אלין, מיין מתיקן דנפשא אזלא אבתרייהו. כך אינון חמש מקורין דנפקי מן לבנון לעילא
אתעבידו נוזלים להאי מעיין. כך קב"ה רחיש לן ניסא באתר דא, קרינא על מעיינא דא קרא דא.

תו פתח ואמר (דברים כ) כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה
לנדוח עליו גרזן כי ממנו תאכל ואותו לא תכרות כי האדם עץ השדה לבוא מפניך במצור. כי תצור על
עיר, כמה טבין אינון ארחין ושבילין דאורייתא דהא בכל מלה ומלה אית כמה עיטין כמה טבין לבני
נשא כמה מרגלאן דקא מנהרן לכל סטר, ולית לך מלה באורייתא דלית בה כמה בוצינין מנהרן לכל
סטר. האי קרא איהו כפום פשטיה ואית ביה כפום מדרשיה ואית ביה חכמתא עלאה לאזהרא למאן
דאצטריך.

זכאה חולקיה מאן דאשתדל באורייתא תדיר. מאן דאשתדל בה מה כתיב, (תהלים א) כי אם
בתורת יי' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה, והיה כעץ. אמאי דא סמיך לדא. אלא מאן דאשתדל
באורייתא יומם ולילה לא ליהוי כאעא יבישא אלא כמאן, כעץ שתול על פלגי מים. מה אילן אית ביה
שרשין ואית ביה קליפין ואית ביה מוחא ואית ביה ענפין ואית ביה טרפין ואית ביה פרחין ואית ביה
איבא, שבעת זינין אלין סלקן לעשר, עשר לע', אוף מלין דאורייתא אית בהו פשטיה דקרא, דרשא, רמז
דקא רמיז חכמתא, גימטריאות, רזין טמירין, רזין סתימין אלין על אלין, פסול וכשר, טמא וטהור, איסור
והיתר. מכאן ולהלאה מתפשטין ענפין לכל סטר. והיה כעץ ודאי, ואי לאו לאו איהו חכם בחכמתא.

ת"ח כמה חביבין אינון דמשתדלי באורייתא קמי קב"ה דאפי' בזמנא דדינא קא תליא בעלמא
ואתייהב רשו למחבלא לחבלא קב"ה פקיד ליה עלווייהו על אינון דקא משתדלי באורייתא והכי א"ל
קב"ה, כי תצור אל עיר, בגין דחוביהו סגיאין דחטאן לקמאי ואתחייבו בדינא.

ימים רבים. מאי רבים, תלתא יומין דא בתר דא דאשתמודעא דבר במתא. מנא לן דימים רבים תלתא יומין אינון, דכתיב (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים אינון, אלא תלתא יומין דא בתר דא אקרי ימים רבים. אוף הכא כי תצור אל עיר ימים רבים, תלתא יומין דא בתר דא דאשתמודעא דבר במתא.

תא ואפקיד לך על בני ביתי. לא תשחית את עצה, דא ת"ח דאיהו במתא דא איהו אילנא דחיי אילנא דיהיב איבין.

את עצה, ההוא דאיהו עיטא דמתא ויהיב עיטא למתא לאשתזבא מן דינא ואוליף לון ארחא דיהכון בה. ועל דא לא תשחית את עצה לנדוח עליו גרזן, לנדחא עליה דינא ולא לאושטא עליה חרבא מלהטא חרבא משננא, ההיא דקטלא לשאר אינשא דעלמא.

כי ממנו תאכל, וכי ההוא מחבלא אכיל מניה. לא, אלא כי ממנו תאכל, האי טנרא תקיפא, האי דכל רוחין תקיפין וקדישין נפקי מנה, דלית הנאה ותיאובתא לרוח קודשא בהאי עלמא אלא אורייתא דההוא זכאה, כביכול איהו מפרנס לה ויהיב לה מזונא בהאי עלמא יתיר מכל קרבנין דעלמא.

בקרובן מה כתיב, (שיר ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ומיומא דאתחרב בי מקדשא ובטלו קרבנין לית ליה לקב"ה אלא אינון מלין דאורייתא ואורייתא דאתחדשת בפומיה, בגין כך כי ממנו תאכל ולית לה מזונא בהאי עלמא אלא ממנו ומאינון דכוותיה, וכיון דממנו תאכל ואיהו זן לה אותו לא תכרות, הוי זהיב ביה דלא תקרב ביה.

כי האדם [רב ע"ב] עץ השדה, דא אקרי אדם דאשתמודע עילא ותתא.

עץ השדה, אילנא רברבא ותקיף דההוא (בראשית כז) שדה אשר ברכו יי' סמיך עליה, אילן דאשתמודע לההוא שדה תדיר.

לבא מפניך במצור, מלה דא אהדר לרישא דקרא דכתיב לא תשחית את עצה, ההוא דיהיב לון עיטא ואתקין למתא לבא מפניך במצור, איהו יהיב לון עיטא לאתקנא ולאהדרא בתיובתא ואתקין לון מאני זיינין בוקינס ושופרין.

לבא מפניך. מאי לבא מפניך, לבא לקמאי ולאעלא מפניך, מקמי דחילו דילך.

במצור, באתר דעלאין ותתאין לא יכלין לאעלא תמן. ומאן איהו, דרגא דבעלי תשובה עאלין תמן. ומאן איהו, תשובה, דא איהו מצור אתר תקיף וטנרא תקיפא.

וכיון דעיטא דא נטלין אנא מכפר לחובייהו ואתקבלן ברעוא לקמאי. וכל דא פקיד קב"ה על אינון דמשתדלי באורייתא. בגין כך זכאין אינון דקא משתדלי באורייתא, אינון דמשתדלי באורייתא אינון אילנין רברבין בהאי עלמא.

חמו מה עבד קב"ה דנטע אילין אילנין, זכאה ארחא דא, ולא די אילנא חדא אלא תלתא אילנין רברבין פריסן ענפין לכל סטר עביד לן קב"ה. יהא רעוא קמי שמיא דלא יתעדון לעלמא אילנין אלין ודא מעיינא מאתר דא.

ועד יומא קיימין תמן וההוא מעיינא דמיא וקראן לון בני נשא נציבו דר' פנחס בן יאיר.

פתח ר' שמעון ואמר (בראשית לג) וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. ת"ח ההוא רשע דעשו יהיב עינוי לעיינא על נשין ובגיניה אתקין תיקוני יעקב, שוי שפחות בקדמיתא ובניהון לבתר דחשיבו יתיר, לאה אבתרייהו ובנהא לבתר, לבתר רחל ובנה יוסף והוא עבר לפניהם.

כד סגידו כלהון מה כתיב, (שם) ותגשנה השפחות הנה וילדיהן ותשתחווין, ולבתר כתיב ותגש גם לאה וילדיה וישתחוו ואחר נגש יוסף ורחל, והא יוסף לבתרייתא הוה ורחל לקמא. אלא ברא טבא ברא רחימא צדיקא דעלמא יוסף כיון דחמא עיניה דההוא רשע מסתכל בנשים דחיל על אמיה, נפק מאבתרה ופריש דרועוי וגופיה וכסי עלה בגין דלא יתן ההוא רשע עינוי באמיה. כמה אתסגי, שית אמין לכל סטר וחפא עלה ולא יכיל עיניה דההוא רשע לשלטאה עלה.

כגוונא דא וישא בלעם את עינוי, עינו כתיב, ההוא עינא בישא. תרין עיינין הוה זקיף אלא

בשעתא דבעי לאסתכלא סתים עינא חדא ופקח ההוא פגימא ההוא עינא בישא.

וירא את ישראל שוכן לשבטיו. מהו שוכן לשבטיו, אלא שבטא דיוסף הוה תמן ושבטא דבנימן. שבטא דיוסף לא שלטא בהו עינא בישא דכתיב (שם מט) בן פורת יוסף. מאי בן פורת, דאתסגי לכסאה

על אמיה. בן פורת עלי עין, דלא שלטא ביה עינא בישא. שבטא דבנימין זכתיב (דברים לג) ובין כתפיו שכן, וכתוב (שם) ישכון לבטח. מאי לבטח, דלא דחיל מעינא בישא ולא דחיל מפגעין בישין.

אמר ההוא רשע אנא אעבר שורא דא דלא אתקיים, אנא אסתכל כדקא יאות. רחל הות תמן, חמאת דעינא דההוא רשע משננא לאבאשא. מה עבדת, נפקת ופרישת גדפאה עלייהו וחפאת על ברהא הה"ד וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שוכן לשבטין, כיון דחמא רוח קודשא דעיניה משננא מיד ותהי עליו רוח אלהים, על מאן, על ישראל דפריש גדפוי וחפא עלייהו, ומיד תב ההוא רשע לאחורא. בקדמיתא ברא חפא על אימא, והשתא אימא חפאת על ברא. אמר קב"ה בההוא שעתא דחפא איהו על רחל אמיה דלא ישלוט עינא דההוא רשע עלה חייך בשעתא דייתי עינא בישא אחרא לאסתכלא על בנך ועל בני אמך תחפי עלייהו. את חפי על אמך, אמך תחפי עלך.

וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים. האי קרא ברזא דחכמתא אתמר. ביומא דכפורי דבני עלמא קיימי בדינא קמי קב"ה לכפרא על חובייהו וההוא מקטרגא קיימא עלייהו דחשיב לאובדא לון על חובייהו שלחי ליה ההוא דורונא וכדין כתיב (בראשית לג) כי אמר אכפרה פניו במנחה ההולכת לפני. לבתר דמקבל דורונא זקיף עיניו ההוא מקטרגא וחמי לון לישראל מתענן כלהו בתעניתא יחפי רגלין, חמי נשין חמי ינוקין כלהו בתעניתא כלהו [רג ע"א] נקיין בנקיו, ויאמר מי אלה לך, שמא קדישא לך.

מי אלה לך, שאיל על ינוקי. ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. וכי אמאי אצטרין לאתבא ליה כלום, אלא כיון דמקבל ההוא שוחד אתהפך להו סניגור. זקיף עיניו וחמי לישראל כגוונא דא, חשיב דבגין דחילו דיליה אינון קיימין כך. שאיל על ינוקי ואמר מי אלה לך. מהו מי אלה לך, אלא אמר תינוח אתון דחבתון קמי מלכא, אבל אלין ינוקי אמאי קיימי הכי, מי אלה לך.

ויאמר הילדים, רוח קדשא אמר ועל דא זקיף טעמא ויאמר בארח סתים.

הילדים אשר חנן אלהים את עבדך, וכי רוח הקדש אמר את עבדך. אלא רוח קודשא אמר אלין אינון ינוקי דלא חאבו ולא טעימו טעמא דחטאה ומסר לון קב"ה בידא דההוא ממנא דילך וקטיל לון בלא חובא כד"א (קהלת ד) ומיד עושקיהם כח, ודא הוא את עבדך.

כיון דשמע מאינון ינוקי מיד סליק לגבי קב"ה ואמר מארי דעלמא כל ארחך בקשוט בדינא ואי דינא שריא על ישראל בגין חוביהון איהו, ינוקין דלהון דלא חאבו לקמך אמאי מסרת לון לקטלא לון בלא חובא. וקב"ה נטיל מלוי בכך וחס עלייהו וההוא שעתא לא הוי אסכרא בתינוקות.

וההוא מקטרגא נטיל קנאה מההוא ממנא דתחות ידיה, אמר וכי לי יהיב קב"ה אינון דמתלבשן בחטאין וחובין ולההוא ממנא דילי מסר ינוקין בלא חובא ולא טעמן טעמא דחובא. מיד אזיל לאפקא לון מתחות ידיה ולא ישלוט בהו. ועל דא אקדים ליה וא"ל הילדים אשר חנו אלהים לההוא עבדך בלא חובא ובלא חטאה. ובגין דלא יהא שבחא לממנא דיליה יתיר מניה בעא לאפקא להו מן ידוי.

כד סלקין צלותין דישראל ביומא דא קמי מלכא קדישא מה כתיב, (בראשית לג) והוא עבר לפניכם, הא רוח קודשא עבר לקמייהו, כד"א (מיכה ב) ויעבור מלכם לפניכם, והוא ודאי עבר לפניכם. וישתחו ארצה שבע פעמים, אזעיר גרמיה לגבי עילא. שבע פעמים, שבע זמנין לגבי שבע דרגין עלאין דעליה ואקטין גרמיה לאכללא לון עמיה כל חד וחד.

עד גשתו עד אחיו, לההוא דרגא דרחמי דהא בן ובת אינון. בן, (שמות ד) בני בכורי ישראל. בת, כנסת ישראל רוח קודשא, עביד אזעירו דגרמיה עד גשתו עד אחיו.

כיון דמטא לגביה תבע מיניה ואודע ליה צערא דבנייהו לתתא ותרווייהו עאלין להיכלא טמירא גניזא דיום הכפורים אימא דלהון ותבעין על ישראל לכפרא לון, כדין כתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, אכפר עליכם לא כתיב אלא יכפר עליכם.

והשתא הילדים, אליו חכימין דהכא קב"ה יהב לון רזין דאורייתא לאתעטרא בהו ולאשתכללא בהו. עינא בישא לא שלטא עלייהו בגין עינא טבא רוח קודשא דר' פנחס דשריא עלייהו.

אתא ר' פנחס ונשקיה, אמר אלמלא לא אתינא ארחא דא אלא למשמע מלין אלין די לי. זכאה ארחא דא דאתינא לגבך. וקב"ה הכא דאסתכס עמנא, ולא די אילנא חד אלא תלת, אבל מעיינא דא דיוקנא עלאה הוא לגבי ההוא מעיינא טמיר וגניז, תלת אילנין אלין תלת ארזין אינון דאקרון ארזי לבנון ואינון דיוקנא דתלת אילנין רברבין וזא דאבהן. זכאה חולקנא.

בההוא שעתא ארכינו אילנין, חד על רישיה דר' שמעון וחד על רישיה דרבי פנחס וחד על רישיה דרבי אלעזר, אתפשטו ענפין לכל סטר על רישיהון דחברייא. בכה רבי פנחס ואמר זכאה חולקי וזכאין עיני דחמאן כך, ולאן על דידך ועל דידי חדינא בלחודייהו אלא על רבי אלעזר ברנא קא חדינא דחשיב איהו לקמי מלכא קדישא כחד מינן. קם ונשקיה.

אמר רבי שמעון אלעזר קום בקיומך ואימא לקמי מארך מלין דיליה.

קם רבי אלעזר. [רג ע"ב] פתח ואמר (מיכה ו) עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור מן השטים עד הגלגל למען דעת וגו'. עמי, כמה קב"ה אבא רחמן על בנוי, אע"ג דחאבו גביה כל מלוי כאבא לגבי בריה. חטי בריה לגבי אבוי אלקי ליה, כ"כ דאלקי ליה לא תב מארחה, נזיף ביה במלין ולא קביל. אמר אבוי לא בעינא למעבד לברי כמה דעבדנא עד יומא דא, אלו אלקיה יהא חשיש ברישיה, הא כאיבא דיליה גבאי. אהי נזיף ביה, הא דיוקניה משתניא. מה אעביד, אלא איזיל ואתחנן לגביה ואימא ליה מלין רכיכין בגין דלא יתעצב.

בך בכל זינין אזיל קב"ה בישראל, שארי עמהון לאלקאה ולא קבילו, נזיף בהו ולא קבילו. אמר קב"ה חמינא בברי דבגין מלקיותא דלקינא לון אינן חששו ברישיהון. ווי דהא מגו כאיבא דלהון חשישנא אנא דכתיב (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר. נזיפנא בהו אשתנא דיוקנא דלהון דכתיב (איכא ד) חשך משחור תארם לא נכרו בחצות, ווי כד אסתכלית בהו ולא אשתמודעו, השתא אהי מתחננא לגביה גו תחנונים. עמי מה עשיתי לך ומה הלאיתך, ברי יחידאה דילי חביבא זנפשי מה עשיתי לך, שליטית לך על כל בני היכלא דילי, שליטית לך על כל מלכין דעלמא, ואי עבדית לך עובדין אחרנין ענה בי, אנת הוי סהיד בי.

עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור. זכר נא, הוי דכיר בבעו במטו מינך. מה יעץ, השתא אית לאסתכלא מה הוה עיטא דבלק על עמא קדישא, ואורייתא לא חשיבת ליה לבלק כלום כמא דהוה דכתיב (דברים כו) ארמי אובד אבי וגו'.

...ציורא ודיוקנא דאבוי אתרשים ביה ממש ומההוא זמנא דהוה במעהא דאמיה מסטרא דילה אתמתח ואושיט פסיעה יתיר לבר. דא דיוקנא וציורא דאבוי ממש. כיון דהוה במעהא דאמיה אשורנו, אושיט פסיעה לבר, נ' כגוונא דא, ודא הוא ומגבעות אשורנו.

במתיבתא עלאה גבעת חסר בלא ו', נמאה דכלא ההיא עלאה דכלא. במתיבתא דרקינא ומגבעות באת ו' ואשלים לתרין סטרין, חד דהא האי גבעת לא אתפרשת מן ברה לעלמין ולא שבקת ליה, ועל דא אתכליל ו' בהדה לעלם. וחד דהא גבעה דלתתא ברה דאתכליל בה אצטרין לזמנא דאתי כד ייתי מלכא משיחא לנטלא ליה גבעת עלאה ולאעלא ליה גו גדפהא בגין לאתקפא ליה ולאוקמא בחיין עלאין, ומנה יפוק בההוא יומא משיחא דדוד.

ורזא דא (תהלים ב) אספרה אל חק יי' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך, זמין אנא לומר לההוא אתר דאקרי חק ולבשרא...

אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך. ההוא יומא ממש יפיק ליה מתחות גדפהא בכמה חיין בכמה עטרין בכמה ברכאן כדקא יאות. וההוא חק לא אשתאך בלחודוי, אתכליל ביה משיחא אחרא בריה דיוסף ותמן יתתקף ולא באתר אחרא, ובגין דאיהו גבעה תתאה דלית ליה חיין ימות משיח דא ויתקטיל ויהא מית זימנא עד דתלקוט חיין דא גבעה ויקום.

ובגין כך במתיבתא דרקינא ומגבעות שלים באות ו' על תרין סטרין אליו כתיב, אבל במתיבתא עלאה חסר בלא ו' לאחזאה מלה דלית בה קושיא וספק.

הן עם לבדד ישכון, ביחודא בלא ערבוביא אחרא.

כל יחודא שלים הכא איהו, יי' אלהינו יי' אחד, דהא רזא דיליה מראש צורים איהו ואתייחד בגזע ושבילא. יי', דא רישא עלאה אוריא דסלקא. אלהינו, דא גזע דאתמר (ישעיה יא) גזע ישי. יי', דא שבילא דלתתא. ועל רזא דא אתייחד ביה יחודא כדקא יאות, ובגין דאתמתח ביה שבילא אצטרין...

...רזא דאתגזר בתרי מתיבתי. זכאה חולקך רבי דזכית למלין עלאין דמאריך אתרעי בך.

כמה שיעורא דמתיחן דשבילא דא בשיעורא עלאה דרישא [רד ע"א] וגזעא ושבילא ואתלבשן במתיחו דא. ועל דא מתיחו דאחד שיעורא דשית סטרין וכלא אתיחד בהאי את, ובג"כ לבדד ישכון כדקא יאות.

ובגוים לא יתחשב, ישראל אית לון כתב ולשון ובכל את יכלין לאסתכלא בדיוקנא וציורא כדקא יאות, אבל בגוים לא יתחשב רזא דנא בגין דלית לון כתב ולשון ולית לון לאסתכלא ולמנדע

כלום דהא (ירמיה י) הבל המה מעשה תעתועים, ולא יתחשב רזא דנא במחשבה ובאסתכלותא דלהון
הואיל ולא אית לון כתב. זכאין אינון ישראל.

מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל. מי, האי נקודה עלאה רישא וגזעא ושבילא בטמירו
איהו ולא קיימא לשאלא לבר, אבל משעתא דשאר י לאתבנאה ולמעבד היכלא ברעותיה אקרי מ"י.
שאר י לאתבנאה דיוקנא דיליה ממש, אפיק נוקבא דיליה בדיוקנא דאמיה.

מאן מי, דא רישא וגזעא ושבילא י, ואתפשט לאתבנאה בפשיטו דחד היכלא, לתרין סטרין
באני. ואע"ג דאפיק לישראל דאיהו ו' אוף הכי אפיק לנוקבא דיליה כחדא ואזמנה לגביה.

מנה, כד"א (דניאל א) וימן להם המלך, (אסתר ט) ומשלוח מנות, יהב ליה נבזבזא רב ויקירא
ואפיק ליה כחדא מניה. בהווא פשיטו דאתפשט אפיק תרווייהו כחדא כגוונא דא, י' פשיט להכא
ולהכא, אפיק ברא וברתא ברגעא חדא, ועל דא שמים וארץ ברגעא אתבריאו כחדא בשעתא חדא.

ומספר את רובע ישראל. רובע ישראל, רזא דא אתמסר בגינך, זכאה חולקך י. רובע ישראל,
רביעית מן מדידו דישראל איהו ברית. אמאי אקרי רובע, אלא שיעורא דגופא ארבע בריתות הוי
בשיעורא דיליה, וברית רובע איהו בשיעורא דמדידו דגופא. כלא אפיק מי. [רו ע"ב]

וירא בלק בן צפור וגו'. רבי יוסי פתח (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עינ, דא בלעם דברין
להו לישראל. ואל תתאו למטעמותיו, דא בלק דקב"ה לא אתרעי באינון עלוון דאתקין קמיה.

ת"ח בשעתא דחמא בלק דהא סיחון ועוג וכו'. חמא, מה חמא דאיהו אמר וירא. אלא חמא
בחכמתא דיליה דאיהו וחמשה עלאי דמדין ועמיה נפלין בידא דישראל, חמא ולא ידע, ועל דא אקדים
לבלעם דחיליה בפומיה כגוונא דישראל דחיליהון בפומיהון.

ואפילו בלעם תאיב הוה יתיר מבלק, וההוא ידיעא דהוה ידע בלילה הוא בגין דאינון כתרין
תתאי וחמרי לא שכיחי אלא במשמרה ראשונה דליליא, ועל דא הוה ליה אתנא דהאי גיסא לאתחברא
[רו ע"א] חמרי בהדא ברישא דליליא.

ואי תימא הא כתיב ויבא אלהים אל בלעם לילה. הכי הוא ודאי ואוקימנא ההוא ממנא דממנא עלייהו והוא הוה אתי לקבליה, כגוונא דא (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי וגו', וכלא חד מלה. בגין דא איהו אמר לרברבי בלק לינו פה הלילה וגו'.

כיון דהוה אתי ההוא ממנא בלעם הוה יתיב לגבי אתניה ועביד עובדיה ואמר מלי, וכדין אתנא אודעא ליה ואיהו אחזי עובדא למשרי עלוי ההוא רוחא. ומאי אחזא, הוא הוה ידע דחמרי שטאן ושראן בקדמיתא דליליא, כדין אחזי עובדא וקאים לאתניה באתר מתתקן ועביד עובדוי וסדר מלוי, וכדין הוה אתי מאן דאתי ואודע ליה על ידא דההוא אתון.

כיון דליליא חד א"ל לא תלך עמהם מ"ט תב תניינות להאי. אלא אינון ברשותא קיימי דלעילא, והא תנינו בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. בקדמיתא כתיב לא תלך עמהם, כיון דחמא קב"ה דרעותיה הוה למיהך א"ל קום לך אתם ואך את הדבר אשר אדבר וגו'.

מה עבד בלעם, כל ההוא ליליא הוה מהרהר ואמר ומה אן הוא יקרא דיילי אי בקטורא אחרא אתקטורנא. אשגח כל ההוא ליליא בחרשוי ולא אשכח סטרא דיהא הוא ברשותיה אלא מסטרא דאתניה. והיינו דא"ר יצחק אמר ר' יהודה באלין כתרין תתאין אית ימינא ואית שמאלא, מסטרא דימינא חמרי כמה דאוקימנא ומסטרא דשמאלא אתני.

ותנא עשרה אינון לימינא ועשרה לשמאלא, והיינו דא"ר יוסי יוסף כד פריש מאבוי ידע בחכמתא עילאה ברזא דכתרין קדישין עלאין, כיון דהוה במצרים אוליף בההוא חכמתא דלהון באינון כתרין תתאין, היך אחידן אינון דימינא ואינון דשמאלא, עשרה דימינא ועשרה דשמאלא חמרי ואתני. ובגין כך רמז לאבוי ממה דאוליף תמן דכתיב (שם מה) ולאבוי שלח כזאת עשרה חמורים נושאים מטוב מצרים ועשר אתונות וגו'.

א"ר יוסי אינון דימינא כלילין כלהו בחד דאקרי חמו"ר והאי הוא ההוא חמור דכתיב (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמו"ר. והאי הוא חמור דזמין מלכא משיחא למשלט עליה כמא דאוקימנא. ואינון דשמאלא כלילין כלהו בחד דאקרי אתון דהא מסטרהא נפיק עירה קטרוגא דדרדקי כמא דאוקימנא, והיינו דכתיב (זכריה ט) עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונת חסרא, עשרה דכלילין בחד.

ודא הוא דאמר ר' שמעון מאי דכתיב (בראשית מט) אסרי לגפן עירה ולשורקה בני אתוננ. אסרי לגפן, זמין קב"ה לקשרא בגיניהון דישאל דאקרון גפן, עירה דאיהו קטרוגא דילהון. ובגין דאקרון שורק דכתיב (ירמיה ב) ואנכי נטעתוך שורק, בני אתנו, ההוא דנפיק מסטרא דהאי אתון. והני עשרה מימינא ועשרה משמאלא דאתכלילן בהני תרי כלהו אינון משתכחין בקס"ס, ואית עשרה אחרנין דימינא ועשרה דשמאלא דמשתכחי בנח"ש, ועל דא כתיב כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. מ"ט, בגין יי' אלהיו עמו. ומסטרא דנח"ש נפיק שו"ר, ודא הוא שור וחמור.

ועל דא בלעם כיון דידע דאתקטר ברשותא אחרא דאמר ליה אך את הדבר אשר אדבר אליך וגו', אבאיש ליה. אמר ומה אן הוא יקרא דילי. מיד אסתכל בחרשווי ולא אשכח דיהא ברשותיה אלא האי אתון. מיד וישכס בלעם בבקר ויחבוש את אתונו, למעבד בה רעותיה ורעותיה דבלק, ועל דא ויחר אף אלהים כי הולך הוא, הוא דייקא דאפיק גרמיה מרשותיה ממה דאמר ליה ואפס את הדבר וגו'.

ת"ח דהכי הוא דהא בקדמיתא יהב ליה רשותא ואמר קום לך אתם, השתא דהוה אזיל אמאי ויחר אף אלהים. אלא בגין דהולך הוא, הוא ברשותיה דיליה לנפקא מההוא דאמר ליה ואפס את הדבר.

אמר ליה קב"ה [רז ע"ב] רשע את מתקין ומורז זיינך לנפקא מרשותי, חייך אנת ואתנך ברשותי תהוון. מיד ויתיב מלאך יי' בדרך לשטן לו.

מאי ויתיב. א"ר אבא נפק וקאים באומנא אחרא מאומנותא דיליה, דהאי מלאכא דרחמי הוה. והיינו דאמר ר' שמעון חייביא מהפכי רחמי לדינא. לשטן לו, דהא לא אומנותא דיליה הוא.

אמר רבי אלעזר לא שני מלאכא ולא נפק מאומנותא דיליה, אלא בגין דהוה האי מלאכא מסטרא דרחמי וקאים לקבליה סתיר חכמתא דיליה וקלקל רעותיה הה"ד לשטן לו, לו הוה שטן ואשתכח שטן אבל לאחרא לא הוה שטן.

תאנא אמר ר' שמעון כמה חכים הוה בלעם בחרשווי על כל בני עלמא דהא בשעתא דאשגח לאשכחא עיטא לנפקא מרשותיה דקב"ה מההוא מלה דכתיב ואך את הדבר וגו', אסתכל בחרשווי ולא אשכח בר ההוא אתון. מה כתיב, ויחבוש את אתונו, אטעין לה בכל חרשין ובל קסמין דהוה ידע ואעיל

בה ואכליל לה מכלהו בגין למילט לישראל. מיד ויחר אף אלהים כי הולך הוא, הוא דייקא כמה דאתמר. מה עבד קב"ה, אקדים למלאכא דרחמי לקיימא לקבליה ויסתיר חרשוי וקסמוי.

ת"ח דעד השתא לא כתיב יי' ולא אתחזי בקסמוי וחרשוי והא אוקימנא, והשתא כיון דאתקין אתניה נרזא בתקוני חרשוי בסטרא דדינא למילט לישראל אקדים קב"ה למלאכא דרחמי לקבליה ובשמא דרחמי בגין לסתור חכמתא דיליה ולאסטאה לאתניה מההוא ארחא כמא דכתיב ותט האתון מן הדרך, מן הדרך דייקא. ועל דא לא כתיב ויטיצב מלאך האלהים, ויעמוד מלאך האלהים, אלא מלאך יי' דרחמי. אמר קב"ה רשע את אטענת לאתנך בחרשך בכמה סטרי דדיני לקבלי בני, אנא אעבר טעונך ויהבך מארחא דא. מיד אקדים למלאכא דרחמי לשטן לו, לו דייקא כמא דאתמר.

ותרא האתון את מלאך יי' נצב בדרך וגו'. רבי יצחק אמר וכי אמאי חמאת היא ובלעם דהוה חכים כל כך לא חמא.

אמר רבי יוסי ח"ו דההוא רשע אסתכל בחיזו קדישא.

אמר ליה אי הכי הא כתיב נופל וגלוי עינים.

אמר ליה לא שמענא בהא מידי ולא אימא.

א"ל אנא שמענא דכד הוה אצטריך לאסתכלא הוה נפיל וחמא והשתא לא אצטריך לאסתכלא.

אמר ליה אי הכי בדרגא עלאה יתיר הוה על כל נביאי מהימנותא דאיהו גלוי עינים חמי ואסתכל ביקרא דקב"ה, והא אמר ר' שמעון בלעם בחרשוי הוה ידע באינן כתרין תתאין דלתתא כמא דכתיב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם, קוסם קראיה קרא דטנופא דטנופי, היך יסתכל ביקרא דמאריה. ועוד זהא אמר רבי שמעון בחיזו חד דחזא לפום שעתא דכתיב ויגל אלהים את עיני בלעם, אתעקימו עיניו, ואת אמרת דהוה חמי בגלויא דעייניו ואסתכל ביקרא דקב"ה.

אמר אהדרנא לקבלך, דידי ודידך בעי צחותא. ודאי רזי אורייתא עלאין ולא יכלין בני עלמא

למיקם עלייהו, בגין כך אסיר לאקדמא במלה דאורייתא עד דישמע מלה וידע ליה על בורייה.

אתו לקמיה דר' שמעון, אמרו מלה קמיה.

פתח ואמר (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו וגו'. האי קרא ממנן דעלמא אמרוה, בשעתא דסליק ברעותיה דקב"ה למברי אנוש קרא לכתות כתות דמלאכי עלאי ואותיב לון קמיה, אמר לון בעינא למברי אדם.

אמרו קמיה (שם מט) אדם ביקר בל ילין וגו'. אושיט קב"ה אצבעא דיליה ואוקיד לון.

אותיב כתות אחרנין קמיה, אמר לון בעינא למברי אדם. אמרו קמיה [רח ע"א] מה אנוש כי תזכרנו, מה טיבו דב"נ דא.

אמר לון ב"נ דיהא בצלמא דידן דיהא חכמתא דיליה עלאה מחכמתכון.

כיון דברא אדם וחטא ונפק בדימוס קמיה אתו עז"א ועז"אל, אמרו קמיה פתחון פה אית לן גבך, הרי ב"נ דעבדת חטי קמך.

אמר לון אלמלא תהוון שכיחין גבייהו וכו'. מה עבד קב"ה, אפיל לון מדרגא קדישא דלהון מן שמיא.

אמר ר' שמעון השתא אהדרנא לתיובתייכו דבלעם אמר נופל וגלוי עינים. אי נימא דלא הוה הכי ושבוחי קא משבח גרמיה היך יכתוב קב"ה מלה כדיבא באורייתא. ואי מלה דקשוט היא היך ישתבח ההוא רשע בדרגא עלאה על כל נביאי מהימנותא. ועוד דהא לא שריא קדושא דלעילא אלא באתריה דאתחזי ליה.

השתא אהדרנא למלה קדמאה, בתר דאפיל לון קב"ה מאתר קדישא דלהון מן שמיא וטעו בעלמא ואטעו עלמא. הכא אית לאסתכלא והא כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו', והא אלין מלאכין הנו. אלא ת"ח כל אינון מלאכין דלעילא לא קיימין ולא יכלין למיקם בר בנהורא עלאה דנהיר לון וקיים לון, ואי פסיק מנייהו ההוא נהורא לא יכלין למיקם, כל שכן אלין דאפיל לון קב"ה ופסק מנייהו ההוא נהורא דלעילא דאשתני זיווייהו וכד נחתו ושליט בהו אוירא דעלמא אשתנו בדרגא אחרא.

ת"ח מנא דהוה נחית להו לישראל במדברא ההוא מנא הוה מטלא דלעילא דהוה נחית מעתיקא סתימא דכל סתימין, וכד הוה נחית הוה נהוריה נהיר בכלהו עלמין ומניה אתון חקל דתפוחין ומלאכי עלאי, וכד הוה נחית לתתא ושליט ביה אוירא דעלמא אגליד ואשתני זיויה ולא הוה זיויה אלא כמא דכתיב (במדבר יא) והמן כזרע גז ולא יתיר. כל שכן אלין כיון דנחתו ושליט בהו אוירא אשתנו מההוא דרגא קדמאה דהו.

מה עבד קב"ה, חמא דאטעיין עלמא, קשר לון בשלשלאי דפרזלא בטורי דחשוכא. באן אתר יתבי, בעמיקא דטורי אותיב ליה לעז"א ורמי חשוכא באנפוי בגין דהוא שעתא דקשר לון קב"ה אתתקף וארגיז כלפי מעלה וקב"ה אפיל ליה בעומקא עד קדליה וזריק חשוכא באנפוי. עזא"ל דלא אתתקף אותביה גביה ונהיר ליה חשוכא.

ובני עלמא דידיעין אתרייהו אזלין לגבייהו ואולפין לון לבני נשא חרשין ונחשין וקסמין, ואינון טורי חשוכא אקרונ הררי קדם. מ"ט, בגין דחשוכא אקדים לנהורא ובגין כך טורי חשוכא הררי קדם אקרונ. ולבן ובלעם מנייהו אולפין חרשין והיינו דאמר בלעם מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם.

ת"ח בלעם הוה קא משבח גרמיה מהאי אתר ואמר נאם שומע אמרי אל וגו', בגין דעז"א ועזא"ל אמרי לאינון בני עלמא מאינון מלין עלאין דהוו ידעי בקדמיתא לעילא ומשתעי מעלמא קדישא דהו ביה הה"ד שומע אמרי אל, שומע קול אל לא כתיב אלא אמרי אל, אינון אמירן דאמרי מניה. מאן דאתי מפרקא ושאלין ליה מאן אתי אתי אמר מלמשמע מלין דמלכא קדישא. כך נאם שומע אמרי אל.

ויודע דעת עליון, דהוה ידע שעתא דתליא דינא בעלמא ומכוין שעתא בחרשו.

אשר מחזה שדי יחזה. מאן מחזה שדי, אלין אינון נופל וגלוי עינים ואלין אינון עז"א ועזאל. נופל דא עז"א דאעמיק ליה קב"ה בעומקא דחשוכא ויתיב בעומקא עד קדליה כדקאמרן וחשוכא אזדריק באנפוי ועל דא אקרי נופל, נפל זמנא חדא נופל לבתך בעומקא דחשוכא. עזא"ל הוה גלוי עינים דהא לא אזדריק חשוכא עליה דלא אתתקף ולא ארגיז כהאי לעילא [רח ע"ב] ובלעם קרי לון מחזה שדי דאינון נופל וגלוי עינים.

ובהוא זמנא לא אשתאר בעלמא דאשתכת גבייהו בר איהו, ובכל יומא הוה איסתים באינון

טורי עמהון הה"ד ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם, מהררי קדם ודאי ולא מארץ בני קדם.

אמר ר' שמעון כמה זמנין אמינא מלה דא ולא מסתכלי חברייא דהא קב"ה לא שריא אלא באתר

קדישא באתר דאתחזי לשריא עלוי. וכי קב"ה אכרין ואמר (דברים יח) לא ימצא בך מעביר בנו ובתן

באש קוטס קסמים וגו', והוא אתי לאתערבא בהדייהו. אלא זכאה חולקיהון דישראל דקב"ה קדיש לון

לשריא בינייהו והיינו דכתיב (שם כג) כי יי' אלהיך מתהלך בקרב מחניך, ובגין דהוא מתהלך בקרב

מחניך כתיב והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך, וכתיב והייתם קדושים כי קדוש

אני יי', וכתיב (ויקרא יח) אל תטמאו בכל אלה כי בכל אלה נטמאו הגוים, וכתיב (שם כ) ואקוץ בם,

דלא יכילנא לקרבא גבייהו ושרו לי לבר. זכאה חולקהון וזכאה חולקהון דנביאי מהימני קדישי דאינון

קדישין ואית לון חולקא לאשתמשא בקדושא דלעילא.

ותרא האתון את מלאך יי' נצב בדרך, בהוא ארחא דהוה משתקע בגווה.

וחדבו שלופה בידו. וכי אי הוא נפיק לקביל האי אתון מאי בעי חרבא, ואי הוא נפיק לקבליה

דבלעם אמאי חמת אתנא ואיהו לא חמא. אלא לכלא אזדמן, ההוא מלאכא אזדמן לקבליה דאתון

לאפקא לה מההוא ארחא דאתטען בה, ובמה ברחמי. ואזדמן לקבליה דבלעם לאענשא ליה על דאיהו

הוה בעא למיהך ברשותיה ולא ברשו אחרא.

א"ר יוסי השתא אית לשאלא, אי מלוי הוו אתיין מסטרא דכתרין תתאין ולאן מאתר אחרא

אמאי כתיב ואך את הדבר אשר אדבר אליך אותו תעשה.

א"ר יצחק בגיניהון דישראל אתהדר מלאכא למללא עמיה. ואי תימא דקב"ה מליל עמיה והוא

אמר אך את הדבר וגו', ח"ו דהא ההוא מלאכא אמר ליה ואפס את הדבר אשר אדבר אליך. ואי תימא

ויאמר אלהים אל בלעם קום לך אתם ואך את הדבר, הכי אוליפנא דהאי אלהים דהכא כלהו מלאכא

הוה וההוא איהו אתר דאתי מסטרא דדינא קשיא דביה אחידן חילא ותוקפא דאינון כתרין תתאין דהוה

משתמש בהו בלעם. ובגין כך ויבא אלהים אל בלעם, ויאמר אלהים אל בלעם, דלזמנין אקרון מלאכי בשמא עלאה.

ותט האתון מן הדרך, סטאת מההוא ארחא דהות טעינא מסטרא דדינא קשיא לקבליהון דישראל. ובמה חמא בלעם דהיא סטאת מההוא ארחא, אלא הכי אמר ר' שמעון ואפי' בארחא בעא לאבאשא להו לישראל בחילא דאתניה, וכיון דלא סליק בידוי מה כתיב, ויך בלעם את האתון במקל, אטען לה ואלביש לה בזרוזי דינא קשיא תקיפא הה"ד במקל דייקא דאיהו דינא קשיא תקיפא, במקלו לא כתיב אלא במקל.

פוק חמי כמה תקיפא חכמתא דההוא רשע ותיאובתא דיליה לאבאשא לישראל דאיהו אשגח לנפקא מרשותיה דלעילא בגין תיאובתא לאתייקרא ולאבאשא להו לישראל.

ויעמוד מלאך יי' במשעול הכרמים גדר מזה וגדר מזה. מה כתיב לעילא, בקדמיתא כתיב ותט האתון מן הדרך ותלך בשדה, ותלך בארע מישר מסטרא דשדה, אתער ואתרקינת ממה דהוה בה. ויך בלעם את האתון להטותה הדרך, לאסטאה לה מההוא ארחא דשדה.

אמר רבי יוסי בין מלאכא ובין בלעם הוה אתנא בעקני. לבתר כד חמא בלעם זלא הוה יכיל כדיון ויך את האתון במקל כמא דאתמר.

ויעמוד מלאך יי' במשעול הכרמים. ר' אבא אמר כמה אית לן לאסתכלא במלי אורייתא. הני קראי רמיזי [רט ע"א] בחכמתא עלאה. וכי למגנא נפק האי מלאכא לאתחזיא לחד אתנא או למיקם בין כרמיא לקבלא זמנא הכא וזמנא הכא. אלא כלא רזא עלאה הוא וכלא בעי קב"ה בגין לאגנא עלייהו דישראל ולא ישלטון בהו זינין בישינ בגין דאינון חולקיה דקב"ה.

ויעמוד מלאך יי' במשעול הכרמים. תאנא מסטרא דאמא כד איהי מתעטרא נפקין בעטרהא אלף וחמש מאה סטרי גליפן בתכשיטהא וכד בעיא לאזדווגא במלאכא מתעטרא בחד עטרא דארבע גוונין. אינון גוונין מתלהטן בארבע סטרי עלמא, כל גוונא וגוונא מתלהטא תלת זמנין בההוא סטרא דאינון תריסר תחומי גליפין ועאלין ואתכלילו בתריסר אחרנין.

ברישא דעטרא אית ארבע שורין לארבע סטריין, ואינון מגדלות כד"א (שיר ה) מגדלות מרקחים. מהו מרקחים, כמא דכתיב (שם ג) מכל אבקת רוכל. ועל כל מגדלא ומגדלא תלת פתחין קביען באבנין טבן מכל סטרא וסטרא. האי עטרא טהירא בדלוגין דאופיר בגין יקרא דמלכא כמא דכתיב (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז ואדם מכתם אופיר.

תחות עטרא תליין ב' זגי דדהבא בסחרנהא, זגא דדהבא מסטרא דא וזגא דדהבא מסטרא דא וחד רומנא בגוון. ההוא רומנא אית בה אלף זגין וכל זגא מנייהו מתלהטא בסומקא בחוורא. ההוא רומנא אתפלג בפלוגין ארבע וקיימא פתיחא לאתחזאה זגהא. תלת מאה ועשרין וחמש זגין לסטרא דא וכן לכל סטרא וסטרא עד דמתלהטן ארבע סטרי עלמא מחיזו דכל פלכיא ופלכיא ואינון אקרון פלח הרמון כמא דכתיב (שיר ד) כפלח הרמון רקתך.

ארבע גלגלין בפלכיא, ארבע זווין נטלין בגלגולא לההוא עטרא, וכד נטלין לה זקפן לעילא עד דמטו לגלגולא דפלכא עלאה דנהים יממא ולילי. מתחברן כל אינון פלכין ונטלין לעטרא וזקפן לה, וקלא דאינון גלגלין אשתמע בכלהו רקיעין. לקל נעיומא מתרעשין כל חילי שמיא וכלהו שאלין דא לדא עד דכלהו אמרי (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי' ממקומו.

כד מדדוגי מלכא במטרוניתא סלקא עטרא דא ואתישבת ברישא דמטרוניתא, כדין נחית חד עטרא עלאה קביעא דכל אבן טבא וחיזור ושושן בסחרנהא, בשית גלגלין אתיא לשית סטריין דעלמא, שית גדפין דנשרי נטלין לה בפלכוי, חמשין פתחין סחרנהא דגליף בה אימא עלאה קביעין באבן טבא חוור וסומק וירוק ואוכס תכלא וארגוונא, שית מאה ותלת עשר זווין לכל סטרא וסטרא.

אלף ושית מאה מגדלין לכל סטרא, וכל מגדלא ומגדלא טורין קביען פרחין לעילא אשתאבין בפתורא דאימא עלאה במשח רבות דילה. כדין אימא בלחישו נגיד מתמן מתנן עלאין ושדר וקבע לון בההוא עטרא, לבתר אינגיז נחלי דמשח רבות קודשא על רישא דמלכא ומרישיה נחית ההוא משחא טבא עלאה על דיקניה יקירא ומתמן נגיד על אינון לבושי מלכא הה"ד (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגו'.

לבתר אתהדר עטרא ומעטרא ליה אימא עילאה בההוא עטרא ופרשא עליה ועל מטרוניתא לבוש יקר בההוא עטרא, כדין קלא אשתמע בכלהו עלמין (שיר ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה

בעטרה וגר'. כדין חזוּתא הוא בכל אינון בני מלכא, ומאן אינון, כל אינון דאתו מסטרייהו דישראל דהא לא מזדווגי בהו ולא קיימי עמהון בר אינון ישראל דאינון בני ביתא ומשמשי להו. כדין ברכאן דנפקי מנייהו דישראל הוא, וישראל נטלין כלא ומשדרי מניה לשאר עמין ומההוא חולקא אתזנו כל אינון שאר עמין.

ותאנא מבין סטרי חולקיהון דממנון על שאר עמין נפיק [רט ע"ב] חד שביל דקיק דמתמן אתנגיד חולקא לאינון תתאי ומתמן אתפרש לכמה סטרין, ודא קרינון ליה תמצית דנפיק מסטרא דארעא קדישא ועל דא עלמא כוליה מתמצית ארץ ישראל שותה. מאן ארץ ישראל, הא אוקימנא. ובין לעילא ובין לתתא כל אינון שאר עמין לא אתזנו אלא מההוא תמצית. ולא תימא דאלין בלחודי אלא אפילו אינון כתרין תתאין מההוא תמצית שתיין. ודא הוא משעול הכרמים, שביל מרברבי שאר עמין דמתברכן מניה.

כד חמא ההוא מלאכא דהא בלעם אסטי לאתון לההוא שבילא דכתיב להטוּתה הדרך מיד ויעמוד מלאך יי' במשעול הכרמים, לאסתמא שבילא דלא יסתייעון ביה אינון שאר עמין ואינון כתרין תתאין. ואזלא הא כמא דאמר רבי יצחק כתיב (שיר א) שמוני נוטרה את הכרמים, לנטרא ולברכא לשאר עמין בגלותא, וישראל דאינון כרמי שלי לא נטרתי, בגין דאינון בגלותא ולא מתברכין כדקא חזי.

גדר מזה וגדר מזה. אמר ר' אבא היך יכיל ההוא מלאכא לאסתמא ההוא שבילא, בגין דסיועא אחרא הוה ליה קב"ה וכנסת ישראל.

ר' יהודה אמר אורייתא קא מסייעא ליה דכתיב (שמות לב) מזה ומזה הם כתובים.

בההיא שעתא מה כתיב ותרא האתון את מלאך יי' ותלחץ אל הקיר. מאי ותלחץ אל הקיר, כד"א (ישעיה כב) מקרקר קיר ושוע אל ההר. קיר, פטרונא ההוא דשלטא עלייהו. ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר, היא לא יהבא ליה סיועא כלל ובעקותא אשדת ליה לההוא קיר ורמזא ליה האי, כדין ויוסף להכותה בהאי סטרא.

ויוסף מלאך יי' עבור ויעמוד במקום צר אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל. בההוא שעתא אסתים לה כל ארחין וכל סיועין דלא אשתכח בה מכל סטרא דעלמא סיועא, כדין ותרבץ תחת בלעם ויחר אף בלעם וגר'.

ויפתח יי' את פי האתנון. היינו חד מאינון מלין דאתבראו ערב שבת בין השמשות.

א"ר יצחק מאי סגי האי לבלעם או לאתון או לישראל בהני מלין.

ר' יוסי אמר דחייכן ביה אינון רברבין דהוו עמיה, וכד מטו לבלק אמרו ליה וכי להאי שטיא

שדרת ליקרא, לא תשכח ביה ממשות ולא במלוי ובאינון מילי דאתנא אתבזא מיקריה.

ר' חייא אמר אלמלא לא אמרת אתנא האי לא שביק בלעם ההוא דיליה, ובמילי דאתנא ידע

דאתבר חיליה.

ר' אבא רמי, כתיב (במדבר טז) ותפתח הארץ את פיה, וכתיב ויפתח יי' את פי האתנון. מאי שנא

ארץ מאתון דלא כתיב ביה ויפתח יי' את פי הארץ. אלא התם משה גזר על פימא ופתחת ועבדת ארעא

פקודא דמשה ולא יאות דקב"ה יעביד פקודיה דהא משה גזר ופקיד (שם) ופתחה האדמה את פיה, ועל

דא היא עבדת פקודיה דכתיב ותפתח הארץ את פיה. אבל הכא לא אשתכח מאן דגזר אלא רעותא

דקב"ה הוה והואיל ורעותיה הוה בכך כתיב ויפתח יי' את פי האתון, מניה אתא מלה ומניה אשתכח.

ר' יהודה אמר אסתכלנא בפרשתא דא ובאלין מלין ואתחזיין דלא מלין דאצטרכן אינון. וכי

מאחר דכתיב ויפתח יי' את פי האתון בעיין להני אינון מלין מלי מעלייתא מלי דחכמתא, ואי כמא

דאתערו חברנא דאיהו משבח דסוסיא דיליה רעי ברטיבא והיא תבת ואמרת הלא אנכי אתונך, מהכא

הוה למפתח והיא לא פתחא אלא מה עשיתי לך, ואי הכי אמאי קא טרח קב"ה למפתח פימא.

אמר רב אבא ודאי באילין מלין אוליפנא דעתא דבלעם דלאו כדאי הוא למשרי עליה רוח

קדישא, ואוליפנא דהא לית יכילו באתניה לאבאשא או [רי ע"א] לאוטבא, ואוליפנא מהאי אתון דהא

לית חילא בבעירי לאשראה עלייהו דעתא שלים.

ת"ח בלעם בהווא מלה דאתניה ובהווא דעתא טפשא לא יכיל למיקם, בדעתא עלאה עאכ"ו.

ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי הכיתני. וכי ברשותה הוה למעבד טב וביש. לא דהא בעירי לא מתנהגן אלא כמה דנהיגי לון, ואע"ג דההיא אתנא בעמיקא יתיר לאו ברשותה היא דהא הוא אטעין לה בחרשוי וברשותיה קיימא.

ויאמר בלעם לאתון כי התעללת בי, הוה ליה לחייכא מנה והוא אתיב לקבלה טפשותא דמלהא, כדין חייכו מניה ואתקליל בעינייהו וידעו דאיהו שטיא. ומה אמר, כי התעללת בי לו יש חרב בידי. אמרו שטיא דא אי הוא יכיל לשיצאה עמין בפימיה היך לא יכיל לשיצאה לאתניה והוא בעי חרבא. ואוליפנא דלית חילא בבעירי לאשראה עלייהו רוחא אחרא, דאי יימרון בני נשא אי ימללון בעירי כמא דעתא שלים יפקון לעלמא, פוק ואוליף מהאי אתנא דהא קב"ה אפתח פימה, חמי מלוי.

ויהי בבקר ויקח בלק את בלעם ויעלהו במות בעל וירא משם קצה העם. ר' יצחק אמר בלק חכים הוה בחרשין מבלעם בר דלא הוה מכוין שעתא ללטייא. משל וכו'. בגין כך ויקח בלק את בלעם, הוא הוה אתקין לי' ואחיד לי' לכלא.

ויעלהו במות בעל. מאי ויעלהו במות בעל, אלא אשגח בחרשוי במה סטרא יתאחיד בהו ואשכח דזמינין ישראל למעבד במות ולמפלח לבעל כמא דכתיב וילכו אחרי הבעל.

וירא משם קצה העם, חמא רברבי עמא ומלכא דלהון דפלחין ליה כמה דכתיב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתיב (שם) אם יי' הוא האלהים לכו אחריו ואם בעל לכו אחריו. כיון דחמא בלעם דזמינין ישראל להאי מיד ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחות, מזבחת חסר.

ר' יוסי ור' יהודה, חד אמר לקבלי מדבחן דקדמאי אקריב אינון שבעה מדבחן, וחד אמר בחכמתא עבד כלא ואשגח דחולקהון דישראל בשבעה דרגין אתקשר, בגיני כך אסדר שבעה מדבחן.

לב"נ דהוה ליה רחימא חד דשבק לי' אבוי ובני נשא מסתפו לקטטא בהדיה בגין ההוא רחימא. ליומין אתא ב"נ אחרא ובעי לאתערבא בהדיה. אמר מה אעביד, אי אתער בי' קטטא הא ההוא רחימא דאתקשר בהדיה ולא יכילנא. מה עבד, שדר ליה דורון לההוא רחימא. אמר ההוא רחימא וכי מה אית

לי' להאי ב"נ גבאי. ידע דבגין ההוא בר רחימוי הוה, אמר האי דורון לא ייעול קמאי, זמינו ליה לכלבי ויכלוניה.

כך בלעם אתא לאתערא קטטא בהו בישראל וחמא דלא יכיל בגין ההוא רחימא עלאה דלהון כד"א (משלי כז) רעך ורע אביך אל תעזוב. שארי לתקנא קמיה דורון. אמר קב"ה רשע ומה אית לך גבאי. את בעי לאזדווגא בבני, הרי דורונך זמין לכלבי.

ת"ח מה כתיב ויקר אלהים אל בלעם, ואמר ר' שמעון לשון קרי וטומאה, דורונך לאלין אתמסר ולא ייעול קמאי.

ר' אבא אמר ויקר, כד"א (תהלים קמז) לפני קרתו מי יעמוד. הוא הוה זמין דבההוא דורון יכיל בהו בישראל. מה כתיב, ויקר אלהים, קריר גרמיה מן דהוה חשיב.

ויקר אלהים, כמא דאתמר דאתער עליה מסטרא מסאבא.

רבי אלעזר אמר ויקר, בלעם חשיב דבההוא דורון ייעול לאבאשא להו לישראל וקב"ה אעקר ליה מקמיה לההוא דורון ואעקר ליה לבלעם ממה דהוה חשיב ואעקר ליה מההוא דרגא הה"ד ויקר, כד"א (משלי ל) יקרוה עורבי נחל. אמר ליה רשע לית אנת כדאי לאתקשרא בהדי [רי ע"ב] ולמיעל קמאי, דורונך לכלבי יתמסר.

אמר ר' שמעון ת"ח האי רשע געלא דכלא דלא תשכח לכל פרשתא דא ויאמר יי' אל בלעם או וידבר יי' אל בלעם, ח"ו. מה כתיב וישם יי' דבר בפי בלעם, כמאן דמשוי חסמא בפום חמרא דלא יסטי הכא או הכא, כך וישם יי' דבר בפי בלעם.

אמר קב"ה רשע את חשיב דעלך יהא ויתקיים ברכה דבני או אפכא, לא צריכין אינון לך כמא דאמרי לצרעה לא מדבשיך ולא מעוקצין. אלא שוב אל בלק וכה תדבר, וכד תפתח פימך לא יהא ברשותך ולא בפימך תלייא מלולא אלא וכה תדבר, הרי כ"ה דזמינא לברכא לון, כה תמלל ברכאן דבני. כך תפתח פימך היא תמלל מלין לאתקיימא על בני דלא אשבוך מלין לך.

ת"ח דכך הוא, כיון דאתא לבלק ובלק שמע כל אינון מלין הוה חשיב דהא מפימיה דבלעם נפקין, אמר לקוב אויבי לקחתיך והנה ברכת ברכ. אמר ליה בלעם סב אלין חרשין בידך בגין לאעכבא הכא להאי כה, ואי את תיכול לאעכבא לה בהאי חרשין אנא אעקר לה מאינון מלין דהיא אמרה. מה כתיב, התיצב כה על עולתך, בהאי באלין חרשין תעכב לה ואנכי אקרה כ"ה, כלומר אעקר לה מאלין מלין.

אמר קב"ה רשע אנא אעקר לך. מה כתיב בתריה, ויקר אלהים אל בלעם וישם דבר בפיו, וההוא דבר ארים קלא במלולי דכ"ה ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, כ"ה תדבר ודאי.

ת"ח בקדמיתא לא כתיב התיצב כה על עולתך אלא התיצב על עולתך ואלכה אולי יקרה יי' לקראתי. כיון דחמא דכ"ה אמר אינון ברכאן כדין אמר התיצב כ"ה על עולתך ואנכי אקרה כ"ה.

לכה ארה לי יעקב ולכה זועמה ישראל. לכה ארה לי, רבי יוסי אמר אשדי לון מההוא דרגא דאינון קיימי כד"א (שמואל א כ) צדה אורה. אמר אי תיכול לאשדי לההוא דרגא דלהון הא כלהו אתעקרו מעלמא.

ולכה זועמה ישראל, ישראל סבא דלעילא דישתכח רוגזא קמיה כד"א (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו. צורים. א"ר יצחק אלין אינון אבהתא דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם. ומגבעות אשורנו, אלין אמהן. בין מהאי סטרא בין מהאי סטרא לא יכלין לאתלטייא.

ר' אבא אמר כי מראש צורים, מאן יכיל להו לישראל דהא אחיד מרישא דכל צורים נפקי. ומאן אינון צורים, גבורן דהא כל דינין דעלמא מאינון גבורן נפקי ואינון אתאחדן בהו.

ומגבעות אשורנו, אלין שאר משריין דאתאחדן בהו. ד"א ומגבעות, אלין שאר כתריין דאחידן בהו.

הן עם לבדד ישכון, כד"א (דברים לב) יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר.

מי מנה עפר יעקב, הא אוקמוה, אלא א"ר יוסי תרי דרגין אינון יעקב וישראל, בקדמיתא יעקב ולבתר ישראל. ואע"ג דכלא חד תרי דרגין הכא דהא דרגא עלאה ישראל הוא. מי מנה עפר יעקב, לתתא.

מאן הוא עפר. ר' שמעון אמר האי דכתיב ביה (ישעיה מא) יתן כעפר חרב. מאן חרבו, הא ידיעא דכתיב (שם לד) חרב ליי' מלאה דם. עפר, ההוא אתר דאתברי מניה אדם הראשון דכתיב (בראשית ב) וייצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה. ומההוא עפר כמה חיילין כמה משריין נפקו, כמה טפשיין כמה גרדיני נמוסין כמה גירין כמה בליסטראות כמה רומחין וסייפין וזיינין אשתכחו מההוא עפר. מי מנה, כד"א (איוב כה) היש מספר לגדודיו.

ומספר את רובע ישראל, היא ה"א וחד מלה היא. רובע ישראל, כד"א (שמות כג) רובץ תחת משאו, רביע הה"ד (שיר ג) הנה מטתו שלשלמה. רובע, כמו רביעית מישראל לתתא, רובע אתקרי לפום כתרין משמע דאיהו רגלא רביעא דכורסייא.

ד"א מי מנה עפר יעקב, כל אינון דחשיבין עפרא כמא דאוקימנא.

ומספר את רובע ישראל, דכתיב היש מספר לגדודיו. רובע ישראל, כמא [ריא ע"א] דאוקימנא.

ד"א מי מנה עפר יעקב, אינון פקודין דאינון בעפרא בזריעא בנטיעא בחצדא והא אוקמוה חברייא.

ומספר את רובע ישראל, כד"א (ויקרא יט) בהמתך לא תרביע כלאים וגו'.

א"ר אבא בלק חכים הוה בחרשין מבלעם בר דלא הוה ידע לכוין שעתא.

וישא משלו ויאמר, וידבר לא כתיב. מאי וישא משלו. רבי חייא אמר הוא הוה זקיף קלא לגבי ההוא ממלל. וישא משלו, בלעם. ויאמר, האי כה כמא דכתיב וכה תדבר, ואמירה מנה הוה.

ת"ח כיון דחמא בלעם דבכל חרשוי ובכל האי דורון לא יכיל לאעקרא ההוא כה, כד"א ואנכי אקרה כה, אעקר להאי כה, א"ל קב"ה רשע את סבור לאעקרא לה, אנא אעקר לך משלשולך. מה כתיב, ויקר אלהים אל בלעם, כמא דאתמר.

לבתר כיון דחמא דלא יכיל הדר ואמר וברך ולא אשיבנה, ולא אשיבנו מבעי ליה, אלא ולא אשיבנה ודאי לההיא דכתיב כה, וכה תדבר, לית אנא יכיל לאהדר לה.

אמר בלעם בתרין דרגין בעינא לאעלא בהו, בעינא מדרגא דיעקב ולא יכילנא, בעינא לאעלא בהו מסטרא אחרא דישראל ולא יכילנא. מאי טעמא, בגין דשמא דא או דא לא אתקשר בזינין בישינן הה"ד לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל.

תאנא תרין דרגין אינון כמא דאתמר נחש וקסם, לקבליהון עמל ואון. אמר בלעם הא ודאי אנן אשכחנא לקבלי דהני יעקב וישראל, און לקבלי דיעקב דאיהו קשיב בנחש, עמל לקבלי דישראל דאיהו קשיב בקסם. כיון דחמא דלא יכיל אמר ודאי לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל. מ"ט, בגין דיי' אלהיו עמו וגו'.

ואי תימא בהני לא יכילנא, בקסם ונחש יכילנא, כתיב כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. ולא עוד אלא דכל חילין דלעילא וכל משריין כלהו לא ידעי ולא מסתכלי בנמוסי דמלכא עלאה עד דשאלי להני תרי יעקב וישראל. ומאי אמרי, מה פעל אל.

אמר רבי אלעזר כל הני מלין כ"ה אמר, והוא ארים קלא לקבלה ולא ידע מה היא ולא אשתמע בר קליה.

הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא. מאן עמא תקיפא כישראל. בשעתא דאתנהר צפרא קם ומתגבר כאריה לפולחנא דמאריהון בכמה שירין בכמה תושבחון, משתדלי באורייתא כל יומא וברמשא לא ישכב עד יאכל טרף, כד בעי ב"נ למשכב על ערסיה מקדש שמא עלאה, אמלך ליה לעילא ותתא. כמה גרדיני נמוסין מתקשרן קמייהו בשעתא דפתחין פימיהון על ערסייהו בשמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, ובעאן רחמי קמי מלכא קדישא בכמה קראי דרחמי.

ר' אבא אמר הן עם כלביא יקום, זמינין האי עמא למיקם על כל שאר עמין כאריה גיבר ותקיף ויתרמי עלייהו. ארחייהו דכל ארייוותא למשכב על טרפייהו אבל עמא דא לא ישכב עד יאכל טרף וגו'.

ד"א הן עם כלביא יקום, לקרבא קרבנין ועלוון לקמי מלכהון על גבי מדבחא. ותאנא בשעתא דקורבנא אתוקד על גבי מדבחא הוון חמן דיוקנא דהאי אריה רביעא על ההוא קרבנא ואכיל ליה.

ואמר רבי אבא דיוקנא דאוריאל מלאכא עלאה הוה וחמאן ליה בדיוקנא דאריה תקיפא רביעא על מדבחא ואכיל לון לקרבנין. וכד ישראל לא הוון זכאין כל כך הוון חמאן דיוקנא דחד כלבא חציפא רביעא עליה. כדין הוון ישראל ידעין דבעיין תשובה וכדין תייבין.

לא ישכב עד יאכל טרף, אליון קרבנין דליליא כגון עלוון. ודס חללים ישתה, דקב"ה אגח קרבא דלהון על שנאיהון.

רבי אלעזר אמר לא ישכב, מהו לא ישכב, אלא בכל ליליא ויליליא כד בר נש אזיל בפקודי דמאריה לא [ריא ע"ב] שכיב על ערסיה עד דקטיל אלף ומאה ועשרים וחמשה מאינון זיינין בישין דשריין עמיה.

רבי אבא אמר אלף אינון דאינון מסטרא שמאלא דכתיב (תהלים צא) יפול מצדך אלף וגו'. ובמה, כמא דכתיב (שם קמט) יעלזו חסידיים בכבוד ירננו על משכבותם וגו' (שם) לעשות נקמה בגוים וגו' הה"ד לא ישכב עד יאכל טרף, ודא הוא לעשות בהם משפט כתוב הדר הוא לכל חסידיו הללויה.

אמר רבי חזקיה לקבלי תלת זמנין דהוא מחי לאתניה ואטעין לה בחרשוי אתברכון ישראל תלת זמנין.

רבי חייא אמר לקבלי תלת זמנין דסלקין ישראל לאתחזאה קמי מלכא קדישא.

וירא בלעם כי טוב בעיני יי' לברך את ישראל ולא הלך כפעם בפעם לקראת נחשים. מאי לקראת נחשים. א"ר יוסי דהני תרי זמני קדמאי הוה אזיל בכל חרשוי ובעי ללטייא ליה לישראל, כיון דחמא קב"ה רעותיה אמר שוב אל בלק דהא מלוך לא בעיין בני, זמין אחרא. מאי הוא, כמא דכתיב

וכה תדבר, כה תדבר ולא אנת. כה תדבר, דשלטא על כל תרשין וקסמין וזינין בישין דלא יוכלון לאבאשא לבני.

ת"ח האי רשע כד אסתכל בהו בישראל הוה מסתכל אלין תרין דרגין יעקב וישראל לאבאשא לון בהאי או בהאי מחרשוי. בגיני כך כל ברכן וברכן יעקב וישראל אתברכו.

וירא בלעם כי טוב. במה חמא, חמא דבשעתא דאנפי מלכא נהירין זינין בישין לא קיימי בקיומיהו וכל חרשין וכל קסמין לא סלקין בחרשייהו.

ת"ח בהני תרי זמני כתיב ויקר אלהים, ויקר יי' אל בלעם, וכתיב וכה תדבר, והשתא כיון דחמא דהא לא אשתכח רוגזא וחרשוי לא סלקין כדין ולא הלך כפעם בפעם לקראת נחשים. כיון דאפריש גרמיה ואסתלק מחרשוי שארי ברוחא אחרא באתערותא אחרא לאשבחא לישראל.

א"ר יהודה מאי אתערותא הכא.

א"ל רוח אלהים ולא רוח יי', אלא רוחא חד מסטרא דשמאלא, ההוא דאתקשרו תחותוי אינון זינין וחרשין דיליה.

א"ר אלעזר הא אוליפנא דאפילו האי לא שריא ביה רוחא קדישא.

א"ל ר' יוסי אי הכי הא כתיב ותהי עליו רוח אלהים, ובכל אינון זמנין אחרנין לא כתיב הכי.

א"ל הכי הוא ודאי. ת"ח כתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, והא אוקמוה אל תקרי יבורך אלא יבורך, ובלעם הוה רע עין דלא אשתכח רע עין בעלמא כוותיה דבכל אתר דהוה מסתכל בעינוי הוה מתלטייא. ועל דא אמרו האי מאן דאעבר בריה בשוקא ומסתפי מעינא בישא יחפי סודרא על רישיה בגין דלא יכיל עינא בישא לשלטאה עליה. אוף הכא כיון דחמא בלעם דלא יכיל בחרשוי וקסמוי לאבאשא להו לישראל בעא לאסתכלא בהו בעינא בישא בגין דבכל אתר דהוה מסתכל בעינא בישא הוה אתלטייא.

ת"ח מה רעותיה דיליה לקבלהון דישראל, כתיב וישת אל המדבר פניו, כתרגומו בגין דיהא ליה סטר סיועא לאבאשא להו.

השתא חמי מה כתיב, וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל. ביה שעתא אלמלא דאקדים לון קב"ה אסוותא הוה מאבד לון באסתכלותא דעינוי. ומאי אסוותא יהב קב"ה לישראל בההיא שעתא, דא הוא דכתיב ותהי עליו רוח אלהים. ותהי עליו, על ישראל קאמר, כמאן דמפרש סודרא על רישיה דינוקא בגין דלא ישלוט בהו עינוי. כדין שארי ואמר מה טובו אהליך יעקב וגו'.

ות"ח כל מאן דבעי לאסתכלא בעינא בישא לא יכיל אלא כד משבח ואוקיר לההוא מלה דבעי לאתלטייא בעינא בישא. ומאי ארחיה, אמר חמו כמה טובא דא, כמה יאה דא בגין דישלוט ביה עינא בישא. אוף הכא אמר מה טובו אהליך יעקב, כמה אינון יאן כמה [ריב ע"א] אינון שפירן, חמן כמה נטיען שפירן דאתנטע בינייהו, דמיין לאינון נטיען דנטע קב"ה בגנתא דעדן. מאן יתן דאינון נטיען אשכחו מאינון מסכני דבהו.

יזל מים מדליו. לב"נ דהוה ליה דין שפירן יאן למחזי, אעבר חד ב"נ בעינא בישא, אסתכל באינון ידין נקיט בהו שארי לשבחא אמר כמה אינון שפירן כמה אינון יאן, חמו אצבען מגזרא דשפירן עלאה. לבתר אמר מאן יתן ידין אליון דשריין בין אבנין יקירין ובלבושי יקר דארגוונא בביתאי לאשתעשא בהו ויהון גניזין בתיבותא דילי.

כך בלעם שרי לאשבחא מה טובו אהליך יעקב, חמו כמה שפירן כמה יאן וכו', לבתר יזל מים מדליו, לא אשכח נטיעא שפירא דא נטיעא דאורייתא בב מאינון מסכנין. וזרעו במים רבים דלא יסגי ולא ירבי רוח דקודשא.

אמר רשע לא יכלין עיניך לאבאשא, הא פרישן דקודשא עלייהו.

כדין אמר אל מוציאו ממצרים כתועפות ראם לן, הא לא יכלין כל בני עלמא לאבאשא לון דהא חילא תקיפא עלאה אחיד בהו, ומאי איהו, אל מוציאו ממצרים. ולא עוד אלא כתועפות ראם לן, דלא יכיל ב"נ לאושיט ידיה עליה מגו רומיה. ומדאשתכח בזקיפו עלאה הכי יאכל גוים צרין, ולית מאן דיכול לאבאשא לון.

ואפילו בזמנא דלא זקיף לא יכלין לון הה"ד כרע שכב, לא דחיל בגין דאשתכח גיבר כארי וכלביא. אפילו כד אינון ביני עממיא וכרע בינייהו ושכיב כארי הוא ישתכח בנמוסי אורייתא באורחי

אורייתא. נאעפ"כ שולטנותא אית להו במאריהון דאפילו כל מלכי עלמא לא יעקרון ליה, כאריה דא כד שכיב על טרפיה לא יכלין לאקמא ליה מניה הה"ד כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו.

א"ר אלעזר לא אשתכח בעלמא חכים לאבאשא כבלעם דהא בקדמיתא הוא אשתכח במצרים ועל ידוי קשירו מצראי עלייהו דישראל קשורא דלא יפקון מעבודתהון לעלמין, ודא הוא דאמר מה איכול לאבאשא להו דהא אנא עבידנא דלא יפקון מעבידתא דמצראי לעלמין אבל אל מוציא ממצרים ולקבליהון לא יכלין חכימין וחרשין דעלמא.

ועתה הנני הולך לעמי לכה איעצך אשר יעשה העם הזה באחרית הימים. ר' יהודה פתח (דברים כג) לא תסגיר עבד אל אדוניו אשר ינצל אליך מעם אדוניו, עמך ישב בקרבך וגו'. כמה חביבין מלי דאורייתא, כמה חביבא אורייתא קמי קב"ה, כמה חביבא אורייתא דאורייתא לה קב"ה לכנסת ישראל. ת"ח בשעתא דנפקו ישראל ממצרים שמע בלעם דהא חרשוי וקסמוי לא סליקו בהו בישראל. שרא למירט רישיה, אזל לאינון טורי חשוכא, מטא לגבי אינון שלשלאי דפרזלא. וכך הוא ארחא דמאן דמטי גבייהו, כיון דעאל ב"נ ברישי טוריא חמי ליה עזא"ל ההוא דאקרי גלוי עינים, מיד אמר לעז"א, כדיון יהבין קלא ומתכנשי גבייהו חויין רברבי דמתוקדן וסחרין לון. משדרי אוכימתא זעירא לקבלי דב"נ. ותנא כמין שונרא היא ורישא כרישא דחוייא ותריין זנבין בה וידהא ורגלהא זעירין. ב"נ דחמי ליה חפי אנפוי והוא מייתי חד קטורתא מאוקידו דתרנגולא חוורא, שדי באנפהא והיא אתית עמיה עד דמטי לגבי דרישא דשלשלאי, וההיא רישא דשלשלאי נעיך בארעא ומטי עד תהומא ותמן בתהומא חד סמך והוא נעיך בתהומא תתאה, ובההוא סמך אתקשר רישא דשלשלאי. כד מטי ב"נ לגבי שלשלאה בטש בה תלת זמנין ואינון קראן ליה, כדיון כרע וסגיד על ברכוי ואזיל ואטים עינוי עד דמטי גבייהו. כדיון יתיב קמייהו וכל אינון חויין סחרין ליה מהאי סטרא ומהאי סטרא, פתח עינוי וחמי לון, אזדעזע ונפל על אנפוי וסגיד לקבלייהו. לבתר אולפין ליה חרשין וקסמין ויתייב גבייהו [ריב ע"ב] חמישין יומין. כד מטי זמנא למיהך לארחיה ההוא אוכימתא וכל אינון חויין אזלין קמיה עד דנפיק מן טוריאי בין ההוא חשוכא תקיפא.

ובלעם כד מטא גבייהו אודע לון מלה ואסגר גרמיה בטוריאי עמהון. ובעא לקטרגא לון לאתבא לון למצרים וקב"ה בלבב וקלקל כל חכמתא דעלמא וכל חרשין דעלמא דלא יכילו לקרבא בהדייהו.

ת"ח השתא כיון דחמא בלעם דלא יכיל לאבאשא להו לישראל אהדר גרמיה ואמליך ליה לבלק מה דלא בעא מניה בגין לאבאשא לון, ועיטא דיליה הוה באינון נוקבי דמדין דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה לא הוינא ידעי דכתיב (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם וגו'. כיון דחמא קב"ה עיטא דיליה אמר הא ודאי גרמך בעיטך ינפול.

מה עבד ההוא חילא דשלטא על כל חרשני, אחמי ליה סופא דכלא.

וכי אית להו רשותא לזמן רחיק. א"ר יצחק עינא חמא, ומלין אתמרו מההוא דקאים עליה, והא אוקמוה וישא משלו, בלעם. ויאמר, מאן דאית ליה למימר. מ"ט, בגין דלא יתקיימו מלין דגעלא בדעתא עלאה באורייתא.

אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב, דהא מלין אלין מנייהו אתקיימו בההוא זמנא ומנייהו לבתר ומנייהו בזמנא דמלכא משיחא.

תאנא זמין קב"ה למבני ולאחזאה חד ככבא קביעא מנצצא בע' רהיטין ובע' זיקין נהירין מינה באמצעות רקיעא וישתאבון ביה ע' ככבין אחרינן ויהא נהיר ולהיט ע' יומין. וביומא דשתיתאה אתחזי בכ"ה יומין לירחא שתיתאה ואתכניש ביומא שביעאה לסוף ע' יומין. יומא קדמאה אתחזי בקרתא דרומי וההוא יומא ינפולון תלת שורין עלאין מקרתא והיכלא רברבא ינפול ושליטא דקרתא ימות.

כדין יתפשט ההוא ככבא לאתחזאה בעלמא ובההוא זמנא יתערון קרבין תקיפין בעלמא בכל סטרין ארבע ומהימנותא לא ישתכח בינייהו. ובאמצעות עלמא כד יתנהב ההוא ככבא באמצעות רקיעא יקום מלכא חד רב ושליט בעלמא ניתגאי רוחיה על כל מלכין ויתער קרבין בתרין סטרין ויתגבר עלייהו.

וביּוּמָא דִּיתְכַסִּי כַּכְבָּא יִזְדַּעְזַע אַרְעָא קְדִישָׁא מִ'וְה' מִיְלִין סַחְרִינָה אַתְרַּ דְּהוּוּ בִּי מְקַדְשָׁא וּמַעֲרַתָּא
חַדָּא מִתַּחַת אַרְעָא אֲתַגְלִי וּמַהוּוֹא מַעֲרַתָּא יְפוּק אֲשָׁא תְּקִיפָא לְאַוּקְדָּא עַלְמָא וּמַהוּוֹא מַעֲרַתָּא יִסְגִּי חַד
עַנְפָּא רַבְרַבָּא עַלְמָא דִּישְׁלוּט בְּכַל עַלְמָא וְלִיה אֲתִיהִיב מַלְכוּתָא וְקְדִישִׁי עַלְיוֹנִין יִתְכַנְשׁוּן גְּבִיָּה, וְכַדִּין
יִתְגַּלִּי מַלְכָּא מְשִׁיחָא בְּכַל עַלְמָא.

וּבְנֵי עַלְמָא בְּשַׁעֲתָא דְּאַתְגְּלִי יְהוּן מְשַׁתְּכַחִי בַּעֲקָתָא בְּתַר עַקְתָּא וּשְׁנַאִיְהוּן דִּישְׂרָאֵל יִתְגַּבְרוּן. כַּדִּין
יִתְעַר רוּחָא דְּמְשִׁיחָא עַלְיֵיהּ וַיִּשְׁצִי לְאַדּוּם חַיִּיבָא וְכַל אַרְעָא דְּשַׁעִיר יוֹקִיד בְּנוּרָא. כַּדִּין כְּתִיב וּישְׂרָאֵל
עוֹשֶׂה חֵיל, הֵה"ד וְהִיָּה אֲדוּם יִרְשָׁה וְהִיָּה יִרְשָׁה שַׁעִיר אוֹיְבֵיו, אוֹיְבֵיו דִּישְׂרָאֵל, וְכַדִּין וּישְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֵיל.

וּבַהוּוֹא זְמַנָּא יְקִים קַב"ה לְמִיתֵי עַמִּיָּה וְיִתְנַשֵּׁי מִנְהוּן מוֹתָא הֵה"ד (תְּהִלִּים קִיח) יִמִּין יִי' עוֹשֶׂה
חֵיל, לֹא אֲמוֹת כִּי אַחִיָּה וְאַסְפֹּר מַעֲשֶׂה יָה, וְכַדִּין (זְכַרְיָה יד) וְהִיָּה יִי' לְמַלְךְ עַל כָּל הָאָרֶץ וְגו'.

א"ר אַבָּא מֵאֵי דְּכְתִיב (יִשְׁעִיָּה נה) כִּי בְּשִׂמְחָה תְּצַאוּ וּבְשִׁלּוּם תּוּבְלוּן. מֵאֵי בְּשִׂמְחָה תְּצַאוּ, אֲלֵא
יִשְׂרָאֵל כַּד יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא שְׂכִינָה נְפַקָּא עִמְהוּן וְעַמָּה יִפְקוּן הֵה"ד כִּי בְּשִׂמְחָה תְּצַאוּ. וּבְשִׁלּוּם, דָּא שְׁשׁוּן
וְדָא קַב"ה.

ר' יִצְחָק אֲמַר דָּא צְדִיק הֵה"ד (שֵׁם נָא) שְׁשׁוּן וּשְׂמִיחָה יִמְצָא בַּה וְגו'.

אֲמַר ר' שְׁמַעוֹן צְדִיק שְׁשׁוּן אֲקָרִי וּמִן יוּמָא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל נְפִלַת בְּגִלוּתָא אֲתַמְנַעוּ בְּרַכְּן מְלַנְחַתָּא
לְעַלְמָא מַהוּוֹא צְדִיק. בַּהוּוֹא זְמַנָּא מַה כְּתִיב, (שֵׁם יב) וּשְׂאֲבַתֶּם מִים בְּשְׁשׁוּן, דָּא צְדִיק. מִמַּעִינֵי הַיְשׁוּעָה,
אֲלִין אַבָּא וְאַמָּא.

ד"א אֲלִין נְצ"ח וְהו"ד, וְכַלָּא מִמְּבוּעֵי נְבִיעֵין עַמִּיקִין. כַּדִּין (שֵׁם) וְאַמְרַת בְּיוֹם הַהוּוֹא אוּדְךָ יִי' כִּי
אַנְפַּת בִּי וְגו', וְכְתִיב (שֵׁם) צַהֲלִי וְרַנִּי יִשְׁבַת צִיּוֹן וְגו'.

פרשת פינחס

[ריג ע"א] רבי אלעזר פתח (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך. שמע בני מוסר אביך, דא קב"ה. ואל תטוש תורת אמך, דא כנסת ישראל. מאי מוסר אביך, מוסר דא אורייתא דאית בה כמה ויכוחין כמה עונשין כד"א (שם ג) מוסר יי' בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו. בגין כך כל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא זכי דיתפתחון ליה כמה תרעין להווא עלמא כמה נהירין. בשעתא דינפוק מהאי עלמא היא אקדימת ליה קמיה ואזלת לכל נטורי תרעין מכרות ואומרת (ישעיהו כו) פתחו שערים, אתקינו כרסיין לפלניא עבדא דמלכא. דלית ליה חדו לקב"ה אלא מאן דאשתדל באורייתא, כ"ש ב"נ דמתער בליליא לאשתדלא באורייתא דהא כל צדיקייא דגנתא דעדן צייתין לקליה וקב"ה משתכח בינייהו כמא דאוקימנא (שיר ח) היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. ר' שמעון אמר האי קרא רזא דחכמתא אית ביה. היושבת בגנים, דא כנסת ישראל דאיהי בגלותא עם ישראל ואזלא עמהון בעקתייהו.

חברים מקשיבים לקולך, משריין עלאין כלהו צייתין לקולך, לקול תושבחתך בגלותא. השמיעני, כד"א (שם ב) הראיני את מראיך השמיעני את קולך, השמיעני קלא דאינון חברייא דמשתדלי באורייתא דהא לית תושבחתא קמאי כאינון דמשתדלי באורייתא.

אמר ר' שמעון כביכול כל אינון דזכאן לאשתדלא באורייתא מכך פליג ליליא ואתיין במטרוניתא כד נהיר יממא לקבלא אנפי מלכא אתקיף ואחסין בשכינתא. ולא עוד אלא דשריא ביה חוטא דחטא כמא דאוקימנא.

ת"ח כל מאן דזכי לאתתקפא בשכינתא יסתמר גרמיה מאנון מלין דאחידן לקבלא. מאן אינון, דלא משקרי באת קדישא כגון בת אל נכר. וכל מאן דנטיר האי כביכול כנסת ישראל אחידא ביה ונטרא ליה והיא אקדימת ליה שלם וכ"ש אי זכי וקני להאי.

ואמר ר' שמעון אתחזיין ישראל לאשתצאה בהיא שעתא בר דאקדים פנחס להאי עובדא ושכיך רוגזא הה"ד פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתני.

ד"א פנחס בן אלעזר וגו'. אמר ר' שמעון בן בון תרי זמני לאשלמא אובדא קא אתיא.

אמר רבי שמעון האי ב"נ דנטיל גלגולא דנשמטא ולא זכי דיתתקן ביה כאילו משקר בקושטא דמלכא ואנא קרינא עליה האי קרא (ויקרא ה) או מצא אבדה וכחש בה ונשבע על שקר. וכחש בה, טב ליה דלא אברי.

תנינן צדיק גמור אינו נדחה, צדיק שאינו גמור נדחה. מאן הוא צדיק גמור ומאן הוא צדיק שאינו גמור, וכי מאן דלא שלים במלוי צדיק אקרי. אלא צדיק גמור ידיעא דהא לא נטל גלגולין עקימין ובאחסנתיה בני בניין ואתקין שורין וחצב בירין ונטע אילנין. צדיק שאינו גמור דבני בניין באחסנתא אחרא חפר בה אתקין אבני יסודא כמלקדמין ואעמל בה ולא ידע אי אשתאר דיליה. ועוד הא מסטרא דיליה טב וצדיק אקרי ומסטרא דההוא אחסנתא לאו הכי.

לב"נ דבני בניין שפירן יאן למחזי, אסתכל ביסודא וחמי ליה שקיעא עקימא מכל סטריין, הא בניינא לא שלים עד דסתר ליה ואתקין ליה כמלקדמין. מסטרא דההוא בניינא דיליה אשתכח טב ושפיר, [ריג ע"ב] מסטרא דיסודא ביש ועקים, בגיני כך לא אקרי עובדא שלים, לא אקרי בניינא שלים. בגין כך צדיק שאינו גמור נדחה ועל דא (חבקוק א) כבלע רשע צדיק ממנו.

ת"ח מאן דמקנא לשמא דקב"ה דאפילו לא יזכה לגדולה ולא יתחזי לה ודאי ירוח לה ונטיל לה. פנחס לא אתחזי לה בההוא זמנא ובגין דקני לשמא דמאריה רווח לכלא סליק לכלא ואתתקן ביה כלא וזכא לאשמשא בכהונה עלאה. מההוא שעתא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, דאשלים בתרין בגין דקני לשמא קדישא דמאריה דאתקין מה דאתעקם.

רבי יהודה פתח (תהלים 19) שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך אתה אלהי הבוטח אליך. סופיה דקרא אית לאסתכלא ולבתר קרא כלא. סופיה דקרא כתיב הבוטח אליך, הבוטח בך מבעי ליה, מאי הבוטח אליך. אלא כביכול דוד אבטח ליה דלא יעבר עליה פלגות ליליא בשנתא כמא דכתיב (שם קיט) חצות לילה אקום להודות לך. אקום, קמתי מבעי ליה, אלא אקום לעלמין ואתקשר בך לעלמין.

שמרה נפשי, שמור מבעי ליה, והא תנינן דלית את באורייתא דלא אית ביה רזין יקירין עלאין.
שמרה, לקב"ה קאמר שמרה, לההוא חולקא דאתאחד ביה נפשי. דכד נפשא נפקאת מהאי עלמא אתיא
למירת עלמיה. אי זכי כמה חילין נפקין לקבלא לנטרא לה ולאעלא במדורא דדוכתא, והאי ה' נטיר לה
לאתאחדא עמה בריש ירחי ושבתי.

ואי לא זכי כמה גרדיני טהירין אזדמנן לקבלא ודחו לה לבר. ווי לה לההוא נפשא דמתגלגלא
בריקניא כאבנא בקוספתא הה"ד (שמואל א כה) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע. ודוד בעי
בעותיה קמי קב"ה ואמר שמרה נפשי דלא ידחון לה לבר וכד מטי לקיבלך דיפתחון לה פתחין ותקבל
לה קמך.

כי חסיד אני, וכי חסיד אקרי. א"ר יהודה אין כמא דכתיב (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים. בגין
כך שמרה נפשי דלא תשבוק לה למהך לבר.

אמר ר' יצחק כל ב"נ דאית ליה חולקא בצדיק ירית להאי ארץ כמא דכתיב (שם ס) ועמך כלם
צדיקים לעולם ירשו ארץ. והאי צדיק חסיד אקרי. אמר דוד באתר דהאי אחיזנא, חסיד אני, ובגין כך
שמרה נפשי לאתקטרא בך.

רבי אחא פתח (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו בצאתו על ארץ מצרים וגו'. הא אוקמוה דאולייף
שבעין פתקין ולשון הקדש יתיר הה"ד (שם) שפת לא ידעתי אשמע. אבל מאי עדות. ת"ח בשעתא
דאינתו דפוטיפר הוה אחידא ביה לההוא מלה הוה יוסף עביד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא דילה, וכן
בכל יומא עד ההוא שעתא בתרייתא דכתיב (בראשית לט) ותתפשהו בבגדו. מאי טעמא ותתפשהו, אלא
בגין דעביד גרמיה כמאן דלא ידע בלישנא. ורוח הקדש צווח לקבליה (משלי ז) לשמרך מאשה זרה
מנכריה אמריה החליקה. מאי קמ"ל. אלא כל מאן דנטיר גרמיה מהאי אתקשר בה בשכינתא ואחיד
בההוא עדות. ומאי איהו, ה' דאתוסף ביה דכתיב עדות ביהוסף שמו. אוף הכא י' אתקשר בפינחס על
דקני בה והא אוקמוה.

רבי ייסא פתח (תהלים קלז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון. בזכרנו את ירושלים מבעי ליה כמא דכתיב אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, מאי בזכרנו את ציון. לב"נ דהוה ליה היכלא יקירא יאה ושפירא, אתו לסטין ואוקידו ליה. צערא דמאן הוא, לאו דמאריה דהיכלא. אוף הכא שכינתא בגלותא, צערא דמאן הוא, לאו דציון. ואזלא הא כמא דאוקמוה דכתיב (ישעיה נז) הצדיק אבד, הצדיק אבד ממש. אוף הכא בזכרנו את ציון, בזכרנו ההוא נבוכה דיליה על זווגהא, צערא דיליה הוא.

אמר רבי ייסא מאן דאוקיר שמא דמאריה בהאי ונטיר האי וכי דיוקיר ליה מאריה על כלא. מנלו, מיוסף דכתיב (בראשית מא) וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו, וכתיב ונתון אותו על כל ארץ מצרים. [ריד ע"א] ולא עוד אלא כד עברו ישראל ית ימא ארונא דיוסף עאל בקדמיתא ולא הוו מיא קיימין קמיה ה"ד (תהלים קיד) הים ראה וינוס. מאי וינוס, אלא ראה ההוא דכתיב ביה (בראשית ט) וינס ויצא החוצה.

ת"ח זכא ליקרא בחייו וזכא לבתר במיתתיה. בחייו אמאי, בגין ההוא זמן דלא בעא לאתדבקה בה דכתיב (שם) וימאן ויאמר אל אשת אדניו, וכתיב ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. על דא זכא בהאי עלמא. כיון דכתיב ותתפשהו בבגדו לאמר, וכתיב וינס ויצא החוצה, זכא לבתר דעאל לגו פרוכתא עלאה. והכי אתחזי, דידיה נטל בהאי עלמא ודידיה נטל בעלמא אחרא.

פנחס זכא בהאי עלמא וזכא בעלמא דאתי וזכא לקיומא יתיר מכל אינון דנפקו ממצרים וזכא לכהנא עלאה הוא וכל בנוי אבתריה. ואי תימא דהא זכא לכהונה עד לא עבד עובדא דא אין דאפילו אינון דאמרי זלא זכא קודם לאו הכי. אלא במאי אוקימנא תחת אשר קנא לאלהיו, דמשמע דבגין עובדא דא רווח כהונה מה דלא הוה קודם.

ת"ח כל כהן זקטל נפש פסל ליה כהונה לעלמין דהא ודאי פסיל ההוא דרגא דיליה לגביה, ופנחס מן דינא פסיל לכהונה הוה, ובגין זקנא לקב"ה אצטריך ליחסא ליה כהונת עלמין ליה ולבנוי אבתריה לדרי דרין.

א"ר יצחק ת"ח רשים הוה פנחס לעילא ותתא עד לא יפוק לעלמא דהא עם אינון דנפקו ממצרים

אתמני.

רבי אלעזר ור' יוסי ור' חייא הוו אזלי במדברא. א"ר יוסי האני דכתיב בפנחס הנני נותן לו את בריתי שלום, שלום ממלאך המות דלא שלטא ביה לעלמין ולא אתדן בדינוי. ואי תימא דלא מית, ודאי לא מית כשאר בני נשא ואוריך יומין על כל בני זרא בגין דהאי ברית עלאה אחיד ביה וכד אסתליק מעלמא בתיאובתא עלאה ובדביקותא שפיר אסתליק משאר בני עלמא.

רבי אלעזר פתח ואמר (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי' וגו'. ת"ח ווי לון לבני נשא דלא ידעי ולא מסתכלי ביקרא דמאריהון וכל יומא ויומא כרוזא קארי עלייהו ולא משגיחין. אתי ב"נ לאסתכלא בפקודי אורייתא כמה סניגורין קיימין לאדכרא ליה לטב. אתא ב"נ ועבך על פקודי אורייתא אינון עובדין קטיגורין עליה לביש קמי קב"ה. יהושע כהן גדול הוה ואוקמוה, מה כתיב, והשטן עומד על ימינו לשטנו. ומה בהאי כך, בשאר בני עלמא דלא מסתכלי ביקרא דמאריהון על אחת כמה וכמה.

חמי מה כתיב, ויהושע היה לבוש בגדים צואים ואוקמוה, אבל בגדים צואים ודאי אינון לבושין דמתלבשא בהו רוחא בההוא עלמא. זכאה חולקיה מאן דלבושוי מתתקנין ושלמין בההוא עלמא. והא אתמר כל מאן דבעיין לאעלא לגיהנם אינון לבושין דמלבישין ליה היך אינון. מה כתיב הכא, ויהושע היה לבוש בגדים צואים ועומד לפני המלאך. מאן מלאך, דא מלאך דממנא על גיהנם וממנא על מאן דחמי באינון לבושין. עד דאתיב קלא ואמר הסירו הבגדים הצואים מעליו.

מהכא אית לאסתכלא דעובדין בשין דב"נ עבדין ליה אינון לבושים צואים. ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלבש אותך מחלצות, לבשיה בלבושין אחרנין מתתקנן דבהו אסתכל ב"נ בזיו יקרא דמאריה.

ת"ח כגוונא דא פנחס לא אסתליק מעלמא עד דאתקנו קמיה לבושין אחרנין דרוחא אתהני בהו לעלמא **[ריד ע"ב]** דאתי. בשעתא חדא אתפשט מאלין ואתלבש באלין לקיימא דכתיב הנני נותן לו את בריתי שלום.

עד דהוו אזלי שמשא הוה תקיפא ויתבו תחות צלא דחד טנרא דמדברא. אמר ר' אלעזר ודאי צלא דא חדוותא דנפשא הוא.

אמר רבי חייא לרבי אלעזר אלין יומין מראש השנה עד יומא בתראה דחג בעינא למיקם עלייהו. א"ר אלעזר הא אתמר וחברייא אתערו בהו.

א"ר חייא ודאי הכי הוא אבל אנא שמענא לבוסינא עלאה מלה בהו.

אמר ליה אימא ההוא מלה.

א"ל עד לא קאימנא ביה.

א"ר אלעזר אע"ג דחברייא הא אוקמו מלה ושפיר הוא, אבל סדורא דהני יומי רזא דחכמתא בין מחצדי חקלא. ת"ח הא אתמר סדורא דיחודא כלא בחד היך הוי והא אתמר.

פתח ואמר (ישעיה נב) חשף יי' את זרוע קדשו לעיני כל הגוים וראו כל אפסי ארץ את ישועת

אלהינו. חשף יי' את זרוע קדשו, דא דרועא חדא דביה תליא ישועה דביה תליא נוקמא דביה תליא פורקנא. ולמה, למיקם לה לכנסת ישראל מעפרא ולקבלא לה לגביה לאזדווגא כחדא, וכד האי אתער לקבלה כמה דחילו שרייא בעלמא עד דינח ההוא דרועא תחות רישא לאתחברא כד"א (שיר ב) שמאלו תחת לראשי וגו', וכדין נייחא דינא ומכפר חובין.

לבתר אתי ימינא לחבקה, כדין חדוותא שרייא בעלמא וכל אנפין נהירין. לבתר אזדווגת בגופא וכדין כלא אקרי אחד בלא פרודא, כדין הוא שלימו דכלא וחדוותא דכלא ואחידו ודאי, מה דלא אשתכח הכי בשאר זמני.

כגוונא דהאי סדורא דהני יומי מראש השנה עד יומא בתראה דחג. בראש השנה אתער דרועא שמאלא לקבלא לה למטרוניתא, וכדין כל עלמא בדחילו בדינא ובעי בההוא זמנא בתיובתא שלים לאשתכחא עלמא קמי קב"ה.

לבתר אתיאת מטרוניתא ובעיין בני היכלא בט' לחדש למעבד חדווא ולמטבל בנהרא לדכאה גרמייהו בזווגהא דמטרוניתא. ביומא אחרא הוא זווגא דילה לשוואה שמאלא תחות רישא כד"א שמאלו תחת לראשי. וכדין ישראל בתעניתא על חובייהו ומכפרא להו דהא אימא עלאה אנהרת אנפאה למטרוניתא בזווגהא ומתכפרין כל בני היכלא כיון דשמאלא מקבל לה בהאי יומא ורישא דמטרוניתא שרייא על שמאלא.

ביומא קדמאה דחג אתער ימינא לקבלה בגין לחבקה וכדין כל חדווא וכל אנפין נהירין וחדווא חד דמיין צלולין לנסכא על מדבחא ובעיין בני נשא למחדי בכל זינין דחידן דהא ימינא גרים. בכל אתר דשאר ימינא חדווא אצטריך בכלא דהא כדין חדווא לאשתעשעא.

לבתר ביומא תמינאה חדווא דאורייתא הוא דהא כדין זווגא דגופא זווגא דכלא למהוי כלא חד ודא הוא שלימו דכלא, ודא יומא דישראל הוא ודאי בלחודייהו, לית ביה חולקא לאחרא. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי דעליהו כתיב (דברים ז) כי עם קדוש אתה ליי' אלהיך וגו'.

פנחס בן אלעזר. ר' יהודה פתח (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי אבד ואיפה ישרים נכחדו. תמן תנינן מאן דחמי קשת בגוונני אצטריך לברכא ברוך זוכר הברית, בגין דדא איהו ברית קיימא קדישא דשוי קב"ה [רטו ע"א] בארעא דלא ייתי עלה מי טופנא, בגין דכד סגיא חייבין בעלמא בעי קב"ה לאובדא לון וכדין דכיר לון האי אומאה כמה דכתיב (ישעיה נד) אשר נשבעתי מעבור מי נח.

רבי יוסי אמר קשת אתיא לאגנא על עלמא. למלכא דכל זמנא דבריה חב לקמיה אתי מלכא לאלקאה ליה, אתגליא ליה מטרוניתא בלבוש יקר דמלכו. מלכא חמי לה, סליק רוגזא דבריה וחדדי בה. כך (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם, ועל דא לא אתחזי קשת על עלמא אלא בלבושי יקר

דמלכו. בשעתא דאית צדיק בארעא איהו ברית למיקם ברית ואגין על עלמא, לא הוי צדיק הא קשת לאתחזאה דהא עלמא איהו קיימא לאובדא אלא בגין קשת דא.

ר' אלעזר אמר לעולם לא אתלבש קשת דא אלא בלבושי אבהן קדמאי, ירוקא וסומק וחיוור. ירוק דא לבושא דאברהם, אצטבע גוון דא כד נפק מניה ישמעאל. סומקא דא גוון דיצחק דאתיא סומקא ואצטבע כד נפק מניה עשו, ואתמשך ההוא סומקא עד ככבא דמאדים דאתאחיד ביה עשו. חוור דא איהו לבושא טבא דיעקב דלא אשתנו אנפוי לעלמין.

ר' אבא אמר יאות הוא אבל הכי אמר בוסינא קדישא. חוור דא אברהם דאתלבן בחוורא דנורא. סומק דא יצחק ודאי. ירוק דא איהו יעקב דקיימא בין תרין גוונים, וכתיב ביה ביעקב (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו, דהא כל ערסיה שלים הוה. והכי הוא, לא עתה יבוש יעקב, לאתחזאה בגוון סומק כיצחק דנפק מניה עשו. ולא עתה פניו יחורו, כאברהם לאתחזאה בגוון חוור דנפק מניה ישמעאל. אלא נטיל גוונים לאתעטרא בהו על אבהן דיליה, [רטו ע"ב] ובלבושי אלין מתלבשא קשת בשעתא דאתחזי קמי מלכא.

תא חזי רזא דברית קדישא היא את יו"ד דמתעטרא ברשימו עלאה נדא איהי דאתרשים בברית תדיר לעלמין, ובגין דקני פינחס על ברית אתרשים בשמיה הכא את דא, פינחס, יו"ד זעירא איהו, יו"ד דאיהי ברית ודאי דנפיק מגו יו"ד עלאה קדישא. ועל דא איהו קאים בקיומא שלים קמי מלכא קדישא דלא אתאביד מגו עלמא. והכי הוא נקי מההוא חובא דפעור ולא אתאביד תדיר מגו עלמא. (איוב ד) ואיפה ישרים נכחדו, אלין נדב ואביהוא דלא אשתציואו מההוא עלמא בגיניה. [ריז ע"א]

רבי שמעון הוה יתיב ולעי בפרשתא דא. אתא לקמיה ר' אלעזר בריה, א"ל נדב ואביהוא מאי עבידתייהו בפנחס. אי נימא דלא הוה פנחס בעלמא כד מיתו ובתר אתא לעלמא ואשלים דוכתייהו לאן הכי דהא פנחס בעלמא הוה וסגן קאים ונשמתייה ביה בקיומא קאי.

א"ל ברי רזא עלאה הכי והכי הוא דבשעתא דאסתלקו מעלמא לא הוו מתטמרי תחות גדפי
טנרא קדישא. מ"ט, בגין דכתיב (במדבר ג) ובנים לא היו להם, דאזעירו דיוקנא דמלכא דהא אינון
אתחזון לאשתמשא בכהונה רבה.

בשעתא דקני פנחס על ברית קדישא ועאל בגו כמה אוכלוסין וסליק לון לגייפין על רומחא
לעיניהון דכל ישראל וכל שבטא דשמעון בכמה אוכלוסין דאתו לגביה פרחה נשמתיה מניה, ותרין
נשמתין דהוו עריאן בלא דוכתא אתקריבו בה ואתכלילו כחדא ואהדרת נשמתיה כלילא רוחא
דאתכליל בתרין רוחין ואתתקפו ביה. כדין רווח דוכתייהו למיהוי כהנא רבה מה דלא אתחזי מן קדמת
דנא. ועל דא איהו (איוב ז) נקי דלא אתאביד בהווא שעתא ולא אביד רוחיה כד פרחה מניה. ואיפה
ישרים נכחזו, אליו בני אהרן דאהדר לעלמא מה דאביד בחיוי. ועל דא כתיב ביה בפנחס בן בן תרי
זמני.

פנחס בן אלעזר. מה כתיב לעילא מפרשתא דא, (במדבר כה) ויאמר יי' אל משה קח את כל
ראשי העם והוקע אותם ליי' נגד השמש. וכי על דקטלין בליליא או על דקטלין ביממא ביומא דעיבא
כתיב נגד השמש.

אמר ר' יהודה דתהא מיתתהון באתגלייא כמה דחבו באתגלייא.

א"ר שמעון לאו בגין כך אתמר אלא מהכא אוליפנא בדרגא דחב ב"נ לקב"ה להווא אתר
אצטריך למעבד תקונא דנפשיה. אינון חבו בברית קדישא דאקרי שמש, בגין כך דינא ותקונא איהו נגד
השמש ולא באתר אחרא. מכאן דלא אצטריך ב"נ לתקנא נפשיה אלא בהווא אתר דחב לגביה ומאן דלא
עביד הכי לית ליה תקונא לעלמין כדקא יאות.

רב חייא פתח (תהלים קד) ישבעו עצי יי' ארזי לבנון אשר נטע וגר. מה כתיב לעילא, ויין ישמח
לבב אנוש להצהיל פנים משמן ולחם לבב אנוש יסעד. וכי מה בין האי להאי, אלא הכי אוליפנא דכתיב
(שם) מצמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם להוציא לחם מן הארץ. וכי שבחא דבהמה דאית לה

חציר אתא דוד לומך ברוח קודשא. אלא מצמיח חציר, אלין אינון שתין אלף רבוא דמלאכין שליחן דאתבריאוו ביומא תניינא דבראשית וכלהו אשא מלהטא, ואלין אינון חציר. אמאי חציר, בגין דצמחין כחציר דא, בכל יומא ויומא אתקצירו השתא, לבתך צמחין ומתהדרן כמלקדמין. ועל דא כתיב מצמיח חציר לבהמה, הה"ד (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו. ותנינן אלף טורין סלקין לה בכל יומא ויומא וכל טורא וטורא שתין רבוא הוי והיא אכלה.

ועשב לעבודת האדם, אלין אינון נשמתהון דצדיקייא, דההוא אדם דרכיב ושליט על בהמה דא אכיל ואעיל לון בגווייה ובזכותהון אתון כל עלמא מההוא אדם דכתיב ביה (יחזקאל א) ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם. ועל דא כתיב האדם, ההוא דאשתמודע, בגין להוציא לחם מן הארץ, לאפקא מזונא לעלמא מן הארץ קדישא.

ויין, דא חמרא עתיקא דנגיד מלעילא.

ישמח לבב אנוש, אנוש דא רזא דההוא נער [ריז ע"ב] דסליק לטיבו ואתהדר כמלקדמין, ועל דא כתיב (תהלים קג) אנוש כחציר ימיו.

להצהיל פנים, אלין פנים דאקרון אנפי רברבי ואנפי זוטרי.

משמן, מנגידו דעלמא דאתי, משה ורבו קדישאה עלאה.

ולחם לבב אנוש, ההוא לחם דאזילו שחקים וטחנן מנא למיכלא דצדיקייא סתמא ומתמן אינגיד לכמה חיילין דאקרון לבב אנוש וכלא אתי מנגידו עלאה.

ישבעו עצי יי', אינון אילנין עלאין פנימאין.

ארזי לבנון, דהא אתעקרו ונטע לון קב"ה. מאי בין עצי יי' לארזי לבנון, עצי יי' אלין עץ החיים ועץ הדעת וטוב ורע, ארזי לבנון אלין חמשין תרעין דאקרון חמש מאות שנה.

אשר שם צפרים יקננו, בטוליהון מקננין נשמתהון דצדיקייא וכל חיילין קדישין אתזנו מתמן.

חסידה, ברתייה דאברהם אבינו דאקרי חסיד ועביד חסד עם כל בני עלמא, ועל כך אתקר

חסידה.

ברושים ביתה, בין דרועי עלמא.

רבי אבא ור' יוסי קמו למלעי באורייתא בפלגן ליליא. עד דהוו יתבי ולעאן באורייתא א"ר יוסי
הא דא"ר חייא אנוש כחציר ימיו שפיר קאמר, אבל במאי אוקמוה סופא דמלה דכתיב כי רוח עברה בו
ואיננו ולא יכירנו עוד מקומו.

א"ל הכי איהו ודאי, אנוש כחציר ימיו, כמה דאמר כציץ השדה, דאתחדש ואתהדר כמלקדמין,
הכי יציץ וסליק. מ"ט, בגין כי רוח עברה בו ואיננו, דא רוח עלאה טמירא קדישא גניזא מכלא וכליל
ליה בגויה וכדין ואיננו, ודא הוא רזא דחנוך דכתיב ביה (בראשית ה) ואיננו. מ"ט, כי לקח אותו אלהים
דא אלהים עלאה, רוח גניזא טמירא.

ולא יכירנו עוד מקומו, דהא אתכליל רוח זעירא ברוח עלאה.

מה כתיב בתריה, וחסד יי' מעולם ועד עולם, עאל כהנא רבה לגו קדש קודשין ונטיל ליה
ואוליד ליה כמלקדמין ואתחדש כנשר עולימין ואתהדר איהו נער.

עד דהוו יתבי חמו חד טולא דקיימא עלייהו, אזלא ואתיא אתיא ואזלא בגו ביתא. תווהו. א"ר
אבא יוסי בני אימא לך מה דהוה לי עם בוסינא קדישא, יומא חד הוינן אזלין בבקעת אונן והוינן לעאן
באורייתא כל ההוא [ריח ע"א] יומא ומגו תוקפא דשמשא אותיבנן גבי חד טינרא בגו נוקבא חד.

אמינא ליה מאי האי דבכל שעתא דחייבין אסגיאן בעלמא זכאין דיבהו לקאן עלייהו דהכי
תנינן בחובא דדרא צדיקיא אתפסון. אמאי, אי בגין דאינון לא מוכיחין לעלמא על עובדיהון, כמה אינון
דמוכחין ולא מקבלין מנייהו וצדיקיא אתכפיין קמייהו. אי בגין דלא יהוי מאן דיגין על עלמא, לא יהון
מתין ולא יתפסון בחובייהו דהא חדווא איהו לצדיקיא באיבודא דלהון.

א"ל בחובא דדרא ודאי מתפסין צדיקיא והא אוקימנא הני מילי, אבל בשעתא דיתפסון צדיקיא
במרעין או במכתשין בגין לכפרא על עלמא הוי, כדין יתכפרון כל חובי דרא. מנא לן, מכל שייפי גופא,
בשעתא דכל שייפין בעאקו ומרע סגי שרייא עלייהו שייפא חד אצטריך לאלקאה בגין דיתסון כלהו.
ומנו, דרועא, דרועא אלקי ואפיקו מיניה דמא, כדין הוא אסוותא לכל שייפין דגופא.

אף הכי נמי בני עלמא אינון שייפין דא עס דא. בשעתא דבעי קב"ה למיהב אסוותא לעלמא אלקי חד צדיקא בינייהו ובגיניה יהיב אסוותא לכלא. מנא לן, דכתיב (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו ובחבורתו נרפא לנו. ובחבורתו, אקזותא דדמא כמאן דאקיז דרועיה ובההוא חבורה נרפא לנו, אסוותא הוא לנא לכל שייפין דגופא.

ולעולם לית זכאה לקי אלא למיהב אסוותא לדרא ולכפרא עלייהו, ורזא דא צדיק ורע לו דהא ניחא לסטרא אחרא דדינא לשלטאה על זכאה יתיר מכלא דלא חייש כדין לכל עלמא ולא אשגח בהו מחדא דשליט עליה. וההוא זכאה זכי לשולטנו עלאה בהאי עלמא ובעלמא דאתי. צדיק [ריח ע"ב] וטוב לו, דלא חייש קב"ה לכפרא על עלמא.

אמינא ליה אלו לא הוו בחד זמנא יאות, אבל אית צדיק הכא ואית צדיק בגויה, לדא אית מרעין ומכתשין ולדא כל טיבו דעלמא.

אמר לי בחד מנייהו או תרין סגי דלא בעי קב"ה לאלקאה כלא כמא דלא אצטריך אלא דרועא חדא לאלקאה ולאקזא למיהב אסוותא לכל שייפין, אף הכי בחד צדיקא סגי.

ואי אתיקר ביה מרע על כל שייפין כדין אצטריך לאקזא תרין דרועין. אף הכי אי אסגיאו חובין יקירין על עלמא כדין כל זכאין אלקון למיהב אסוותא על כל דרא. אבל בזמן דלא אסגיאו כל כך כדין חד זכאה אלקי ושאר צדיקיא בשלם דהא לא אצטריך עלמא דילקן כלהו. אתסיאו עמא אתסיאו צדיקיא. ולזמנין דכל יומיהון קיימין במרעייהו לאגנא על דרא. מיתו הא אתסי כלא ואתכפר לזמנין דחובין אינון יקירין יתיר.

קמנא ואזלנא ותוקפא דשמשא הוה יתיר דחיק לן באורחא, חמינן אילנין במדברא ומיין תחותייהו, יתיבנא תחות טולא דאילנא דמדברא. שאילנא ליה מאי האי דכל עמין דעלמא לא עבדין אלא ישראל בלחודייהו, דכד לעאן באורייתא מתנענען הכא והכא בלא למודא דבר נש בעלמא ולא יכלין למיקם בקיומייהו.

אמר לי אדכרתן מלה עלאה ובני עלמא לא ידעין ולא משגתו. יתיב שעתא ובכה. אמר וני לעלמא ווי לבני נשא דאזלין כבעירי חקלא בלא סוכלתנו. במלה דא בלחודי אשתמודען נשמתינו

דישראל בין נשמתהון דשאר עמין. נשמתהון דישראל אתגזרו מגו בוטינא דדליק קדישא דכתיב (משלי כ) נר יי' נשמת אדם, והאי נר בשעתא דאתאחד [ריט ע"א] בגו אורייתא דלעילא לא שכיך נהורא עליה אפילו רגעא, ורזא דא (תהלים פג) אלהים אל דמי לך. כגוונא דא כתיב (ישעיה סב) המזכירים את יי' אל דמי לכם, לא שכיכו לכוון.

נהורא דשרגא כיון דאתאחדא גו פתילה ההוא נהורא לא שכיך לעלמין אלא מתנענעא נהורא לכאן ולכאן, לא משתכיך לעלמין. כגוונא דא ישראל דנשמתיהו מגו ההוא נהורא דשרגא, כיון דמתאחדא במילי אורייתא הא נהורא דליק, לא יכלון לאשתככא, מתנענעו לכאן ולכאן ולכל סטרין כנהורא דשרגא דהא (משלי כ) נר יי' נשמת אדם כתיב. וכתיב (יחזקאל לד) אדם אתם, אתם אדם ולא שאר עמין. נשמתהון דשאר עמין מדעיכו דקש בלא נהורא דשרי עלייהו ועל דא אית לון שכיכו ולא מתנענעו דהא לית לון אורייתא ולא דלקין בה ולא נהורא שרייא בהו. אינון קיימין כעצים בגו נורא דדלקין בלא נהורא דשריא עלייהו, ועל דא משתככיין בלא נהורא כלל.

א"ר יוסי דא הוא ברירו דמלה, זכאה חולקי דזכינא להאי ולמשמע דא. [ריט ע"ב]

פתח ר' אבא ואמר (ישעיה מב) שירו ליי' שיר חדש תהלתו מקצה הארץ יורדי הים ומלואו איים ויושביהם. כמה חביבין ישראל בקב"ה דחדוא דלהון ותושבחה דלהון לאו איהו אלא ביה דהכי תנינן כל חדוא דישראל דלא משתתפי בה לקב"ה לאו איהו חדוא וזמין הוא סמאל וכל סייעתא דיליה לקטרגא לההוא חדוא בגין דלא חדוא לישראל אלא בשותפו דיליה. מנא לן, דכתיב (תהלים קמט) ישמח ישראל בעושיו, חדוא דישראל לאו איהו אלא בעושיו. בעושיו, בעושו מבעי ליה כד"א (איוב מ) העושו יגש חרבו. אלא בעושיו בגין דב"נ אתעביד בשותפו גברא ואתתא וקב"ה, ועל רזא דא כתיב (בראשית א) נעשה אדם, בשותפו, דתנינן תלת אומנין עבד קב"ה לאפקא מנהון עלמא ואלין אינון שמים ומייא וארץ וכל חד שמיש חד יומא ואהדרו כמלקדמין.

יומא קדמאה אפיק שמים אומנותא דיליה דכתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור. יומא תניינא אפיקו מיא אומנותא לעבידתא דכתיב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. אסתלקו פלגן מייא לעילא ופלגן מייא אשתארו לתתא, ואלמלא כך דמיא אתפרשו עלמא לא

הוה קאים. יומא תליתאה עבדת ארעא ואפיקת כמה דאתפקדת דכתיב ויאמר אלהים תדשא ארץ דשא וגו', וכתוב ותוצא הארץ.

עד הכא כל אומנא דאלין תלתא אפיק אומנותא דיליה ועבדו מה דאתפקדו. אשתארו תלת יומין אחרנין. אתפקד אומנא קדמאה למעבד אומנותא דיליה דכתיב ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים, והיינו שמים. ביומא חמשאה אפיקו מייא דאיהו אומנא אחרא דכתיב ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה. ביומא שתיתאה עבדת ארעא אומנותא דילה דכתיב ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה וגו'.

כיון דתלת אומנין אלין אשלימו עבידתיהו אמר לון קב"ה אומנותא חדא אית לי למעבד דאיהו אדם, אתחברו כחדא ואנא עמכון נעשה אדם, גופא דלכון ואנא אהא בשותפן עמכון ונעשה אדם. כמא דבקדמיתא הוה בשותפו הכי נמי לבתר, אבא ואמא דבהון עבידתא כגוונא דארעא וקב"ה דאשתתף בהדיהו, ועל רזא דא כתיב בעושייו.

ואע"ג דאבא ואמא אתפרשו מהאי עלמא חדוא בכל שותפותא הוה דתנינן בשעתא דבר נש נר ע"א] שתיף לקב"ה בחדוה דיליה קב"ה אתי לגנתא דעדן ואעקר מתמן לאבוי ואמיה דאינון שותפין בהדיה ואייתי לון עמיה להווא חדוה וכלהו זמינין תמן ובני נשא לא ידעין. אבל בעקו דב"נ קב"ה זמין לגביה בלחודוי ולא אודע לאבוי ולאמיה הה"ד (תהלים יח) בצר לי אקרא יי' ואל אלהי אשוע וישמע מהיכלו קולי ושועתי לפניו תבוא באזניו.

אהדר ההוא טולא כמלקדמין ואזלא גו ביתא בדיוקנא דב"נ. נפל על אנפוי ר' אבא.

אמר רבי יוסי אדכרנא דבהאי אתרא חמינא ליה לר' פנחס בן יאיר, יומא חד הוה קאים בהאי דוכתא והוה אמר הכי פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, באת יו"ד זעירא, בגין דתרין אלפא ביתין רשימין, אלפא ביתא דאתוון רברבן ואלפא ביתא דאתוון זעירין. אתוון רברבן אינון דעלמא דאתי, ואתוון זעירן אינון דעלמא תתאה, ברית קיימא קדישא. כיון דקני פנחס על ברית דא אתוסף ביה יו"ד זעירא רזא דברית דא.

בה שעתא אמר קב"ה מה אעביד עם משה, ברית דא מן משה איהו, למיהב ליה לאחרא בלא דעתא דמשה לא יאות.

שארי קב"ה ואמר למשה, משה פינתס בן אלעזר בן אהרן הכהן.

אמר רבון כל העולמים מהו.

א"ל משה את הוא דמסרת נפשך על ישראל דלא ישתיצון מעלמא בכמה זמנין ואיהו השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו'.

אמר משה מה את בעי.

א"ל כלה דיך דתשרי בגויה.

אמר משה הא בלבא שלים תהוי לגביה.

א"ל אימא אנת בפומך וארים קלך דאנת מסר ליה בלבא שלים הה"ד לכן אמור, את אימא ברעותא, הנני נותן לו את בריתי שלום. משה הוה אמר הנני נותן לו וגו', ואילו אמר קב"ה ה"ל למימר לכן הנני נותן לו את בריתי, אלא כתיב לכן אמור הנני נותן לו את בריתי, משה אמר הנני נותן לו את בריתי שלום. ואי תימא דאתעברת מן משה, לא, אלא כבוסינא דא, דא אהני ודא לא אתגרע מניה.

אתא ההוא טולא ויטיב ונשיק ליה. שמעו חד קלא דהוה אמר פנון אתר פנון אתר לר' פנחס בן יאיר דאיהו גבייכו. דתנינן בכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה וכ"ש כד שראן בגויה צדיקייא אחרנין לחדתא בההוא אתר מלי דאורייתא. כגוונא דא דהוה אתי ר' פנחס בן יאיר למפקד לאתריה ואשכח אלין צדיקייא מחדתין מלי דאורייתא ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דר' פנחס בן יאיר קמיה.

אמר יאות מלה דרבי פנחס בן יאיר דהא לא כתיב לכן אמור לו אלא לכן אמור. וכי מלה דא הוה גניזא מחסידא דא תחות ידך ולא הוית אמר. זכאה חולקנא למהוי בסיעתא דטולא קדישא הכא.

אף הוא פתח ואמר משמיה דר' פנחס (קהלת ט) כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה. כמה יאות ליה לב"נ בעוד דבוסינא דליק

ושריא על רישיה לאשתדלא ולמעבד רעותא דמאריה בגין דההוא נהורא דבוסינא איהי כ"ח דשריא עליה, ועל דא כתיב (במדבר יד) יגדל נא כח יי'. כח יי', דא הוא כח דשריא על רישיהון דצדיקייא וכל אינון דמשתדלין ברעותא דמאריהון.

ועל דא תנינן דכל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו, דא היא כחו. ודאי אצטריך לאתערא כל שייפוי בחילא תקיף בגין דבאתערותא תקיף דאתתקף אתער ההוא כח קדישא עלאה ואסתלק גו קדושה ואתתברת חילא ותוקפא דסטרא אחרא, ועל דא [רכ ע"ב] בכחך אצטריך למעבד רעותא דמאריך.

כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה, בגין דבההוא כח אית מעשה, אשתדלותא לאשתדלא בהאי עלמא דאקרי מעשה עלמא דעובדא למשלם סופא דמחשבה.

וחשבון, דא הוא עלמא דתליא בדבורא דהא חשבון בדבורא תליא ועל דא כל גימטריאות ותקופין ועבורין בעלמא דסיהרא הוו.

ודעת, דא איהו רזא דשית סטריין דתליין במחשבה ואקרון עלמא דההוא מחשבה.

וחכמה, דכלא תליא מניה וכל אלין כלילין בההוא כח דלאן הכי בסטרא דשאול דרגא דגיהנם, והא כל ב"נ דלא אשתדל בהאי כ"ח בהאי עלמא לאעלא ביה במעשה וחשבון ודעת וחכמה סופיה לאעלא בשאול דלית ביה מעשה וחשבון ודעת וחכמה, דהא סטרא אחרא ארח שאול איהי דכתיב (משלי ז) דרכי שאול ביתה. מאן דאתרפי מהאי כ"ח קדישא אתתקף גו סטרא אחרא דשאול ביתה.

אשר אתה הולך שמה. וכי כל בני עלמא אזלין לשאול. אין, אבל סלקין מיד דכתיב (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל, בר אינון חייבין דלא הרהרו תשובה לעלמין דנחתין ולא סלקין. ואפילו צדיקים גמורים נחתין תמן. אמאי נחתין, בגין דנטלין כמה חייבין מתמן וסלקין לון לעילא ותמן עבדי לון להרהר תשובה. ומאן אינון, אינון דהרהרו תשובה בהאי עלמא ולא יכילו ואסתלקו מעלמא, צדיקייא נחתי בגיניהון גו שאול ונטלי לון וסלקי לון מן תמן.

אמר ר' יוסי כתיב (קהלת ז) אחת לאחת למצא חשבון, חשבון דגימטריאות דקיימא בסיהרא באן דרגא דילה אינון.

לא אתיב ליה. אמר שמענא ולא אזכרנא מלה. קם ההוא טולא, בטש בעינוי דר' אבא, נפל על אנפוי מגו דחילו. עד דהוה על אנפוי נפל קרא בפומיה דכתיב (שיר ז) עיניך ברכות בחשבון על שער בת רבים. ואלין עיינין דילה פרפראות לגו חכמה עלאה דאתמשכא מלעילא ומגו חשבון ותקופין ועבורין אתמליין ואתעבידו בריכות זנפקי מימין לכל סטרין, אינון עיינין, עד דאתפקדן לכל חושבן דסיהרא זלבר וככבים ומזלי למעבד חושבן ודא איהו על שער בת רבים, דא איהי סיהרא לב.

א"ר אבא לר' יוסי ההוא מרגלא קדישא דהוה תחות ירך מגו סיעתא קדישא דאית גבן כמה שפיר איהו ואהדנא ביה דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא למהוי באתר אחרא עד דבעלה יתן לה רשות, ואודעין לבעלה בקדמיתא ומפייסין ליה דאיהו אפקיד לה ויהב לה רשו למיהך לההוא אתר. כן קב"ה פייס למשה ועד דיהב לה רשו וא"ל את אימא הנני נותן לו את בריתי שלום, למשרי בגווייה ולמהך תמן לא אזלת.

מנא לן, מצדיקו דעלמא דיהיב לה רשו למהוי גו צדיקים בהאי עלמא ויתבה עמהון ככלה גו קשוטאה וצדיק דעלמא חמי וחד די בהאי, אבל בין דרועי דבעלה שכיבת ואהדרת למהוי בהדייהו ותבת לבעלה כד"א (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה לגן בעלה, ובבקר היא שבה לגבי צדיקייא דארעא וכלא ברשו בעלה הה"ד (תהלים לז) וצדיק חונן ונותן.

ומשה כן אמר הנני נותן לן, כמה דצדיק דלעילא נותן אפ אנא הנני נותן. מתנה למהדר מתנה איהי. בגין דברית דא רווח כהונה עלאה, ואי לא תהא בהדיה לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה דהא ברית דבקה איהו תדיר בימינא עלאה וימינא עלאה דא זמין למבני בי מקדשא דאיהו ברית.

אמר רבי אבא הא אזכרנא מלה חדא דשמענא מבוטינא קדישא דשמע משמיה דרבי אליעזר. יומא חד אתא לקמיה חד חכים גוי, א"ל סבא סבא תלת בעיין [רכא ע"א] בעינא למתבע מנך. חד דאתון אמרין דיתבני לכו בי מקדשא אחרא והא לא הוו למבני אלא תרין, בית ראשון ובית שני, בית שלישי ובית רביעי לא תשכח באורייתא והא מה דהוה למבני כבר אתבנון ולעולם לית ביה יתיר דהא תרי בתי ישראל קרי להו קרא, וכתיב (חגי ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון.

ותו דאתון אמרין דאתון קריבין למלכא עלאה מכל שאר עמין. מאן דמקרב למלכא איהו תדי תדיך בלא צערא בלא דחיקו, והא אתון בצערא ובדחיקא וביגונא יתיר מכל עממיה, ואנן לא אתקריב לן

צערא ודחיקן ויגונא כלל. און קריבין למלכא עלאה ואתון רחיקין מניה ועל דא אית לכו צערא ודחיקא אבלא ויגונא מה דלא אית לן.

ותו דאתון לא אכלין נבלה וטרפה בגין דתהוון בריאין וגופא דלכון להוי בבריאותא. און אכלין כל מה דבעינן ואנן תקיפין בחילא בבריאותא וכל שייפין דילן בקיומיהו, ואתון דלא אכלין חלשין כלכו במרעין בתבירן יתיר מכל שאר עמין, עמא זסני אלהכון בכלא.

אמר סבא סבא לא תימא לי מדי דלא אשמעינך ולא אקבל מנך.

זקיף עינוי ר' אליעזר ואשגח ביה ואתעביד תלא דגרמי. כיון דנח רוגזיה אהדר רישיה ובכה, אמר (תהלים ח) יי' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ, כמה תקיף חילא קדישא בכל ארעא ולית מלה זעירא דאתיא באורייתא דלא נפיק מפומיה דקב"ה. מלין אלין דשאיל ההוא רשע אנא שאילנא יומא חד לאליהו ואמר דהא במתיבתא דרקייעא אסתדרן קמיה דקב"ה, דכד נפקו ישראל ממצרים בעא קב"ה למעבד לון בארעא כמלאכין קדישין לעילא ובעא למבני לון ביתא קדישא ולנחתא ליה מגו שמי רקיעין ולנטעא לון לישראל נציבן קדישא כגוונא דדיוקנא דלעילא הה"ד (שמות טו) תביאמו ותטעמו בהר נחלתך. באן אתר, מכון לשבתך פעלת יי', בההוא דפעלת את ולא אחרא, דא בית ראשון. מקדש יי' כוננו ידיך, דא בית שני, ותרווייהו אומנותא דקב"ה אינון.

ומדארגיזו קמיה במדברא מיתו ואכנס קב"ה בארעא לבניהון דאוליפו עובדיהון וביתא אתבני על ידא דבר נש, ובגין כך לא הוה ביה קיים ושלמה אמר (תהלים קכז) אם יי' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, דהא לית ביה קיומא. ביומי עזרא גרים חטאה בכמה חובין ואצטרכו אינון למבני ולא הוה ביה קיומא. ועד כען בניינא קדמאה דקב"ה לא הוה בעלמא דכתיב (שם קמז) בונה ירושלם יי', איהו ולא אחרא, ובניינא דא אנון מחכאן ולא בניינא דבר נש דלית ביה קיומא כלל.

ובית ראשון ובית שני ינחית לון קב"ה כחדא מלעילא, בית ראשון באתכסיא ובית שני באתגליא. ההוא בית להוי באתגליא דאקרי בית שני דאתחזי לכל עלמא אומנותא דקב"ה חדא שלים ורעותא דלבא בכל קיומא. ההוא בית ראשון באתכסיא יסתלק לעילא על גבוי דההוא דאתגלייא וכל עלמא יחמון ענני יקר דסחרן על גבי דההוא דאתגלייא ובגו דאינון עננין הוי בית ראשון בעובדא טמירא דסליק עד רום יקר שמייא, ובניינא דא אנון מחכאן, ועד לא הוה בעלמא. ואפילו קרתא דירושלם לא

ליהוי אומנותא דב"נ דהא כתיב (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יי' חומת אש סביב וגו'. אי לקרתא כתיב הכי, כל שכן ביתא דאיהו דיורא דיליה. ועובדא דא הוה אתחזי למהוי ברישא כד נפקו ישראל ממצרים ואסתלק עד לסוף יומין בפורקנא [רכא ע"ב] בתראה.

ושאלתא אחרא דודאי אנן קריבין למלכא עלאה יתיר מכל שאר עמין, ודאי הכי הוא דישראל ודאי עבד לון קב"ה לבא דכל עלמא, והכי אינון ישראל בין שאר עממין לבא בין שייפין, כל בני עלמא אינון שייפין דגופא וישראל לבא בגווייהו, ואי לא הוו ישראל בעלמא לית עמא דיכיל למיקם בעלמא אפילו רגעא חדא, כשייפין בלא לבא. ועל דא הוו באמצעיתא דכל עלמא, לבא גו שייפין.

וישראל מתנהגן גו שאר עמין כגוונא דלבא גו שייפין. לבא איהו רכיך וחלש ואיהו קיומא דכל שייפין. כל שייפין לא ידעין מצערא ודחקא ויגונא כלל אלא לבא דביה קיימא וביה סוכלתנו. שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל דהא לית בהו קיומא ולא ידעין מדי. כל שאר שייפין לא קריבין למלכא דאיהו סוכלתנו וחכמתא דשריא במוחא אלא לבא ושאר שייפין רחיקין מניה ולא ידעין מניה כלל. כך ישראל למלכא קדישא קריבין ושאר עמין רחיקין מניה.

שאלתא אחרא דישראל לא אכלי נבלות וטרפות וטנופא ולכלוכא דשקצים ורמשים כשאר עמין, הכי הוא דהא לבא דאיהו רכיך וחלש ומלכא וקיומא דכל שאר שייפין לא נטיל למזוניה אלא ברירו וצחותא דכל דמא ומזוניה נקייה וברירא דכלא ושאר פסולת אנח לכל שייפין, וכל שאר שייפין לא משגיחי בהאי אבל פסולת וביש ועכוור דכלא נטלין ואינון בתקיפו כמא דאתחזי לון. ועל דא בכל שאר שייפין אית אבעבויעין שאת וספחת סגירו דצרעת, ללבא לאו מכל הני כלום אלא איהו נקיא ודכיא מכלא, לית ביה מומא כלל, ועל דא כתיב (שיר ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך.

אתא רבי יוסי ונשיק ידוי, אמר אילו לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די.

ושם איש ישראל המוכה אשר הוכה את המדינית. אמר ר' יצחק האי קרא הכי הוה למכתב ושם איש ישראל אשר הכה פנחס, ולא להוי כתיב המוכה אשר הוכה, ולא אמר אלא בארז סתים. והכי אמר ר' אלעזר כיון דסלקיה קב"ה לפנחס לכהונא רבתא לא בעא לאדכרא ליה בקטילותא דבר נש דהא לא

יתחזי לכהנא רבה. עד לא סלקיה לכהנא רבה איזכר שמיה, וירא פנחס וגו' ויקח רמח וגו' וידקור את שניהם. כיון דסלקיה לכהנא רבה לא איזכר שמיה בקטילותא דלא אתחזי ליה וחש על יקריה קב"ה דכהנא רבה לא אתחזי לאזכרא בקטילותא. ושם האשה המוכה אפ הכי.

רבי שמעון הוה אזיל מקפוטקיא ללוד ור' יהודה אזיל עמיה. עד דהוו אזלי פגע בהו ר' פנחס בן יאיר ותרין גוברין טענין אבתריה. שכיך חמריה דר' פנחס, טעינו ליה ולא אזל. אמר ר' פנחס שבוקן ליה דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח או נסא יתעבד לן השתא.

עד דאינון תמן נפק ר' שמעון מבתר חד טנרא, נטל חמרא ואזל. אמר להו ר' פנחס ולא אמרית לכו דריחא דאנפין חדתין קא ארח.

נחת וגפיף ליה ר' פנחס ובכה, אמר ליה חמינא בחלמי דאתיא שכינתא לגבאי ויהבת לי נבזבזן רברבן וחדינא בה, הא השתא כמה דחמינא.

אמר ר' שמעון מקל פרסי דחמרך ידענא דאנת הוא, השתא חדוא שלימ.

אמר ר' פנחס נתיב בדוך חד דמלי אורייתא אצטריך צחותא.

אשכחו עינא דמייא ואילנא, יתבו. אמר ר' פנחס מסתכל הוינא דהא לתחיית המתים באורח אורחא יעביד לון קב"ה, כמה דהוא השתא קדמא ליהוי כדין בתראה. מנלן, מאינון עצמות, גרמין דאחיא לון קב"ה על ידא דיחזקאל דכתיב (יחזקאל לז) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו בקדמיתא, ולבתר כתיב [רכב ע"א] וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם, דהא מה דאפשיט בקדמיתא ליהוי בבתרייתא, בקדמיתא אפשיט מרוחא ולבתר עור ובשר ובתך עצמות.

אמר ר' שמעון בדא אקשו קדמאי, אבל גרמין אלין דאחיא קב"ה נסין ואתין משניין עבד בהו קב"ה. ת"ח מה כתיב (איוב י) זכר נא כי כחומר עשיתני ואל עפר תשיבני. מה כתיב בתריה, הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני, עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני. זמין קב"ה לבתר דיתבלי ב"נ בעפרא ומטי זמנא דתחיית המתים דהווא גרמא דאשתאר למעבד ליה כעיסה דא ונביע כחלב דא

ומההוא נביעו נקי מצוחצח בצחותא יתערב ההוא גרמא ויתמחי כחלבא, ולבתר יקפיא ליה ויתצייר בציורא כגבינה דא בקפואותא ולבתר יתמשך עליה עור ובשר ועצמות הה"ד הלא כחלב תתיכני, התכתני לא כתיב אלא תתיכני, הקפיתני לא כתיב אלא תקפיאני, עור ובשר הלבשתני לא כתיב אלא תלבישני, סוככתני לא כתיב אלא תסוככני.

ולבתר מה כתיב חיים וחסד עשית עמדי דא רוחא דחיי. ואי תימא עשית עמדי ולא כתיב תעשה, אלא הכי אמר חיים וחסד עשית עמדי בהאי עלמא דשדית בי רוחא דחיי, אבל ופקודתך שמרה רוחי, דאת זמין לפקדא בקדמיתא, שמרה רוחי.

ורוא דמלה כל נפשאן דצדיקייא גניזן וטמירן תחות כרטייא דמלכא ואיהי נטרא לון לאתבא לון לדוכתייהו הה"ד ופקודתך שמרה רוחי. מאי פקודתך, כד"א (תהלים קט) נפקודתו יקח אחר, פקודתך ודאי, מטרוניתא דמלכא דכל רוחין אינון פקדונין בידהא הה"ד (שם לא) בידך אפקיד רוחי וגו', ואיהי נטרא לון. בגין דא שמרה רוחי, איהי נטרת לה.

כגוונא דא (שם 19) שמרה נפשי כי חסיד אני. שמרה, דא מטרוניתא דמלכא דאיהי נטרא נפשי בגין כי חסיד אני, ובכל אתר דכתיב סתם דא מטרוניתא כד"א (ויקרא א) ויקרא אל משה, (שמות טו) ויאמר אם שמע תשמע.

בכה ר' פנחס ואמר ולא אמרית לך דשכינתא יהבת לי נבזבזן ומתנן, זכאה חולקי דחמינא לך ושמענא דא.

א"ל בההוא זמנא תינח ההוא גרמא, שאר גרמין דישתכחון מה יתעבד מנהון.

א"ל כלהו יתכלילו בההוא נביעו דהאי גרמא ויתכלילו בהדיה ויתעביד כלא עיסה חדא ותמן יתצייר ציורא כמא דאתמר הה"ד (ישעיה נח) ועצמותיך יחליקן. מאי יחליקן, כד"א (הושע ה) חלק מהם, כלהו יתעברון מקיומיהו ויתכלילו בההוא גרמא למהוי עיסה חדא, וכדין (ישעיה נח) והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. [רכד ע"א]

אמר רבי פנחס מסתכל הוינא, שמירה בלב איהו ודאי נלב דוגמא דלב עלאה, ועל דא שמור בלב איהו ולא באתר אחרא. זכירה בזכר במוחא דרכיב ושליט על הלב, ולית זכירה אלא במוחא. ועל דא זכור לזכר ושמור לנקבה.

מוחא איהו זכורא ורכיב על הלב. לב שליט ורכיב על הכבד. כבד סמאל ונחש דא בדא ואיהו תד, [רכד ע"ב] יותרת הכבד וכבד. ועל דא בקורבנא יותרת הכבד דא נחש, כבד מיכלא דזכורא רזא דסמא"ל.

אמר ר' שמעון ודאי כך הוא ויאות הוא, וברירא דמלה ורזא וסתרי דקרובן הכי הוא, כבד נטיל בקדמיתא הוא ויותרת דיליה סמאל ובת זוגו וכל אינון ערקין דכבדא חיילין ומשריין דלהון, ונטילו דלהון חלבין ושמינינו דקרבנא, וכדין קריב כלא לגבי לב. ולב לא נטיל מכלא אלא ודוי דאתעביד ביה וסליק בההוא תננא וצלותא דאתעביד עליה דהוא קרבנא. לב קריב לגבי מוחא רעותא דיחודא דכהנא וחדווא דליואי. מוחא דא דכורא דאתיא ממוחא עלאה. מוחא קריב לגבי טמיר מכלא דלא אתידע כלל ואתקשר דא בדא ומוחא קריב נחת רוחא דכלא.

ערקין דכבדא אלין אישים וכל אינון חייליהון. כבד כמא דאתמר, יותרת נוקבא דיליה. אמאי יותרת, דלא אתדבקת בדכורא דילה אלא כד אשתארת לה שענתא לבתר דעבדת גיופהא ושביקת ליה. תו יותרת נוקבא דכד בעיא לאתחברא בב"נ אתעבידת לגביה שיוורין דלא אתחשיב כלל, לבתר איהי אתקשטת זעיר זעיר לגביה עד דאתעבידת ליה חבורא חדא. ומאלין ערקין דכבדא מתפשטן אחרנין זעירין לכמה זיינין וכלא נטלין אמורין ופודרין וכלהו כלילין בכבד.

לב דאיהו עקרא בקדושה נטיל נמקריב כמא דאתמר. לב שריא על תרין כוליין ואינון תרין כרובים יהבי עיטא ואינון רחיקין וקריבין ימינא ושמאלא, וכלהו נטלין ואכלין כל חד כדקא יאות עד דאתקשר כלא כחדא.

(תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה, דא מתקריב ללב. רוח נשברה, ודוי וצלותיה דהא ודאי (קהלת יב) הרוח תשוב אל [רכה ע"א] האלהים. וכבד מקריב ליה לגבי לב דאיהו סניגוריא עליה וכלא קשורא תדא בקורבנא.

מן כבדא נפקין כל מרעין וכל מכתשין לכל שייפי גופא וביה שריין. לב איהו זכיך מכלא ומניה
נפקין כל טב וכל בריאותא בשייפין כלהו וכל תוקפא וכל חדוא וכל שלימו דאצטריך לכל שייפין.
[רכה ע"ב]

פתח ואמר (תהלים לז) בטח ביי' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. בטח ביי' כדקא יאות. ועשה
טוב, תקונא דברית קדישא דתהא מתקין ליה ונטיר ליה כדקא יאות. ואי תעביד דא תהא רבא בארעא
ויתון מנך ויתחדי מנך ההיא אמונה דלעילא.

ותו התענג על יי' ויתן לך משאלות לבך. כל דא אתקנא בתקונא דברית, כיון דאתתקן ברית
אתקן כלא.

פנחס בגין דקני על ברית דא זכה לכלא. ולא עוד אלא דאגין על כל ישראל וביה אתקיים
והתענג על יי', דהא סליק ואתקשר לעילא ואנהיר באור קדמאה דברא קב"ה זגניז ליה, בההוא אור
דאתהני מניה אברהם, קשורא דאהרן כהנא.

לבתר דאסתלק לכהנא רבה לא איזכר ליה בקטילותא דזמרי ולא יאות בגין דלא יתאחיד כלל
בענפוי דסטרא אחרא ולא אתחזי ליה דכל מאן דקטיל ענפין דסטרא אחרא אית ביה ופנחס הא אתאחיד
בימינא ולית ליה חולק בסטרא אחרא כלל ועל דא לא אדכר הכא. מה דאתחזי שבחא איהו גנאי ליה
נחיתו מדרגא עלאה דאתאחיד ביה, ועל דא כתיב המוכה אשר הוכה, ושם האשה המוכה.

א"ר פנחס זכאה דרא דשמעין מילך באורייתא, זכאה חולקי דזכינא לכך.

אמר רבי שמעון זכאה דרא דאנת וחסידותך אשתכח בגוויה.

עד דהוו יתבי ומפייסין דא לדא אתא רבי אלעזר בריה דר' שמעון ואשכח לון תמן. א"ר פנחס
ודאי כתיב (בראשית לב) ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה.

א"ל ר' שמעון תיב ואימא קרא. יתיב רבי אלעזר. פתח ואמר (שם) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו
מלאכי אלהים. מאי ויפגעו בו, אית פגיעה לטב, ואית פגיעה לביש, ואית פגיעה לצלותא. אלא

בשנתא דהוה אזיל לחרון מה כתיב, (שם כח) ויפגע במקום, צלותא דערבית איהו דצלי בהווא אתר דאקרי מקום כד"א (שמות לג) הנה מקום אתי, וצלותא דערבית בהווא אתר אתחזי.

תו ויפגע במקום, מלי פיוסין איהו דאתא שמשא קדישא לגבי סיהרא בעל לגבי אתתא. מכאן דלא ייתי בעל לגבי אתתיה אלא במלי פיוסין לפייסא לה דכתיב ויפגע במקום, ולבתר וילן שם. כד הוה אתי יעקב מחרן כתיב ויפגעו בו, שדרת היא לפייסא ליה למיתי לגבה. ויאמר יעקב כאשר ראם מתנה אלהים זה. מאי כאשר ראם, אלא מלאכים דיום ומלאכים דלילה הוו ואתכסו מניה ולבתר אתגליין ליה ועל דא כאשר ראם כתיב.

מחנה אלהים זה, אלין דליליא כתיב בהו [רכו ע"א] מחנה אלהים ואלין דיממא כתיב בהו זה, ועל דא ויקרא שם המקום ההוא מחנים, תרין משריין. והשתא משריין קדישין חמינא הכא, זכאה ארחי דאתינא הכא.

אמר ר' שמעון מאן דפתח פתחא יימא.

א"ר אלעזר תנינן כל מאן דאמר תהלה לדוד תלת זמנין בכל יומא איהו בן עלמא דאתי, והא אתמר טעמא מאי. אי משום פרנסה פרנסה ומזונא לכל עלמא תרין זמנין אינון ביומא בצפרא וברמשא דכתיב (שמות טז) בתת יי' לכם בערב בשר ובבקר תשבועו לחם. אי הכי אמאי תלת זמנין בכל יומא. אלא תרין למזונא דבני נשא וכל עלמא וחד למיהב תוקפא להווא אתר דפתיחו ידוי.

תרין מזוני אלין משוניין דא מן דא הכא. (תהלים קמה) ואתה נותן להם את אכלם בעתו, דא מזונא דעשירים דיהב מיכלין סגיאין בעתו, דא חד. תנינא דכתיב ומשביע לכל חי רצון, דא מזונא דמסכני דאינון שבעין מרצון ולא מגו מיכלא סגי. פנתת את ידך, דא תוקפא להווא אתר דבפתיחו ידוי נפקא רצון ושבעא לכלא.

תו הכי אוליפנא דלא איהו אלא תרי זמני בכל יומא דאלין חיובא על ב"נ ואי אמר יתיר לאן בגין חובה איהו אלא בגין שבחא גו תושבחן דזמירות דדוד מלכא. מ"ט, בגין דפרנסה לא חזי למשאל אלא בתר צלותא נפיוסא דמאריה. מלכא ייכול בקדמיתא ובתר כן ייכלון עבדוי הה"ד (שיר ה) באתי לגני אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי, לבתר אכלו רעים וגו.

אכלתי יערי, דא צלותא דמיושב. עם דבשי, דא קרית שמע. אכלתי יערי, דא צלותא דמיושב
בהוא יער [רכו ע"ב] לבנון, יוצר אור, והאופנים וחיות הקדש, כלם קדושים, כל הני אקרון יער
אילנין ונציבין דביה.

עם דבשי, דא קרית שמע דאיהי מתיקא דכלא בכמה צופין ומתיקין.

שתיתי ייני עם חלבי, דא צלותא דמעומד משיכא דיין עלאה דאתנטר ודא בשלש ראשונות.

עם חלבי, אלין שלש ברכות אחרונות, ואתכלילן אלין באלין.

עד כאן מיכלא דמלכא. לבתר אכלן רעים לעילא, שתו ושכרו דודים לתתא.

ועל דא לית חיובא דמזונא אלא בתר צלותא. ובצלותא דמנחה בערב קודם צלותא, מ"ט. בגין
דעד לא אשתכח דינא קשיא, בעוד דאנפי מלכא נהירין יימא תהלה לדוד בהאי סדורא דמזונא דלבתר
דדינא שריא ותלי על עלמא לאו שעתא איהו.

אתא ר' פנחס ונשקיה. [רלא ע"א]

אמר רבי יודא לימא לן מר מאינון מילי מעלייתא דראש השנה.

פתח רבי שמעון (מלכים ב ד) ויהי היום. בכל אתר דכתיב ויהי איהו צער, ויהי בימי צער ודאי.
ויהי היום, יומא דאית ביה צער ודא איהו ראש השנה דאיהו יומא דדינא קשיא על עלמא. ויהי היום
ויעבר אלישע אל שונם, יומא דראש השנה הוה. ובכל אתר ויהי היום ראש השנה, (איוב א) ויהי היום
ויבאו בני האלהים, יום ראש השנה הוה.

ובכל זמנא תרין יומין אינון. מאי טעמא, בגין דלהוי יצחק כליל דינא ורחמי, תרין יומין ולאן חד
דאלמלא ישתכח אחד יחידאי יתחריב עלמא, ועל דא כתיב תרי זמני ויהי היום.

ויבאו בני האלהים, אלין ב"ד רברבא, בני האלהים ודאי, בנוי דמלכא קריבין לגביה ואינון
חתכין דינא על עלמא.

להתיצב על יי'. וכי על יי' קיימי, אלא בשעתא דאלין קיימי על דינא, דינא קדמאה דכלא ביה מאן הוא דלא יוקיר לשמא דקב"ה ודלא יוקיר לאורייתא ולעבדוהי. אוף הכי מאן הוא דלא חייש על יקרא דשמא קדישא דלא יתחלל בארעא, מאן הוא דלא חייש ליקרין, מאן הוא דלא שוי יקר על שמא דא.

ויבא גם השטן בתוכם, גם לרבות לאסגאה הוא ונוקביה. אוף הכי להתיצב על יי', דאיהו חייש נמי ליקרא דשמא דא.

הכא אפליגו עמודין קדמאי דעלמא, חד אמר איוב מחסידי אומות העולם הוה, וחד אמר מחסידי ישראל הוה ואילקי לכפרא על עלמא, דהא יומא חד אשכחיה רב המנונא לאליהו, א"ל ודאי תנינן צדיק ורע לו וכו'. א"ל דינוי דמארי עלמא עמיקין, אבל בשעתא דקב"ה בעי לכפרא חובין דעמא אלקי בדרועא דלהון ואסי לכלהו, כאסייא דאלקי לדרועא לשיזבא כל שייפין כמא דכתיב (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו מוסר שלומינו עליו ובחבורתו נרפא לנו, כמא דאתמר.

בהווא יומא דקיימין שבעין קתדראין למידן דינא דעלמא כמה אינון מארי תריסין קטיגורין דקיימי לעילא, אלין מיימינים לזכו ואלין משמאילים לחובה לאדכרא חובין דעלמא חובין דכל חד וחד, ועל דא אצטריך לב"נ לפרשא חובוי כל חד וחד כמה דאיהו בגין דמאן דמפרש חטאיה לא אתמסר דיניה אלא בידא דמלכא קב"ה בלחודוי וכל בי דינא בדילין הימנו. ועל דא אצטריכו לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא וכל מה דעביד בפרט הה"ד (תהלים לב) חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי אמרתי אודה על פשעי ליי', לבתר ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנא לן, ממשא דכתיב (שמות לב) וישב משה אל יי' ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב. בישראל כתיב (שמואל א יב) חטאנו כי עזבנו את יי' ונעבוד את הבעלים ואת העשתרות. ואי תימא האי ביחיד אבל בצבור לא, הא כתיב קרא דא. ואי תימא הא בצבור אבל שליח דלהון לא, הא כתיב (שמות לב) וישב משה אל יי' וגו', וכתיב (שם) ויעשו להם אלהי זהב.

מ"ט מאן דמפרש חוביה בי דינא בדילין הימנו, בגין דב"נ קריב לגרמיה ולא איתדן על פומיה. ותו זלא שביק דוכתא למקטרגא לאולפא עליה חובא. מומא דבר נש יקדים [רלא ע"ב] ויימא ולא יהיב דוכתא לאחרא למימר. כדין קב"ה מחיל ליה הה"ד (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם.

ביומי ראש השנה מתקנין בי דינא כורסייא למלכא נדאין לכל עלמא וישראל עאלין בקדמיתא
לדינא קמי דליפוש רוגזא.

תנן ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו. יום ביומו מאי הוא, אלא הני תרין יומי דר"ה. אמאי
תרין יומי, בגין דאינון תרי בי דינא דמתחברן כחדא, דינא עלאה דאיהו קשיא, דינא תתאה דאיהו רפיא
ותרווייהו משתכחי. ועל דא לא ידעי הני בבלאי רזא דיבבא ויללותא ולא ידעי דתרווייהו אצטריך,
יללותא דאיהו דינא תקיפא, תלת תבירין דינא רפיא, גנוחי גנח רפיא. אינון לא ידעי ועבדין תרווייהו
ואנן ידעין ועבדין תרווייהו וכלא נפקין לארח קשוט.

פתח ואמר (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסא ליום חגנו. תקעו בחדש שופר, מאי בחדש, דא
בי דינא רפיא דאקרי חדש.

בכסא, כס דעלמא עלאה. כ"ס דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עלאה. תו בכסא, דא דינא קשיא
פחד יצחק, דינא דאתכסי תדיר דלא איהו דינא באתגלייא.

כי חק, דא דינא רפיא. ומשפט, דא דינא קשיא ברחמי. ותררווייהו אינון כחדא, בגין כך תרין
יומין ותררווייהו ברזא חדא.

(שם פט) אשרי העם יודעי תרועה יי' באור פניך יהלכון. אשרי העם יודעי תרועה ולא כתיב
שומעי, יודעי תרועה בגין חכימין דידיעי באורא דארעא קדישא אינון ידעין תרועה, רזא דתרועה כמה
דכתיב (שם ב) תרועם בשבט ברזל. מאן עמא כישראל דידיעין רזין עלאין דמאריהון למיעל קמיה
ולאתקרב ביה. וכל אינון דידיעי רזא דתרועה יתקרבון למיהך באור פניו דקב"ה, דא אור קדמאה דגניז
קב"ה לצדיקייא, ועל דא אצטריך למנדע ליה.

כתיב (ויקרא ט) יותרת מן הכבד, וכתיב (שם ג) ואת היותרת על הכבד. יותרת מן הכבד, אשת
זנונים דאזלא ונפקא מן הכבד לאסטאה בני עלמא ולאסטאה עלייהו ושבקא לדכורא למעבד זנונים.

יותרת על הכבד, דשלטא היא על זכורא דילה. מצח אשה זונה, שלטא על הכבד אשת מדנים וכעס. יותרת מן הכבד, מן הכבד נפקא לאבאשא לכל עלמא ולמעבד גינפין עם כלא. לבתר איהי סלקא לגבי זכורא מצח אשה זונה בעזותא דאנפין וכדין איהי על הכבד.

מגן כבד ויותרת זיליה נפקא מרה ואיהי חרבא דמלאך המות דנפקו אינון טפין מרירן לקטלא בני נשא הה"ד (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חזה וגו', ואיהי תליא בכבד וכל מרעין זמותא בה תליין.

בהווא יומא משטטה בעלמא לאכנשא כל חובי עלמא וכדין כל ישראל בעאקו ונטלין שופר לאתערא ביה [נרלב ע"א] ההוא תרועה ותקיעה דינא קשיא ברחמי ודינא רפיא ברחמי, וכדין אתערן הכי לעילא ואתבסם כלא דא בדא. וכל מה דההוא כבד נקיט אקריב כלא לגבי לב דאיהו מלכא לדיינא, וההוא לב לאו אורחיה ולא תיאובתיה בעכירו דעובדין דעמיה אלא נקיט כל ברירא וצחותא נרלב ע"ב] וכל זכייין וכל עובדין טבין וכל ההוא עכירו וטנופא ולכלוכא זריק לון על שאר עמין. כיון דנטל לב כל אינון זכייין ועובדין טבין וברירו וצחותא כדקא יאות כדין כבד נטיל כל אינון חובי ולכלולא וטנופא דעובדין בעל כרחיה וזריק על שאר עמין הה"ד (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם, זהכי הוא כיון דלבא נטיל כל זכייין וברירו וצחותא כבד נטיל כל מה דישתאר ולכלוכא וטנופא ועכירו וזריק בכל שייפין אחרנין בעל כרחיה.

אמר רבי פנחס אורחא דא הוה מתקנא לי למשמע מילי עתיק יומין. זכאה עלמא דאנת שריא בגויה, ווי לעלמא דישתארו יתמין ולא ידעין מלי דאורייתא כדקא יאות. ודאי הכי הוא דכבד נטיל כלא טב וביש, ואע"ג דמשטטא ולקיט כל חוביהון דישאל ה"נ זכייין דלהון לקיט בגין לקיימא קורציה וכלא האי והאי מקריב לגבי לב. ואורחוי דלב לא נטיל אלא זכייין וברירו וצחותא דכלא כמא דאמרת ושאר טנופא ולכלוכא ועכירן אהדר לכבד ונטיל כלא בעל כרחיה דכתיב ונשא השעיר עליו וגו'. מלה דא אהדרנא בגין דאתבסם לפימי כמתקא דדובשא, זכאה חולקי דזכינא להאי ולמחמי דא בעיני.

אף הוא פתח ואמר (תהלים קלא) יי' לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני. האי קרא אמר דוד בשעתא דהוה אזיל על כיף נהרא והוה אמר רבון כל העולמים כלום הוה ב"נ

בעלמא דאודי ומשבח לקבלך כוותי. אזמנת ליה צפרדע, אמרה ליה דוד לא תתגאי דאנא עבדית יתיר מנך דמסרית גופאי על מימרא דמארי דכתיב (שמות ז) ושרץ היאור צפרדעים, והא אוקמוה. ותו דאנא מזמר ומשבח ליליא ויממא בלא שכיכו. בהווא שעתא אמר יי' לא גבה לבי ולא רמו עיני וגו.

יי' לא גבה לבי, דא איהו קרבנא בכל יומא ובכל זמן וזמן גבוי קב"ה דאתכלילת כנסת ישראל ביה בין כל שאר אכלוסין וכל אינון פולחנין אפיקו לה מבין גובין. [רלג ע"א] כך ישראל כל זמנא דאינון אטימין לבא ולא פתחין בתיובתא לא סלקין ריחא ולא אפיק לון מבין גובין בין שאר עמין. פתחין בתיובתא מיד סלקין ריחא ויפיק לון מבין גובין ויתהני בהו כנסת ישראל דכתיב (שיר ה) פתחי לי אחותי רעיתי, דכל זמנא דשושנה אטימא לית לה ריחא ולא סליק מגו גובין ודיורהא בינייהו כמא דאתמר. וקב"ה לא שדר לן למהך אורחא דא אלא בגין דא לאולפא מלין אלין.

עד דהוו יתבי אתא נשרא חד ומאיך ונטיל שושנה חדא בינייהו ואזלת. אמרן מכאן ולהלן נהך לאורחין. קמו ואזלו. עד הכא אורחא דר' פנחס ואורחא דר' שמעון. אזל ליה איהו ור' אלעזר ושאר חברייה, ור' פנחס ושאר חברייה.

פתח ואמר (תהלים ט) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד. מאי ללמד, לאולפא לדרי עלמא חכמתא והא אוקמוה. שושן עדות, אלין סנהדרי גדולה דכתיב בהו (שיר ז) סוגה בשושנים.

מכתם לדוד, סימנא דאחזין ליה לדוד כד שדר ליואב לארס נהרים ולארס צובה לאגחא בהו קרבא וכר.

א"ר פנחס דא איהו שושן עדות דקיימא הכא שכינתא עלן ודרגין עלאין בהדה וסייעתא קדישא לתושבחתא, דא איהי שושן בשלימו כדקא יאות.

קמו ואזלו אלין הכא ואלין הכא. אזל ליה ר' פנחס ובת בכפר עקימון ור' חייא ור' יצחק בהדיה. עד דאקדימו למיזל יתבו ומחכאן לנהורא דצפרא. זקיף עינוי ר' חייא וחמא אלין כוכבייא דשרביטא דקא מרהטין ואזלין, אמר ודאי בכמה זמנין שאילנא על אלין כוכבייא.

א"ר פנחס אלין כוכבייא דשרביטא ידיען בסוכלתנו דחברייא דהא קב"ה ברא כל אינון כוכבי
רקיעא רברבין וזעירין וכלהו מודן ומשבחן לקב"ה דכתיב (תהלים קמז) מונה מספר לככבים, וכד מטא
זמנייהו לנהרא קרא לון קב"ה בשמא דכתיב לכולם בשם יקרא, וכדין רהטי ואושיטו שרביטא דנהורא
לחדא למהך לשבחא למאריהון בההוא אתר דאתפקדן הה"ד (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא
אלה וגו'.

אדהכי אתא נהורא, קמו ואזלו. עד דהוו אזלי אתא נשרא רברבא אסחר על רישייהו וקיימא
עלייהו. א"ר פנחס ודאי עידן רעותא הוא, השתא אתפתחו תרעי דרחמי לכל אינון בי מרעי והוא זמנא
דאסוותא לון ואע"ג דאינון אסירין למלכא דהא נשרא דא סימנא דרחמי איהו.

פתח ואמר (דברים לב) כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף וגו'. ליכא בעלמא מאן דאיהו ברחמי על
בנוי כנשרא והא אוקמוה דכתיב (משלי ל) ויאכלוה בני נשר, דאיהו רחמנא על בנוי. ומגו דהשתא עידן
דרחמי אתא נשרא דא ואסחר עלן דשעתא איהו דכתיב (תהלים ה) יי' בקר תשמע קולי, ודא בקר
דאברהם ואתערותא דיליה.

אדהכי אסחר נשרא ואעבר לקמייהו. א"ר פנחס נשרא מה אנת לגבן. אי בשליחותא דמוך אתית
הא אנו הכא, אי בגין סימנא אחרא אנן זמינין הכא. איתרס נשרא לעילא ואתכסי מנייהו ואינון יתבו.

א"ר חייא הא דשלמה מלכא תנוהא הוה דתנינן נשרא רברבא הוה אתיא לגבי שלמה מלכא בכל
יומוי והוה שלמה רכיב על גדפהא ואוביל ליה ארבע מאה פרסי בשעתא חדא. לאן אוביל ליה,
לתרמו"ד במדבר. אתר חד איהו לגבי טורי דחשוכא דאקרי תרמוד במדבר, ולא הוא דין אתר דתרמודאי
אלא תרמוד דאיהו במדבר בהרים ותמן מתכנשי כל רוחין וסטרין אחרנין, וההוא נשרא הוה טאס לתמן
בשעתא חדא.

כיון דקאים על ההוא דוכתא אגבה נשרא ושלמה כתב פתקא וארמי תמן ואשתזיב מאינון רוחין,
ונשרא הוה מסתכל גו חשוכא דטורין לאתר דתמן עזא ועזאל דאינון תמן תפיסן בשלשלאי דפרזלא
נעיצן גו תהומי ולית יכילן לב"נ בעלמא נרלג עיב] למיעל תמן ואפי' עופי שמיא בר בלעם. וכיון
דנשרא מסתכל גו חשוכא רברבא מאיך לתתא ננטלא ליה לשלמה מלכא תחות גדפהא דשמאל ומכסייא
ליה וקיימא על אינון שלשלאי ואזלא ומקרבא לגבייהו, ושלמה כדין אפיק עזקא דחקוק עלה שמא

קדישא ושדי בפומיה דנשרא ומיד אינון הוו אמרי כל מה דבעי שלמה ומתמן הוה ידע שלמה חכמתא עלאה הה"ד (מלכים א ט) ויבן את תרמוד במדבר בהרים. וכי בניינא הוה עביד בהרים, אלא מהו ויבן, אסתכל בסכלתנו וידע להווא דוכתא למנדע ביה חכמתא עלאה כד"א (נחמיה ח) ויבינו במקרא.

עד דהוו יתבי הא נשרא אתא לגבייהו ושושנה חדא בפימיה ושדי קמייהו ואזלת לה, חמו וחדו. א"ר פנחס ולא אמינא לכו דנשרא דא בשליחותא דמארה הוה אתיא. שושן דא אייהו שושן עדות דקאמינא וקב"ה שדר ליה לגבן.

פתח כמלקדמין ואמר (תהלים ט) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד. שושן עדות, וכי שושן מה סהדותא סהיד, אלא שושן דא אייהו סהדותא למעשה בראשית ואייהו סהדותא לכנסת ישראל ואייהו סהדותא ליחודא עלאה. סהדותא לכנסת ישראל, דא אייהו בגין דשושנה דא אית בה תליסר עלין וכלהו קיימאן בעקרא חדא. אית בה חמש לבר תקיפין דחפיין לדא שושן ואגיננו עלה וכלא ברזא דחכמתא.

אינון תליסר אלין תליסר מכילן דרחמי דירתא כנסת ישראל מלעילא וכלהו אחידן בעקרא חדא ואייהו ברית ודוגמא דברית יסודא דכלא. חמש תקיפין דסחרן עליה אלין חמשין תרעין חמש מאה שנין דיסודא ברית קדישא אילנא דחיי אזלא בהו.

סהדותא לעובדא דבראשית, כל עובדא דבראשית כלהו תיבין ידיען בסוכלתנו וקיימן בחושבנא. אלהים דמעשה בראשית אחזי לעילא ואחזי לתתא, אחזי לעילא ברזא דעלמא דאתי ואחזי לתתא ברזא דכנסת ישראל.

שושנה דסהדותא דקיימא בכל הני סימנין. כתיב בראשית ברא אלהים, דא שושנה. תליסר עלין אינון תליסר תיבין עד אלהים תניינא ואינון את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח, הא תליסר עלין דשושנה. חמשה תקיפין דסחרן לה, אלין אינון מרחפת על פני המים ויאמר, הא חמש אחרנין. לבתר יהי אור, דא עיקרא ושרשא דשושנה דכלהו אחידן ביה.

סהדותא ליחודא, חמש עלין תקיפין ושרשא ויסודא דאחידן ביה תליסר עלין אלין. שמע ישראל

יי' אלהינו יי', הא חמש עלין דשושנה. אחד, דא הוא עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה, רזא דתליסר
בחושבן גושפנקא דמלכא.

ת"ח כגוונא דשושנה אינון ישראל, (שיר ב) כשושנה בין החוחים, בין שאר עמין, כנסת ישראל
בין שאר אכלוסין רברבן ממנן. כל זמנא דשושנה קיימא סתימא דלא פתית לית בה ריחא ולא סלקין לה
מגן גובין. בשעתא דפתית סלקא ריחא וכדן אפיקו לה.

אמר ר' אלעזר לאבנה הא שמענא אלין שייפין אטימין ברזא דקרבנא, שייפין אחרנין רזא דלהון
היך הוא.

אמר ליה [רלד ע"א] אלעזר ברי כל שאר שייפין דלגו רזא עלאה איהו.

ת"ח לבא הא אתמר אבל לב דא איהו נורא דדליק, ואלמלא דזמין לגביה מלכא עלאה כנפי
ריאה דאתיין לקמיה רוחא מרוחא דנשיב מגו בוסמין עלאין הוה אוקיד עלמא ברגעא חדא.

פתח ואמר (בראשית יט) ויי' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש. אמאי אוקיד לון, בגין
דכנפי ריאה לא נשיבו בההיא שעתא. וסתרא דא (תהלים סח) כנפי יונה נחפה בכסף, ואינון רפאל
וצדקיאל ועלייהו אתמר (שם קד) עושה מלאכיו רוחות, לנשבא תדיר קמיה דלבא.

טחול. פתח ואמר (קהלת ד) שבתי אני ואראה את כל העשוקים אשר נעשו תחת השמש והנה
דמעת העשוקים נאין להם מנחם ומיד עושקיהם כח. מאן אינון עשוקים, אלין ינוקי בתוקפא דאמהון
דסלקין מעלמא על ידא דמלאך המות. וכי מלאך המות קטיל לון דאיהו עושק, אלא הדר ואמר ומיד
עושקיהם כח. מאן ההוא כח, ההוא דכתיב (בראשית א) יהי מארת ברקיע השמים, חסר ודא לילית
דאיהי ממנא דההוא עושק ודא אקרי טחול ואיהי אזלת וחייכא בינוקי ובתר עבדת בהו רוגזא ודמעא
למבכי עלייהו. טחול לזינא דכבד אזלא, דא איברי בשני ודא איברי ברביעי בעובדא דבראשית, ועל דא
לית סימנא טבא בב' ד', מותא דרברבי ומותא דזוטרי. [רלד ע"ב]

קיבה איהו דרגא חד משתינ דמותא ודא אקרי תרדמה, עסטידיא דרגא שתיתאה דמלאך המות,

ומגו דאתי מרחיק איהו בסטרא דמותא ולא מותא, רמזא חדא משתינ דמותא. [רלה ע"א]

אצטומכא, דא נטיל כלא ושחיק ומשדר לכל סטרינ לתתא ומניה איתזנו תתאי מאינון שמרים לתתא, כל אינון רוחין וסטרינ אחרנין דאיתזנו בליליא מאינון אברים ופדרים, ושאר נטלין כל שייפין ונטיל כלא כבד וקריב ללב כמא דאתמר, ודא איהו דכתיב (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין, ועל דא אתחזי על מדבחא כגוונא דאריה אכיל קרבנין. מכאן ולהלאה כל שאר שייפין ברזא דגופא כגוונא דלעילא. [רלה ע"ב]

קנה, שית עזקאן מתחבראן כחדא ואינון אקרון בני אלים, מפקי רוחא לנשבא על עלמא ואתיין מסטרא דגבורה, וכד אינון מתחברן כחדא אינון כגוונא דשופר ואקרי שופר של איל, אלים בני בשן, הבו ליי' בני אלים, אלים דיצחק. ומפקי רוחא וקלא וההוא קלא נפיק ואיערע בעבי מטרא ואשתמע לבר ועל דא כתיב (איוב כו) ורעם גבורותיו מי יתבונן, דהא מסטרא דגבורה אתיין. ומה אמר ההוא קלא, קול יי' על המים אל הכבוד הרעים יי' על מים רבים, רועם לא כתיב אלא הרעים על ידא דבני אלים, ולית מאן דידיע בשבחא דהאי קלא הה"ד מי יתבונן.

ושט דבלע מיכלא, ומתמן עאל לכלהו שייפין, דא איהו רזא דרגא דאישים. אישים אינון קרבין מיד ובלעי ונטלי כליל מגו אשא, מיד ודאי כליל לאישים, ורזא דא (דברים יח) אישי יי' ונחלתו יאכלון, אליון אכלין ובלעין ושאר לא אכלין הכי.

וכל בני עלמא לבר לא ידעי הין אכלין ולא רזא דלהון אלא דרגין זלגין אינון ידעין ונטלי מנייהו, ודאי ושט לית ליה בדיקה מבחוץ דלא ידעי אלא מבפנים ידעי ובדקי ונטלי. עד דעאל לבי טחנא ואשתחיק ואתבשל ונטיל כלא כבד כמא דאתמר. מאלין אישים נפקין דרגין דקדמי ונטלי בקדמיתא ואלין אקרון טוחנות, אכלין קרבנין וטחנין, ועל דא מדאתחריב בי מקדשא כתיב (קהלת יב) ובטלו הטוחנות כי מעטו. אליון טחנין בקדמיתא, כיון דאתטחנן אינון דשלטי עלייהו בלעי ונטלי ואקרון וש"ט. אמאי, ו"ו שט, דיוקנא דו"ו [רלו ע"א] איהו כפיף ולבתר שט למיכל כד"א (במדבר יא) שטו העם ולקטו, מיכלא למיכל.

משתיא חמרא ומיא, נסוכא זמיין ונסוכא דחמרא בהאי ושט עאל ואשתאיב בריאה. אלין שרפים
בשלהובא דלהון נטלי משתיא ואקרון ריאה בחבורא חדא ואשתאיב כלא בהו.

וכל אלין נטלין כל חד וחד כדקא חזי ליה. מדאתחריב בי מקדשא כלהו אזעירו דיוקנייהו
ומזונייהו ולית יומא זלא הוה ביה מארה.

וארים קליה ר' שמעון ואמר ווי ירושלם קרתא קדישא, ווי לעלמא דכל טבוון אלין אבדון,
רברבן גיברין ממנן אזעירו דיוקנייהו.

על דא בכו חברייה, אמרו ווי רבי כד תסתלק מן עלמא, מאן יגלי רזין סתימין עמיקין כאלין
דלא אשתמעו מן יומא דשלמה מלכא ועד השתא. זכאה דרא דשמעין מלין אלין וזכאה דרא דאנת
בגוויה, ווי לדרא דישתארון יתמין מנך. [רלו ע"ב]

פתח ואמר (דבריס ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. ע' רברבא, ד' אפ הכי וסימנא דא עד
היינו דכתיב (שמואל א יב) עד יי' בכס. אשתארן אתוון ש"מ, במ"ם פתוחה. מ"ט, ס' סתימה מלך עלאה,
מ"ם פתוחה מלך תתאה. אתוון אחרנין אשתארון א"ח, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר דבר כתיב.

רב המנונא סבא אמר כל מאן דמייחד יחודא דא בכל יומא חדווא זמינא ליה מלעילא מרזא
דאתוון אלין, ש"מ מהאי סטרא, א"ח מהאי סטרא, ומצרף אתוון למפרע שרי ובמישר סיים וסימניך
אשמח דכתיב (תהילים קד) אנכי אשמח ביי', ביי' ממש. דא יחודא קדישא ושפיר איהו, והכי בספרא
דחנך דאמר כי האי גוונא דמאן דמייחד יחודא בכל יומא חדווא זמינא ליה מלעילא.

תו אית ביה ש"מ דאתכליל מן ע' רברבא, אלין שבעין שמהן דרזא דאבהן קדישין.

ישראל יי' אלהינו יי', אלין ארבע בתי דתפלין דאחיד לון א"ח ההוא דאמר (שיר ה) פתחי לי
אחותי רעיתי. ד' דא קשר של תפלין דהיא אחידת בהו, רזא לחכימין זלא אתמסר לגלאה.

שתיק ר' שמעון. בכה וחאיך, אמר אימא דהא רעוא אשתכח ולית כדרא דא עד דייתי מלכא
משיחא דיהא לון רשן לגלאה.

תרין רצועין נפקין מסטרא דא ומסטרא דא, וזא תרין ירכין דהאי א"ח דנביאי קשוט אחידן בהו

דהא מלעילא נפקין תרין דרועין מימינא ומשמלא ודל"ת אתאחדת בהו. לבתר נחתא אתפשטן ירכין לתתא, כיון דהיא אתאחדת לעילא כדקא יאות נחתא לתתא לאתיחדא באכלוסהא, וכד איהי אתאחדת אתיחדת בשיפולי ירכין ורשימו דיו"ד ברית קדישא עלה מלעילא, כדן איהי אתיחדת ביחודהא.

יו"ד דא איהי וזא דברית ועל דא כל מאן דנטיר ברית דא איהו אשתזיב לעילא ואשתזיב לתתא.

מנא לן, מפינחס בגין דאיקני על ברית דא אשתזיב מן דינא עלאה נמדינא דלתהא ובג"כ אתרשים יו"ד דא בגוויה הה"ד פינחס בן אלעזר וגו'.

יו"ד דא אצטריך דלא יעדי כלל מגו תפלה של יד דלא יעביד פרודא וכל חדווא זיליה בהאי איהו. יו"ד דא בדכורא איהי ולא בנוקבא ובגין כך אתקריבת בהדה, ומאן דרחיק לה מאתרא רחיקן ליה מעדונא דעלמא דאתי.

בדכורא איהו צדיק ואיהי צדק בלא יו"ד, איהו איש ואיהי אשה בלא יו"ד, ובג"כ חדווא דילה לאתקרבא בה ולא תעדנא בה. מאן דרחיק עדונא ירחקון ליה מעדונא דלעילא, וע"ד כתיב (שמואל א ב) כי מכבדי אכבד וגו'.

ת"ח פינחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק וסתים פרצה, בגין כך אשלים לגבי פינחס וזא דיצחק. קם קמי פרצה דכתיב (תהילים קו) ויעמוד פינחס ויפלל, קם בפרצה קמי דינא דיצחק בגין לאגנא עלייהו דישראל, וע"ד כליל דא בדא בחושבנא.

ואי תימא הא חושבנא לא תלייא אלא בעיינין דילה והכא חושבנא לעילא ביצחק, אלא ודאי הכי הוא בגין דיצחק תליא ואתמשך בההוא אתר דאינון עיינין דתמן דיינין דינין דכל עלמא דהא עיינין דילה אינון שבעין קתדראין דדיינין בעלמא ואקרון סנהדרין, וע"ד כלא חד בגין דיצחק ואינון כחדא אזלין וכלא שפיר.

פינחס דא יצחק וקם פינחס ודאין דינא ואתלבש בגבורה תקיפא דאיהו שמאלא, ובג"כ משמאלא זכה לימינא, הכא אתכליל שמאלא בימינא.

השיב את חמתי. מאי השיב את חמתי, כיון דחמא ההוא חימה דהוה פשיט ואתמשך מסטרא דיצחק מה עבד, אתלבש ואחיד בההוא חימה כמאן [רלז ע"א] דאחיד בחבריה ואתיב ליה לאחורא. וכדין דן דינא ועביד דינא. דן דינא דכל בועל ארמית קנאין פוגעין בו, ועביד דינא דכתיב וידקור את שניהם. וע"ד השיב את חמתי, כתיב הכא השיב וכתיב התם (איכה ב) השיב אחור ימינו, מה להלן לאחורא אף הכא נמי לאחורא. וע"ד יו"ד דפינחס דא יו"ד דיצחק דכלא הוא.

מעל בני ישראל, דכד חמא ההוא חימה חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישראל.

מאי חמא, חמא מ' את דא דהוה טאס ברקיעא ודא הוא סימנא דמלאך המות דבעת לאתחברא באת נ' ואת ת'. מה עבד פינחס, מה דהוה מתלבש ביצחק כדין נטל ההוא אנת וחטף ליה וחבר ליה בהדיה, כיון דחמא מלאך המות דפינחס חטף ליה לההוא מ' בהדיה מיד תב לאחורא. מ"ט, בגין דכד קני בלביה פינחס אתלבש ביצחק ואסתלק למהוי בחושבנא ר"ח והכי סליק שמיה ר"ח והכי סליק יצחק. כיון דחמא לאת מ' טאס ברקיעא חטף ליה וחבר ליה בהדיה ואתעביד מיד רמ"ח הה"ד ויקח רמח בידו, מה דהוה ר"ח אתעביד רמ"ח. בגין דאת מ' הוה סימנא קדמאה לאדם הראשון למבני מות על עלמא בגין דאת דא הוה טאס על רישיה דאדם בשעתא דכתיב (בראשית ג) ותקח מפריו, והוה מחכא ו"ת בזמנא דכתיב ותאכל ותתן ותפקחנה, כדין אתבני מות על עלמא.

פינחס תמא ליה השתא ההוא את מ' דהוה טאס על רישיהון דישראל. והיאך חמא ליה, חמא דיוקנא דמ' פתוחה מליא דמא, כיון דחמא לה אמר הא ודאי סימנא דמלאך המות, מיד חטף ליה אדכר עליה שמא מפרש ונחית להאי את לגביה, ומה דהוה ר"ח אתעביד רמ"ח דכתיב ויקח רמח בידו. וע"ד כתיב מעל בני ישראל.

בקנאו את קנאתי, דקנא על ברית קדישא דהוה מחבראן ליה ברשו אחרא.

בתוכם. מאי בתוכם, בגין דהוה אזיל ועאל בגו כמה אכלוסין כמה רבון ומסר גרמיה למותא בינייהו. אבל בתוכם, בתוך מ', בתוך מ' הות ההיא קנאה דקנא. מ"ט מ', בגין דאיהי סימנא דמות, איהי סימנא דארבעים מלקיות, איהי סימנא דארבע מיתות ב"ד. סליק ונחית, נחית וסליק, סליק לארבעים ונחית לארבע. נחית מארבע, אינון ארבע רוחין דמתפרשן מגו דכר ונוקבא ממסאבותא ובגינייהו ארבע

מיתות בית דין, ומתמן סלקין לארבעים והיינו מ' סימנא ומאנין דמלאך המות ודא נטיל פנחס וקנא בתוך מ', וע"ד ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי.

וכי היך השיב פנחס תמתן דקב"ה והא כתיב ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף. אילו לא מית חד מנייהו הינא אמ' השיב את חמתי, אבל כיון דכל הני מיתו מ"ט השיב את חמתי ולא כליתי את בני ישראל. אלא ודאי בריון דמלה ווי ליה לבר נש דפגים זרעיה, ווי ליה למאן דלא נטיר זרעיה כדקא יאות. חס ושלוס דאפילו חד מישראל מית אלא שבטא דשמעון, כד אתו אינון ערב רב אתערבו בנשין דשבטא דשמעון בתר דאתגיירו ואולידו בנין, מנהון מיתו בעגל ומנהון מיתו במותנא ואחרנין מיתו הכא אינון דאשתארו הה"ד ויהיו המתים במגפה, אשר מתו לא כתיב אלא המתים, מתים דמעיקרא הוו. ובגין דאסתמרו כל אינון זרעא קדישא אתמנון כלהו בגין דלא חסר מנייהו אפילו חד וע"ד כתיב ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, מכלל דאחרנין כלו, וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, אבל מעל אחרנין לא השיב, וע"ד רשים קרא ואמר מעל בני ישראל, ובגין כך אתמנון בני ישראל כמלקדמין וחבר לון קב"ה בהדיה.

כגוונא דא בעובדא דעגל כתיב (שמות לב) ויפול מן העם ביום ההוא, כל אינון מערב רב הוו, ולאחזאה דלא הוו מבני ישראל מה כתיב לבתר, (שם לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל, נרלז ע"ב (שם) קחו מאתכם תרומה.

ת"ח בקדמיתא כתיב (שם כה) מאת כל איש אשר ידבנו לבו כלא בכלל, כיון דאינון ערב רב עבדו דא ומיתו מנייהו אינון דמיתו בעא קב"ה לאתפייסא בהדייהו דישראל. אמר לון אתחברו כלכו לסטר חד הה"ד (שם לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלחודייהו. אמר לון בני בכו אנא בעי למשרי, עמכון תהא דיורא דילי, ועל דא (שם) קחו מאתכם תרומה, מאתכם ולא מאחרא, לא בעינא דתהא שתופא לאחרנין בהדאי ולא בהדייכו, ובגין כך כלהו אשתציאו.

אף הכא מאינון גזעא בישא הוו, ויהיו המתים, המתים ודאי ולאן מישראל, ובגין כך מנא לון דכתיב שאו את ראש, ארימו רישייהו.

א"ר אלעזר אבא כמה יאות הוא אי לא אשכחנן פלוגתא על דא.

אמר ליה אימא ברי.

א"ל והא כתיב (במדבר כה) ויצמד ישראל לבעל פעור, ותנינן דאתחברו ישראל בהדיה כצמיד
דא דאתחבר בב"נ בקשוטוי הכי אתחברו ישראל לבעל פעור.

א"ל אלעזר הכי הוא ויצמד ישראל, אלא אנא לא אמרית דאתדכו ישראל מההוא חובה אלא
דאתדכו מן מותא דלא שריא עליהו מותא.

א"ל והא כתיב (שם) קח את כל ראשי העם והוקע אותם.

א"ל ראשי העם ודאי ולא ראשי בני ישראל. ומן העם אית לך למילף, כתיב הכא העם וכתיב
התם (שמות לב) וירא העם, (שם) ויקהל העם, (שם) ויפול מן העם. אבל ת"ח ויצמד ישראל לבעל פעור
ולא פלחו ליה, אבל מן סופיה דקרא אוכח דכתיב ויאכל העם וישתחוו, ולא כתיב ויאכל ישראל
וישתחוו אלא העם, כיון דכתיב ויצמד ישראל מאי ויאכל העם, אלא ההוא זרעא בישא הוו חובה
דישראל. [רלח ע"א]

מהו דכתיב (במדבר כה) ויצמד ישראל לבעל פעור. ת"ח ויצמד ישראל לבעל פעור לא כתיב
אלא לבעל פעור, קשוטין ותוקפא יהבו לבעל פעור בלא דעתא, בגין דפולחנא דפעור הוא למפער
גרמיה ולאפקא קמיה צואה רותחת וההוא עיבידתא אהני ליה ואתתקף מניה. וישראל כיון דחמו דא
חשיבו דזלזולא דיליה איהו וקלקולא דיליה דהא עבודה זרה כתיב (ישעיה ל) צא תאמר לו, ואיננו בגין
זלזולא דעבודה זרה פרעו גרמייהו בלא ידיעה, ועל הני כפר פינחס ובטל מותנא דכתיב וכפר על בני
ישראל. [רלט ע"א]

על פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט. ר' יהודה פתח (קהלת ג) ידעתי כי כל אשר יעשה
האלהים הוא יהיה לעולם עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע והאלהים עשה שיראנו לפניו. שלמה מלכא
דחכמתא דיליה יתיר על כל בני עלמא לא ידענא כי כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם ואיהו
אמר ידעתי מה דלא ידע ב"נ אחרא. אלא ודאי שלמה מלכא חכמתיה דיליה סלקא על כל בני עלמא
ומה דאיהו ידע לא ידעי שאר בני נשא. ת"ח שאר אומני דעלמא כד איהו עביד עבידתא אשגח בה

ואסתכל בה זמנא ותרי זמני ועביד ליה ולבתר אוסיף עלה או גרע מינה, וקב"ה לאו הכי, אפיק עבידיה לאמיתה מתהו דלית בה ממשות כלל ואיהו ממש אתתקן כדקא יאות ולא אצטריך לאוספא ולאגרעא מניה, ובגין כך כתיב (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. תו כל אשר יעשה האלהים, לתקונא דעלמא ודאי, הוא יהיה לעולם וגו'.

ר' יצחק אמר אי הכי מהו והאלהים עשה שייראו מלפניו. אלא האי קרא הכי אוליפנא והוא רזא עלאה בין חבריא, האי קרא הכי מבעי ליה, כי כל אשר עשה האלהים הוא יהיה לעולם, מהו כל אשר יעשה והא כתיב מה שהיה כבר הוא ואשר להיות כבר היה, ואת אמרת כל אשר יעשה. אלא מקרא אחרא אשתמע, כתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו, עשית מבעי ליה, למחכה לך מבעי ליה. אבל אתר עלאה הוא דנגיד ונפיק ואדליק בוצינין כלהו לכל עיבר ואקרי עולם הבא ומניה נפיק חד אילנא [רלט ע"ב] לאתשקיא ולאנתקנא והאי אילנא עלאה ויקירא הוא על כל שאר אילנין ואוקמוהו, והוא עולם הבא דנגיד ונפיק אתקין ליה להאי אילנא תדיר אשקי ליה ומתקן ליה בעבידתיה מעטר ליה בעטרין לא פסיק מבועי מניה לעלם לעלמי עלמין.

בההוא אילנא תליא מהימנותא, ביה שריא מכל שאר אילנין, קיומא דכלא ביה ועל דא כתיב כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם, ודאי הוא הוה והוא הוי והוא יהא, עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע, ועל דא באורייתא כתיב (דברים יג) לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו, דאילנא דא אורייתא הוא ואתר דא אתקין האלהים תדיר. האלהים דא גבורה מאין סוף ומאין חקר כד"א (ישעיה מ) אין חקר לתבונתו, האלהים ולא אלהים. ועל דא יעשה תדיר כמבוע דלא פסקין מימיו לדרי דרין. בגין כך כתיב והאלהים עשה שייראו מלפניו, אתקין ליה להאי אילנא בתקונא שלים דאחיד לכל סטר לעילא ותתא בגין דייראו מלפניו ולא יחלפו ליה בתלופא לדרי דרין.

א"ר אבא ודאי שפיר קאמרת אבל תו אית לאסתכלא, בקדמיתא יעשה ולבתר והאלהים עשה, מה בין האי להאי. אלא ודאי יעשה תדיר ואתקין להאי אילנא דלא יפסקון מימיו לדרי דרין, ולבתר עשה. מהו עשה, אלא עשה אילנא אחרא לתתא מניה ולא יעשה כהאי דהאי אילנא תתא עביד ליה ואתקין ליה בגין דמאן דיעול לאילנא עלאה ייעול ברשו וישכח לאילנא תתא וידחל למיעאל אלא כדקא חזי, דהאי נטיר פתחא הוא ועל דא אקרי שומר ישראל, ודא אילנא תתא עשה ומתון מאילנא

דלעילא ועל דא לא כתיב יעשה אלא עשה. מ"ט, שייראו מלפניו ולא יקרבו אל אינון דאתחזון לקרבא ולא אחרא ויסתמרון בני נשא אורחיו דאורייתא ולא יסטון לימינא ולשמאלא.

ת"ח על האי אילנא דכל חילוי ביה שריא אמך (תהלים טז) אתה תומיך גורלי. מהו גורלי, דא עדבא דאחיד ביה דוד מלכא ועל דא על פי הגורל כתיב ודא הוא על פי יי', וימת שם משה על פי יי'. זכאה חולקהון דאינון דמשדלי באורייתא יממא ולילי וידעי ארחוי ואינון אכלי בכל יומא מזונא עלאה כד"א (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה, דהא אורייתא דלעילא מאתר דא אתזן והא אתמר, עלייהו כתיב (ישעיה סה) הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו וגו'.

רבי אבא פתח ואמר (יחזקאל א) ויהי קול מעל לרקיע אשר על ראשם בעמדם תרפינה כנפיהם.

האי קרא אוקמוה אבל ויהי קול מעל לרקיע, דא קול דאחיד להאי רקיע ואשתתף בהדיה ודא הוא (תהלים קיא) זכר עשה לנפלאותיו וההוא רקיע קאים עלייהו על אינון חיוון ודא הוא רקיע דאברי בשני (בראשית א) להבדיל בין מים למים. והא אוקמוה דשבעה רקיעין לעילא לעילא, ודאי וילון אינו משמש דהא לית ליה מדיליה אלא מה דיהבין ליה ומסכני ביה אתאחדו ודא הוא רזא דכתיב (דה"א כב) ובעניי הכינותי לבית אלהי, ודא מכניס שחרית ומוציא ערבית דהא בליליא אפיק חילוי לכל סטרין ושלטא על אינון חיילין ואכלוסין ובשחרית כניש לכלהו ואעיל לון לנקבייהו ולא שלטין דהא בקר כליל כלהו כד"א (תהלים צב) להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות, והא אוקמוה.

וקול אית על האי רקיע, מניה אתזן האי רקיע. בשעתא דהאי קול אתער כלהו אכלוסין לא נטלין ולית בהו רשו אלא למיקם בדוכתייהו ואקרבי חיליהון ומחכאן לההוא טיבו דנגיד לההוא רקיע ויתברכן בגיניה ועל דא איהו מעל לרקיע אשר על ראשם.

ת"ח וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא. כמראה אבן ספיר, דא אבן ישראל ודא הוא רזא דכתיב (בראשית כט) וגללו את האבן וגו'. חד אבן נחתא מלעילא כד בעו ישראל למירדת ארעא וכתיב ביה גורל ואיהו אמר דא לפלניא ודא לפלניא וההוא אבן מתחות [רמ ע"א] כרסייא דמלכא נחתא. ודאי (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל כתיב ובגיני כך על פי הגורל ודאי תחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה הוּו אזלי מאושא ללוד. פגע בהו ר' אלעזר, רהטו אבתריה, אמרו ודאי נרהיט אבתריה דשכינתא. עד דמטו לגביה אמרו ודאי נשתתף בהדך ונשמע מלה חדתא.

פתח ואמר (ישעיה נא) שמעו אלי רודפי צדק מבקשי יי'. שמעו אלי רודפי צדק, אינון דאזלין בתר מהימנותא, רודפי צדק ודאי, אינון מבקשי יי'. אי בעיתו למנדע מהימנותא ולאחדא להאי צדק לא תסתכלון בה בלחודהא כשאר בני עלמא דגרמו מיתה לגרמייהו על דא, אבל (שם) הביטו אל צור חוצבתם ואל מקבת בור נוקרתם.

צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי וגו'. כתיב (שמואל א טו) החפץ ליי' בעולות וזבחים כשמוע בקול יי' הנה שמוע מזבח טוב להקריב מחלב אילים. לית רעותא דקב"ה דייחב בר נש ועל חוביה דיקריב קרבן אלא קרבן דאיהו בלא חובה דא קרבן שלים ואקרי שלמים, וקרבן תמיד אוף הכי אע"ג דמכפר על חובין.

רבי אבא פתח (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. האי קרא אוקמוה דרעותא דקב"ה לא אתרעי בבר נש על חובוי אלא רוח נשברה, ובני נשא לא ידעי מאי קאמרי והכי שמענא מבוסינא קדישא דכד אתי ב"נ לאסתאבא בחובוי אמשיך עליה רוח דמסאבא ואתגאי על ב"נ ושליט עליה לכל רעותיה, וההוא סטרא מסאבא אתגבר בחיליה ואתתקף ושליט עליה לכל רעותיה. אתי בר נש לאתדכא מדכאין ליה.

בזמנא דהוה בי מקדשא קיים אקריב קרבניה, כל כפרה דיליה תלייא עליה עד דאתחרט ותבר לההוא רוח מגו גאותא דיליה ומאיך ליה ודא הוא תבירו דההוא דרגא מסאבא, וכד אתבר ההוא רוח וקריב קרבניה דא איהו דאתקבל ברעוא כדקא יאות. ואי לא אתבר ההוא רוח קרבניה לאן כלום ולכלבי אתמסר דהא קרבנא דא לאו דקב"ה אלא לכלבי. ובגין כך זבחי אלהים כדקא יאות רוח נשברה דאיתבר ההוא רוח מסאבא ולא ישלוט, ועל דא מאן דאיתבר ליה כדקא יאות עליה כתיב (שם עח) רוח הולך ולא ישוב, ליהוי ההוא גברא באבטחותא דלא יתוב לגביה לעלמין הה"ד ולא ישוב.

לב נשבר ונדכה, ההוא גברא דלא אתגאי ולא אתענג בענוגין דעלמא, אלהים לא תבזה, ביקרא
איהו לגביה.

צו את בני ישראל. מאי צו, דא עבודה זרה, בגין דלא ייעול גרמיה לאסתאבא ברוח מסאבא
דאיהו עבודה זרה ממש.

ר' אלעזר פתח (שיר ה) באתי לגני אחותי כלה אריתי מורי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי
שתיתי ייני עם חלבי אכלו רעים שתו ושכרו דודים. האי קרא אוקמוה אבל שית סדרין דקרבנא הכא
וכלא אתמר.

אמר ר' שמעון אלעזר ברי יאות הוא דשרית מלה, וסתמת, אמאי.

אמר בגין דחמינא בספרא דחנוך מלה ואוליפנא.

אמר אימא ההוא מלה דחמית [רמ ע"ב] ושמעת.

אמר כלא חדא מלה. קב"ה אמר דא, באתי לגני, בגין דכל קרבנין דעלמא כד סלקין כלהו עיילין
לגו גנתא דעדן בקדמיתא רזא דכנסת ישראל. והיאך, בקדמיתא ושירותא דקרבנא בשעתא דב"נ אודי
חובוי עלוי ונכיסו וזריקו דדמיה על מדבחא.

השתא אית לאסתכלא, היאך אינון רוחין קדישין אתהנון מהאי ומ"ט קרבנא דבהמה והא יתיר
סגיא לתברא ב"נ ההוא רוח ולאתבא בתיובתא, מ"ט נכיסו דבהמה ולאוקדא ליה בנורא דמדבחא. אלא
רזא איהו בגין דאית בהמה רביעא על אלף טורין ואלף טורין אכלת בכל יומא וכלהו אקרון בהמות
בהרדי אלף, ועל דא תנינן דאית בעירא אכיל בעירי. וממה הוו, מאשא וכלהו לחיך לון ההיא בהמה
בלחיכא חדא הה"ד (דברים ד) כי יי' אלהיך אש אכלה הוא אל קנא. וכל מיא דירדן מלא בשית שנין
היא עבדת ליה גמיעא חדא הה"ד (איוב מ) יבטח כי יגיח ירדן אל פיהו.

וסתרא דמלה חמינא דכל הני עקרא ויסודא להני בעירי דלתתא בגין דרוחא דבעירי מנייהו
אתפשט לתתא ואתצייר ההוא רוחא לתתא בבעירי, וכד חב ב"נ אייתי בעירא לקרבנא וההוא רוחא

דבעירא דא סלקא ותב לאַתריה וכל אינון דזינא דא מתקרבין ואתפשט ההוא רוחא בכלהו ואתיין ואתהנון מההוא חלבא ודמא דההוא לבושא דרוחא דא דהא מסטב דלהון הוה בגין ההוא רוח דלהון וכלהון אתהנו ואתזנו ואתעבדון סניגורין על ההוא ב"נ, ועאל דרך ושט כמה דאתמר, ובגין כך קרבנא מן הבהמה.

אמר ר' שמעון בריך ברי לקב"ה, עלך אתמר (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. ישמח אביך דלעילא ואמך דא כנסת ישראל, ותגל יולדתך דא ברתיה דר' פנחס חסידא.

אלעזר ברי אימא, הא קורבנא דבהמה, קרבנא דעופי מאי דכתיב (ויקרא א) ואם מן העוף עולה קרבנו.

א"ל לא חמינא אבל אסתכלנא מהאי מלה דבהמה מלה דעופי ולא אימא בגין דלא חמינא ועד לא שמענא.

א"ל אלעזר יאות אמרת אבל סתרא דקרבנין סתרין סגיאי תמן ולא אתמסר לגלאה בר לזכאי קשוט דרזא דמאריהון לא אתכסי מנייהו. סתרא דקרבנייא דא איהו ארבע דיוקנין חקוקין בכסא ודא איהו כורסייא דמלכא קדישא, פני שור, פני נשר, פני אריה, פני אדם דכליל לכלהו וכל אפין מסתכלין אליון באלין ואתכלילן אליון באלין ומנייהו מתפשטן לכמה סטרין ורבוון עילא ותתא דלית להון שיעורא ומנינא וחשבון.

פני שור אתפשט לבעירי רוחא מניה לארבע זינין ואתכלילן בחד ואליון אינון פרים וכבשים ועתודים ועזים ואליון קיימי לקרבנא, ובגין דמנהון הוי מאיננו חיילין קדישין דמתפשטי מההוא פני שור מתקרבין ליסודא דלהון ואתהנון מההוא יסודא ולבושא דלהון, ואי לא דהוי להו יסודא בהאי עלמא לא מתקרבי תמן. כגוונא דהוי נייחא לשכינתא קדישא מרוחיהון דצדיקייא ואתקריבת לקביל ההוא רוחא דההוא זכאה ואתהנא מניה בגין דמנה הות ההוא רוחא, כך אליון אתהנון מסטרא ויסודא דלהון ואתהנון מההוא לבושא דמקריב דהא רוח מלבושא דרוחא דלהון הות ובגין כך אתהנון מניה.

פני נשר אתפשט לעופי רוח מניה, ונשר בתרין סטרין איהו ורזא דא (בראשית א) ועוף יעופף, תרין סטרין ובגין כך נחתא ואתפשט מימינא ומשמאלא. וקרבנא דעופי מכל סטר דכיא לא אתקריב אלא

יונה ותורין דאינון בקושטא לזווגייהו [רמא ע"א] מכל שאר עופין נרדפין ולא רודפין מהימנא דא לדא נוקבא לבר זוגה ועל דא קרבנא מנייהו ונחתי ומתקרבי אינון רוחין קדישין ואתהנון מיסודא ועקרא דלהון.

ואי תימא היאך אתפשט מהאי יונה או משפנינא דא לכמה סטרין חיילין דלית לון שיעורא או מן בעירא חדא אוף הכי. ת"ח חד שרגא דהא יתמלי מניה כל עלמא. תו אעא דקיק זליק לרברבא.

עד הכא מתרין סטרין דחקיקין בכסא. השתא אית לשאלא ארבעה דיוקנין אינון דחקיקין בכסא, מ"ט לית קרבנא מן אוחרנין. אלא ודאי מכלא קרבנא. אריה חקיק בכסא, בשעתא דקרבנא שלים אריה נחת ועאל באשא ואכיל ואתהני תמן. אדם חקיק בכורסייא, אדם עקרא דכלא ומקריב תמן רוחיה ונשמתיא ואדם עלאה אתהני מאדם דלתתא. וכל זינא מתקרב לזיניה ואתהני מניה, אתהני מדיליה ממש ומיסודא דיליה.

ואי תימא הא אריה דלית ליה יסודא לתתא מההוא קרבנא, אריה כליל בכלהו דהא מימינא הוי ובגין כך אכיל מכלהו וכל שאר לא אכלין מזיניה דימינא איהו.

הא כל ארבע דיוקנין דחקיקין בכסא מתקרבין לקרבנא ובגין כך קרבנא שלים. וכד הני אתהנון מיסודא ועקרא דלהון כדין נחת רוחא לאדלקא בוצינין עלאין.

כהנא וליואי יהבי יסודא ועקרא לאינון דרגין עלאין דלהון וכל דרגא יחב ליסודיה. ארבע דיוקנין בכורסייא בקדמיתא כדאמרן זינא לקבל זינא ומתקרבין אינון בקדמיתא זינא לזיניה. פני שור, כלהו פנים דמתפשטן לאינון זינין כדקאמרן כלהו מתקרבי ליסודא ועקרא דלהון. פני נשר כדאמרן. אריה כמא דאתמר. אדם דאקריב רוחיה ונשמתיא מתקריב לגבי אדם עלאה.

כהנא דמיחד שמא קדישא מתקריב לגבי כהנא עלאה ההוא דעאל לבית קדש הקדשים ואתקריב ואדליק בתקוניה בנהירו דאפיין לקדמות כהנא דלתתא. ליואי דנגני בחדוא ההוא סטרא דלהון חדי ואנהיר אנפין. ישראל קיימי על קרבנא בצלותא דהא צלותא דלהון על כלא הוה, אתער גבייהו ישראל סבא חותמא קדישא ואנהיר אפיין.

כל זינא לזיניה וכל מלה בתר יסודא דיליה אזלא ואתער דרגין תתאין ודרגין עלאין אע"ג דכלהו מתערי דרגין דחקיקין בכסא לגבי דרגין דארעא יסודא דלהון ואינון דרגין עלאין דמטמרן כלהו מתקרבי לסעודתא ומתערי, אבל לית רשו לחד מנייהו לאושטא ידא בקרבנא עד דמלכא עלאה אכיל ואתהני ויהב לון רשו. לבתר כיון דיהב לון רשו כל חד וחד אכל ומתהנון כדקא יאות והיינו דכתיב (שיר ה) אריתי מורי עם בשמי, אלין אינון דרגין עלאין. מורי עם בשמי, דא דרועא דימינא בירכא דשמאלא.

אכלתי יערי עם דבשי, יעקב ברחל, הא אכילנא כדקא יאות.

שתיתי ייני עם חלבי, דא דרועא דשמאלא בירכא דימינא.

הא כלהו דרגין עלאין דאתהני בהו מלכא קדישא בקדמיתא ודא מיכלא דיליה והנאה דיליה. מיכלא דמלכא עלאה בקדמיתא, מכאן ולהל יהיב רשו לארבע דיוקנין דחקיקין בכורסייא וכל אינון דמתפשטן מנייהו לאתהני ולמיכל הה"ד אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אלין ארבע דיוקנין דאמרן. שתו ושכרו דודים, כל אינון דמתפשטי מנייהו, וכלהו אכלי ואתהנון כדקא יאות ואנהירו אנפין ועלמין כלהו בחידו, נרמא ע"ב וכל חד וחד בין דרגין עלאין ובין דרגין תתאין ביסודא דלהון מתקרבין ומתהנון. דא איהו רזא וסתרא דקרבנא כדקא חזי.

אתו ר' אלעזר ור' אבא וכלהו חברייא, אשתתחו קמיה. א"ר אבא אלמלא לא אתמסר אורייתא בטורא דסיני אלא דאמר קב"ה הא בר יוחאי אורייתי וסתרין דיילי דיי לעלמא. ווי כד תסתלק מן עלמא, מאן ינהיר בוסינין דאורייתא, כלא אתחשך מההוא יומא דהא עד דייתי מלכא משיחא לא ליהוי דרא כדרא דא דר' שמעון שריא בגויה.

אמר ר' שמעון על רזא דא אסור ליה לב"נ לטעום כלום עד דייכול מלכא עלאה, נמאן איהו, צלותא. צלותא דב"נ כגוונא דא, בקדמיתא מזמין לדיוקנין דחקיקין בכורסייא על אינון בריין דמתפשטי רוחין כלהון דלהון, עופי ובעירי לקרבנא, בריין דרוחין דלהון יסודא בהאי עלמא מנייהו והיינו (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי' כלם בחכמה עשית וגו', דא בריין דאתחזון לקרבנא דרוחא דילהון מתפשטי

עלייהו. ארבע דיוקנין מזמנן על בריין אליו, היינו דקאמרין והאופנים וחיות הקדש וכל אינון חיילין אחרנין דקא מתפשטי מנייהו.

ולבתר כהנא רבה דקא מייחדא שמא קדישא, היינו אהבת עולם אהבתנו וגו'. יחודא דקא מייחד היינו (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. ולבתר ליואי דקא מתערי לנגונא, היינו (שם יא) והיה אם שמוע תשמעו אל מצותי וגו', השמרו לכם פן יפתה לבבכם, דא נגונא דליואי בגין לאתערא סטרא דא לקורבנא דא. ולבתר ישראל, דא אמת ויציב, ישראל סבא דקיימא על קרבנא דא.

הא דרגין עלאין פנימאין דכלא קיימין על פתורא, אבל לית רשו לחד מנייהו למיכל ולאושטי ידא לקרבנא עד דמלכא עלאה אכיל והיינו שלש ראשונות ושלש אחרונות. כיון דאיהו אכיל יהיב רשו לארבע דיוקנין ולכל אינון סטרין דמתפרשן מנייהו למיכל.

כדין אדם דא דאיהו דיוקנא דכליל לכל שאר דיוקנין מאיך ונפיל על אנפוי ומסר גרמיה ורוחיה לגבי אדם דחקיק על אינון דיוקנין לאתערא ליה עליה כדקא חזי והיינו (תהלים כה) אליך יי' נפשי אשא. תלת דיוקנין אחרנין וכל אינון דמתפשטי מנייהו, תהלה לדוד והיינו יביעו, ירננו, יאמרו, ידברו. כלהו אכלי ואתהנון כל חד וחד כדקחזי ליה.

מכאן ולהלא לימא ב"נ עקוי דלביה, (שם כ) יענך יי' ביום צרה, עאקו כעוברתא דיתבא בעאקו דמתהפכא כלהו סניגורין עליה דב"נ. על דא כתיב (שם קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי' אלהיו.

ר' שמעון הוה אזיל לטבריה, פגע ביה אליהו. א"ל שלמא עליה דמר, במאי קא עסיק קב"ה ברקיעא.

א"ל עסיק בקרבנות ואמר מלין חדתין משמך, זכאה אנת ואתינא לקבלך לאקדמא לך שלם. ומלה חדא בעינא מנך לאסכמא, במתיבתא דרקיעא שאלתא שאילו, עלמא דאתי לית ביה אכילה ושתיה והא כתיב (שיר ה) באתי לגני אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי וגו'. מאן דלית ביה אכילה ושתיה איהו אמר אכלתי יערי שתיתי ייני.

אמר ר' שמעון וקב"ה מה אֹתִיב לון.

א"ל אמר קב"ה הא בר יוחאי יימא ואתינא למשאל מנך.

אמר ר' שמעון כמה חביבו חבב קב"ה לכנסת ישראל ומסגיא דרחימו דרחים לה שני עובדוי מכמה דהוא עביד, דאע"ג זלית אורחוי במיכלא ומשתייא בגין רחימותהא אכיל ושתה, הואיל ואתי לגבה עביד רעותה. כלה עיילת בחופה ובעת למיכל לית דין דייכול חתנא בהדה אע"ג דלאו אורחוי למיכל הכי הה"ד באתי לגני אחותי כלה, הואיל ואתינא לגבה ולמיעל בהדה לחופה [רמב ע"א] אכלתי יערי עם דבשי.

וילפינן מדוד דזמין לקב"ה ושני עובדין ממה דארחוי דקב"ה, וקב"ה קביל ועבד רעותיה, זימן למלכא ולמטרוניתא בהדיה הה"ד (תהלים קלב) קומה יי' למנוחתך אתה וארון עוזך, מלכא ומטרוניתא כחדא בגין דלא לאפרשא לון.

שני מאנין ושני עובדין דמלכא הה"ד (שם) כהניך ילבשו צדק וחסידיך ירננו בעבור דוד וגו'. כהניך ילבשו צדק, לוייך מבעי ליה דהא צדק מסטרא דליואי נינהו. וחסידיך ירננו, ולוייך ירננו מבעי ליה דהא רנא וזמרה דליואי נינהו ואיהו שני ואמר וחסידיך דאינון מסטרא דימינא. א"ל קב"ה דוד לאו אורח דילי הכי. אמר דוד רבון עלמא בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך, תקונא דאנא תקינית לא תשני ליה. א"ל דוד הואיל וזמינת לי אית לי למעבד רעותך ולא רעותאי. וילפינן מהאי אורחיה דעלמא דמאן דמזמן לאחרא ההוא דאתי לגביה אית ליה למעבד רעותיה אע"ג דלאו אורחיה בכך.

כך (בראשית כח) ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו, הואיל ואתא חתן לגבי כלה אע"ג דלאו אורחוי למשכב אלא בכרים וכסתות ואיהי יהבא ליה אבנין למשכב כלא יקבל ברעותא דלבא הה"ד וישכב במקום ההוא, על אינון אבנין אע"ג דלא אורחוי בכך.

אף נמי הכא אכלתי יערי עם דבשי, אע"ג דלאו אורחיה בכך בגין רחימו דכלה, ועכ"ד בביתא דכלה ולא באתר אחרא, באתריה לא אכיל ושתי, באתר דילה אכיל ושתי הה"ד באתי לגני אחותי כלה. מלאכים דשדר קב"ה לאברהם באתרייהו לא אכלו ולא שתו, בגיניה דאברהם אכלו ושתו.

א"ל ר' חייך מלה דא בעי קב"ה למימריה ובגין דלא למחזק טיבו לגרמיה קמי כנסת ישראל סליק מלה לגרמך. זכאה אנת בעלמא דמארך משתבח בך לעילא, עלך כתיב (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלהים.

את קרבני לחמי לאשי. ר' יהודה אמר בקרבנא אית עשן ואית ריח ואית ניחח. עשן אינון מארי דרוגזא דכתיב (דברים כט) כי אז יעשן אף יי' וקאנתו, אינון אתהנון מעשן ועשן רוגזא בחוטמא איהו. ריח אינון דאקרון תפוחים.

אמר ר' אבא כתפוחים הה"ד (שיר ז) וריח אפיך כתפוחים.

את הכבש אחד תעשה בבקר. מאי בבקר, דא בקר דאברהם דכתיב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. מנא לן דהאי בקר דאברהם הוא.

א"ר אלעזר מהכא (שם מד) הבקר אור, בקר אור לא כתיב אלא הבקר אור ודא אור קדמא דברא קב"ה בעובדא דבראשית ועל דא תעשה בבקר, בבקר דאשתמודעא, ולקביל בקר דאברהם אתקריב קרבנא דא.

קרובן דבין הערבים דא יצחק ולקביל ערב דיצחק אתקריב. מנא לן, דכתיב (שם כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, וערב דיצחק הוא והא אוקימנא. **[רמד ע"א]**

ועשירית האיפה. אמאי, אלא עשירית האיפה לקביל כנסת ישראל דאיהי עשיראה דדרגין ואצטריכא לאתייבא בין תרין דרועין, ואיהי סלת נהמא ובגין דאיהי נהמא לא אתפקד על נהמא דשבעה מינין אלא קב"ה בלחודוי. ובג"ד מאן דמזלזל בנהמא וזריק ליה בארעא עניותא רדיף אבתריה וחד ממנא אתפקד על דא ואיהו רדיף אבתריה למיהב ליה עניות ולא יפוק מעלמא עד דיצטריך לברייך ועליה כתיב (איוב טו) נודד הוא ללחם איה, נודד הוא ויהך מטלטל וגלי מאתר לאתר ללחם ולית **[רמד ע"ב]** מאן דיסגח עלוי הה"ד איה, איה מאן דירחם עליה בגין דלא ישכח. **[רמו ע"א]**

תלת אינון דגרמין ביש לגרמייהו, תרין בהאי עלמא וחד בעלמא אחרא ואלין אינון מאן דלייט גרמיה דתנינן חד ממנא אתפקד קמיה דב"נ ובשעתא דלייט גרמיה ההוא ב"נ האי ממנא ושבעין אחרנין דממנן תחותיה נטלי ההוא מלה ואמרי אמן וסלקי לה לעילא ודיינין לה ואיהו רדיף אבתריה עד דעביד ליה ואשלים ליה ההוא מלה.

מאן לן רב ממשה דאמר (שמות לב) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, ואמר לצורך ואע"ג דקב"ה עבד רעותיה עם כל דא לא אשתזיב מעונשא והא אתמר דלא אזכר בפרשה דמשכן ואתמחה מתמן והא אוקמוה.

מאן לן רב מדוד מלכא דאמר (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי מחסום בעוד רשע לנגדי. מאי בעוד רשע לנגדי, ההוא ממנא דאתפקד על דא ונטיל ההוא מלה לאבאשא לבר נש.

וחד מאן דזריק נהמא או פירורין דנהמא בארעא וקא עביד ביה זלזולא כמא דאתמר. הני תרי בהאי עלמא.

חד בההוא עלמא מאן דאוקיד שרגא במוצאי שבת עד זלא מטו ישראל לקדושא דסדרא בגין דקא מחלל שבתא וגרים לנורא דגיהנם לאתוקרא בנורא עד לא מטא [רמו ע"ב] זמניה.

חד דוכתא אית בגיהנם לאינון דקא מחללי שבתא. כיון דאיהו אוקיד שרגא עד לא מטא זימנא חד ממנא אית בגיהנם במוצאי שבת ואוקיד בקדמיתא לההוא דוכתא ואמר האי דוכתא דפלניא, וכל חייבין דגיהנם מסייעין לאוקדא ההוא דוכתא. ההוא ממנא קארי ואמר (ישעיה כב) הנה יי' מטלטלך טלטלה גבר ועוטך עטה, וכלהו חייבין דגיהנם אמרי (שם) כדור אל ארץ רחבת ידיים שמה תמות ושמה מרכבות וגו', בגין דאיהו גרים לון לאתוקדא עד לא מטא זמנייהו. הא אלין תלתא דגרמי ביש לגרמייהו כמה דאתמר. [רמו ע"א]

סלת למנחה, לאעלא להאי סלת קמי מלכא עלאה למנחה בין תרין דרועין.

בלולה בשמן כתית, בההוא שמן דנגיד ונפיק מלעילא.

אמר ר' שמעון יאות אמרת, אבל מאי כתית. אלא רזא עלאה איהו דכיון דאיהו שמן מהו כתית, רזא שמושא בנוקבא לאנגדא לגבה שמן רבות כדקא יאות לא הוי אלא כתית, לאפקא מזיתים דאינון שייפין דגופא ולאמשכא ההוא נגידו מלעילא בכל שייפא ושייפא לא הוי אלא כתית.

וצדיק איהו דכתיש [רמז ע"ב] כתישא ואפיק מכל אינון שייפין עלאין דאינון זיתים קדישין משח רבו בתיאובתא שלים לגבי נוקבא, ואי לא כתיש לא יפוק להווא משחא אלא בלא תיאובתא דשייפין וההוא נגידו לא אתהני מניה נוקבא ולא הוי כדקא יאות, ועל דא בלולה בשמן כתית, לאתהנא מניה ולאנתזא מניה.

רביעית ההין, בגין דאיהי רביעאה רגלא רביעאה לכרסייא עלאה.

דא עולת תמיד בכל יומא ויומא. בשבת על חד תרין בגין דאיתוסף נהירו ושלימו כדקא יאות והא אתמר. [רמז ע"א]

ובראשי חדשיכם. וכי כמה ראשין אינון לסיהרא והא לית רישא לסיהרא אלא שמשא דאיהו רישא לגבה. אלא ראשי, תרין בכל ירחא וירחא ואינון יעקב ויוסף דמתחדתי על סיהרא. ועל דא לחדתא לה, פרים בני בקר שנים, ואלין אינון דאמרת סיהרא דהיך ישתמשון בה כחדא ואזעירת גרמה תחותייהו.

ואיל אחד, דא איל דיצחק. וכי אברהם לאן אזיל, אלא בגין דאתער תמן עשו אתכניש דלא יחמי ליה. ומאן איהו, שער דראש חדש. ובגין דזמין לאתערא תמן עשו דאיהו שער אתכניש אברהם ולא אשתכח תמן. יצחק אשתכח תמן דרחימו דיליה לגביה כחמרא על דורדייה. יעקב אשתכח תמן לתברא אנפוי, יוסף דאיהו שטן דיליה לגבי רחל.

שבעה כבשים, אינון שבעה יומין דסיהרא. בני שנה, בני דסיהרא דאקרי שנה דאיהי חדא מאינון שנים קדמוניות.

שלשה עשרונים, תלת דרגין קדמאין דילה דכל חד וחד עשר כגוונא דלעילא. עשרונים, חד

מעשרה.

ושעיר חטאת. אמאי אקרי חטאת, בגין דאיהו חטאת ומסטרא דחטאת.

א"ר אלעזר והא תנינן דכתיב ליי'. [רמח ע"ב] אלא ליי' אתקריב ודאי דכתיב לכפר, לתברא אנפין ולא יתקריב למקדשא. יהבי דא חולקא לסמאל ואכיל ליה ולא אכיל בשאר קרבנין ודא איהו לחודיה דלא אשתתף אחרא עמיה למיכל ביה. אתהני בגו סעודתא דמלכא בחולקא דא ועל דא חדי ואתפרש מישראל ולא מקטרגא עלייהו.

ואי לא דהוה מיעוטא דסיהרא לא יהבי ליה בסעודתא דמלכא כלום. וכי במיעוטא דסיהרא מאי קא עביד. אלא בגין דקריב ויניק ונטיל חילא לעמיה מגו סטר שמאלא דסיהרא ואתתקף ביה ובשעיר דא אתפרש מכלא ואתהני בהאי. ובגין דקב"ה דאזעיר לה לסיהרא מקרבין לסמאל כי היכי דיתפרש מינה ולא יתקריב למקדשא, ועל דא תנינן הביאו עלי כפרה, עלי, בגיני בגין דאזעירית לה, בגין סבת דילי אתון צריכין דא.

אשכחן בספרא דחנוך דאמר כמה דבראש חדש דאתדכיא את סיהרא לקרבא בבעלה אצטריך למיהב לסטרא אחרא חולקא חדא בההוא זינא דילה, אף ה"נ אצטריכת לאתתא למיהב חולקא חדא בההוא זינא בשעתא דאתדכיא לקרבא לבעלה. ומאן איהו ההוא חולקא, טופרהא בטנופא דלהון וזעיר מריש דשערא ולאכרכא לון דא בדא ולא יזיל אבתרה ההוא סטרא בישא לאבאשא לה ויתפרש מינה בכל סטרין. ומה תעביד מההוא שערא וטופרין, לבתר דתכריך לון כחדא אצטריך לאנחא לון באתר דלא עברין תמן בני נשא או בין חורין תתאין דחצרה ותגניז לון תמן. [רמט ע"א]

ובחדש הראשון. רבי אבא פתח (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלהים. האי קרא אוקמוה, אבל כתיב איל וכתוב אילת וכלא חד בגין דאית דכר ונוקבא. אע"ג דאית דכר ונוקבא האי איל איהו אקרי דכר ואיהו אקרי נוקבא, ה"ד כאיל תערוג ולא כתיב יערוג.

וכתיב אילת השחר. מאי אילת השחר, אלא דא איהי חיה חדא רחמנית דלית בעלמא רחמנית כוותה בגין דבשעתא דאצטריכת למזונא איהי אזלת למרחיק לארח רחיקא ואתיית מזונא ולא בעיא למיכל עד דתיית ותהדר לאתרא. אמאי, בגין דיתכנשון לגבה שאר חיון ותחלק לון מההוא מזונא, וכד אתת מתכנשין לגבה כל שאר חיון והיא קיימא באמצעייתא ופלגת לכל חד וחד. וממה דפליגת איהי שבעה כאלו אכלת יתיר מכלא.

אימתי פליגת להון, כד צפרא בעיא למיתי בעוד דאיהו לילה וקדרותא סליקת לאנהרא. כיון דאנהיר צפרא כלהו שבעין במזונא דילה. כדן קלא חדא אתער באמצעייתא דקיעא, קרא בחיל ואמר קריבין עולו לדוכתייכו, רחיקין פוקו כל חד וחד ליכנש לאתריה דאיתחזי ליה.

כיון דנהיר שמשא כל חד וחד אתכניש לאתריה הה"ד (תהלים קד) תזרח השמש יאספון וגו'. ואייהי אזלת ביממא ואתגליית בליליא ופליגת בצפרא, ובגין כך אקרי אילת השחר. לבתר אתתקף כגיבר ואזלת ואקרי איל. לאן אתר אזלת, אזלת שתין פרסי מההוא [רמט ע"ב] אתר דנפקת ועאלת לגו טורא דחשוכא ומתמן ארחת מזונא. אזלת בגו ההוא טורא דחשוכא, ארח לרגלה חויא חדא עקימא ואזיל לרגלה, ואייהי סלקא מתמן לגבי טורא דנהורא. כיון דמסת תמן זמין לה קב"ה חויא אחרא ונפיק ומקטרג בדא ואייהי אשתזיבת, ומתמן נטלא מזונא ותבת לאתרה בפלגו ליליא. שריאת לפלגא עד דסליקת קדרותא דצפרא, כיון דאנהיר יממא אזלת ולא אתחזיאת כמא דאתמר.

ובשעתא דעלמא אצטריך למטרא מתכנשין לגבה כל שאר חוותא והיא סליקת לריש טורא רמאה ואתעטפת רישה בין ברכהא וגעת גועה בתר גועה וקב"ה שמע קלא ואתמלי רחמין וחס על עלמא והיא נחתת מריש טורא ורהטת וטמירת גרמהא וכל שאר חיותא אבתרה דהטין ולא משכחין לה הה"ד (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים. מאי על אפיקי מים, מהנהו דאתיבשו ועלמא צחי על מיא, כדן תערוג.

בשעתא דאתעברת אסתימת, כד מטא זמנא למילד געאת ורמאת קלין קלא בתר קלא עד שבעין קלין כחושבן תיבין (שם כ) דיענך יי' ביום צרה דאיהו שירתא דעוברתא דא וקב"ה שמע לה זמין לגבה, כדן אפיק חד חויא וברבא מגו טוריא חשוך ואתיא בין טורין פומיה מלחכא בעפרא, מטי עד האי איל ואתי ונשיך לה בההוא אתר תרי זמני.

זמנא קדמאה נפק דמא ואיהו לחיך, זמנא תניינא נפק מייא ושתו כל אינון בעירן די בטורייא ואתפתחת ואולידת וסימנך (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים, וכתיב ותשת העדה ובעירם. בהווא זמנא דקב"ה חס עלה על עובדא דנחש דא מה כתיב, (תהלים כט) קול יי' יחולל אילות וגו'. קול יי' יחולל אילות, אינון חבלין וצירין לאתערא אינון שבעין קלין, מיד ויחשוף יערות, לאעברא ההוא נחש ולאתגלייא בינייהו למיהך. ובהיכלו. מאי ובהיכלו, בהיכלו דקב"ה כל אינון אכלוסין פתחין ואמרין כבוד. מאי כבוד, (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי' ממקומו.

ובחדש הראשון. מאן חדש הראשון, דא איהו חדש דהאי חיה אתגלייא ביה ואתתקפת ביה ונפקת לעלמא.

בארבעה עשר יום. בארבעה עשר, אלין שאר חיוותא דאינון עשר עשר לכל סטר בארבע סטרין דעלמא. ובסטרא קדמאה איהו עשר וחד לכל סטרא לארבע סטרין דאינון ארבע. כיון דאינון ארבע מתחבראן ומתתקנן עם אינון עשר דבסטרא דימינא כדין ארבעה עשר בחזוא לאתתקנא חיה דא בתקונהא.

ר' אלעזר אמר ודאי הכי הוא ות"ח כתיב (שמות יב) משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח. משכו. מאי משכו, כמאן דמשיך מאתר אחרא לאתר דא, משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין. יומין עלאין אינון תלת מאה ושתין ושית [רנ ע"א] כחושבן משכו. יומין תתאין זמנין דאינון תלת מאה וחמשין וחמש ובזמנא דאנהירוות סיהרא באשלמותא סליקו למהוי אינון יומין תלת מאה ושתין וחמש כחושבן משכו חסר חד.

משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין למהוי כלהו כחדא בחבורא חדא. ומאן משיך לון, אינון עשר דלסטר ימינא דכתיב בעשור. בעשור, בעשרה מבעי ליה, מאי בעשור. אלא תשע אינון לכל סטר ונקודה חדא דאזלא באמצעיתא, וההוא נקודה אשלימת לעשר ועל דא בעשור כד"א שמור זכור ב' לשמשא בעשרה אינון יומי תשע בהאי נקודה.

לחדש הזה, יומין דלסטר ימינא בגין לאתחברא זאת בזה למהוי כלא חד.

ובינא דאינון ארבע דאתקשרו לארבע סטרין מתחבראן בהדייהו כדין אולידת היא חיה וחויא אזיל ליה, ובההוא זמנא מקדשין לעילא להאי חיה וקראן לה כבוד וכדין אתקדש מועדא. מה דלא הות כבוד עד הכא השתא קראן לה כבוד הה"ד (תהלים כט) ובהיכלו כלו אומר כבוד.

מאן היכלו, דא היכלא פנימאה עלאה דתמן מקדשין כלא, תמן מקדשין למאן דחזי לאתקדשא. היך מקדשין לה בההוא היכלא, בקדמיתא אתפתחו תרעין וחד מפתחא סתימא אתתקן ופתח תרעא חד דלסטך דרום, כדין עאל כהנא רבה בההוא פתחא ואזדרז בהימני ותקונוי ואתעטר בעטרא דקודשא ולביש חושנא ואפודא ומעילא דשבעין זוגין ורמונין עלייהו וציץ נזרא דקודשא על מצחיה ומתקשט בתמניא לבושין וארבעין ותרין אתוון מלהטן ביה ומתנצצין עליה ונהיר כל ההוא היכלא בנהורין עלאין.

אסתחר ההוא מפתחא ופתח תרעא אחרא דלסטך צפון, כדין עאל לוי מעשרא דיעקב דאפריש לקב"ה וכנור דעשר נימין עמיה ואתעטר בעטרוי. וכדין אסתחר מפתחא ופתח בההוא היכלא חד תרעא, ההוא תרעא דקיימא באמצעיתא, עמודא דלסטך מזרח [רנ ע"ב] עאל ואתעטר בשבעין עטרין ואתעטר בארבע אתוון דאינון תריסר ואתעטר בגלופין דמאתן ושבעין אלף עלמין ואתעטר בעטרין דסייפי עלמא עד סייפי עלמא בכמה לבושי יקר בכמה עטרין קדישין.

אסתחר ההוא מפתחא ופתח ליה כל תרעין גניזין וכל תרעין קדישין טמירין ואתקדש בהו וקיימא תמן כמלכא, מתברך בכמה ברכאן מתעטר בכמה עטרין, כדין נפקי כלהו בחבורא חדא מתעטרן בעטרייהו כדקא יאות.

כיון דנפקי אתער לני בקשוטוי והאי חיה אתערת ואזעירת גרמה מגו רחימו דשירתא. היך אזעירת גרמה מגו חביבו דשירתא, אזעירת גרמה זעיר זעיר עד דאתעבידת נקודה חדא. כיון דאיהי אזעירת גרמה בשירתא כדין כתיב (שמות ב) וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי, ודאי מסטרא דשמאלא. היך אחיד לה, אושיט שמאלא תחות רישה מגו חביבו.

ואי תימא כיון דאיהי נקודה חדא היך יכיל לאחדא בנקודה זעירא, אלא לגבי עילא כל מה דהוה מלה זעירא דא תושבחתא ודא עלוייא ורבו עלאה.

מיד כהנא רבה אתער ואחיד בה וחביק לה דאלו הוות רברבא לא יכלין לאחדא בה כלל אבל כיון דאזעירת גרמה ואיהי נקודה חדא כדין אחדין בה וסלקין לה לעילא. כיון דסלקין לה ויתבא בין תרין סטרין אלין כדין ההוא עמודא דקיימא באמצעיתא אתחבר בהדה בחביבו דנשיקין ברחימו דחבורא חדא כדין (בראשית כט) וישק יעקב לרחל, ברחימו דנשיקין מתדבקן דא בדא בלא פרודא עד דנקטא נפשה בעדונין כדקא יאות.

בשעתא דנקטא נפשה דענוגין כדקא יאות ובעיא לפקדא לחילהא מתכנשי כלהו וקראן לה מגו היכלא קדישא כבוד כבוד בהיכלא קדישא. אבא ואמא פתחי ואמרי מקודש. כדין ירחא אתקדש כדקא יאות, כדין כתיב ובחדש הראשון, ראשון ודאי, ועל דא משכו וגו'. ועל דא בעשור לחדש הזה זאתחברת סיהרא בשמשא ומה דהות נקודה חדא כד נחתא אתפשטת זעיר זעיר ואתמלייא ואתעבידת מלייא מכל סטרין מתקשטא כדקא יאות.

ר' חייא אמר אימרא דאיהו פסח אמאי, אלא בגין דכתיב (שמות ח) הן נזבח את תועבת מצרים. מאי תועבת מצרים, וכי על דשנאין ליה כתיב תועבת מצרים, אלא דחלא דמצראי ואלהא דילהון אקרי תועבת מצרים ועל דא כתיב (דברים יח) כתועבת הגוים, דחלן דשאר עמין.

ת"ח חכמתא דיוסף דכתיב (בראשית מז) ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים, ואוליף לון לומר רועי צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו. וכי מלכא דהוה שליט על כל ארעא ואבא למלכא עביד כדא ועביד לאחוי דישנאון [רנא ע"א] להון ולא יחשבון להון, אלא ודאי תועבת מצרים דחלא ואלהא דילהון אקרי הכי ועל דא כתיב הן נזבח את תועבת מצרים וגו'.

אמר יוסף כל מיטב הארץ היא ארץ רעמסס וההיא ארעא אפרישו מצראי לדחלן דלהון לרעיא ולמיהך בכל ענוגי דעלמא וכל מצראי חשיבו לאינן דרעאן לדחליהון כדחליהון, אעביד לאחי דירתון ההיא ארעא ויסגדון לון מצראי ויחשבון לון כדקא יאות והיינו דכתיב כי תועבת מצרים כל רועי צאן, מחשבין לון כדחליהון.

א"ר יוסי והא תנינן כמה דיתפרע קב"ה מאינן דפלחי לע"ז הכי אתפרע מע"ז ממש, וכי יוסף עביד לאחוי ע"ז.

א"ל לא עביד יוסף לאחוי ע"ז אלא עבד לון לשלטאה על ע"ז דילהון ולאכפיא לדחלן דילהון תחות ידיהו ולרדאה לון במקל. אמר יוסף אי ישלטון אחי על דחלן דילהון כ"ש דישלטון על גרמייהו, ובגין כך אותיב לון במיטב הארץ ואשליט לון על כל ארעא.

ועל דא אמרא דאיהו פסח אמאי. אלא דחלא דמצרים ואלהא דילהון אימרא הנה, אמר קב"ה מבעשור לחדש סיבו דחלא דילהון דמצראי נתפטו ליה ויהא אסור ותפים בתפיסה דילכון יומא חד ותרין ותלת וביומא רביעאה אפיקו ליה לדינא ואתכנשו עליה.

ובשעתא דמצראי הוו שמעין קל דחלא דילהון דתפיס בתפיסה דישראל ולא יכלין לשזבא ליה הוו בכאן נקשי עלייהו כאילו גרמייהו עקידו לקטלא. אמר קב"ה יהיה תפיס ברשותיכו יומא בתר יומא ארבעה יומין בגין דיחמון ליה תפוס וביומא רביעאה אפיקו ליה לקונפון לקטלא וייחמון ליה מצראי היך אתון עבדין ביה דינא, ודא קשי להון מכל מכתשין דעבד לון קב"ה אינון דינין דעבדו בדחליהון.

לבתר דייני ליה [רנא ע"ב] בנורא בגין דכתיב פסילי אלהיהם תשרפון באש. אמר קב"ה אל תאכלו ממנו נא, דלא יימרון בתיאובתא דדחלנא אכלין ליה הכי, ולא מבושל, דאלו מבושל יהא טמיר ולא יחמון ליה, אלא תקונא דיליה דיחמון ליה מוקדא בנורא בגין זיהא ריחיה נודף.

ותו רישיה עליה כפיף על קרסולוי דלא יימרון דחיה או מלה אחרא הוא אלא דישתמודעון ליה דאיהו דחלא דלהון. ותו דלא ייכלון ליה בתיאובתא אלא על שבעא ארץ קלנא ובזיון.

ותו ועצם לא תשכרו בו, אלא דיחמון גרמוי רמאן בשוקא ולא יכלי לשזבא ליה ועל דא כתיב (שמות יב) שפטים, דינין סגיאין.

תו ומקלכם בידכם, ולא חרבא ורומחא ושאר מאני קרבא.

אמר ר' יהודה הא אוקמוה דמצראי פלחין למזל טלה ובגין כך פלחין לאימרא.

א"ר יוסי אי הכי טלה יפלחון ולא אימרא.

א"ל כלא פלחין אלא מזל טלה נחית וסליק בטלה ואימרא ובגין כך פלחין לכלא.

א"ל הכי שמענא דכל בעירא רבא דחלא דלהון הוה ועל דא קטיל קב"ה כל בכור בהמה, והא אתמר דאלין אינון דרגין דלעילא דאקרון הכי.

א"ר אלעזר כתיב (שמות יב) כל מחמצת לא תאכלו, וכתיב (שם יג) ולא יאכל חמץ, אלא דא דכר ודא נוקבא.

ר' שמעון אמר אלעזר ברי בדא כתיב לא תאכלו ובדא כתיב לא יאכל, אמאי לא כתיב לא תאכלו, אלא נוקבא דאיהי אשטיאת ארחהא באזהרה ודאי, דכר דאיהו אחיד בחוטא דדכיו יתירא בבקשה.

אמר ר' אלעזר אבא והא כתיב (דברים טז) לא תאכל עליו חמץ.

א"ל אסגי תיבין יתיר ליקרא, אבל בקדמיתא בבקשה לא יאכל ולבתר באזהרה.

קשיא מתרווייהו מחמצת. מ"ט, בגין דריחא דמותא אית תמן. מחמצת כלל דכר ונוקבא, דכר חמץ, נוקבא (משלי ה) דרגליה יורדות מות, ברישא וסופא דתיבה תשכח לה. ובגין כך מאן דאכיל נהמא דחמץ בפסח איהי אקדימת ליה מותא ולינדע דמית איהו בעלמא דא ובעלמא דאתי ועל דא כתיב (שמות יב) ונכרתה הנפש ההיא.

מצה אמאי, אלא הכי תנינן שדי בגין דאמר לעלמא די, אלא בגין דקא משדד לאינון סטרין בישין. ועל דא קטטה דעביד בהו וקא מברח להו מכל משכני קדושה אקרי מצה כד"א (שם יז) מסה ומריבה.

רבי שמעון פתח (תהלים סח) גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים. גער חית קנה, דא חיה דאתאחד ביה בעשו חייבא. קנה, תנינן דביומא דנסב שלמה מלכא בת פרעה בא גבריא אל ונעץ קנה בימא רבא ועליה אתבני כרך גדול של רומי. מאי קנה, דא דכורא דהאי חיה [רנב ע"א] בישא דאית ליה סטרא זעירא באחדותא דקדושה ודא איהו קנה דנעיץ בימא רבה ובגין כך איהי שלטא על עלמא ועל שולטנו דא כתיב (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קב"ה לתברא ליה כקנה דא.

ת"ח במצרים איהי שלטא ומנה נפקו כמה שלטנין לזנייהו וכלא ברזא דחמץ, כיון דתבר לה קב"ה אפיק חמץ ועייל מצה. במה, בחוטא זעירא מכלא תבר ח' ואתעביד מצה אינון אתוון. אלא דתבר ח' דהאי חיה דאקרי חמץ ועל דא אקרי חית קנה דנוח לאתברא כקנה דא. במה אתבר, בחוטא זעירא כנימא תבר ח' ואתעבר מאתריה והוה מצה, ועל דא כתיב גער חית קנה, גער בה קב"ה ואתבר ח' ואתעביד ה'.

וזמין קב"ה לתברא לההוא קנה כגוונא דא, יתבר רגליה ואשתאב הנה ה"ד (ישעיה מ) הנה יי' אלהים בחזק יבא וזרועו מושלה לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. מאי ופעולתו לפניו, דא פעולה דההיא ק' דיתבר לה וההיא פעולה לפניו, איהו יעבר רגלה ויהא הנה, (שם מא) ראשון לציון הנה הנם ולירושלם מבשר אתן. [רנג ע"א]

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה ליי' בשבעותיכם מקרא קדש יהיה לכם. רבי אבא אמר יום הבכורים, מאן יום, דא נהר היוצא מעדן דאיהו יומא מאינון בכורין עלאין, ודא איהו דאורייתא תליא ביה ואיהו אפיק כל רזין דאורייתא ובגין דאיהו אילנא דחיי פרי אילנין אצטריכו לאייתאה. [רנג ע"ב]

רבי שמעון פתח קרא ואמר שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל שאו שערים ראשיכם, אלין אינון תרעין עלאין תרעין דסכלתנו עלאה ואינון חמשין תרעין. ראשיכם, אינון ראשין מאן אינון, אלא כל חד וחד אית ליה רישא לאתפשטא ולמיעל דא בדא ולאתכללא דא בדא.

אשכחנא בספרא דחנוך שאו שערים, אלין אינון תרעין דלתתא מאבהן ואינון תלת בתראי.
ראשיכם, אלין אינון ראשי אלפי ישראל ואינון אבהן עלאי דאינון ראשין דאינון תרעין, ובגין דאלין
אינון אופנים דסחרן ונטלין לון על כתפייהו אמ' שאו שערים. שאו למאן, ראשיכם דאינון רישין עלייכו
ושלטנין עלייכו.

והנשאו פתחי עולם, אלין אינון אמהן וארבע אינון לתתא.

ויבא מלך הכבוד, דא מלכא עלאה דכלא דאיהו מלך מההוא כבוד דנהיר לסיהרא, ומאן איהו,
יי' צבאות. ויבא, לאן אתר, למיעל אורייתא בארונא בחבורא חדא כדקא יאות. וכיון דהאי עאל
לאתריה כדין אורייתא עאל בארונא ואתחבר חבורא חדא נאורייתא עלאה באורייתא [רנד ע"א] דבעל
פה מתחבראן לאפרשא מילין סתימין.

אימתי, בשבועותיכם, למניינא דאתון מונין דבכל שעתא דישראל עבדין חושבנין לירחין וזמנין
קב"ה אתקין תיבה גו אינון רקיעין ואעבר כרוזא הא בני לתתא קדשו ירחא קדשו זמנא, אתקדשו כלכו
לעילא. ועביד לכל חילי דשמיא דמתקדשין כחדא בעמא קדישא וכלהו נטרין כחדא נטורא חדא, ועל דא
בשבועותיכם דאתון מוניס באינון שבע שבתות.

וכדין משיך קב"ה משיכו דשבע דרגין לתתא בההוא דרגא דאתאחד בהו באינון שבע. ואי תימא
והא שיתא אינון ולא יתיר, אלא כדין אימא יתבא על אפרוחים ואשתכחת רביעא עלייהו ואנן פרחין לה
ונטלי אינון שית בנין בהאי דרגא דלתתא לקיימא קרא דכתיב (דברים כב) שלח תשלח את האם ואת
הבנים תקח לך.

רב המנונא סבא אמר בהאי יומא לא נטלי ישראל אלא חמש בנין ואינון חמשה חומשי תורה. ואי
תימא שית אינון, אלא שבע אינון בחד צפרא דאשתכח בין גדפהא דאימא. וישראל ידעי למיצד צידא רב
ויקירא. מה עבדי, מפקי תחות גדפהא דאימא ההוא צפרא בלחישו דפומא מלחשי לגבה לחישו בתר
לחישו וההוא צפרא רחים לאינון לחישין ולאינון קלין דקא מלחשי לגבה, ואע"ג דאיהי תחות גדפי
אימה זקיף רישא ואסתכלת לגבי ההוא לחישו דקלא ופרחת לגבייהו ונפקת מתחות גדפהא דאימה. כיון
דישראל נטלי לה אתקיפו בה ולחשין לה וקשרין לה בקשורא דלא תפרח ותזיל. מיד נטלי ישראל

בהוא קשרא ואיהי פרחת ולא יכילת למיזל לה. בעוד דהוא קשירא בידייהו אינון מלחשי בקליהון ואיהי מצפצפא בהדייהו [רנד ע"ב] ופרחא לעילא ונחתא.

כל אינון בנין דתחות גדפי אמהון כיון דשמעי צפצפא דאחתהון ההוא צפרא ולחישו דהוא קלא מיד נפקי מתחות גדפהא דאמהון ופרחי לגבי ההוא צפרא, וישראל נטלי לון ואחדי בהו, ואלמלא ההוא צפרא דקא אחדי בקדמיתא אינון לא פרחי לגבייהו לעלמין ולא יכלין לאחדא בהו.

היך צדין צידא דהאי צפרא קדישא, מתקנין לגבה מיכלא יקירא בחדווא וכל ענוגין ועאלין לבי כנישתא ולבי מדרשא ומצפצפיין לגבה מלחשין לגבה בקל לחישותא כדקא יאות ואיהי דמתטמרא תחות גדפהא דאימה זקפת רישא וחמאת פתורין מתתקנין וצפצופין לגבה כדקא יאות, נפקת ופרחת לגבייהו כמא דאתמר ובה אחדין כל אינון בנין. ומשלחי לאימא דרביעא עלייהו ואזלת בגין דהא מן רקיעא שביעאה ולעילא באתכסי מינך אל תחקור ואל תדרוש, שדך ליה דלא תיכול לאדבקא ועל דא כתיב (דברים כב) שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים.

מקרא קדש, דא קריאה וצפצופא דעבדין לההוא צפרא קדישא בקדמיתא, וכיון דאחדין בה שאר יומין אקרון מקראי קדש. האי צפרא אקרי קדש דכתיב (שמות לא) כי קדש היא לכם, ובגין דאיהי קדש איהי קרא לכולהו ואתיין לגבה, ובגין כך אקרון מקראי קדש.

איהי קרא וישראל מצפצפי בהדה וקראן אוף הכי, ועל דא אינון אתיין לגבייהו ואחדי בהו, ובגין כך כתיב (ויקרא כג) אלה מועדי יי' מקראי קדש אשר תקראו אותם, בצפצופא דילכון ובההוא צפרא קדישא קדש דקרא לון. [רנח ע"ב]

והקרבתם עולה ליי'. ת"ח בפסח כתיב והקרבתם אשה עולה ליי', והכא לא כתיב אשה דהא ביומא דא אשה לא כתיב ביה אלא והקרבתם עולה, מ"ט. יומא דא יומא דעאלת כלה לחופה איהו והא נפקת מכל סטרי בישא ונטרת יומי דכיו כדקא חזי. ורזא דא מלכא טעם בתולה טעים, ובגין כך לא כתיב ביה אשה דהא אחרא לא קריב למשכנא והא אתרחק מתמן, ועל דא אישים לאו הכא ולא אצטריכו

להכא, וישראל מרחקן אינון מסטרא בישא ומנו יומין דדכין יומין ושבועין ואתכללו ועאלו ביומין דדכין.

א"ר אבא עדיין צריכין אנן לפתחא דא למפתח.

אמר ר' שמעון ארימית ידי בצלו למאן דברא עלמא, ורזא דא אשכחן בספרי קדמאי. אישים אינון באמצעיתא ואתיין בסטרא דא ובסטרא דא, אתדבקן באילנא דדעת טוב ורע, אדבקן ברע ואדבקן בטוב, ובגין כך בשאר יומין כליל לאישים וכתוב בהו אשה עולה, אבל בהאי יומא דאילנא דחיי קיימא ולא אחרא לית אנן צריכין לאישים ולא אצטריך למהוי תמן. יומא דאילנא דחיי איהו ולא דדעת טוב ורע ובגין כך והקרבתם עולה ליי', ולא אשה עולה, ועולה לשום עולה כמא דאתמר, והא אתערנא מלי דפרים בני בקר וכל ההוא קרבן.

ובחדש השביעי, כמא דאתמר יומא דראש השנה ודינא דכל עלמא דינא תקיפא ודינא רפיא.

ועשיתם עולה. ועשיתם, והקרבתם מבעי ליה כשאר כל יומין, מאי ועשיתם, אלא ביומא דא (בראשית כז) ועשה לי מטעמים כתיב, כמה מטעמים ותבשילין עבדי ישראל בהאי יומא בעוד דמקטרגא אזיל לפשפשא בחובין דעלמא ועל דא לא כתיב והקרבתם אלא ועשיתם עולה ולא אשה עולה, וכן בכל שאר קרבנין לא כתיב אשה דלית לון חולקא בכל הני יומי כ"ש בהאי יומא דאנן עבדין מטעמים ותבשילין בלא דעתא דסטרא אחרא דהא יצחק משדר ליה לצוד צידה דחובין דבני עלמא ולאיתאה לגביה. ובעוד דאיהו אזל ישראל נטלי עיטא ברבקה ועבדין כל אינון פולחנין כל אינון צלותין, מזמני שופר ותקעי ליה בגין לאתערא רחמי, והא אוקימנא (שם) ויבא לו יין וישת, דאתי מרחיק מגו אתר דחמרא עתיקא ושתי ואטעים ליה וחדי ומברך ליה בכמה ברכאן ואעבר על חובוי.

מה כתיב, (שם) ויהי אך יצוא יצא יעקב מאת פני אבין ועשו אחיו בא מצדו, טעין מכמה טועני כמא דאתמר והא אוקימנא מלה.

ובגין כך איהו יומא דיבבא וקרבנא איהו עולה. איל אחד, כמא דאתמר בגין דאיל דיצחק. ושעיר עזים אחד, שוחד לסמאל לכפרא אנפוי בההוא בכיה דאיהו בכי בהאי יומא כיון דחמי דלא

אתעבדא רעותיה והא למגנא צד צידא כמא דאתמר. כגוונא דא ביומא דכפורי והא כתיב בפ' אמור אל הכהנים.

ובחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו'. ר' אבא פתח (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר לחדש על הרי אררט. ת"ח כל הני יומי אזלת אימא על בנהא בגין דלא ישלוט אחרא עלייהו ובגין לשיזבא לון. כיון דאשתזיבו בנהא והא יתבי בסכות מתנטרין בנטורא. יומא קדמאה ויומא תנינא פקידת לון לישראל למעבד סעודתא לממנן דשאר עמין ואיהי לא שריא תמן, מיומא תליתאה דאיהו שבעה עשר יום לחדש שריאת למשרי עלייהו הה"ד בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, טורין דכל לווטין ומארין שריין בגווייהו.

אמר רבי אלעזר יומא קדמאה דחג לא שריא עלייהו ולא יומא תנינא, יומא תליתאה דאוסוף וגרע שריא עלייהו, אוסיף אתוון וגרע קרבן דכתיב עשתי עשר. והכי אתחזי לרע עין, בגין דיומא קמא ויומא תנינא חדא דבנהא ואינון מפלגי עדאן לון, מיומא תליתאה ולהלא דאיהי שריא עלייהו מה כתיב, (שם) והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים. נרנט ע"א] והמים היו הלוך וחסור, אלין קרבנין דאזלין ומתמעטין וכמא דאינון מתמעטין הכי אתמעט טובא דלהון.

אמר ר' שמעון אלעזר ברי ת"ח מיומא תנינא שריאו מים לאתחזאה, כיון דשריאו מיומא תליתאה איהי שרת עלייהו. ואינון מים לא הוו ידעי בבלאי אמאי רשימין הכא דהא טובא דישראל לא הוי באתר דמעוטא אלא באתר דרבוויא, ובגין דאלין מים דרשימין הכא אתמעטן אתא קרא לאשמעינן דכתיב והמים, אינון דידיען ביומי דחג, אינון דרשימין גו קרבנין דאינון טורי לווטין, היו הלוך וחסור, טובא דלהון ונגידו דאנגיד עלייהו היו הלוך וחסור, ובגין דאינון מים דלהון הוא לא אתחברן אתוון דלא יתחבר טובא דלהון אלא זעיר זעיר.

אבל לישראל דאינון מקב"ה מה כתיב, (תהלים לד) ודורשי יי' לא יחסרו כל טוב. רישיה דקרא כפירים רשו ורעבו, אלין ממנן דשאר עמין, ודורשי יי' אלין ישראל לא יחסרו כל טוב אלא אזלין ואסתלקון לעילא לעילא, ובגין כך טובא דלהון דאינון מים היו הלוך וחסור.

עד החדש העשירי, דא טבת דהא כדין ימי הרעה הוו ואתערת ההיא רעה ואתתקפת וכלה קדישא לא אנהירת מגו שמשא, כדין נראו ראשי ההרים, אלין אינון הרי חשוכא טורין דלווטין אתחזון ואתתקפו ועבדי בישיין בעלמא ביומין אלין.

אשה בההיא עולה דהא כדין אכלי חולקהון. שבעין פרים אינון לקביל שבעין ממנן דשלטי על שבעין עמין וסלקין ביומא קדמאה ונחתי בכל יומא ויומא ואקרון פרים מנגחין ביומין דלהון. אילם חסר. ארביסר אינון סימן י"ד יי', ידא שליטא עלייהו, תרין בכל יומא ויומא. אמרין בני שנה, מניינא דלהון ח"ץ.

ואי תימא אי הכי רע עין הוינן לגבייהו, אין דהא כתיב (משלי כה) כי גחלים אתה חותה על ראשו, אבל אנו לא יהבינן אלא בחדוה דלית ביומי שתא חדוה כאלין יומין, ובגין דאנון יהבי בטוב לבא ובחדוה דרעותא אתהפך עלייהו גחלים על רישיהון וגמרין מלהטן. חדוה זילן עביד לון ביש, י"ד יי' ונחץ, כך סלקין בחושבנא דילהון וכל דא אתמר.

אי תימא מאן יהיב לך לאקרבא עלייהו, דילמא אינון לא בעאן כל דא, אלא לית חדוה לכל אינון ממנן בכל אינון טורין אילים ואמרין כהאי בשעתא דישראל יהבי לון סעודתי אלין, ועם כל דא לא מתקרב כלא אלא לקב"ה בלחודוי ואינון מתקרבי תמן ואיהו פליג לון. ועל דא כתיב (שם) אם רעב שונאך האכילהו לחם, אלין אינון קרבנין דחג, ואם צמא השקהו מים, אלין מים דרשימין הכא ביומי דחג ביומא תניינא וביומא שתיתאה וביומא שביעאה וסימניך הה"ד (שיר ח) בו"ז יבוזו לו.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, אלין אינון מים דמנסכי ישראל בחג בחדוה ורחימו לקב"ה. ונהרות לא ישטפוה, אלין נהרי דאפרסמונא דכיא דכלהו דבקי ומתקשרי ברחימו דא.

אם יתן איש את כל הון ביתו, דא סמאל, באהבה דישראל למהוי ליה חולקא בהדייהו באינון מים דרשימין הכא בפרשתא, בוז יבוזו לון, סימנא דאינון מים בו"ז יבוזו לו ודאי דהא כלהו אתחשיבו לגבן חרש נשבר דלית ביה תקנה לעלמין.

מים דלהון אתפליגו ביומין בו"ז, אשתארו שאר יומין דאינון שלישי רביעי חמישי וסימניך (ישעיה מה) חר"ש את חרשי אדמה, ולית לון תקונא בהדן ולא לעלמין.

ואי תימא יומא קדמאה מאי עביד ליה, אלא לא אקרי ראשון ולא אחז אלא חמשה עשר סתם בלא רשומא כלל, אבל שירותא דרשימו דיומין מיום שני הוי, והכי אתחזי בגין דלית טוב בשני ובגין כך לא רשים ראשון ולא אחד כלל והנה בסתם ושרי רשימו דיומין ביום שני ואתפלגו מים בבו"ז ואשתארו ביומין חר"ש כמא דאתמר וכלא כדקא יאות.

זכאה חולקהון דישראל דידיעי **[רנט ע"ב]** לאעלא לגו מוחא דאגוזא ובגין למיעל לגו מוחא מתברין קליפין אלין ועאלין. מה כתיב לבתר כל האי, ביום השמיני עצרת תהיה לכם, עאלו בכל הני קליפין ותברו כמה גזיזין וכמה נחשים קטלו וכמה עקרבין דהוו לון באינון טורי דחשוכא עד דאשכחו אתר דישובא וקרתא קדישא מקפא שורין סחור סחור, כדין עאלו לגנוה למעבד נייחא תמן ולמחדי בה והא אוקימנא מלה ודא איהו עצרת, כנישין אתר דאתכניש כלא לגבה. תהיה לכם, לכם ולא לאחרא, למחדי אתון במאריכון ואיהו בהדייכו ועל דא כתיב (תהלים לב) שמחו ביי' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב.

פרשת ואתחנן

[רס ע"א] ר' יוסי פתח ואמר (ישעיה לח) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל יי'. ת"ח כמה תקיפא חילא דאורייתא וכמה הוא עלאה על כלא דכל מאן דאשתדל באורייתא לא דחיל מעלאי ותתאי ולא דחיל מערעורין בישינ דעלמא בגין דאיהו אחיד באילנא דחיי ואכיל מניה בכל יומא, דהא אורייתא אוליף ליה לב"נ בארח קשוט, אוליף ליה עיטא היך יתוב קמי מאריה לבטלא ההיא גזרה דאפילו אתגזר עליה כלא אתבטל ואסתלק מניה ולא שריא עלוהי.

עיטא דב"נ בהאי עלמא לאשתדלא באורייתא יומם ולילי ולא אתעדי מניה הה"ד (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. ואי אתעדי מינה דאורייתא או אתפרש מינה כאלו אתפרש מן חייא.

ת"ח עיטא דב"נ כד איהו סליק בליליא על ערסיה בעי לקבלא עליה מלכותא דלעילא בלבא שלים ולאקדמא למימסר בידיה פקדונא דנפשיה, והא אוקמוה בגין דכל עלמא טעמין טעמא דמותא דהא אילנא דמותא שריא בעלמא וכל רוחין דבני נשא נפקין וסלקין ואתמסרן גביה, ובגין דאינון בפקדונא כלהו תבין לאתרייהו.

ת"ח כד אתער רוח צפון בפלגות ליליא וכרוזא נפיק אתער קב"ה בגנתא דעדן לאשתעשע ברוחיהון דצדיקייא, כדן מתכווני כל בני מטרוניתא וכל בני היכלא לשבחא ליה למלכא קדישא וכדן כל אינון פקדונין דרוחין דאתמסרן בידיה כלהו אתיב למאריהון, ורובא דבני עלמא מתערי בהוא שענתא דהא פקדונין כלהו לגבייהו ואינון דבני היכלא עלאה קיימי בקיומייהו ומשתדלי בתושבחתא דאורייתא עד דנהיר יממא ומשתתפי בכנסת ישראל. כדן כד אתי צפרא היא וכל בני היכלא כלהו אתיין לגבי מלכא קדישא ואינון אקרון בני היכלא דמלכא בנין דקב"ה והא אוקמוה.

כד אתי צפרא בעי לנקאה גרמיה בכלא ולמיזן זייניה לאשתדלא עם מלכא קדישא דהא בליליא אשתדל במטרוניתא, השתא אתי עם מטרוניתא לזווגא לה עם מלכא. אתי לבי כנישתא מדכי גרמיה בקרבנין משבח בתושבחת' דדוד תפילין ברישיה וציצית בגדפיה אומר תהלה לדוד ואוקמוה. צלי צלותא קמי מאריה. בצלותא בעי למיקם כגוונא דמלאכי עלאי לאתחברא בהדייהו דאינון אקרון

העומדים כד"א (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, ולכוונא רעותיה קמי מאריה ותבע בעותיה.

ת"ח בשעתא דב"נ קאים בפלגות ליליא מערסיה לאשתדלא באורייתא כרוזא קאים עליה ואמר (תהלים קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי' העומדים בבית יי' בלילות. השתא כד איהו קאים בצלותא קמי מאריה ההוא כרוזא קאים עליה ואמר ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. בתר דמסיים צלותא וקאים בעיטא קמי מאריה הא אוקמוה דבעי למיסר נפשיה ברעותא דלבא לההוא אתר דאצטריך וכו'. וכמה עיטין ליה לבר נש בכלא. [רס ע"ב] ובשעתא דצלותא סימא כל אינון מלין דאפיק בר נש בפומיה בההוא צלותא כלהו סלקין לעילא ובקעין וקיעין עד דמטו לההוא אתר דמטו ומתעטרי ברישא דמלכא ועביד מנייהו עטרה. והא אוקמוה חברייא צלותא דבעי ב"נ לקב"ה לכוונא דיהוי צלותיה תחנונים. מנא לן, ממשה רבינו דכתיב ואתחנן אל יי', דהא היא צלותא מעליא.

ת"ח מאן דקאים בצלותא בעי לכוונא רגלוי ואוקמוה ובעי למחפיא רישיה כמאן דיתייב קמי מלכא ובעי למכסיא עינוי בגין דלא יסתכל בשכינתא. ובספרא דרב המנונא סבא אמר מאן דפקח עינוי בשעתא דצלותא או מאן דלא מאיך עינוי בארעא אקדים עליה מלאך המות וכד תיפוק נפשיה לא אסתכל בנהירו דשכינתא ולא ימות בנשיקה. מאן דמזלזל בשכינתא מתזלזל הוא בההוא שעתא דאצטריך ביה הה"ד (שמואל א ב) כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו, האי מאן דאסתכל בשכינתא בשעתא דאיהו מצלי.

והיך יכיל לאסתכלא בשכינתא, אלא למנדע דודאי שכינתא קמיה הה"ד (ישעיה לח) ויסב חזקיה פניו אל הקיר וגו', דתמן שריא שכינתא. בגין כך לא בעי למהוי חוצץ בינו לבין הקיר ואוקמוה.

מאן דקאים בצלותא בעי לסדרא שבחא דמאריה בקדמיתא ולבתר יתבע בעותיה דהא משה רבינו הכי אמר בקדמיתא אתה החלות ולבתר אעברה נא ואראה.

ר' יהודה אמר מ"ט הכא דכתיב אדני בקדמיתא ולבתר יו"ד ה"א וקרינן אלהי"ם. אלא סדורא הכי הוא מתתא לעילא ולאכללא מדת יום בלילה ומדת לילה ביום ולזווגא כלא כחדא כדקא יאות.

אתה החלות להראות את עבדך וגו'. מאי שירותא הכא, אלא ודאי דמשה שירותא הוה בעלמא ולמהוי שלים בכלא. ואי תימא יעקב שלים הוה ואילנא אשתלים לתתא כגוונא דלעילא, אבל מה דהוה למשה לא הוה לב"נ אחרא דהא אתעטר בשלימו יתיר בכמה אלף ורבוון מישראל באורייתא במשכנא בליואי בשבטין ברברבי ממנן עלייהו. הוא אשתלים בגופא שלים, אהרן לימינא נחשון בן עמינדב לשמאלא, הוא בינייהו, בגין כך את גדלך מימינא דא אהרן, ואת ידך החזקה משמאלא דא נחשון והא אתמר. בגין כך משה שירותא בעלמא הוה.

ואי תימא מאן הוא סיומא דהא משה שירותא הוה, סיומא מלכא משיחא דהא כדין אשתכח שלימו בעלמא מה דלא הוה כן לדרי דרין. בההוא זמנא ישתכח שלימו לעילא ותתא ויהון עלמין כלהו בזווגא חדא, כדין כתיב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד.

ויאמר יי' אלי רב לך אל תוסף וגו'. אמר ר' חייא א"ל קב"ה למשה רב לך דאזדווגת בשכינתא, מכאן ולהלא אל תוסף.

רבי יצחק אמר רב לך בנהירו דשמשא דהוה גבך, אל תוסף דהא זמנא דסיהרא מטא וסיהרא לא יכיל לאנהרא עד דיתכנש שמשא, אבל וצו את יהושע וחזקהו ואמצהו וגו', את דהוא שמשא בעי לאנהרא לסיהרא והא אתמר.

ואתם הדבקים ביי' אלהיכם. ר' יוסי אמר (תהלים קמד) אשרי העם שככה לן, זכאה עמא דקב"ה בחר בהו מכל שאר עמין וסליק לון לעדביה וברייך לון בברכתא דייליה בברכתא דשמיה חדא הוא דכתיב (ישעיה סא) כי הם זרע ברך יי' ממש.

תא חזי כל שאר עמין דעלמא יהב לון קב"ה לרברבי ממנן דשליטין עלייהו ולישראל אחיד לון קב"ה לעדביה לאתאחדא ביה ממש ויהיב לון אורייתא קדישא בגין לאתאחדא בשמיה [רסא ע"א] ועל דא (דברים ד) ואתם הדבקים ביי', ביי' ולא בממנא אחרא כשאר עמין והא אוקמוה בכמה אתר.

וידבר יי' אליכם מתוך האש קול דברים אתם שומעים וגו'. ר' אלעזר אמר האי קרא אית לאסתכלא ביה. קול דברים, מאן קול דברים, אלא קול דאקרי דבור זכל דבור ביה תליא ועל דא כתיב וידבר אלהים דהא דבור באתר דא תליא והאי אקרי קול דברים.

אתם שומעים, דשמיעה לא תליא אלא בהאי בגין דשמיעה בדבור תליא ובגין כך אתם שומעים, והא אוקמוה (שמות כא) ורצע אדוניו את אזנו במרצע, בגין דפגים אתר דאתקרי שמיעה והוא דבור והוא שמיעה.

ותמונה אינכם רואים זולתי קול. מאי תמונה, כד"א (במדבר יב) ותמונת יי' יביט.

ד"א ותמונה, קול פנימאה דלא הוה מתחזי כלל. זולתי קול, אחרא דאמרן. ותמונה, אמאי אקרי הכי, בגין זכל תקונא דגופא מיניה נפקא.

ואי תימא אחרא הכי אקרי נמי, אין דהאי אחרא תקונא דלתתא מיניה נפקא, ובגין כך ה"א עלאה ה"א תתאה, ה"א עלאה קול גדול ולא יסף, דלא פסקי מבועוי לעלמין וכל אינון קולות תמן אשתכחו כד יהיב אורייתא לישראל וכלא נפקא מההוא קול פנימאה בגין דביה תליא מלתא.

האי דאקרי משנה תורה משה מפי עצמו אמרן והא אוקימנא מלה. אמאי הכי, אלא חכמה עלאה כללא דאורייתא אקרי ומנה נפקא כלא בההוא קול פנימאה, לבתר מתישבא כלא ומתיחדא באתר דאקרי עץ החיים וביה תליא כלל ופרט תורה שבכתב ותורה שבעל פה והוא אקרי משנה תורה. בקדמיתא גבורה דלא פסק והשתא כלא כחדא, בגין כך הכא באלין עשרת הדברות כלא רשים בוא"ו, ולא תנאף ולא תגנוב ולא תענה ולא תחמוד ולא תתאוה ואוקמוה.

אמר ר' יוסי מאי ולא תתאוה, כיון דכתיב ולא תחמוד דהא בהאי סגיא.

א"ל זכאין אינון מארי קשוט, חמידה חד דרגא, תאוה דרגא אחרא. חמידה דאי יכיל אזיל למיסב דיליה בגין דההוא חמידה דנקט אזיל למעבד עובדא. תאוה לאו הכי דהא אפילו דלא ינקוט אורחא למהך אבתריה, וכל דא אוקמוה חברייא.

א"ל רבי יוסי אמאי לא כתיב ולא תרצח כהני אחריני.

א"ל בגין דדינא בגבורה תליא ולא באתר דרחמי, בגין כך לא תרצח לא כתיב ביה וא"ו. ובגין

דבעיין חמש ווין אתוסף ולא תתאוה דהא בלא תרצח לא בעי למשרי וא"ו ואתוסף הכא.

שמע ר' פנחס דיהיב אבתרוי ונשקיה ובכה וחייר. אמר גור ואריא לית דקאים קמייהו, מאן יכיל

לקיימא קמיה ואבוה בעלמא. זכאה חולקהון דצדיקייא, זכאה חולקי בהאי עלמא ובעלמא דאתי דזכינא

להאי, ועל דא כתיב (איוב כב) יראו צדיקים וישמחו.

ר' אלעזר פתח קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר יי' אלהינן וגו'. ת"ח בשעתא דאתייהבת

אורייתא לישראל כלהו קולות אשתכחו וקב"ה יתיב על כורסייא ודא מגו דא אתחזי ומלולא דדא נפיק

מגו עלאה דעליה ודא הוא רזא דכתיב (דברים ה) פנים בפנים דבר יי' עמכם וגו', דמלולא נפקא ומליל

מגו אשא ושלחובא דדחי ליה לבר בדפיקו דרוחא ומייתא דיהבין חילא לאשא ורוחא ומייתא מגו שופר

דאיהו כליל לכלהו וישראל אתרחקו מדחילו דא.

ואת תדבר אלינו, לא בעינן בתוקפא עלאה דלעילא אלא מאתר דנוקבא ולא יתיר. אמר משה

ודאי חלשתון חילא דילי, חלשתון חילא אחרא, דאלמלא לא אתרחקו ישראל וישמעון כל [רסא ע"ב]

ההוא מלה כקדמיתא לא הוה יכיל עלמא למהוי חרוב לבתר ואינון הוו קיימין לדרי דרין. דהא בשעתא

קדמיתא מיתו בגין דהכי אצטריך דהא אילנא דמותא גריס, לבתר דחייו וקמו ובעאן לאעלא באילנא

דחיי דקאים על אילנא דמותא בגין למהוי קיימין לעלמין אתרחקו ולא בעו. כדין אתחלש חילא דמשה

עלייהו ואתחלש חילא אחרא. אמר קב"ה אנא בעינא לקיימא לכו באתר עלאה ולא תדבקא בחיין, אתון

בעיתון אתר דנוקבא שריא, לך אמור להם שובו לכם לאהליכם, כל חד יהך לנוקביה ויתאחד בה.

ועם כל דא כיון דישראל לא עבדו אלא בדחילו עלאה דהוה עלייהו לא אתמר עלייהו אלא מי

יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי. מכאן אוליפנא דכל מאן דעביד מלה ולביה ורעותיה לא שוי

לסטור בישא אע"ג דאיהו עביד ביש הואיל ולא עביד ברעותיה עונשא לא שריא עלוי ולא כב"נ אחרא

וקב"ה לא דאין ליה לביש.

ואתה פה עמוד עמדי. מהכא אתפרש מכל וכל מאתתיה ואתדבק ואסתלק באתר אחרא בדכורא ולא בנוקבא. זכאה חולקיה דמשה נביאה מהימנא דזכה לדרגין עלאין מה דלא זכה ב"נ אחרא לעלמין, ועל דא כתיב (קהלת ז) טוב לפני האלהים ימלט ממנה וגר'. מאי טוב, דא משה דכתיב (שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא, ובגין דהוה טוב סליק לדרגא אחרא עלאה. ועל דא כתיב (שם ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, עומד עליו דייקא. מ"ט, בגין כי טוב הוא, וטוב הוא דכורא.

ואי תימא דאמר רבי יהודה הא דוד דכתיב ביה (שמואל א טז) וטוב ראוי, אמאי לא הוה יתיר. אלא וטוב ראוי כתיב, כראי דא דאיהו חיזו לאסתכלא. הכי הוה גביה טוב, מראי הוה טוב דאיהו חיזו. ובמשה כתיב טוב הוא ממש, והכא טוב ראוי, ועם כל דא בתרווייהו הוה דהא דא בדא אחיד. ומשה לבתר דהוה טוב סליק למהוי גופא אי, (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד.

אמר רבי יהודה בכל עובדוי בעי ב"נ לשואה לקבליה לקב"ה והא אוקימנא מלה. רבי יהודה לטעמיה דא"ר יהודה האי מאן דאזיל בארחא יתכוין לתלת מלין ועילא מנהון צלותא, ואע"ג דצלותא יתיר, עילא מכלא תרי חברי או תלתא ובינייהו מלי דאורייתא דהא לא מסתפו בגין דשכינתא אשתתף בהדייהו.

כי הא דר' אלעזר ור' חייא הוו אזלי בארחא. א"ר אלעזר כתיב (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. וכי עד השתא פשיטין הוו מההוא עור, אין, אלא מאני יקר הוו.

א"ל ר' חייא אי הכי לא אתחזיין להו, דאי תימא עד דלא חאבו אלבישו להו, לא לבתר דחבו כתיב ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו.

א"ל הכי הוא ודאי, בקדמיתא הוו כגוונא דלעילא ומתפשטן מן גווני דלתתא והוה נהורא דלעילא אסחר עלייהו, בתר דחבו אהדר לון כגווני דהאי עלמא ואעבר מנייהו גווני דלעילא. מה כתיב, ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור, מגוונא דהאי עלמא.

כתיב (שמות כט) ואת אהרן ואת בניו תקריב והלבשתם כתנות. התם כגוונא דלעילא, הכא כגוונא דלתתא. התם כתנות שש, הכא כתנות עור. ואע"ג דאיהו הכי שפירא דאינון לבושין סליק על כלא.

(בראשית ג) ותפקחנה עיני שניהם, בטיפסא דהאי עלמא מה דלא הוה קודם דהוּו משגחין ופקחין לעילא. כתיב (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו אדריכם אשים מתוך לפניהם לאור וגו'. זמין קב"ה לאפקח עיינין דלא חכימין ולאסתכלא [רסב ע"א] בחכמתא עלאה ולאדתבקא במה דלא אדתבקו בהאי עלמא בגין דינדעון למאריהון. זכאין אינון צדיקיא דיזכו לההיא חכמתא דלאו חכמתא כההיא חכמתא ולא ידיעא כאתדבקותא ההיא.

עד דהוּו אזלי חזו אינון לסטין אזלין בתרייהו לאקפחא לון. אסתכל בהו ר' אלעזר, אתו תרי חיון ברא וקטילן לון. אמר בריך רחמנא דשיזבן. קרא ר' אלעזר (משלי ד) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תכשל, וכתיב (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, וכתיב (שם) כי בי חשק ואפלטוהו.

תאנא ברזא עלאה בספרא דצניעותא תלת חללין דאתוון רשימין אתגליין בה בגולגלתא דזעיר אפין. ותנינן תלת מוחי אינון דסתימן באינון חללין וממשיכותא דמוחא עלאה סתימאה דעתיקא קדישא אשתכחו ארבע מוחי בההוא זעיר אנפין ואלין ארבע מוחין משתכחין ומתפשטין בכלא, ואינון ארבע רהיטי בארבע בתי דתפילין דאנח קב"ה. ובגין כך בעי בר נש לאנחא בכל יום בגין דאינון שמא קדישא עלאה באתווי רשימין דכתיב (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך ויראו ממך, ותנן שם יי' ממש ואלין תפלין דרישא.

מוחא עלאה דאתמשך במוחא תתאה אקרונ תרי מוחי ואינון דכתיב חכמות ומתפרשן בחד.

ר' יצחק אמר הוא דכתיב (שמות יג) קדש לי כל בכור, זהוא כתר דכליל ואסתים כל אינון אחרנין. כל בכור סתם לאעלא משיכותא דלעילא סתימא דכלא ודא אקרי פטר כל רחם, פתחא דכל משיכותא ויחודא דלעילא.

ואמר ר' שמעון וסתים ביו"ד דשמא קדישא, חד ביתא דתפילי דהוא קדש לי כל בכור סתם,
מוחא עלאה חד ביתא.

תניינא והיה כי יביאך. א"ר יהודה מוחא דתרעוי נפקין לחמשין תרעין, תרעין סגיאין אינון
לקביל זמנין סגיאין דכתיב (שם כ) אשר הוצאתיך מארץ מצרים, (שם יג) הוציאך יי' ממצרים, ואדכר
זמנין סגיאין דזכרנא דמצרים ואינון חמשין לקביל חמשין.

ותנינן בספרא דרב המנונא סבא דאמר תרעין סגיאין דלעילא ותתא אתבר קב"ה דהוו סתימן
ומתקטרין בשלשוליהון בגין לאפקא להו לישראל לבר דהא מאלין תרעין דההוא מוחא מתפתחי
ומתקטרי כל שאר תרעין, ואלמלא דאתברו ואתפתחו אינון תרעין דההיא מוחא לא הוו מתפתחי
אחרנין למעבד דינא ולאפקא לישראל מעבדותא.

וכלא סתים בהאי דאקרי אימא עלאה דמנה אתער חילא לאימא דלתתא. ומאי איהי, ההוא
דכתיב ביה (ישעיה נא) ולאומי אלי האזינו, אל תקרי לאומי אלא לאמי, לא זו קב"ה מחבבה לכנסת
ישראל עד דקרא לה אמי.

והאי נפקא מאימא עלאה דהיא ביתא תניינא דאקרי ה' דשמא קדישא דאתפתחא לחמשין
תרעין, ומהאי נפקא רוחא לחד נוקבא דפרדשקא דחוטמא.

ותנינן יובלא דנפקן בה עבדין לחירות בהאי מוחא אתאחד דאינון חמשין שנין דיובלא ואינון
חמשין יומין דחושבנא דעומר ואתאחדן ביה די בהו נייחין רוחי דעבדין ומפקי רוחיהון לנייחא כמה
דכתיב (שם יד) ביום הניח יי' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה, ובגין כך ה' נייחא דרוחא לאפקא
רוחא לחירות.

והאי ביתא דיציאת מצרים ביה תלייא ובאות ה' דשמא קדישא כמה דאתמר. ע"כ כללא דשמא
קדישא.

תא חזי מסטרא דאבא נפיק חסד, מסטרא דאמא נפקא גבורה, וכלא אחיד קב"ה ומתעטרא בהו
את ו'. [רסב ע"ב]

תליתאה שמע ישראל, ישראל סבא.

ואהבת את יי' אלהיך. תני ר' שמעון דא היא רזא עלאה דישראל אתעטר בסטרא דאבא, ומאן ניהו, אברהם. ואתעטר בסטרא דאימא, ומאן ניהו, יצחק.

תנינן ואהבת בגין דרחים ליה יתיר למלכא עביד חסד עם כלא. וחסד יקירא ההוא דאקרי חסד דאמת דלא בעי אגר עליה אלא בגין רחימותא דמלכא דרחים ליה יתיר, וברחימותא דמלכא תליא חסד, ועל דא (ישעיה מא) אברהם אוהבי, ובגין דרחים ליה יתיר אסגי חסד בעלמא. ועל דא ואהבת, ברחימותא תליא חסד ודא היא ביתא תליתאה.

רביעאה והיה אם שמוע, השמרו לכם, וחרה אף יי' וגו', גבורה תקיפא ודינא קשיא היא ונפקא מסטרא דאימא עלאה. ותנינן אע"ג דלית היא דינא מסטרהא נפק גבורה עלאה.

ואי תימא והיה אם שמוע דלאו היא דינא, לית כתרא מכל כתרין דמלכא דלא אתכליל טב וביש, כ"ש גבורה דאתכליל טב וביש.

ואלין ארבעה נטיל לון ב ואתעטר בהו ואלין אינון תפילין דאנח קב"ה. תנינן האי ב סליק ואתעטר בעטרוי ואחיד להאי ולהאי ואתעטר בכלהו, ועל דא ב אמצעיתא דכלא דלעילא ותתאה לאחזאה חכמתא שלימתא מכל סטרוי.

תאני ר' אבא האי דכתיב (דברים י) רק באבותיך חשק יי', מכאן אמר ר' שמעון אבהתא אינון רתיכא קדישא עלאה דכתיב חשק יי'. ת"ח כמא דאית רתיכא קדישא לתתא כך אית רתיכא קדישא לעילא. ומאי איהו, הא דאמרן. רתיכא קדישא כלא אקרי וכלא אתקשר דא בדא ועביד כלא חד. רק באבותיך, תלתא ורתיכא ארבעה. ארבעה מנא לן, דכתיב (שם) ויבחר בזרעם אחריהם, מאי משמע, לאתכללא בהו דוד מלכא דאיהו רביעאה לאתתקנא ברתיכא קדישא, דתנינן אבהתא תקונא ושליומותא דכלא וגופא בהו אשתכללא ואתבני ובהו אתאחיד, אתא דוד מלכא ושכלל כלא ואתקין גופא ואשלימיה בהו.

וא"ר יצחק כמה דזכו אבהתא לאתעטרא ברתיכא קדישא כך זכה דוד לאתתקנא בסמכא רביעאה דרתיכא.

א"ר יהודה כתיב ביה בדוד (שמואל א טז) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי. מאי טעמא אדמוני, משום דחולקא דעדביה גרמא ליה, אדמוני דינא ודאי. עם יפה עינים, דינא ברחמי כמה דכתיב (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים.

א"ר יצחק חסדי דוד באתריה אוקימנא, אלא והוא אדמוני כמא דאמרן. עם יפה עינים, אליו אבהתא.

ת"ח ירושלם וציון דינא ורחמי ואע"פ כן כתיב (מלכים א ח) עיר דוד היא ציון. כתיב (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר, נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלם של מעלה וכו'. אימתי.

א"ר יהודה כד אתהדר מלכו בית דוד לאתריה לתתא.

רבי יצחק אמר ש' דרשימא בתלת קשרין וש' [ש' עם ארבעה ראשים] דארבע קשרין, רמיזא הוא לתלתא ורמיזא לארבעה. תלתא דאמרין, ארבעה למהוי רתיכא קדישא כחדא, דא כללא דתקונא עלאה ומהכא אתפרשן ואתמשכן תתאי בארחייהו ברצועיהון דתליין בהני שערי דרישא דתליין בהו ואתמשכן מנייהו כל אינון אחרנין עד דאתקשרן באתרייהו.

תנינן ו' נטיל אינון עלאי דאמרין ואלין תפלין דאנח קב"ה, בגין כך בעי בר נש לאתפארה בהו, עליה כתיב (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך, שם יי' ממש, אינון תפלין דרישא.

תפלין דדרועא היא שמאלא דאקרי עו"ז וירתא מעוז הה"ד (שמות יג) והיה לאות על ידכה בה' והיא ה' דאוקימנא. זכאה חולקהון [רטג ע"א] דישראל. ועל דא ה' בתראה נטלה תפלין דהיא שמאלא. ומאן אינון, ארבעה דאינון חד גופא ועל דא כלילן בחד, ומאן אינון, תפארת נצח הוד יסוד. והיא ה' דיזכה וכלהו אחידא היא בגין דאתברכא מנייהו וכלילא מכלהו.

א"ר חייא אי הכי הא כתיב (שמות לג) וראית את אחורי, ותנינן דא קשר של תפלין.

אמר ליה הא אוקימנא ושפיר הוא וכלא ברירא דמלה, ועל דא מהאי תלייא רצועה חד לתתא דהא מנה תליין תתאי ואתזנו מנה, ועל דא אקרי אות כד"א (בראשית ט) זאת אות הברית, וכתיב (שמות יג) והיה לאות על ידכה בה' והא אתמר.

שמע ישראל. א"ר ייבא ישראל סבא.

ר' יצחק אמר ע' רברבא לאכללא שבעין שמהן דסהדותא דכלא.

שמע ישראל, כמא דכתיב (ישעיה א) שמעו שמים, (דברים לב) האזינו השמים. אוף הכא שמע ישראל וכלא חד מלה.

יהו"ה, רישא דכלא בנהירו דעתיקא קדישא ואקרי א"ב.

אלהינו, עמיקתא דנחלין ומבועין דנפקין ונגדין לכלא.

יהו"ה, נופא דאילנא שלימו דשרשין.

אחד, כנסת ישראל. וכלא חד שלימותא ואתקשר דא בדא ולא אשתכח פרודא אלא כלא חד.

תני ר' יצחק רתיכא קדישא עלאה ארבעה בתי דתפילי דאנח ו' כמא דאתמר. רתיכא קדישא

אחרא ארבע אחרנין דכלילן בחד דאנח ה' בתראה כמא דאוקמוהו. [רסה ע"א]

רבי אבא שלח ליה לר' שמעון, אמר ליה הא דאוקמיה מר בתפילי דמארי עלמא ואינון קודשא

דקודשין, משכא של תפילין ואינון רצועין אקרי קדושה, אסמכתא מנלן.

אמר ליה (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, לאדם ולאשתו

דייקא, והכי אוקמיה רב המנונא סבא ואלין אינון דרישא ודרועא, ידכה בה' והא אוקמוהו.

אמר ר' שמעון אית מאן דמתני כהאי ההוא דרועא שמאלא דקב"ה ואקרי גבורה. אי הכי לא אשתארן ברישא אלא תלת ואינון ארבע. אבל תרין רתיכין קדישין אינון ושפיר קאמרו חברייא, ובגין כך דא אתקשר בלבא ודא אתקשר במוחא ולבא ומוחא אתקשר דא בדא וזווגא חד להון. והיה לאות כמא דאתמר על ידכה ולא אקרי אלא אות.

אמר ר' שמעון בשעתא דב"נ אקדים בצפרא ואנח תפילין ברישיה ותפילין ברשימא קדישא בדרועיה ואתעטף בעטופא דמצוה ואתי לנפקא מתרעא דביתיה אערע במזוזה רשימא דשמא קדישא בתרעא דביתיה, ארבע מלאכין קדישין מזווגין עמיה ונפקין עמיה מתרעא דביתיה ואוזפי ליה עד בי כנישתא ומכרזי קמיה הבו יקרא לדיוקנא דמלכא קדישא, הבו יקרא לבריה דמלכא לפרצופא דמלכא קדישא. רוחא קדישא שריא עליה ואכריז ואמר (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאך.

כדין ההוא רוחא קדישא סלקא לעילא ואסהיד עליה קמי מלכא קדישא. כדין פקיד מלכא עלאה למכתב קמיה כל אינון בני היכלא כל אינון דאשתמודען קמיה הה"ד (מלאכי ג) ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי יי' ולחושבי שמו, כד"א (שמות כט) בחשב האפוד, אינון דעבדין לשמיה אומנות דכלא, אומנותא דתפילין בבתיהון ברצועיהון וכתיבתהון, אומנותא דציצית בחוטיהון בחוטא דתכלתא, אומנותא דמזוזה, ואלין אינון חושבי שמו, וכתיב (שם לה) וחושבי מחשבות. ולא עוד אלא דקב"ה משתבח ביה ומכריז עליה בכלהו עלמין חמו מה בריה עבדית בעולמי.

ומאן דעייל קמיה לבי כנישתא כד נפיק מתרעיה ולא תפילין ברישיה ולא ציצית בלבושיה ואמר (תהלים ה) אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך, קב"ה אמר אן הוא מוראי, הא אסהיד סהדותא דשקרא.

א"ר יוסי זכאה חולקיה דמשה דהכא אמר אלהינו דא"ר יצחק משה בדרגא עלאה יתיר אתאחד על שאר נביאי מהימני.

וא"ר שמעון אלמלא הוּו ידעין בני נשא מלין דאורייתא לינדעו דהא לית מלה באורייתא או אַוּת באורייתא דלא אית ביה רזין עלאין ויקירין. ת"ח כתיב (שמות יט) משה ידבר והאלהים יעננו בקול, ותנינן מאי בקול, בקולו של משה, ושפיר הוא בקולו של משה דייקא, בההוא קול דאיהו אחיד ביה על כל שאר נביאי ומתמן משה אתזן על כלהו. ובגין דאיהו אתאחיד על כלהו בההוא קול דרגא עלאה הוה אמר להו לישראל יי' אלהיך, דאיהו דרגא דאקרי שכינתא בגווייהו. זכאה חולקיה.

ואמר ר' שמעון תנינן קללות שבתורת כהנים משה מפי הגבורה אמרן, שבמשנה תורה כו' משה מפי עצמו אמרן. מאי מפי עצמו, וכי ס"ד אַוּת זעירא באורייתא דמשה אמר לה מגרמיה. אלא שפיר הוא והא אתערנא מעצמו לא תנינן אלא מפי עצמו. ומאי איהו, ההוא קול דאיהו אחיד ביה, ועל דא הללו מפי הגבורה והללו מפי עצמו, מפי ההוא דרגא דאתקשר בה על שאר נביאי מהימני. ועל דא בכל אתר אלהיך והכא אלהינו.

ת"ח כמה אית להו לבני נשא לאסתמרא אורחני בגין דישתדלון בפלחנא דמאריהון ויזכון לחיי עלמין. תחות כורסייא דמלכא קדישא אית מדורין עלאי, ובההוא אתר דכורסייא מזוזה אתקשר לאשתזבא מכמה מארי דדינין [רסה ע"ב] דזמינין לאתערנא בהו בבני נשא בההוא עלמא. כגוונא דא עבד קב"ה לישראל ויהיב להו פקודי אורייתא בגין דישתדלון בהו וישתזבון בהאי עלמא מכמה מארי דדינין מכמה מקטרגי דאזדמנון בהו בבני נשא בכל יומא.

ר' חייא אמר האי מאן דיסתמך אורחוי לא יעבר על מיא דאושדין קמי פתחא בגין דתמן שרי חד שידא והוא בין תרין דשין דפתחא ואנפוי לקבליה דפתחא ואסתכי מה דעבדין בביתא ולא איבעי ליה לאניש לישדי מיא בין תרעי.

ר' יצחק אמר מיא דצלילן לית לן בה והוא דלא יושיד לון ארח קלנא. מאי טעמא, בגין דאית ליה רשו לנזקא, ולא עוד אלא דאהדר רישיה לקבלי ביתא ובכל מאי דאסתכל אתלטייא.

תלת מאה ושתיין וחמש כחושבן ימי שתא אית ליה שמשין דהוא שליט עלייהו וכלהו נפקין עם ב"נ כד נפיק מתרעא דביתיה.

א"ר אלעזר כל דא בעא קב"ה לנטרא להו לישראל ואתקין שמא קדישא לעילא דאיהו אורייתא, ואורייתא כלא שמא קדישא היא ומאן דאשתדל באורייתא אשתדל בשמיה.

ת"ח בעי ב"נ בפתחא דביתא לרשמא שמא קדישא דאיהו מהימנותא דכלא דהא בכל אתר דשמא קדישא אשתכח זינין בישין לא משתכחי תמן ולא יכלי לקטרגא ליה לב"נ כמא דכתיב (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה וגו'.

מזוזה אקרי אתר דפתחא דביתא שריא כגוונא דלעילא. אתר דפתחא דביתא עלאה שריא מזוזה אקרי דהוא תקונא דביתא ופתחא דביתא. מהווא מזוזה ערקין כמה מארי נימוסין, מארי דדינין קמיה לא משתכחין. לקבל דא לתתא כד ב"נ אתקין מזוזה לפתחא דביתא דאיהו שמא קדישא רשים באתווי האי ב"נ אתעטר בעטורי דמאריה ולא קרבין לפתחא דביתא זינין בישין ולא משתכחי תמן.

ר' אבא הוה אתי מלמחמי לר' שמעון, פגע ביה ר' יצחק אמר ליה מאן אתי מארי דנהורא גבר דאתדבק בנורא דאכל כל יומא, הא נהורא עמיה שרי.

אמר ליה הכי תנינן דחובה עליה דב"נ לקבלא אנפי שכינתא בכל רישי ירחי ושבת, ומאן איהו, רביה. כ"ש בוצינא עלאה דכל בני עלמא בעאן לקבלא אנפוי.

א"ר יצחק אהדרנא עמך ואקבל אפי שכינתא ואטעים מאינון מלין עלאין דאטעמת קמיה.

פתח ר' אבא ואמר (שם קכג) שיר המעלות אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. שירה דא לא כתיב מאן אמרו, אלא בכל אתר דאיהו סתם רוח הקדש אמרו עלייהו דישראל בגלותא.

היושבי בשמים, היושב בשמים מבעי ליה מאי היושבי אלא הא אוקימנא כל מאן דבעי לצלאה צלותיה קמי מלכא קדישא בעי למבעי מעמיקתא דכלא לארקא ברכאן לתתא כמא דכתיב (שם קל) ממעמקים קראתיך יי'. והאי יו"ד עמיקתא דכלא היא והאי בעי לארקא ברכאן לההוא אתר דאקרי שמים לאתזנא מניה כלא, ועל דא היושבי בשמים, בשמים ממש, דכד אינון ברכאן נגידו ואתמשכו מהווא עומקא דכלא ואתישבן באתר דאקרי שמים כדין ברכאן משתכחי בעלאי ובתתאי.

כעניי עבדים אל יד אדוניהם. מאן כעניי עבדים, אלא אינון שאר רברבי עמין דלא אתזנו אלא משיורי נופא דאילנא דישראל מתדבקי ביה, וכד ישראל נטלין ברכאן מההוא אתר כלהו מתברכן מישראל.

כעניי שפחה אל יד גבירתה, דא היא שפחה דאוקימנא דקטיל קב"ה חילא דילה במצרים דהא לית לה חילא אלא כד אתנגיד מתמצית האי ארץ ישראל, וארץ ישראל [רסו ע"א] גברתה אתקרי, ועל דא כתיב (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ גגו. מאן ארץ, דא ארץ ישראל כמא דאתמר.

תחת עבד כי ימלוך, אלין אינון עבדים דקאמרן כד אתיהיב שלטנותא לחד מנייהו ודא הוא דכתיב אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים.

ושפחה כי תירש גבירתה. מאי היא, שפחה דקאמרן.

ת"ח מסטרא דהאי שפחה נפקי כמה גרדיני טהירין מקטרגין לקבלייהו דישראל ולקטרגא להו. וקב"ה עביד להו לישראל כאבא דבעי לנטרא לבריה מכלא. אמר קב"ה ישראל כמה מקטרגין זמינין לקבלייכו, אשתדלו בפולחני ואנא אהא נטיר לכו מלבר, ואתון תהוו זמינין בבתיכון מלגו וניימי בערסייכו ואנא אהא נטיר לכו סחרני ערסייכו.

ות"ח בשעתא דאינון זינין בישינ קריבין לפתחא דב"נ זקפן רישא ומסתכלן ברשימא קדישא דאתחזי לבר שדי דמתעטר בעטרוי, שמא דא שליט על כלהו, מניה דחלין וערקין ולא קרבין לפתחא דב"נ.

א"ל רבי יצחק אי הכי ירשום ב"נ שמא דא לפתחא דביתיה ולא יתיר, אמאי כל פרשתא.

אמר ליה שפיר הוא דהא שמא דא לא מתעטר אלא באינון אתוון כלהו רשימין ברשימא דמלכא וכד אכתב כל פרשתא כדין שמא דא מתעטר בעטרוי ונפיק כמלכא בכל חילוי, כדין דחלין מניה וערקין מניה מקמיה.

ת"ח והיה שמא קדישא מתתא לעילא ועל דא שדי אתרשים מלבר לקבלי שמא דא, והי"ה מלגאו, שד"י מלבר למהוי נטיר ב"נ בכל סטרין מלגאו ומלבר.

א"ר אבא כמה חיילין קדישין זמינין בההוא שענתא דאנח ב"נ מזוזה לתרעיה, כלהו מכרזי ואמרי (תהלים קיח) זה השער ליי' וגו'. זכאה חולקהון דישראל. כדין אשתמודען ישראל דאינון בני מלכא קדישא דהא כלהו אתרשימו מניה, אתרשימו בגופייהו ברשימא קדישא, אתרשימו בלבושייהו בעטופא דמצוה, אתרשימו ברישייהו בבתי דתפילי בשמא דמאריהון, אתרשימו בידייהו ברצועא דקדושא, אתרשימו במסאנייהו במסאנא דמצוה, אתרשימו לבר בזריעה וחצדא, אתרשימו בבתיהון. בכלא רשימין דאינון בני מלכא עלאה, זכאה חולקהון.

עד דהוו אזלי אמר רבי אבא מאי דכתיב (ירמיה ב) אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות וגו'. אותי עזבו, דא הוא מאן דמשקר באת רשימא קדישא. ובמה משקר ביה, דעייל ליה ברשותא אחרא דאקרי (שם) בורות נשברים, דהא שאר עמין אקרונ בורות נשברים ודישראל אקרי באר אתר דנביעו דמייא צלילין נפקין ונזלין מניה כד"א (משלי ה) ונזלים מתוך באר, וכתיב (שיר ד) מעין גנים באר מיים חיים וגו'.

אשר לא יכילו המים. מהו, אלא ההוא נהר דנגיד ונפיק אשקי לכל גינתא ורוי לכל אתר ואתר כמא דאוקימנא עד דמלי לההוא אתר גנתא דאקרי באר מים חיים ומתמן אתזנו עלאין ותתאין כד"א (בראשית ב) ומשם יפרד וגו'. וכל אינון סטרין דסטר שמאלא לא מתשקיין מההוא נביעו דמין נביעין בגין דאינון מסטרא דשאר עמין. ומאן דמשקר בשמא קדישא בההוא סטרא אתדבק בבורות נשברים אשר לא יכילו המים ולא עיילי תמן, וההוא דזכי לנטרא ליה זכי לאתשקייא מההוא נביעו דנחלא בעלמא דין ובעלמא דאתי הה"ד (ישעיה נח) והיית כגן רוה וכמוצא מים וגו', וזכי דאתמלי ההוא באר עלאה לנגדא ברכאן לעילא ותתא. ווי לההוא דמשקר בהאי רשימא קדישא דהא משקר [רסו ע"ב] בשמא עלאה, ולא עוד אלא דגרים להאי באר דלא אתברכא וקרינן עליה (דברים כב) כי הוציא שם רע על בתולת ישראל. ואוקמיה רבי שמעון באתריה מאן דשוי תסקופי מלין על אנתתיה קדמיתא ואפיק עלה שום ביש כמא דאפיק לעילא דכתיב כי הוציא שם רע על בתולת ישראל סתם.

ואזלא הא כי הא דאמר רבי חייא אמר רבי יוסי בתולתא ירתא שבע ברכות ואתברכא בשבע בגין דבתולת ישראל ירתא ברכאן שבע ועל דא אקרי בת שבע. ואנתתא אחרא מאן ברכתא דילה,

ברכתא דבעז ורות כד"א (רות ד) ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים עדים יתן יי' את האשה וגו',
זודאי בתולה בשבע אתברכא ברזא דא.

כיון דמטו בחד בי חקל חמו אילני, יתבו תחותיהו. אמר רבי אבא הא צחותא דמלי דאורייתא,
נתיב.

פתח ואמר (ישעיה כז) והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וגו'. והיה ביום ההוא, מאן ההוא,
אלא ההוא יומא דאתידע לקב"ה כד"א (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע ליי' לא יום ולא לילה. תו
ביום ההוא, כד"א (יחזקאל לח) ביום בא גוג על אדמת ישראל.

יתקע בשופר גדול. מה לן ביה אי הוא רב או זעירא, אלא ההוא שופר עלאה דביה נפקין עבדין
לחירו תדיר, ומאי איהו, יובלא דיובלא עלאה הוא ורברבא הוא, וכד האי אתער כל חירו דעלמין
מתערין ביה וההוא אקרי שופר גדול.

ובאו האובדים. האבודים מבעי ליה או הנאבדים, מאי האובדים. האובדים ממש בגין דאינון
ברשותא אחרא. מכאן מאן דשאר ברשותא אחרא יניק מרשותא אחרא וכאלו לא שריא בהימנותיה, בגין
כך אובדים אקרון, אובדים אינון בכל סטרין. דכד ישראל שריין בארעא קדישא זכאן תדיר, זכאן בכלא,
זכאן לעילא זכאן תתא.

ד"א ובאו האובדים, מאן אינון, צדיק וכנסת ישראל דאקרון אובדים. מנ"ל כנסת ישראל דכתיב
(ירמיה ט) על מה אבדה הארץ, אבודה או נאבדת לא כתיב אלא אבדה הארץ, דא כנסת ישראל. צדיק
דכתיב (ישעיה נז) הצדיק אבד, אבוד או נאבד לא כתיב אלא הצדיק אבד והא אוקמוהו.

ואי תימא ובאו, מאן אתר אתיין אלין אובדים. אלא כנסת ישראל מן גלותא, צדיק כמא
דאוקמוה דכתיב (תהלים קכו) בשוב יי' את שיבת ציון, בגין דייתוב לאתריה ואתי לאתחברא בכנסת
ישראל, ועל דא ובאו האובדים בארץ אשור.

ואי תימא והשתחוו ליי' בהר הקדש בירושלם מאי קא מיירי. אלא מלה דא דהנדחים בארץ
מצרים תב דישראל לא יפקון מן גלותא אלא בשכינתא כמא דאוקימנא, ואינון נדחים והשתחוו ליי' וגו'.

תו אמר רבי אבא כתיב (שם קכא) 'י' ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם. ישמר צאתך תינת, ובאך מאי קא מיירי, הא מאן דעייל לביתיה לא מסתפי. אלא האי ב"נ דשוי רשימא קדישא דמלין דשמא עלאה אתנטר מכלא. כד נפיק, ההוא דמדוריה לתרעא דביתיה זקיף וחמי רשימא קדישא נעיץ בפתחיה, כד נפיק ב"נ הוא אוזיף ליה ונטיר ליה. כד עייל לביתיה הוא אכריז קמיה אזדהרו ביקרא דדיוקנא דמלכא קדישא. וכל דא בגין ההוא רשימא קדישא דאתרשים בתרעיה.

ולא די ליה לב"נ דיתנטר אלא דכתיב 'י' ישמר צאתך ובאך וגו', קב"ה נטיר ליה כד עייל וכד נפיק. זכאין אינון ישראל בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

ת"ח האי רוחא בישא דשארי [רסז ע"א] בין תרעי, ווי ליה לב"נ דלא ידע לאזדהרא מניה ולא רשים לפתחא דביתיה שמא קדישא עלאה דישתכח עמיה דהא אית ליה תלת מאה ושתין וחמש שמשין בישין מקטרגין וכל חד משמש יומיה וכלהו משתכחי עמיה כל יומי שתא ומקטרגי ליה לעילא ותתא וכלהו משתכחי גביה ביממא ובליליא, ביממא לקטרגא ליה ובליליא לצערא ליה בחלמיה.

כד נפיק לקטרגא ליה, כד עייל שווין ידיהו עליה דכתפי ואמרין ווי ליה לפלניא דנפק מרשותא דמאריה, ווי ליה לפלניא בהאי עלמא ובעלמא דאתי. בגין כך בעאן בני מהימנותא למהוי רשימין בכלא ברשימין דמאריהו לאזדעזעא כל סטרין דזיינין בישין למהוי נטירין בהאי עלמא ובעלמא דאתי. זכאה חולקהו דישראל, עלייהו כתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'.

ואהבת את יי' אלהיך בכל לבבך וגו'. רבי יוסי פתח (שם נב) ועתה מה לי פה נאם יי' כי לקח עמי חנם וגו'. ת"ח רחימותא דקב"ה לישראל, אע"ג דחובייהו גרמו לאסתלקא מבינייהו ואתבדרו ביני עממיא הוא תבע עלבונא דילהו. ות"ח בשעתא דישראל שריין בארעהו קב"ה הוה משתעשע בגנתיה וקריב לגבייהו דישראל ושמע קליהו ושתבח בהו. כיון דגרמו חובייהו ואתגלגל ישראל מארעא קדישא קב"ה לא עאל בגנתיה ולא משתעשע ביה, ולא עוד אלא דאיהו צווח ואמר ועתה מה לי פה נאם יי', וכתוב התם (תהלים קלב) פה אשב כי אויתיה. כי לקח עמי חנם, כד"א (ישעיה שם) חנם נמכרתם.

ומההוא יומא זאתגלן ישראל מארעהון לא אשתכח חדותא קמי קב"ה הה"ד (שם נ) אלביש
שמים קדרות וגנ'. וכל דא בגין רחמותא דלהון דרחים לון קב"ה כד"א (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר
י', ועל דא ואהבת את יי' אלהיך.

ואהבת את יי' אלהיך, דבעי בר נש לאתקשרא ברחימותא דכל פולחנא עלאה דבעי ב"נ למפלח
לקב"ה דיפלח ברחימו דלית לך פולחנא כמו רחמותא דקב"ה.

ר' אבא אמר הני מלי כללא דאורייתא אינון בגין דעשר אמירן דאורייתא הכא אתכלילו והא
אוקמוה חברייה.

ות"ח לית לך מילי דחביבותא קמי קב"ה כמאן דרחים ליה כדקא יאות, ומהו, כמא דכתיב בכל
לבבך. בכל מאי קא מיירי, בלבבך מבעי ליה, בנפשך, במאדך, מהו בכל. אלא לאכללא תרין לבין חד
טב וחד ביש, בכל נפשך, חד טב וחד ביש. בכל מאדך, דא לא אתיא לדרשא.

א"ר אלעזר אפילו האי לדרשא הוא. מ"ט, בין דנפל ליה ממונא מירותא ומסטר אחרא, בין
דאיהו רווח ליה ועל דא כתיב בכל מאדך.

א"ר אבא אהדנא לקרא ואהבת. מאן דרחים לקב"ה מתעטר בחסד בכל סטרין ועביד חסד בכלא
ולא חייס על גופיה ועל ממוניה. מנא לן, מאברהם כמא דאתמר דהא לא חס ברחימותא דמאריה על
לביה דאיהו יצריה ועל נפשיה ועל ממוניה. על לביה, לא אשגח על רעותא דיליה בגין רחמותא
דמאריה, ועל נפשיה ועל בריה ועל אתתיה בגין רחמותא דמאריה. על ממוניה, דהוה קאי בפרשת
ארחין ואתקין מזוני לכל עלמא, בגין כך אתעטר בעטרא דחסד כמא דכתיב (מיכה ז) חסד לאברהם.
ומאן דאתקשר ברחימותא דמאריה זכה להאי, ולא עוד אלא דעלמין כלהו מתברכן בגיניה הה"ד
(תהלים קמה) וחסידיך יברוכה, אל תקרי יברוכה אלא יברכו כ"ה.

יומא חד חלש רבי יוסי, עאל לגביה ר' אבא ור' יהודה ור' יצחק, חמו ליה דהוה נפיל על אנפיה
ונאים, יתבו. כד אתער חמו ליה לאנפוי דחייכן. א"ל ר' אבא מלתא חדתא חמית. [רסז ע"ב]

אמר לון ודאי דהשתא סלקא נפשאי וחמית יקרא מאינון דמיתו ומסרו גרמייהו על קדושה דמאריהון דהוו עאלין בתליסר טורי אפרסמונא דכיא וקב"ה משתעשע בהו, וחמינא מה דלא יהבו לי רשותא למימר ושאילנא לון האי יקרא ממאן הוא. אמרו לי מאינון דרחימו למאריהון בההוא עלמא. וממאי דחמית נפשאי ולבאי אתנהיר ועל דא אנפאי חייכן.

א"ל ר' אבא זכאה חולקך, אבל אורייתא אסהיד בהו דכתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.

א"ל ר' יהודה הא שאילו חברייה דא דכתיב יעשה, תעשה מבעי ליה.

א"ל הא אתמר אבל רזא דמלה היינו דכתיב (תהלים כז) לחזות בנעם יי' ולבקר בהיכלו, ואוקמוה נעם יי' ההוא דאתיא מעתיקא קדישא דקב"ה משתעשע ביה דהא ההוא נעם מעתיקא נפקא. אנף הכא עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה, מאן הוא, עתיקא סתימא דכלא דהא ביה תליא.

א"ל ודאי הכי הוא. זכאה חולקהון דאינון דרחימותא דמאריהון מתדבק בהו, לאלין לית שעורא לחולקהון בההוא עלמא.

אמר ר' יצחק כמה מדורין על מדורין אית להו לצדיקייא בההוא עלמא ומדורא עלאה דכלא אינון דרחימותא אתקשר בהו דהא מדוריהון סליק על כלא. מ"ט, בגין דקב"ה בהאי אתעטר.

ת"ח כלא אהבה אתקרי ובגין אהבה קיימא כלא כמא דכתיב (שיר ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, וכלא ברחימותא קיימא דהא שמא קדישא הכי אשתכח והא אוקמוה, י' לא אתפרש קוצא דלעילא מן י' לעלמין דהא ברחימותא שריא עליה ולא מתפרש מניה לעלמין.

ה' הא אוקמוה די' לא מתפרש מינה ואשתכחו כחדא בחביבותא לא אתפרשו דא מן דא, י"ה הא אתמר כמא דכתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, יוצא לעלמין בחביבותא אתדבק.

ו"ה כד אתדבקן דא בדא אתדבקן בחביבותא כחדא, חתן בכלה דארחייהו בחביבותא.

י' בה', ה' עם ו', ו' עם ה' בגין כך כלא אהבה מתקרי ודא בדא אתקשר בחביבותא. ועל דא מאן דרחים למלכא הא אתקשר בההוא אהבה, ובגין כך ואהבת את יי' אלהיך.

והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום וגו'. ר' יצחק פתח (תהלים לה) כל עצמותי תאמרנה

י' מי כמוך מציל עני וגו'. האי קרא אמריה דוד ברוחא דקודשא. כל עצמותי תאמרנה, וכי מאן חמי גרמי דאמרי שירתא, אלא האי קרא בזמנא דקב"ה זמין לאחייא מתייא זמין קב"ה לאתקנא גרמי ולקרבא כל חד וחד לאתרייהו כד"א (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. כדין זמינין אינון למימר שירתא.

ומאי שירתא אמרי, י' מי כמוך. מקדמי שירתא מעלייא ממה דאמרו ישראל על ימא דהא אינון לא אזכרו שמא קדישא אלא בתר תלת מלין דכתיב (שמות טו) מי כמוכה באלים י', והכא אינון מקדמי לשמא קדישא דכתיב י' מי כמוך.

מציל עני מחזק ממנו, דא יצר טוב מיצר רע בגין דיצר רע תקיף הוא כאבנא כד"א (יחזקאל לו) והסירותי את לב האבן מבשרכם, ויצר טוב הוא בשרא דכתיב ונתתי לכם לב בשר.

ת"ח יצר הרע למה דמי, בשעתא דאתי לאזדווגא בב"נ הוא כפרזלא עד דעאלין ליה בנורא, בתר דאתחמם אתהדר כלא נורא.

רבי חייא אמר יצר הרע כד אתי לאזדווגא בבר נש דמי לב"נ דקריב לפתחא ואזיל ליה לארחיה, כיון דקריב ליה לפתחא ולא אית דמחי בידיה עאל לביתא ואתעביד ליה אורח, חמי דלא אית מאן דמחי בידיה אתענג עליה ואתעביד מארי דביתא [רסח ע"א] עד דאשתכת דכל ביתא קאים ברשותיה.

מאן אוליפנא, מפרשתא דדוד אוליפנא. מה כתיב, (שמואל ב יב) ויבא הלך לאיש העשיר. הלך, דקריב לפתחא ולא בעי לאתעכבא תמן אלא למהך בארחיה. כך הוא יצר הרע, כמאן דמקרב לביתא מתקרב לגבי ב"נ, אתער עליה בחובא זעיר, הני אורח עראי. חמי דלית דמחי בידיה מה כתיב, לעשות לאורח הבא אליו, אתעביד ליה אורח אכסנאי בביתא, אתער עליה בחובי חטאה יומא חד תרי יומי כהאי אורח דשראן ליה בביתא יומא או תרין יומין בגין דאיהו אורח. כיון דחמי דלית מאן דמחי בידיה מה כתיב, ויעש לאיש הבא אליו, אתעביד מארי דביתא כד"א (בראשית מב) האיש אדוני הארץ, (רות א) איש נעמי. כך הוא יצר הרע, אתעביד לקבליה דב"נ איש בעל הבית, הא אתקשר ב"נ בפולחניה והוא עביד ליה רעותיה.

ועל דא בעי ב"נ לשואה מלין דאורייתא עליה בגין דיהא תבירא ביה דלית ליה קטיגורא ליצר הרע בר מלי דאורייתא, ועל דא כתיב והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך, על תרי יצריך.

א"ר יהודה יצר טוב מה בעי מלי דאורייתא.

א"ל יצר טוב אתעטר בהו ויצר רע אתכנא בהו.

כד אתא ר' שמעון אמר הא ודאי פרשתא דא דק"ש ארמיזא בעשר אמירן כמא דאוקמוה, והכא והיו הדברים האלה כללא דעשר אמירן אינון, ובגין כך עשר פקודין אית הכא לקביל עשר פקודין דאורייתא. ומאן אינון, ושננתם לבניך, ודברת בם, בשבתך בביתך, ובלכתך בדרך, ובשכבך, ובקומך, וקשרתם לאות על ירך, והיו לטוטפות בין עיניך, וכתבתם על מזוזות ביתך, ובשערך, הא עשר לקביל עשר אמירן. ועל דא פרשיין אלין כלל רב אינון באורייתא. זכאה חולקיה מאן דאשלים לון בכל יומא תרי זימני דהא אתקדש בפומיה שמא קדישא כדקא יאות.

ר' אחא הוה קאים עמיה דר' אלעזר ליליא חד בתר פלגות ליליא והווי משתדלי באורייתא. פתח ר' אלעזר ואמר (דברים ל) כי היא חייך ואורך ימיך. ת"ח על כל תנאין דגזר קב"ה כד עאלו לארעא דישראל גזרה דאורייתא הוה. מאי טעמא, בגין דשכינתא לא מתיישבא בעלמא אלא באורייתא ולא מתיישבא לעילא אלא באורייתא, דהכי אמר ר' שמעון אבא תורה שבע"פ לא אשתמודע אלא בגין תורה שבכתב. שכינתא לא מתיישבא לעילא ותתא אלא עם תורה וכל זמנא דאורייתא אשתכח עמיה יכלא למיקם בעלמא ה"ד כי היא חייך ואורך ימיך לשבת על האדמה, על האדמה סתם. ואי לאו כתיב (ירמיה ט) על מה אבדה הארץ, וכתיב על עזבם את תורתך.

עד דהווי יתבי מאיך ר' אלעזר רישיה אמר ודאי הכי הוא ודא הוא רזא דאשכחנא בספרא דרב המנונא סבא דאוקים קרא דא ברזא דכנסת ישראל דכתיב (שמות כא) שארה כסותה ועונתה לא יגרע. ואי אתמנעו מנה מה כתיב, ויצאה חנם אין כסף, כד"א (ישעיה נ) אי זה ספר כריתות אמכם אשר

שלחתייה, וכתיב (שם נב) חנם נמכרתם וגו'. ומאן דמנע אורייתא מנה כמאן דנסיב מארי דאתתא ומנע ליה מנה דהא אשתארת כארמלתא ולא ארמלתא הה"ד (איכה א) היתה כאלמנה, ולא אלמנה.

יתבו ואתעסקו באורייתא עד דנהיר יממא, בתר דנהיר יומא קמו ואזלו. עד דהוו אזלי חמו חד גבר דהוה אזיל בארחא ורישיה עטיף, קריבו לגביה והוה רחיש [רסח ע"ב] בשפוותיה ולא אתיב לון מדי. אמר רבי אלעזר הא ודאי אמלך במאריה.

יתיבו רבי אלעזר ורבי אחא וצלו צלותייהו והוה גבר קאים בקיומיה באתר אחרא. בתר דסיימו צלותא אזלו בארחא והוה גבר אשתמיט מנייהו. אמר רבי אלעזר האי גברא או טפשא הוא או ארחוי לא מתכשראן. אמר נתעסק באורייתא דהא שעתא הוא.

פתח רבי אלעזר ואמר (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו וכסילים מרים קלון. כבוד חכמים ינחלו, זכאין אינון דמתעסקי באורייתא.

עד לא פתח מלה קרב ההוא בר נש לגבייהו. אמר ר' אלעזר לית לן למפסק מלה דאורייתא דכל מאן דאשתדל באורייתא זכי למירת ירותא לעילא ביקרא דמלכא קדישא וזכי למירת ירותא דאחסנא בהאי עלמא. ומאי איהו, ההוא דאקרי כבוד יי' דלא פסק מנייהו לעלמין הה"ד כבוד חכמים ינחלו, ההוא דאקרי כבוד.

וכסילים מרים קלון, מאי האי. ת"ח כד בר נש אזיל בארח מישר קמי קב"ה ואשתדל באורייתא ההוא כבוד ירית לגרמיה וכמה אפטרופסין סניגורין משתכחי לעילא עליה וכלהו אולפין עליה זכו קמי מלכא קדישא. ואי בר נש לא אשתדל באורייתא ולא אזיל באורחי דמאריה הוא עביד קטיגורא עליה, וההוא קטיגורא שאט באורא ואזיל ביה ולא סליק לעילא דלמא יתיב אדם מחובוי. כיון דחמי דבר נש לא תב ולא בעי לאשתדלא באורייתא כדין הוא סליק לעילא ואוליף עליה חובא הה"ד וכסילים מרים קלון.

תו פתח ואמר (זכריה יד) ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה המגפה אשר יגוף יי' את כל הגוים אשר לא יעלו לחוג את חג הסוכות. מאי שנא מצרים הכא מכל שאר עמין דהא לכלהו כתיב (שם) ולא עליהם יהיה הגשם, והכא לא. אלא הא אוקמוה חברייא דהא ארעא

דמצרים לא אצטריך למטרא ועל דא לאו היא בכללא דאינון זייבדון מטרא אבל דינא אחרא אסתליק עלייהו ושפיר קאמרו.

ת"ח כתיב (דברים יא) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ולא כארץ מצרים היא וגו' והשקית ברגלך, דהא נהרא סליק ומניה משקיין ארעא, אבל הכא למטר השמים תשתה מים, דהא ארעא קדישא מן שמיא אתשקייא תדיר, וכד ישראל הוו עסקי באורייתא הות אתשקייא כדקא יאות, ומאן דמנע אורייתא מניה כאילו מנע טב מכל עלמא.

עאלו למערתא חזא דהוה בארחה, עאל ההוא גברא עמהון, יתבו. פתח ההוא גברא ואמר (שמות לג) ודבר יי' אל משה פנים אל פנים וגו', האי קרא לא רישיה סופיה ולא סופיה רישיה ולא מלה דא כמלה דא. בקדמיתא ודבר יי' אל משה פנים אל פנים שפיר, לבתר ושב אל המחנה, לבתר ומשרתו יהושע בן נון נער וגו', מהו.

א"ר אלעזר ודאי קב"ה אתרעי ביקרא דילן דהשתא זווגא דילן זווגא ושכינתא לא אתעדי מנן. מאן דפתח פתחא לימא מלה.

פתח ואמר ודבר יי' אל משה פנים אל פנים, בכמה דרגין עלאין ויקירין אתפרש משה נביאה מהימנא על כל שאר נביאי עלמא דהא כלהו לקבליה כקוף בפני בני נשא. שאר נביאי הוו מסתכלי באספקלריא דלא נהרא ועם כל דא לא הוו זקפן אנפין לעילא לאסתכלא כמא דכתיב (דניאל י) ואני הייתי נרדם על פני ופני ארצה, ולא עוד אלא דמלין לא הוו אתגליין גבייהו. ומשה נביאה מהימנא לאו הכי דהוא הוה מסתכל באספקלריא נהיב וקאים בקיומיה, ולא עוד אלא דהוה זקיף רישא לאסתכלא כמאן דאמר לחבריה זקיף רישין ויסתכלון אנפך באנפי בגין דתנדע מלי. כך משה פנים אל פנים זקיף רישא בלא דחילו, אנפוי זקפאן ומסתכל רסט ע"א בזיו יקרא עלאה, ולא אשתני דעתוי ואנפוי כשאר נביאי דכד הוו בעאן לאסתכלא נפקי מרשותיהו ומדעתייהו ואשתני זיו אנפיהו ולא הוו ידעי מהאי עלמא כלום. ומשה לאו הכי דבהווא דרגא עלאה ממש הוה מסתכל ולא נפיק מרשותיה ומדעתייה דהא בשעתא דהוה מסתכל בזיו יקרא עלאה מיד ושב אל המחנה למללא עמהון בכל מה דאצטריכון ודעתייה מתישבא ביה כקדמיתא ויתיר ודא הוא ושב אל המחנה.

ומשרתו יהושע בן נון נער ודאי זהו יניק מתוך האהל ואוליף לאסתכלא ברוח קודשא כד"א
(שמואל א ב) ושמואל משרת את פני יי' נער.

ת"ח כל זמנא דהוה יהושע לגביה דמשה הוה אוליף ויניק מתוך האוהל ולא דחיל. בתר
דאתפרש מן משה והוה בלחודי מה כתיב, ויפול יהושע על פניו ארצה וגו', דלא הוה יכיל למסבל
והאי מחד שליחא כ"ש מאתר אחרא.

לבר נש דאפקיד ביה מלכא מאני דהב ואבני יקרא, כל זמנא דמשתכחי גביה שמשא דביתיה
אחיד בהו ואסתכל בהו, כיון דסליק ההוא בר נש מעלמא שמשא דיליה לא שביק מלכא לגביה כלום
ואחיד פקדונא דיליה. אמר ההוא שמשא ווי דהא ביומוי דמארי כל אלין הוו בידי. כך יהושע ביומוי
דמשה הוה יניק בכל יומא מתוך האהל ולא דחיל. בתר דשכיב משה מה כתיב, ויפול יהושע על פניו
ארצה וישתחו וגו'. ואנא בגין דאנא שכיח גבייכו אסתכל במלי דאורייתא ולא אהא דחיל. בתר
דאתפרש מנייכו לא איכול לאסתכלא בלחודאי.

תו פתח ושננתם לבניך ודברת בס בשבתך בביתך וגו'. ושננתם לבניך, כד"א (תהלים מה) חציך
שנונים, דבעי ב"נ לחדדא מלי דאורייתא לבריה כחרבא דאיהו שננא בתרין סטרוי בגין דייעול ליה
חדדא דאורייתא ולא יעייל בלביה טפשותא.

ודברת בס, כל מלי דאורייתא כל חד וחד אורחא ליה בלחודוי.

ודברת בס, ותדבר מבעי ליה, אלא בעי ב"נ לאנהגא בהו ולאנהגא גרמיה דלא יסטי לימינא
ולשמאלא.

בשבתך בביתך, לאנהגא גרמיה בביתיה באורח תקונא דילפון מניה בני ביתיה, לאנהגא גרמיה
עמהון בנחת ובחדו ולא יפיל דחילו בבני ביתיה יתיר וכל עובדוי בביתיה באורח תקונא באורח קשוט.

ובלכתך בדרך, לאנהגא במלי דאורייתא ולאתקנא גרמיה בהו כמא דאצטריך ולדברא גרמיה
באורחוי דאורייתא. ומאי איהו, כמא דיעקב לדורון לקרבא לצלותא, וצלותא בעי לצלאה למאריה
ועילא מנהון מלי דאורייתא.

ובשכבך, לדברא גרמיה בדחילו דמאריה בקדושה בענוה דלא ישתכח חציף לקביל דמאריה.

ובקומך, למיהב תושבחן למאריה דאטיב נשמתייה דהא בכמה חיובין אשתכחת קמי מאריה

וקב"ה עביד עמיה חסד ואתיב לה לגופיה.

וקשרתם לאות על ידכה. הא אוקמוה על יד כהה ודא הוא שמאלא. ובספרא דאגדתא אמרינן על

יד כ"ה כד"א (בראשית טו) כ"ה יהיה זרעך.

וחבירנא יתבי דרומא אוקמוה ברזא דלהון בתי תפילין כי האי גוונא. קדש לי כל בכור, כל בכור

סתם לקביל כתרא עלאה דכלא. והיה כי יביאך, לקביל חכמה. שמע ישראל ואהבת, לקביל בינה. והיה,

לקביל חסד. לבתר כלילין כלהו בדרועא שמאלא דאקרי עז וכתיב (ישעיה סב) ובזרוע עזו, ואין עז אלא

תורה ואין עז אלא תפילין. ומלין לא מתישרן לגבן. מ"ט, בגין זכתר עליון הוא כליל כלא ולא

בחושבנא. ועוד והיה [רסט ע"ב] כי יביאך ביציאת מצרים תלייא, ההוא אתר דאשתכח ביה חירו

לעבדין, ועל דא לא מתתקנן בארחייהו. ואנן מחכמה שריין והכי הוא וקב"ה נטיל לון, וכן ארבע לעילא

ארבע לתתא, ארבע באתר דמוחא, ארבע באתר דלבא שריא בגין דדא בדא אתקשר.

ובעי ב"נ לאתעטרא בהו בגין דאיהו שמא קדישא עלאה דכתיב (דברים כח) וראו כל עמי הארץ

כי שם יי' נקרא עליך. וכל מאן דמתעטר בעטרא קדישא דא אקרי מלך בארעא וקב"ה מלך ברקיעא

הה"ד (שיר ז) מלך אסור ברהטים. כמא דקב"ה מלך לעילא כך הוא מלך לתתא. ועם כל דא וכתבתם על

מזוזות ביתך, בגין דאיהו בר נש שלים מכלא וישתכח שלים בפקודי דמאריה, רשים לעילא רשים לתתא,

זכאה חולקהון דישראל.

פתח ר' אלעזר ואמר תרי קראי אשכחנא ואע"ג דכלא בחד תלייא לאו אינון בדרגא חד. חד קרא

כתיב (שמואל א טו) כה אמר יי' צבאות, וחד קרא כתיב כה אמר יי' אלהים, מה בין האי להאי. אלא

בזמנא דכתיב כה אמר יי' צבאות כדין מלה אתיא ברחמי ובזמנא דכתיב כה אמר יי' אלהים כדין מלה

אתיא בדינא.

כה אמר יי' צבאות, בגין דהאי כה אתברכא מצדיק ומנצח והוד דאקרונ יי' צבאות וכדין מלה

באתבסמותא אתייה דהא מאתר דא קא אתיא. כה אמר יי' אלהים, כדין האי כה ינקא מסטרא דדינא

מאתר דגבורה עלאה, ואוליפנא מאבא דדינא הוא ברחמי בגין דכתיב יי' אלהים דהא אלהים גבורה הוא בכל אתר. ועל דא אשתמודען מלי בפומא דנביאה והוא הוה אתכוון למימר מלה מאתריה וכדין הוו ידעי אינון בני מהימנותא מאן אתר תלייא מלתא.

פתח רבי אחא ואמר (שופטים ה) אורו מרוז אמר מלאך יי' אורו ארוך יושביה כי לא באו לעזרת יי' לעזרת יי' בגבורים. ת"ח האי קרא רזא הוא ברזין עלאין. בשעתא דמלכא קדישא מסר ביתיה בידא דמטרוניתא כל זיינין ורומחאן ובליסטראות דיליה אפקיד בידהא וכל אינון מגיחי קרבא דיליה אפקיד עמה הה"ד (שיר ג) הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל וגו' והא אוקמוה. וכדין אגח קרבא דיליה קב"ה ואינון גבורין דקאמרן מגיחין קרבא ואינון אקרון מלומדי מלחמה.

כתיב (שופטים ה) מן שמים נלחמו הכוכבים ממסלותם נלחמו עם סיסרא וגו'. ותנן בההוא שעתא דאתנדיבו ישראל לגלאה רשימא קדישא בבשרהון כדין ההוא חרב נוקמת נקם ברית כנש כל חילא דיליה וכל זיינין וכל אינון מגיחי קרבא לאגחא קרבא עמיה דסיסרא וכוכבייא הוו אשדין נורא מלעילא.

ואמר רבי שמעון כל כוכב וכוכב אית ליה שמא בלחודוי וכלהו בשמהן אקרון. אמר לון קב"ה אתעתדו לנקמא נוקמא דבני. תרי נוקמי אנא זמין לאתפרעא מנייהו, חד נוקמא דשית מאה רתיכין דאוזיף ליה לרברבא דמצרים בגין לאגחא קרבא בהו בישראל דכתיב (שמות יד) ויקח שש מאות רכב בחור וגו'. וחד נוקמא דבני דעאקו להו עד השתא. ובגין כך אתדנו בתרי דינין, חד במיאי וחד באשא. במיאי דכתיב (שופטים ה) נחל קישון גרפס וגו', באשא דכתיב הכוכבים ממסלותם נלחמו עם סיסרא. ובאינון ככבייא אית ככבא חד דלא אתא לההוא נוקמא ואתלטיא לעלמין דכד שארי לאנהרא אתיין שאר ככבייא ובלען ליה ולכל סיעתא דיליה ואתאבידו כלהו כחדא הה"ד אורו מרוז אמר מלאך יי'. וכי רשות אית למלאכא בהאי, אלא ההוא מלאך דכתיב ביה (שמות יד) ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל, ודא הוא דכל קרבין דיליה אינון. **[רע ע"א]**

כי לא באו לעזרת יי', כד נפקו ישראל ממצרים. לעזרת יי' בגבורים, באינון ששים גבורים כד אזדמנו לאגחא קרבא על סיסרא. ודא מלאך דכל דינין וכל קרבין דמלכא ברשותיה, ועל דא מלאך יי' כתיב, ודא הוא דכתיב (בראשית מח) המלאך הגואל אותי מכל רע וגו' והא אוקמוה חבריא. ודא זמינא

למהוי עלאה ויקירא לזמנא דאתי ובדא אתרבי שמא קדישא ובדא זמין קב"ה לאתפרעא משאר עמין ועל דא כתיב (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי וננעדתי לעיני עמים רבים.

אזלו עד דמטו לגביה דר' שמעון, כיון דחמא לון אמר ר' שמעון הא שכינתא הכא, ודאי צריכין אנן למחזק טיבו לאנפי שכינתא.

פתח ואמר (בראשית כט) הן עוד היום גדול לא עת האספ המקנה השקו הצאן ולכו רעו. האי קרא הא אוקמוה דכד ישראל יתערון תשובה לקמי קב"ה בזכו אורייתא יתובון לארעא קדישא ויתכנשון מן גלותא דהא ודאי יומא חד יהא גלותא דישראל ולא יתיר הה"ד (איכה א) נתנני שוממה כל היום דוה. ואי לא יתובון קב"ה אמר הן עוד היום גדול לא עת האספ המקנה, בלא זכו ובלא עובדין דכשרן. אבל אסותא חד לכו, השקו הצאן, אשתדלו באורייתא ואתשקו ממימי אורייתא, ולכו רעו לאתר דנייחא לאתר טבא וכסופא דאחסנתכון.

ד"א הן ויאמר עוד היום גדול וגו', דא הוא יום דאקרי (ישעיה כב) יום מהומה ומבוכה ומבוסה, דבההוא יום אתחריב בי מקדשא ונפלו ישראל בגלותא ומן קדם עובדין בישין ההוא יומא אתמשך ואתרבי הה"ד הן עוד היום גדול לא עת האספ המקנה, בגין דאינון משכין ליה לההוא יומא. השקו הצאן, כמא דאתמר במלי דאורייתא דהא בזכותא דאורייתא יפקון ישראל מן גלותא.

ישראל מאי קאמרי, ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר וגו', עד דיתכנשו כל שאר יומין עלאין. וגללו את האבן, ויגדרון לההוא דינא קשיא דההוא יומא דשלטא על פי הבאר ואשתכחת ההיא בא"ר בגלותא עמנא, וכד אתגלייא ההיא בא"ר וההוא אבן לא שלטא עליה מיד והשקיננו הצאן.

וזמין קב"ה בסוף יומי לאהדרא לישראל לארעא קדישא ולאכנשא להון מן גלותא. ומאן אינון סוף יומי, ההוא דאיהו אחרית הימים דבהאי אחרית הימים ישראל סבלו גלותא הה"ד והיה כי יבואן עליך כל הדברים האלה באחרית הימים, באחרית הימים דייקא. והיא כנסת ישראל בגלותא ועם אחרית הימים דא קבילו ישראל עונשא בגלותא, ובדא עבד קב"ה נוקמין לישראל תדירא הה"ד (במדבר כד)

אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים. ובכל אתר דא היא. וקב"ה זמין לאתבא לה לאתרה הה"ד (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יי' בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל הגוים, ודא הוי יום.

ומדשאר צל למעבד בשירותא דיומא אחרא כמא בזמנא דאתחריב בי מקדשא הוה נטה צל למיעל הה"ד (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב, וצל הוא סוף גלותא, ושיעורא דהאי צל שית קמציין ופלגא ובגודל דמשחא דבר נש גבר בין גוברין. ודוכרנא להאי רזא דבין חברייא דכתיב (איוב ח) כי תמול אנחנו ולא נדע כי צל ימינו עלי ארץ. כי תמול אנחנו בגלותא ולא הוינא ידעי כי צל ימינו לאשראה לן קב"ה עלי ארץ.

זכאה חולקיה מאן דחמי ליה וזכאה חולקיה מאן דלא חמי ליה. ווי למאן דיזדמן כד יתבע אריא רברבא לאתחברא לנוקביה, כל שכן בשעתא דיזדוגון כחדא. על ההוא שעתא כתיב (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא וגו'.

ת"ח בקדמיתא כתיב (ירמיה כה) שאג ישאג על נוהו, ובההוא זמנא כד יפוק לקבלא בת זוגו כדין אריה שאג מי לא יירא. בההוא שעתא כתיב (דברים ל) ושב יי' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יי' אלהיך שמה. ושב מאי הוא, אלא קב"ה שב מן גלותא, שב כנסת ישראל מן גלותא ושב צדיק לאזדוגא [רע ע"ב] באתריה, כדין כתיב (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. [רפג ע"א]

פרשת וילך

וילך משה וידבר וגו'. ר' חזקיה פתח (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם וגו'. מוליך לימין משה. זכאין אינון ישראל דקב"ה אתרעי בהו ובגין דאתרעי בהו קרא לון בני [רפג ע"ב] בוכרין קדישין אחין, כביכול נחת לדיירא עמהון הה"ד (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ובעי לתקנא להו כגוונא דלעילא, אשרי עליהו שבעה ענני יקר, שכינתיה אזיל קמייהו הה"ד (שם יג) ויי' הולך לפניהם יומם וגו'.

תלת אחין קדישין אזלין ביניהו, משה אהרן ומרים, ובזכותהון יהיב להון קב"ה מתנן עלאין והא אתמר. כל יומי דאהרן לא אעדו ענני יקר מישראל והא אוקמוה בגין דאהרן דרועא חדא דישראל הוה והיינו דכתיב (במדבר כא) וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים, כב"נ דאזיל בלא דרועא וסמיך גרמיה לכל אתר, וכדין וילחם בישראל וישב ממנו שבי, בגין דהו בלא דרועא ימינא, ועל דא אצטריכו ישראל למידר נדרין עליה הה"ד וידר ישראל נדר ליי' ויאמר אם נתן תתן את העם הזה בידי וגו'.

ת"ח אהרן דרועא ימינא הוה דגופא ועל דא כתיב (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו. ומאן איהו, אהרן.

וילך משה. מאי וילך, לאן הלך, אלא וילך כגופא בלא דרועא כד"א (איכה א) וילכו בלא כת, דהא מית אהרן דרועא ימינא ובעא לאסתלקא גופא.

כל יומי דמשה שמשא נהיר בעלמא. כל יומי דמשה אכלו ישראל לחם מן השמים, כיון דאתא יהושע מה כתיב, (יהושע ה) וישבות המן ויאכלו מעבוד הארץ וגו'. מה בין האי להאי, אלא דא מלעילא ודא לתתא. מכאן אוליפנא כל יומי דמשה אשתכח גופא דשמשא שלים ונהיר לעלמא, כיון דאסתלק משה אתכניש גופא דשמשא ונפיק גופא דסיהרא.

כתיב (שמות לג) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו וגו'. הכי אוליפנא כיון דאמר קב"ה למשה (שם לב) הנה מלאכי ילך לפניך וגו',

אמר משה ומה קסטיפא דשמשא דאתכניש וידבר סיהרא, גופא דסיהרא לא בעינן, אם אין פניך הולכים אל תעלינו מזה, גופא דשמשא בעינא ולא סיהרא. כדין גופא דשמשא אתנהיר ואתעביד משה כגוונא דא גופא דשמשא קמייהו דישראל. כיון דאתכניש משה אתכניש שמשא ונהיר סיהרא והוה יהושע משתמש לנהורא דסיהרא. ווי לההוא כסופא.

ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום. היינו דא"ר אלעזר ארבעין שנה נהיר שמשא להו לישראל ואתכניש לסוף ארבעין ונהיר סיהרא.

אמר ר' שמעון האי זכתיב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, ודאי הכי הוא והא אתערו חברייא ואנן נוקים ליה לקרא, אבל על מה דאתערן כלא הוא אצטריך לעלמא ולתועלתא דבר נש דיתכניש עד לא מטון יומי.

ת"ח הא אתמר דכל רוחין דנפקי מלעילא דכר ונוקבא נפקי ומתפרשן וכו'. ולזמנין דדכורא לא מטא זמניה לאזדוג בהדי נוקביה ואתי אחרא ואתנסיב בהדה. כיון דמטא זמניה דהאי ווגא כד אתער צדק בעלמא למפקד על חייבי עלמא כניש ליה להאי אחרא דהוה נסיב בהדה ואתי אחרא ונטיל לה. ועל דא קשיין זווגין קמי קב"ה.

וכל דא דסרח עובדוי ואע"ג דלא סרח עובדוי כ"כ בחטאיה אתכניש בההוא זמנא עד לא מטון יומי דלא עביד הכי במשפט ואיערע ביה דינא בצדק בחובוי בגין דמטא זמניה דאחרא ונסיב לה דהא דידיה היא.

א"ל ר' אלעזר ואמאי, יפריש לון קב"ה וייתי אחרא ויסב לה.

אמר ליה דא הוא תועלתא דבר נש וטיבו דעביד עמיה דלא יחמי אתתיה בידא דאחרא. ות"ח אי האי [רפד ע"א] לא כשרן עובדוי אע"ג דדיליה היא ההיא אתתא לא אתדחי האי אחרא מקמיה.

ת"ח שאול מלכא נטל מלכו. אמאי, בגין דעד לא מטא זמניה דדוד להאי דהא מלכו דדוד הוה ודאי ואתא שאול ונטל ליה. כיון דמטא זמניה למירת דליה כדין אתער צדק מלכותא דלעילא וכניש ליה לשאול בחובוי ואתדחי מקמי דוד ואתא דוד ונטיל דיליה.

ואמאי לא יעדי קב"ה לשאול ממלכותא ולא ימות. אלא טיבו עביד עמיה קב"ה דכניש ליה במלכותא ולא יחמי עבדיה שליט עליה ונטיל דהוה דיליה בקדמיתא. כך האי. בגין כך ליבעי ב"נ רחמין קמי קב"ה כד אזדווג דלא אתדחי קמי אחרא.

כתיב (דברים ג) ויאמר יי' אלי רב לך אל תנסף וגו'. והא אוקימנא אמר ליה קב"ה משה תבעי לאכחשא עלמא. חמית מן יומך שמשא פלח לסיהרא, חמית מן יומך דישראלט סיהרא בעוד דמשא קיימא. אלא הן קרבו ימיך למות קרא את יהושע וגו', יתכניש שמשא וישלוט סיהרא. ולא עוד אלא אי אנת תיעול לארעא יתכניש סיהרא מקמך ולא ישלוט. ודאי שולטנותא דסיהרא מטא ולא תשלוט בעוד דאנת קיימא בעלמא.

קרא את יהושע והתיצבו באהל מועד ואצונו וגו'. ומאי קאמר, הןך שוכב עם אבותיך וקם העם הזה וגו', ולא אשכחנא דפקיד קב"ה ליהושע אלא למשה דא"ל כולי האי דכתיב (שם לא) ועזבני והפר את בריתי וגו' וחרה אפי בו ביום ההוא, ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל. אי הכי מהו ואצונו.

אלא במה דאמר לו הנך, אמר ליה קב"ה משה אע"ג דאת תשכוב באבהתך הנך, את קיימא לאנהרא תדיר לסיהרא כמא דמשא אע"ג דאתכניש לא אתכניש אלא לאנהרא לסיהרא וכדין אנהיר לסיהרא כד אתכנש. על דא הנך, הנך שכית לאנהרא ודא הוא ואצונו. וכדין אתקשר יהושע לאתנהרא ועל דא לא כתיב ושכבת עם אבותיך.

ויצו את יהושע בן נון ויאמר אליו לעיני כל ישראל חזק ואמץ כי אתה תבא, ולבתר תביא, מה בין האי להאי. אלא חד תבא, לבשרא ליה דיעול לארעא ויתקיים בה, וחד תביא, לבשרא ליה שלטנותא על ישראל, אתבשר על קיומא דגרמיה ואתבשר על שלטנותא דישראל.

ר' שמעון פתח (ישעיה כד) מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק ואומר רזי לי רזי לי אוי לי
בוגדים בגדו ובגד בוגדים בגדו. ווי לון לבני עלמא לאינון דלא משגיחין ולא מסתכלין ביקרא זמארייהו
ולא מסתכלאן בקדושא עלאה לאתקדשא בהאי עלמא למהוי קדישין בעלמא דאתי.

מכנף הארץ, דא כסותא עלאה קדישא.

זמירות שמענו, כד"א (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה. זמירות, תושבחן
דכנסת ישראל קמי קב"ה. בלילה, בגלותא. בלילה, בזמנא דאיהי אזמנא ושכיחא לשבחא ליה לקב"ה.
ואימת, מפלגות ליליא ואילך, וכדין זמירות בלילה, תושבחן.

זמירות, כד"א (ויקרא כה) לא תזמור, וכתיב (ישעיה כה) זמיר עריצים, אעקרותא מאתרייהו כל
אינון תקיפין, דהא כד עייל ליליא כמה עריצים גרדיני נימוסין שכיחן בעלמא אזלין ושאטין בעלמא
לקטרגא. מפלגות ליליא אתער רוחא חדא ואעקר לכלהו מאתרייהו ואעבר לון דלא ישלטון.

זמירות שמענו, תושבחן דכנסת ישראל בליליא. וכל דא למה, צבי לצדיק, לאזדווגא בזווגא חדא
לקב"ה [רפד ע"ב] ולאתקדשא בקדושא חדא.

ואומר רזי לי רזי לי, דא הוא רזא עלאה דא הוא רזא קדישא, אבל אוי לי על דרא ועל עלמא.
בוגדים בגדו, דכלהו משקרן ביה, משקרן בגרמייהו, ולא די דמשקרן בגרמייהו ממש אלא אינון בנין
דאולידו מתשקרן בההוא שקרא דלהון ואשתכחו פגימין לעילא ותתא.

כיון דאסתכל ישעיהו בהאי כניש לאינון דחלי חטאה ואוליף לון ארח קדישא לאתקדשא
בקדושא דמלכא ולאשתכחא בנייהו קדישין. כיון דאתקדשו אליו אינון בנין דאולידו אקרון על שמיה
הה"ד (ישעיה ח) הנה אנכי והילדים אשר נתן לי יי' לאותות ולמופתים בישראל, פרישאן משאר עמא.

מכנף הארץ זמירות שמענו, בשעתא דעאלו ישראל לארעא וארון קיימא קדישא קמייהו שמעו
ישראל דמסטרא חד דארעא תושבחן בחדו וקל מזמרי עלאי דמזמרי בארעא, כדין צבי לצדיק, תושבחא
דמשה הוה בהיא שעתא דבכל אתר דארון הוה שארי בארעא הוה שמעי קלא ואמרי (דברים ד) וזאת
התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. אבל אוי לי דבוגדים בגדו, דזמינין ישראל לשקרא בקב"ה

ולאתעקרא מארעא זמנא חדא, ובגין זיתאחדו בנייהו שקרא דלהון יתעקרו זמנא תניינא עד דישתלים חובייהו בארעא אחרא.

פרשת הקהל הא אתמר בוהיה אם שמוע.

לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אותו מצד ארון ברית יי' אלהיכם. אלהיכם, אלהיך, ולא אלהינו, דאמר ר' אבא אמר ר' יהודה מאי דכתיב (שמות ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, אדמת ודאי דהיינו ארץ החיים. וכתיב אשר אתה עומד עליו, עליו ודאי, היינו בקדמיתא כל שכן לבתר.

תאנא אמר ר' יוסי כתיב והיה שם בך לעד, לעד ודאי דסהיד סהדותא. תלתא אינון דקיימי בסהדותא לאסהדא ואלין אינון, באר דיצחק, גורל, ואבנא דשוי יהושע. ודא שירתא סהדותא יתיר מכלא.

אמר ר' יצחק אי הכי ארבע אינון.

אמר ליה ודאי אבל גורל לא כתיב ביה סהדותא. באר דיצחק מנא לן, דכתיב (בראשית כא) בעבור תהיה לי לעדה וגו'. גורל דכתיב (במדבר כו) על פי הגורל יקום נחלתו, דהא אמר דא ליהודה דא לבנימין וכן כלהו. אבנא דיהושע דכתיב (יהושע כד) והאבן הזאת תהיה לנו לעדה. והכא והיה שם בך לעד, וכתיב וענתה השירה הזאת לפניו לעד, היא ודאי אסהידת בהו בישראל.

תאנא א"ר אלעזר מאי דכתיב ויכתוב משה את דברי השירה הזאת עד תומם. הכא אית לאסתכלא ויכתוב משה את השירה הזאת מבעי ליה, מהו את דברי. וכתיב עד תומם, מאי עד תומם. אלא הכי תאנא ברזא דמילי כל אלין מלין דאמר משה כלהו מתגלפי בשמא קדישא וכל אינון מלין הוו אתיין וסלקין ונחתין ומתגלפי תמן כל מלה ומלה הוה אתייהא קמיה לאתגלפא על ידוי וקיימא קמיה והיינו דכתיב עד תומם.

אמר ר' אבא כתיב את דברי השירה הזאת, השירה הזאת מבעי ליה, מאי קא רמיזא. אלא שירתא דקב"ה אמר כד"א שיר השירים אשר לשלמה, והא אוקימנא מלי דתניא כתיב (תהלים צב) מזמור

שיר ליום השבת, וְתִנִּינִן ליום השבת ממש, שיר דקב"ה אמר. שיר השירים אשר לשלמה, שיר דקב"ה
אמר. וכתיב את דברי השירה הזאת, שירה דקב"ה אמר.

אלא הכא אית לאסתכלא, התם שיר והכא שירה, דא דכר דא נוקבא. וכי והא תנינן כל נביאי
כלהו לגבי משה כקוף בפנייהו דבני נשא ואינון אמרו שיר ומשה אמר שירה. ומנא לן דהאי נוקבא היא,
דכתיב וענתה השירה הזאת. ומשה הוה ליה למימר שיר ואינון שירה. [רפה ע"א] אלא דא היא רזא
דמלה משה לגרמיה לא קאמר דא אלא לישראל.

א"ל ר' שמעון לאו הכי אלא משה ודאי מהכא אשתמודע דאיהו בדרגא עלאה יתיר מכלא. משה
סליק מתתא לעילא ואינון נחתו מעילא לתתא. הוא סליק מתתא לעילא כמא דתנינן מעלין בקדש. משה
סליק מתתא לעילא בגין דאמר שירה תושבחתא דמטרוניתא משבחת למלכא, ומשה במלכא אתאחד.
ואינון נחתו מעילא לתתא בגין דאמרו שיר דהוא שבחא דמשבת מלכא למטרוניתא ואינון במטרוניתא
אתאחדו. ועל דא בהאי אשתמודע שבחא דמשה יתיר מכלהו והיינו דכתיב (שמות טו) אז ישיר משה
ובני ישראל את השירה הזאת, שירתא דמטרוניתא. למאן, ליי'. ובגין כך הכא ויכתוב משה את דברי
השירה הזאת וגו'.

וענתה השירה הזאת. וענתה השירה הזאת, וענו הדברים האלה מבעי ליה. אלא רזא דמלה כמה
דאוקימנא דכתיב (איוב כ) וארץ מתקוממה לו. ומשה בכלא אסתכל ועל דא אמר שירה בגין לאתאחדא
מלין באתר דא למהוי עלייהו דינא דכתיב וענתה השירה הזאת בפניו. ולמה, דכתיב כי ידעתי את יצרו,
וכתיב כי ידעתי כי השחת תשחיתון וסרתם מן הדרך, וכד תעבדון דא מיד וענתה השירה הזאת.

ת"ח כתיב (שם) יגלו שמים עונו, לא יתיר אבל וארץ מתקוממה לו, בהאי דינא יתעביד למאן
דאתעביד.

כתיב (שמואל ב כב) וידבר דוד ליי' את דברי השירה הזאת. השתא תושבחתא דדוד הוא בגין
דאמר שירה מתתא לעילא וזכה להאי ולא אמר האי בר בסוף יומין דהוה בשלימו יתיר. מאי בשלימו
יתיר, כמה דתנינן אל תאמן בעצמך עד יום מותך. והכא אימתו זכה דוד למימר שירתא מתתא לעילא,
בסוף יומוי דהוה בנייחא מכל סטרוי דכתיב (שם) ביום הציל יי' אותו מכף כל אויביו וגו'.

אמר ר' שמעון שירתא מעליא מכלא מאי היא, כמא דתנינן ברזא דמתניתין במלין ובעובדא הכי הוא מתתא לעילא ומעילא לתתא ובתר לכוונא בלבא ולקשרא כלא בחד קשרא. מנא לן, ממשא. בקדמיתא כתיב (דברים לב) כי שם יי' אקרא. מאי אקרא, כמא דכתיב (ויקרא א) ויקרא אל משה, דא שכינתא. לבתר הוּבו גדל לאלהינו, ודא מלכא עלאה. לבתר נחית בדרגוי עד הכא דכתיב צדיק וישר. לבתר קשיר קשרא מהימנותא ואמר הוא, ודא הוא קשרא דכלא.

בגין כך בעי בר נש לסדרא שבחא דמאריה כהאי גוונא. מתתא לעילא לסלקא יקרא דמאריה לאתר דשקיו דעמיקא דבירא נגיד ונפיק. לבתר ינגיד לאמשכא מעילא לתתא מההוא שקיו דנחלא לכל דרגא ודרגא עד דרגא בתראה לאמשכא ברכאן לכלא מעילא לתתא. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא קשרא דמהימנותא ודא הוא ב"נ דאוקיר לשמא קדישא לשמא דמאריה, ועל דא כתיב (שמואל א ב) כי מכבדי אכבד, אכבד בעלמא דין, אכבד בעלמא דאתי.

ובווי יקלו. מאי ובווי יקלו, דא הוא מאן דלא ידע לאחדא שמא קדישא ולקשרא קשרא דמהימנותא ולאמשכא ברכאן לאתר דאצטריך ולאוקיר שמא דמאריה, וכל מאן דלא ידע לאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אברי.

א"ר יהודה ובווי יקלו, מאן דלא ידע לאוקיר למאריה ולא אתכוון באמן דתנינן גדול העונה אמן יותר מן המברך, והא אוקימנא קמיה דר' שמעון דאמן משיך ברכאן ממבועא למלכא וממלכא למטרוניתא, דא כנסת ישראל. ובאתוון גליפן דרבי אלעזר מאלף למ"ם וממ"ם לנו"ן. כיון דמטו ברכאן לנו"ן מתמן נגדין [רפה ע"ב] ונפקין ברכאן לעלאי ותתאי ומתפשטי בכלא וקלא נפיק אתשקיין משקיותא דברכן דאפיק פלניא עבדא דמלכא קדישא.

וכד ישראל לתתא משמרין לאתבא אמן ולכוונא לבייהו כמה דאצטריך כמה פתחין דברכאן פתיחן לעילא, כמה טבאן משתכחאן בכלהו עלמין, כמה חדו בכלא. מאי אגר להו לישראל דגרמין האי, אגר להו בעלמא דין ובעלמא דאתי. בעלמא דין בשעתא דעאקין להו לישראל ומצלן צלותא קמי מאריהון קלא מכרזא בכלהו עלמין (ישעיהו כו) פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים, אל תקרי אמונים אלא אמונים. פתחו שערים, כמא דישראל פתחין לכו תרעין דברכאן כך השתא פתחו שערים ויתקבל צלותהון מאינון דעאקין להו.

האי בעלמא דין. בעלמא ההוא מאי, דכד יפוק ב"נ מהאי עלמא דהוא בר נש דהוה שומר לאתבא אמן—מאי שומר, כלומר נטיר ההוא ברכה דאמר ההוא מברך ומחכה ליה לאתבא אמן כמא דאצטריך—נשמתי סלקא ומכרזי קמיה פתחו שערים כמא דאיהו הוה פתח תרעין כל יומא כד הוה שומר אמנים.

א"ר יוסי מאי אמן.

א"ר אבא הא אוקימנא כלא. אמן אקרי מבועא דההוא נחלא דנגיד, אמן אקרי דכתיב (משלי ח) ואהיה אצלו אמן, אל תקרי אמן אלא אמן. קיומא דכלא ההוא נחלא דנגיד ונפיק אמן אקרי דתניא (תהלים מא) מן העולם ועד העולם, עולם דלעילא עולם דלתתא. אוף הכא אמן ואמן, אמן דלעילא ואמן דלתתא והא אוקימנא אמן באינן אתון.

ר' שמעון אמר אלף עמיקא דבירא דכל ברכאן מתמן נבעין ונפקין ומשתכחין. מ"ם נהרא דנגיד ונפיק ואקרי מ"ם וההוא רזא תנינן מ"ם פתוחה מ"ם סתומה כמה דאוקימנא לסרבה המשרה. נו"ן פשוטה כללא דתרין נונין, נו"ן פשוטה נו"ן כפופה. נו"ן פשוטה כללא דאת וא"ו כללא דנו"ן כפופה. בגין כך כלא אקרי ו' ו' נ'.

ברא דמתניתא הכי תאנא ו' דכר, ו' פשוטה כללא דדכר ונוקבא, ו' כפופה בכללא דפשוטה היא. ובספרא דרב המנונא סבא מ"ם דהכא נוטריקון מל"ך והיינו אמן נוטריקון א"ל מ"לך נ"אמן כללא דכלא, ושפיר הוא והא אתמר.

תאנא כל מאן דשמע ברכה מההוא דמברך ולא אתכוון לאמן עליה נאמר ובוזי יקלו, כד"א (מלאכי א) לכם הכהנים בוזי שמי. ובשעתא דאצטריך מאי עונשיה, כמא דלא פתח ברכאן לעילא כך לא פתחין ליה, ולא עוד אלא כד נפיק מהאי עלמא מכרזי קמיה ואמרי טרוקו גלי קמיה דפלנייא, לא ליעול לא תקבלון ליה, ווי ליה ווי לנפשיה.

תאנא חייבין דגיהנם כלהו סלקין במדורין ידיעין וכמה פתחין אית ליה לגיהנם וכלהו פתחין לקבלי פתחין דגן עדן ובשעתא דאפקי לאינן חייביא דקבילו עונשייהו אינון פתחין פתיחן ושאבין לון

לבר. וכלהו פתחין בשמהן אקרון לקבליהון פתחין דגן עדן וכל פתחא ופתחא אקרי בשמא לקבלי ההוא פתחא דגיהנם, ואשתמודען פתחין לקבליהון פתחין אינון פתחין דג"ע.

בגיהנם אית מדורא בתראה תתאה מכלהו, וההוא מדורא הוי מדורא על מדורא ואקרי (איוב י) ארץ עיפחה. מאי עיפחה, כד"א (שמות כח) רבוע יהיה כפול, ומתרגמינן מרבוע יהא עיף. אוף הכא עיפחה כלומר כפולה. וההוא אקרי שאול תחתית, שאול הוא מדורא חד, תחתית הוא מדורא תתאה, ובגין כך אקרי ארץ עיפחה תחתית ואקרי אבדון, ועל דא כתיב (משלי טו) שאול ואבדון, וכלהו מדורין לא איכפלו כלומר לא עייפין בר מהאי.

ותאנא מאן דנחית לאבדון [רפו ע"א] דאקרי תחתית לא סליק לעלמין וההוא אקרי גבר דאשתצי ואתאביד מכלהו עלמין. ותאנא לההוא אתר נחתי לההוא גבר דמבזה לאתבא אמן, ואמן סגיאן אתאבידן מניה דלא חשיב להו, דיינין ליה בגיהנם ונחתי ליה בההוא מדורא דלית בה פתחא ואתאביד ולא סליק מתמן לעלמין, ועל דא כתיב (איוב ז) כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה. ולא והא כתיב (יונה ב) מבטן שאול שועתי שמעת קולי, וכתיב (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל. אלא הכא שאול, התם תחתית, ואוקימנא הא דאהדר ביה הא דלא אהדר ביה.

א"ר יוסי מאי דכתיב (ירמיה ב) כי שתים רעות עשה עמי אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בורות בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אותי עזבו מקור מים חיים, דא הוא דלא בעי לקדשא שמיה דקב"ה באמן. מאי עונשייהו, כתיב לחצוב להם בורות בורות נשברים, דנחתי לגיהנם דרגא בתר דרגא עד דנחתי לאבדון דאקרי תחתית.

ואי הוא קדיש שמא דקב"ה לכוונא ביה כדקא יאות סליק דרגא בתר דרגא לאתענגא מההוא עלמא דאתי דנגיד תדיר ולא פסיק הה"ד (תהלים לא) אמונים נוצר יי' וגו'.

תאנא שירה משיך ברכא מעילא לתתא עד דישתכחון ברכאן בכלהו עלמין. א"ר יוסי זמינין אינון ישראל למימר שירתא שלימתא שירה דכליל כל שאר שירין הה"ד (ישעיה יב) ואמרתם ביום ההוא הודו ליי' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו וגו'.

א"ר אלעזר זמינין ישראל לזמרא שירתא מתתא לעילא ומעילא לתתא ולקשרא קשרא
מהימנותא דכתיב (במדבר כא) אז ישיר ישראל את השירה הזאת, אז שר לא כתיב אלא אז ישיר, וכן
כלהו כהאי גוונא. את השירה הזאת, מתתא לעילא.

עלי באר ענו לה. עלי באר, כלומר סק לאתריך לאתאחברא בבעליך, דא הוא מתתא לעילא,
ולבחר מעילא לתתא דהא עד השתא בגלותא אשתכחת עמנא.

באר חפרוה שרים, דאולידו לה אבא ואימא, הא לעילא. כרוה נדיבי העם, אלין אבהן דאקרון
נדיבי עמים. כרוה, אתר לאזדווגא בה מלכא בברכך. ובמה הוא זווגא, במחוקק, דא יסוד. במשענותם,
דא נצח והוד, הא מעילא לתתא.

וממדבר מתנה וממתנה נחליאל ומנחליאל במות, הא קשרא שלימתא קשרא דמהימנותא קשרא
קיימא דכלא ביה.

בההוא זמנא כתיב (זכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד,
וכתיב (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פיננו ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל יי לעשות עם אלה.

פרשת האזינו

[רפו ע"א] רבי יהודה פתח (שיר ה) קמתי אני לפתוח לדודי ודודי חמק עבר וגו'. מה כתיב לעילא, אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק פתחי לי. אני ישנה, אמרה כנסת ישראל אני ישנה מפקודי אורייתא בזמנא דאזילנא במדברא. ולבי ער, לאעלא לארעא למעבד להו דהא כל פקודי אורייתא בארעא משתכחין.

קול דודי דופק, דא משה דאוכח להו לישראל בכמה ויכוחין [רפו ע"ב] בכמה קטטין דכתיב אלה הדברים וגו', (דברים ט) ממרים הייתם עם יי', (שם) ובחורב הקצפתם את יי' וגו' הה"ד (שיר ה) דופק.

ועכ"ד דמשה אוכח להו לישראל ברחימותא דבר מלוי דכתיב (דברים ז) כי עם קדוש אתה ליי' אלהיך ובך בחר יי' אלהיך להיות לו לעם סגולה וגו', (שם יד) בנים אתם ליי' אלהיכם, (שם ד) ואתם הדבקים ביי'. ועל דא (שם כז) ושמעת בקול יי' אלהיך, (שם ז) כי מאהבת יי' אתכם וגו' הה"ד (שיר ה) פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי.

מה כתיב לעילא, (שם) קמתי אני לפתוח לדודי וגו' ודודי חמק עבר. אמרו ישראל בעוד דהוינא זמינין למיעל לארעא ולקבלא אינון פקודי אורייתא על ידוי דמשה מה כתיב, ודודי חמק עבר, דכתיב (דברים לד) וימת שם משה עבד יי'.

בקשתיהו ולא מצאתיהו, דלא הוה דרא כדרא דמשה דקב"ה יעביד להו נימוסין כמה דעביד על ידוי.

ר' יצחק אמר קמתי אני לפתוח לדודי ודודי חמק עבר, דא קב"ה דכל יומי דמשה לא בעא מלאכא ושליחא לדברא עמיה. זכאה חולקיה דקב"ה אסתכם לרעותא דמשה. בתר דשכיב מה כתיב, וירא מלאך יי' אל יהושע, וכתוב ויפול יהושע על פניו ארצה וישתחו ויאמר לו מה אדוני מדבר אל עבדו.

משה הוה שמע קלא קדישא דמלכא עלאה ולא מדענע וכ"ש מלאכא דלא בעי לחשבא ליה בלביה ולא קבליה.

ת"ח כתיב ויאמר לא כי אני שר צבא יי' עתה באתי, ביומוי דמשה רבך אתינא ולא קבלני. ביה שעתא ידעו ישראל שבחא דמשה, בההוא זמנא בעו ישראל לקב"ה ולא אזדמן להו הכי כיומוי דמשה הה"ד בקשתיו ולא מצאתיו קראתיו ולא ענני.

האזינו השמים. רבי חייא אמר זכאה חולקיה דמשה יתיר על כל בני עלמא. ת"ח כתיב (ישעיה (א) שמעו שמים והאזיני ארץ כי יי' דבר. בישעיה דהוה רחיקא יתיר מן מלכא כתיב שמעו שמים והאזיני ארץ, משה דהוה קריב יתיר למלכא כתיב האזינו השמים, ותשמע הארץ וגו'.

תאנא בההוא שעתא דאמר ישעיה שמעו שמים והאזיני ארץ כמה גרדיני טהירין אזדמנו לתברא רישיה, נפקא קלא ואמר מאן הוא דין דבעי לארעשא עלמין, עד דפתח ואמר לאו אנא ולא דידי אלא כי יי' דבר ולא אנא.

משה מה כתיב, האזינו השמים ואדברה, אנא ולאן אחרא, ואדברה בלא דחילו. ותשמע הארץ אמרי פי, ולא מאחרא. זכאה חולקיה.

א"ר אבא באתוון גליפן דר' אלעזר, האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ, הכא אתרמיזא שמא דקודשא עלאה.

ר' יוסי אמר תו מה בין משה לישעיהו. משה אמר האזינו השמים, השמים, אינון דאשתמודעון, השמים דאקרון שמא דקב"ה. ותשמע הארץ, ההיא דאשתמודעא. ישעיהו כתיב שמעו שמים ולא השמים, והאזיני ארץ ולא הארץ. ועם כל דא בעו לאענשא ליה עד דאמר כי יי' דבר. ומשה אמר כולי האי וכתיב ואדברה, אמרי פי, האזינו השמים ואדברה וגו'.

רבי יצחק פתח (שיר ב) כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים וגו'. כתפוח בעצי היער, זכאה חולקהון דישראל מכל שאר עמין דהא כל שאר עמין אתיהיבו לרברבן ממנן בשלטנותא עלייהו וישראל קדישין זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי דלא יהיב לון קב"ה לא למלאכא ולא לשליטא אחרא

אלא הוא אחיד לון לחולקיה הה"ד כי חלק יי' עמו, וכתוב (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו ישראל
לסגולתו.

כתפוח בעצי היער, מה תפוח מתפרשא בגונוני על כל שאר אילני חקלא כך קב"ה מתפרש
ואתרשים על כל חילין עלאין ותתאין, בגין כך יי' צבאות שמו, אות הוא בכל חילא דלעילא.

ת"ח קב"ה כתפוח דאית ביה תלת גונוני, כנסת ישראל כשושנה. מאן שושנה.

א"ר אבא שושנה סתם, שושנה דאתכלילת בשית טרפי, שושנה דגונוניה סומק וחור, וכלא הוא
תרין גונוני סומק וחור, הכי כנסת ישראל.

קב"ה כתפוח, כנסת ישראל כשושנה, והכי אמרת כנסת ישראל (שיר ח) תחת התפוח עוררתין.
תחת התפוח [רפז ע"א] באן אתר הוא, אלא אלין אבהן.

ר' יוסי אמר דא יובלא.

ר' אבא אמר כלא שפיר אבל אלין אבהן דאמרן, אלין אינון תלתא גונוני דמתחברן בתפוח.

ר' יצחק אמר באן אתר אתכלילת כנסת ישראל בשושנה. באינון נשיקין דרחימותא דאתדבקת
במלכא עלאה נטלא תרי שושנים כד"א (שיר ה) שפתותיו שושנים, ובגין כך אמרה כנסת ישראל (שם א)
ישקני מנשיקות פיהו, כד"א (בראשית מא) ועל פיך ישק כל עמי, בגין דאתכלילת בשושנים.

ר' יהודה אמר קב"ה שמים אקרי ובגין דאקרי שמים כל אינון רקיעין דאתכלילן בשמא דא
שבעה אינון וכד מתחברן כחדא אקרונן שמים ואקרונן שמא דקב"ה. מאן אינון רקיעין, כמה דתנינן וילון,
רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות. באגדתא דבי רבי המנונא סבא הכי תנינן.

ר' יצחק אמר הני ברייתא דבי רב סבא וסגיאין אינון בכל הני גונוני כמה דתנינן.

אמר ר' שמעון תנינא ברייתא דלבר דכל הני שבעה כתרין דמלכא לקבליהון שריין שבעה

רקיעין ושבעה ככבים דרהיטין ואזליון, וקרו להו שמיהן בשמהן ואע"ג דשוויין כלהו כסאי דרקיעין
ושבעה ככבים. שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה. ושוויין אלין לקביל אליון בכסויא דמילי
לגבי אינון דכתיב (ישעיה מז) יעמדו נא ויושיעוך הוברי שמים החוזים בככבים. כלהו מילי מתכסיין

ואע"ג דלאו אורחי דאורייתא. ואנן בתר אורחין דאורייתא קא אזלינן כמה דכתיב (בראשית כו) ויקרא להם שמות כשמות אשר קרא להם אביו. כמה דמליל קב"ה אזלינן ובתריה אזלינן כמה דכתיב (דברים כח) והלכת בדרכיו.

אמר רבי יוסי פשיטין מלין לגבי דחברייא ואשתמודען מלי ואע"ג דאתכסיאו.

א"ל והכי תנן כמה דא"ר יהודה א"ר חייא לקמן והכי אוליפן מאינון ברייתי דתנא ביומי דשלמה מלכא קיימא סיהרא באשלמותא, ובאתרין סגיאין אשתמודען מלי דאינון ברייתי.

אמר ר' שמעון ארימית ידי בצלו לקדישא עלאה דמלין אלין אתגליאו על ידי בההוא עלמא כמה דאתכסיאו בלבאי, ולית אנן באינון ארחין דאינון ברייתי דאורחין דאורייתא נקטינן.

תאנא א"ר יהודה מאן לך רב בחכמתא כדוד מלכא ושלמה מלכא בהאי כתרא אשתמודע בברייתי אינון. סיהרא קרייה דוד מלכא צדק דהא דיליה הוא דכתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. שלמה מלכא הכי נמי. ואיהו אקרי צדק ושמשא דאקרי ברייתי איהו אקרי משפט, ואינון כורסיא יקרא דמלכא דכתיב (שם פט) צדק ומשפט מכון כסאך. צדיק וצדק הכי נמי בחד דרגא הוו.

תאנא שבעה כתרין אוקמוה תשעה אקרון, ואפילו באינון ברייתי שבעה רקיעין אינון תשעה הוו.

אמר ר' שמעון עד אימתי יקרון חברייא בהני מילי, הא אנן בתר קב"ה אזלינן ואנן ידעי מילי והא אתגלי על ידן מה דלא אתגלי לקדמאי. מכאן ולהבא כל הני מילי וכל אינון ברייתי סליקו להו לאינון דלא עאלו ונפקו, ובגיני כך אתיין לשאלא, וכד ישאלון יימרון חברייא ווי לדרא דר' שמעון אסתלק מניה. אבל ת"ח מכאן ולהלא לא יהא דרא כדרא דא ולא אורייתא אתגלי על חברייא.

ת"ח דרא בתראה די נפקן ממצרים ידעו כלא דהא משה גלי לון כל אינון ארבעין שנין דהוו במדברא כמה דאמינא.

תאנא א"ר יצחק ואף משה לא גלי דא אלא בההוא יומא דהוה סליק מעלמא דכתיב (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, בההוא יום ממש, ועכ"ד לא אמר עד דיהבו ליה רשות דכתיב (שם) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת. וכד גלי לא אמר האזינו ישראל אלא האזינו השמים.

א"ר יוסי כתיב את השירה, וכי שירה אתקרי.

א"ר יצחק ודאי שירה, מה [רפז ע"ב] שירה אתמשך ברוח קדישא מעילא לתתא אוף הכא מלין אלין אתמשכן ברוח קדישא מעילא לתתא, ובגין כך אמר משה שירה.

ת"ח כולי האי אמר משה וקרא לעלאי עד לא יימא מלה דכתיב האזינו השמים. וכל כך למה, משום כי שם יי' אקרא. עד דיימא מלה ארעישן כלהו עלמין.

תניא בההיא שעתא דאמר משה האזינו השמים אתרגישו עלמין, נפק קלא ואמר משה משה אמאי את מרעיש כלא, את בריה דבר נש ובגיןך אתרגישו עלמין. פתח ואמר כי שם יי' אקרא, בההיא שעתא אשתככו ואציתו מלוי.

אדרא זוטא

[רפז ע"ב] תאנא בההוא יומא דאתכנישו חברייה לבי ר' שמעון והוה מסדר מלוי לסלקא

מעלמא, והוה קמיה ר' אלעזר בריה ור' אבא ושאר חברייה והוה מליא ביתא, זקיף עינוי ר' שמעון וחמא דאתמלי ביתא.

בכה ר' שמעון ואמר בזמנא אחרא כד הוינא בבי מרעי הוה רבי פנחס בן יאיר קמאי ועד דברירנא דוכתאי אוריכו לי עד השתא, וכד תבנא אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא, והשתא חמינא דאפסק והא ביתא אתמליא.

עד דהוה יתבי פתח עינוי ר' שמעון וחמא מאי דחמא ואסחר אשא בביתא. נפקו כולהו ואשתארו רבי אלעזר ורבי אבא ושאר חברייה יתבו אבראי.

אמר ר' שמעון לרבי אלעזר בריה פוק חזי אי הכא רבי יצחק דאנא מערבנא ביה. אימא ליה דיסדר מלוי ניתוב לגבאי, זכאה חולקיה.

קם ר' שמעון ויתבי וחדי וחייך. אמר אן אינון חברייה. קם רבי אלעזר ואעיל לון, יתבו קמיה. זקיף ידוי ר' שמעון וצלי צלותא נהוה חדי. אמר אינון חברייה דאשתכחו בבי אדרא אזדמנון הכא.

נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי בר' יעקב ורבי חייא. אדהכי עאל רבי יצחק. א"ל ר' שמעון כמה יאות חולקך, כמה חידו בעי לאתוספ לך בהאי יומא. יתיב רבי אבא בתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה.

אמר ר' שמעון הא שעתא שעתא דרעותא הוא ואנא בעינא למיעל בלא כסופא לעלמא דאתי והא מלין קדישין דלא גלינא עד השתא בעינא לגלאה קמי שכינתא עד לא יימרון דהא בגריעותא אסתלקנא. ועל האי טמירין הוו בלבאי למיעל בהו לעלמא דאתי. וכך אסדרנא לכו, רבי אבא יכתוב ורבי אלעזר ברי ילעי ושאר חברייה ירחשון בלבייהו.

קם רבי אבא מבתר כתפוי ויתבי רבי אלעזר בריה. א"ל קום ברי דהא אחרא יתיב בההוא אתר. קם רבי אלעזר. אתעטף ר' שמעון ויתבי.

פתח ואמר (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה ואנחנו נברך יה וגו'. לא המתים יהללו יה, הכי הוא ודאי אינון דאקרון מתים דהא קב"ה חי אקרי והוא שארי בין אינון דאקרון חיים ולא עם אינון דאקרון מתים. וסופיה דקרא כתיב ולא כל יורדי דומה, וכל אינון דנחתין לדומה בגיהנם ישתאבון. שאני אינון דאקרון חיים דהא קב"ה בעי ביקריהון.

אמר ר' שמעון כמה שניא דא שעתא [רפח ע"א] מאדרא דבאדרא אזדמן קב"ה ורתיכוי והשתא הא קב"ה הכא ואתי עם אינון צדיקייא דבגנתא דעדן מה דלא אערעו באדרא. וקב"ה בעי ביקריהון דצדיקייא יתיר על דיליה כמה דכתיב בירבעם דהוה מקטר ופלח לע"ז וכיון דאושיט ידיה לקבליה דעדו נביאה כתיב (מלכים א יג) ותיבש ידו, ועל דפלח לע"ז לא כתיב אלא על דאושיט ידיה לקבליה דנביאה. והשתא קב"ה בעי ביקרא דילהון וכלהו אתיין עמיה.

אמר הא רב המנונא סבא הכא וסחרניה שבעים זקנים גליפין בעטרוי מנהרין כל חד מזיהרא דזיוא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין דהוא אתי למשמע בחדוותא אלין מלין דאנא אימא. עד דהוה יתיב אמר הא רבי פנחס בן יאיר הכא, אתקיננו דוכתיה. אזדעזעו חברייא דהוה תמן וקמו ויתבו בשיפולי ביתא ורבי אלעזר ורבי אבא אשתארו קמיה.

אמר ר' שמעון אילו כמה דהוינא באדרא אשתכחנא דכל חברייא הוו אמרי ואנא עמהון, והשתא אנא בלחודאי, וכלהו צייתין למלי עלאין ותתאין. זכאה חולקי יומא דא.

פתח ר' שמעון ואמר (שיר ז) אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא בחד קטירא איקטרנא ביה בקב"ה ובגין כך השתא עלי תשוקתו, הוא וכל סיעתא קדישא דא למשמע בחדוא מלין סתימין ושבחא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. פריש ואתפרש מכלא ולא פריש דהא כלא ביה מתדבקן והוא מתדבק בכלא. הוא הוא כלא, עתיקא דעתיקין סתימא דכל סתימין אתתקן ולא אתתקן. אתתקן בגין לקיימא כלא, ולא אתתקן בגין דלא שכיח.

כד אתתקן אפיק תשעה נהירין דלהטין מניה מתקונוי ואינון נהירין מתלהטין ואזלין ומתפשטין לכל עיבר, כבוצינא עילאה דמתפשטין מניה נהורין לכל עיבר, ואינון נהורין דמתפשטין כד יקרבו לנמדע לון לא שכיח אלא בוצינא בלחודוי. כך הוא עתיקא קדישא בוצינא עלאה סתימא דכל סתימין ולא שכיח בר אינון נהירין דמתפשטין דמתגליין וטמירן ואינון אקרון שמא קדישא ובגין כך כלא חד.

ומה דאמרו חברנא בספרי קדמאי דאינון דרגין דאתבריו בעתיקא קדישא דאתגלי בהו בכל חד וחד משום דאינון תקונין דעתיקא קדישא, לאו השתא עידנא להני מילי דהא אמינא לון באדרא קדישא, וחמינא מה דלא ידענא הכי ואיסתים בלבאי מלה, והשתא אנא בלחודאי אסהידנא קמי מלכא וכל הני זכאי קשוט דאתו למשמע מלין.

גולגלתא חיורא דרישא לאו ביה שירותא וסיומא, קולטרא דקטפוי דאתפשט ואתנהיר ומניה ירתן צדיקייא ארבע מאה עלמין דכסופין לעלמא דאתי. מהאי קולטרא דקטפא דהוא גולגלתא חוורא נטיף טלא כל יומא לההוא זעיר אנפין לאתר דאקרי שמים וביה זמינין מיתייא לאחייא לזמנא דאתי דכתיב (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים. ואתמלייא רישיה וכל חקל תפוחין נטיפין מההוא טלא.

האי עתיקא קדישא טמיר וגניז וחכמתא עלאה סתימאה בההוא גולגלתא משתכח ולא משתכח. ודאי בהאי עתיקא לא אתגלייא אלא רישא בלחודוי בגין דאיהו רישא לכל רישא. ראשיתא דהיא חכמתא עלאה ביה סתים ואקרי מוחא עלאה, מוחא סתימאה, מוחא דשכיך ושקיט, ולית דידיע ליה בר איהו.

תלת רישין אתגלפן דא לגו מן דא, ודא לעילא מן דא. רישא חדא חכמתא סתימאה דאתכסייא ולא מתפתחא וחכמה דא סתימאה רישא לכל רישי דשאר חכמות. רישא עלאה עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. רישא לכל רישא, [רפח ע"ב] רישא זלא רישא ולא ידיע ולא אתידע מה דהוי ברישא דא דלא אתדבק בחכמתא ולא בסוכלתנו, ועל האי אקרי (במדבר כד) ברח לך אל מקומך, (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. ובגין כך עתיקא קדישא אין אקרי דביה תלייא אין.

כל אינון שערי וכל אינון נימין ממוחא סתימאה תליין וכלהו שעיעין בשקולא ולא אתחזי קדלא. כלא הוא בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי, כלא בחידו לא שניא מרחמי לעלמין. בתלת עשר אשתכח בגין דהאי חכמתא סתימאה ביה מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע והוא עתיקא כליל לון ושליט על כלא.

חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי ממוחא הוא ארחא דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי דכתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה, ועל דא כתיב (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. ומהאי ארחא מתנהרין כל שאר ארחין דתליין בזעיר אנפין.

האי עתיקא סבא דסבין, כתרא עלאה לעילא דמתעטרין כל עטרין וכתרין. מתנהרין בוצינין ומתלהטין והוא הוא בוצינא עלאה טמירא דלא אתידע וכל שאר בוצינין מניה מתלהטין ומתנהרין. האי עתיקא אשתכח בתלת רישין וכלילן בחד רישא, והוא רישא עלאה לעילא לעילא. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים בתלת כל שאר בוצינין דנהירין בתלת.

עוד עתיקא קדישא אתרשים בתרין, כללא דעתיקא בתרין הוא, כתרא עלאה דכל עלאין רישא דכל רישין והוא דהוי לעילא מן דא דלא אתידע. כך כל שאר בוצינין סתימין בתרין. עוד עתיקא אתרשים ואסתים בחד והוא חד וכלא הוא, כך כל שאר בוצינין מתקשרן ומתהדרן בחד ואינון חד וכלא הוא.

מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא רצון אקרי דהא רישא עלאה דא סתים סתים לעילא דלא אתידע פשיט חד טורנא בסימא יאה דאתכליל במצחא, ובגין דאיהו רעוא דכל רעוין אתתקן במצחא דאתגלייא בבוסיטא, וכד דא אתגלייא רעוא דרעוין משתכחין בכלהו עלמין וכל צלותין דלתתא מתקבלין ומנהרין אנפוי דזעיר אפין וכלא ברחמי אשתכח. ובגין דכל דינין אתמרן ואתכפיין בשבתא בשעתא דצלותא דמנחה דהוא עידן דכל דינין מתערין אתגלייא האי מצחא ואתכפיין כל דינין ואשתכחו רחמין. ובגין כך אשתכח בלא דינא לא לעילא ולא לתתא ואפילו אשא דגיהנם אשתקע באתריה ונייחין חייביא.

ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא ובעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא דהא כל מהימנותא וכל כללא דמהימנותא ביה אשתכח, ובעי בר נש לסדרא ולמיכל תלת סעודתא דהימנותא ולמחדי בהו.

אמר רבי שמעון אסהידנא עלי לכל אלין דהכא דהא מן יומאי לא בטילנא אלין תלת סעודתא ובגיניהון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא ואפילו ביומא אחרא לא אצטריכנא כ"ש בשבתא, דמאן

דזכי בהו זכי הימנותא שלימתא. חד סעודתא דמטרוניתא וחד סעודתא דמלכא וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין ובהווא עלמא יזכי להו לאלין.

האי רצון כד אתגלייא נהרין כל דינין ואתכפיין משלשוליהון.

תקונא דעתיקא קדישא אתתקן בתקונא חד כללא דכל תקונין והיא חכמה עלאה סתימאה כללא דכל שאר, והאי אקרי עדן עלאה סתימאה דכל סתימין והוא מוחא דעתיקא והאי מוחא אתפשט לכל עיבר, מניה אתפשט לעדן אחרא ומהאי עדן אתגלף.

והווא [רפט ע"א] רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתידע כד פשיט חד טורנא דהווא לאתנהרא בטש בהאי מוחא ואתגלף ואתנהיר בכמה נהירין ואפיק וארשים בבוסיטא דא בהאי מצחא ואתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון. והאי רצון מתפשט לתתא בדיקנא עד ההוא אתר דמתישבא בדיקנא ואקרי חסד עלאה, ובהאי רצון כד אתגלייא מסתכלין מארי דדינא ומתכפיין.

עינוי דרישא דעתיקא קדישא תרין כחד שקילין דאשגיחין תדירא ולא נאים דכתיב (תהלים קכא) הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ישראל קדישא. בגין כך לא גבינין על עינא ולא כסותא. ההוא מוחא אתגליף ונהיר בתלת חוורין דעינא. בחוורא דא מסתחיין עינין דזעיר אנפין דכתיב (שיר ה) רוחצות בחלב דהא חוורא קדמאה ושאר חוורין אסתחיין ונהרין לשאר בוצינין.

מוחא אקרי נביעא דברכתא נביעא דכל ברכאן מניה אשתכחו. ובגין דהאי מוחא להיט בתלת חוורין דעינא אקרי (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, תלי ביה ברכתא דהא במוחא אתגליין חוורין דעינא. האי עינא כד אשגח בזעיר אנפין עלמין כלהו בחדו. עינא דא הוא ימינא, עיינין דתתאה ימינא ושמאלא תרי בתרי גווני.

בצניעותא דספרא אוליפנא דהא י' עלאה י' תתאה, ה' עלאה ה' תתאה, ו' עלאה ו' תתאה. כל אלין עלאין בעתיקא תליין ותתאין בזעיר אנפין אינון, לאו דתליין אלא אינון ממש ובעתיקא קדישא

תליין, דהא שמא דעתיקא אתכסייא מכלא ולא אשתכח, אבל אלין אתוון דתליין בעתיקא בגין דיתקיימוון כלהו דלתתא, דאי לאו הכי לא יתקיימוון.

ובגין כך שמא קדישא סתים וגלייא. ההוא דסתים לקבליה דעתיקא קדישא סתימא דכלא, וההוא דאתגליא בגיני ההוא דאתגליא דתליא בזעיר אפיו, ובגין כך כל ברכאן בעיין סתים וגלייא. אלין אתוון סתימן דתליין בעתיקא תליין ודאי בגולגלתא במצחא בעיינין תליין. י' אמאי תלייא, לקיימא לי' דלתתא.

חוטמא. בהאי חוטמא בנוקבא דפרדשקא דביה נשיב רוחא דחיי לזעיר אנפיו. ובהאי חוטמא בנוקבא דפרדשקא תלייא ה' לקיימא ה' אחרא דלתתא, ודא רוחא נפיק ממוחא סתימאה ואקרי רוחא דחיי ובהאי רוחא זמינין למנדע חכמתא לזמנא דמלכא משיחא דכתיב (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי' רוח חכמה ובינה.

האי חוטמא חיינ מכל סטרא, חדו שלימא, נחת רוח, אסוותא. חוטמא דזעיר אנפיו כמה דאוקיימנא דכתיב (שמואל ב כב) עלה עשן באפן, והכא כתיב (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך.

ובספרא דאגדתא דרב ייבא סבא אוקים ה' בפומא וה' הכא לא מתקיימא הכי ולא אצטריכנא אע"ג דבחד סלקא, אלא בה"א דינא תליא ודינא בחוטמא תליא וכתיב עלה עשן באפו וגו', עקרא דרוגזא בחוטמא תליא.

כל תקונין דעתיקא במוחא שקיט וסתים מתתקנון וכל תקונין דזעיר אנפיו במוחא תתאה מתתקנון דכתיב (תהלים קד) כלם בחכמה עשית, והוא כללל דכלא ודאי. מה בין ה' לה', ה' דהכא דינא אתער מניה ודהכא רחמי גו רחמי.

בדיקנא דעתיקא קדישא תליא כלא יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מההוא דיקנא מזלא יקירותא דכל יקירין מזלי עלאי ותתאי. כלהו משגיחין לההוא מזלא. בהאי מזלא תליין חיים דכלא, בהאי מזלא תליין שמיא וארעא גשמים דרעוא מזוני דכלא. בהאי מזלא אשגחותא דכלא. בהאי מזלא תליין כל חיילין עלאין ותתאין. [רפט ע"ב]

תלת עשר נביעין דמשחא דרבותא טבא תליין בדיקנא דמזלא יקירא דא וכלהו נפקי לזעירא

דאנפין. לא תימא כלהו אלא תשעה מנייהו משתכחן לאתכפייא דינין.

וכך האי מזלא תלייא בשקולא עד טבורא כל קדושי קדושין דקודשייא ביה תליין. בהאי מזלא

פשיט פשיטותא דקוטרא עלאה, ההוא רישא דכל רישין דלא אתידע ולא אשתמודע ולא ידעין עלאין ותתאין. בגין כך כלא בהאי מזלא תלייא.

בדיקנא דא תלת רישין דאמינא מתפשטין וכלהו מתחברן בהאי מזלא ומשתכחי ביה, ובגין כך

כל יקירו דיקירותא בהאי מזלא תלייא. אלין אתוון דתליין בהאי עתיקא כולהו תליין בהאי דיקנא ומתחברן בהאי מזלא ותליין ביה לקיימא אתוון אחרן, דאלמלא לא סליק אלין אתוון לא קיימן אלין אחרן. ובגין כך אמר משה כד אצטריך יי' תרי זמני ופסיק טעמא בגווייהו דהא במזלא תלייא כלא. מהאי מזלא מתכספי עלאי ותתאי ומתכפייין קמיה. זכאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין לא אדכר ולא אשתכח, ובגין דאיהו רישא עלאה דכל

עלאין לא אידכר בר רישא חד בלא גופא לקיימא כלא, והאי טמיך וסתים וגניז מכלא. תקונוי דאתתקן בההוא מוחא סתימאה דכלא דאתפשט ואתקין כלא ונפיק חסד עלאה, וחסד עלאה אתפשט ואתקין ואתכליל כלא במוחא סתימאה דא.

כד אתתקן חוורא דא דנהירן דא בטש מאן דבטש בהאי מוחא ואתנהיר, ותלייא ממזלא יקירא

מוחא אחרא דאתפשט לתלתין ותרין שבילין. כד אתנהיר נהירן ממזלא יקירא אתנהירו תלת רישין עלאין, תרין רישין וחד דכליל לון ובמזלא תליין ואתכלילן ביה. מכאן שארי לאתגלייא יקירו דדיקנא דאיהו מזלא סתימאה ואינון מתתקנן.

כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרן ביה הכי כלא בתלת רישין, וכד אתנהירן תליין כלהו

דא בדא בתלת רישין, תרין מתרין סטרין וחד דכליל לון.

ואי תימא מאן עתיקא קדישא, תי"ח לעילא אית דלא אתידע ולא אשתמודע ולא אתרשים והוא

כליל כלא ותרתין רישין ביה כלילן וכדין כלא אחרא הכי אתתקן, וההוא לאו במניינא ולא בכללא ולא בחושבן דרעותא דלכא, על דא אתמר (תהלים לט) אשמרה דרכי מחטא בלשוני אשמרה לפי מחסום וגו'.

אתר דשירותא אשתכח מעתיקא דאתנהיר ממזלא הוא נהירו דחכמתא דמתפשטא לתלתין ותרתין עיבר ונפקא מההוא מוחא סתימאה מנהירו דביה. ומה דעתיקא קדישא נהיר בכמתא דא היא שירותא ממה דאתגלייא הוי ואתעביד לתלת רישין ורישא חדא כליל לון, ואלין תלת מתפשטי בזעיר אנפין ומאלין נהרא כלא.

אתגליף האי חכמתא ואפיק חד נהרא דנגיד ונפיק לאשקאה גנתא ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד חד מוחא, ומתמן אתמשך ונגיד בכל גופא ואשקי כל אינון נטיעין הה"ד (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן.

תו אתגליף האי חכמתא ואתמשך ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא. ההוא אחרא ההוא נהירו דאתמשכא מניה. אלין תרין אתגליפו ומתחבראן בחד רישא דעמיקא דבירא דכתיב (משלי ג) בדעתו תהומות נבקעו. ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא, ומתמן אתמשיך ועייל לגו בגו דגופא ומלייא כל אינון אדרין ואכסדרין דגופא הה"ד (שם כד) ובדעת חזירים ימלאו.

ואלין נהרין מנהירו דההוא מוחא עלאה סתימאה דנהיר במזלא עתיקא קדישא, וכלא דא בדא תלייא ואתקשר דא בדא ודא בדא עד דאשתמודע דכלא חד וכלא הוא עתיקא [רצ ע"א] ולא אתפרש מניה כלום.

אלין תלת נהורין לתלת אחרנין דאקרון אבהן ואלין אבהן נהרין לבנין וכלא נהיר מאתר חד. כד אתגלייא האי עתיקא רעוא דרעוין כלא נהיר וכלא אשתכח בחדו שלימתא. האי עדן אתמשיך מעדן עלאה סתימאה דכל סתימן ומהאי עדן אקרי שירותא. בעתיקא לא אקרי ולא הוי שירותא וסיומא, ובגין דלא הוי ביה שירותא וסיומא לא אקרי אתה בגין דאתכסיא ולא אתגלייא ואקרי הוא, ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה ואקרי אב דכתיב (ישעיה סג) כי אתה אבינו.

באגדתא דבי רב סבא כללא דכלא זעיר אנפין אקרי אתה, עתיקא קדישא אקרי הוא. ושפיר, והשתא קרינן באתר דשירותא אשתכח אע"ג דאתכסייא, מניה הוי שירותא ואקרי אתה. והוא אב לאבהן, והאי אב נפיק מעתיקא קדישא דכתיב (איוב כח) והחכמה מאין תמצא, ובגין כך לא אשתמודע.

ת"ח (שם) אלהים הבין דרכה, הבין דרכה ממש, אבל והוא ידע את מקומה, מקומה ממש וכ"ש דרכה. וכ"ש ההוא חכמה דסתימאה ביה בעתיקא קדישא.

האי חכמה שירותא דכלא מניה מתפשטין תלתין ותרתין שבילין, שבילין ולא ארחין, ואורייתא בהו אתכלילת בעשרין ותרתין אתוון ועשר אמירן. האי חכמה אב לאבהן ובהאי חכמה שירותא וסיומא אשתכח ובגין כך חכמה עלאה חכמה תתאה. כד מתפשטא חכמה אקרי אב לאבהן. כלא לא אשתכלל אלא בהאי דכתיב (תהלים קד) כלם בחכמה עשית.

זקיף ר' שמעון ידוי וחדי. אמר ודאי עידן הוא וכלא אצטריך בשעתא דא. תא חזי בשעתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין בעא לאתקנא כלא כעין דכר ונוקבא באתר דאתכלילו דכר ונוקבא לא אתקיימו אלא בקיומא אחרא דדכר ונוקבא. והאי חכמה כללא דכלא כד נפקא ואתנהיר מעתיקא קדישא לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא. האי חכמתא אתפשט ואשתכח דדכר ונוקבא הוא, חכמה אב, בינה אם. חכמה ובינה בחד מתקלא אתקלו דכר ונוקבא, ובגיניהון כלא אתקיים בדכר ונוקבא דאלמלא האי לא מתקיימין.

שירותא דא אב לכלא, אב לכלהו אבהן. אתחברו דא בדא, חכמה אב, בינה אם, וכתיב (משלי ב) כי אם לבינה תקרא. כד אתחברו אולידו ואתפשט מהימנותא.

באגדתא דבי רב ייבא סבא הכי תאנא, מהו בינה. אלא כד אתחבר דא בדא י' בה' אתעברת ואפיקת בן ואולידן ובגין כך בינה, בן י"ה, שלימותא אשתכח תרווייהו דמתחברן ובן בגווייהו. כללא דכלא בתקונייהו אשתכחו שלימותא דכלא אב ואם בן ובת.

מלין אלין לא אתייהבו בר לקדישי עליונין דעאלו ונפקו, דידעין ארחוי דקב"ה דלא סטאן בהו לימינא ושמאלא דכתיב (הושע יד) כי ישרים דרכי יי' וצדיקים ילכו במ ופושעים יכשלו במ. זכאה חולקיה דמאן דזכי למנדע אורחוי ולא יטעי בהו דמלין אלין סתימין אינון וקדישי עליונין נהרין בהו כמאן דנהיר מנהירו דבוצינא. לא אתמסרו מלין אלין למאן דלא עאל ונפק, דמאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא איברי. דהא גליא קמי עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין דמלין אלין נהרין בלבאי באשלמותא

דרחימותא ודחילו דקב"ה, ואלין בני דהכא ידענא בהו דהא עאלו נפקו באלין מלין ולא בכלהו והשתא אתנהירו בשלימותא כמא דאצטריך. זכאה חולקי עמהון בההוא עלמא.

אמר ר' שמעון כל מה דאמינא דעתיקא קדישא וכל מה דזעיב אנפין כלא חד, כלא הוא כלא חד מלה, לא [רצ ע"ב] תלייא ביה פירודא. בריך הוא בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין.

ת"ח שירותא דא דאקרי אב אתכליל בי' דתלייא ממזלא קדישא ובגין כך סתימא מכל אתוון אחרן. י' כליל אתוון אחרן, י' רישא וסופא דכלא. וההוא נהר דנגיד ונפיק אקרי עלמא דאתי, דאתי תדיר ולא פסיק. והאי הוא ענוגא דצדיקיא לזכאה להאי עלמא דאתי תדיר לגנתא ולא פסיק. עליה כתיב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. וההוא עלמא דאתי אברי בי' הה"ד (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. י' כליל תרין אתוון.

באגדתא דבי רב תנינן אמאי ו"ד כלולין ביו"ד. אלא נטיעה דגנתא ו"ד אקרי, גנתא ו' אקרי ואית גנתא אחרא דאיהי ד' ומהאי ו' אתשקייא ד' דאיהי ארבע והיינו רזא דכתיב ונהר יוצא מעדן. מאן הוא עדן, דא חכמתא עלאה ודא י'. להשקות את הגן, דא הוא ו'. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דא הוא ד'. וכלא כליל ביו"ד. ובגין כך אב אקרי לכלא, אב לאבהן. שירותא דכלא אקרי, ביתא דכלא, מוחא, י', שירותא וסיומא דכלא דכתיב (תהלים קד) כלם בחכמה עשית. באתריה לא אתגלייא ולא ידיע, מדאתחבר באימא ארמיז באימא, ובגין כך אימא כללא דכלא אתידע ואתרמיז. שירותא וסיומא דכלא חכמה אתקרי וביה סתים כלל כלא, כלל שמא קדישא.

עד השתא רמיזנא ולא אמינא כל אלין יומין, והאידינא מתגלפן סטריין. י' כליל בהאי חכמה, ה' דא אימא וקרינן בינה, ו"ה אלין תרין בנין דמתעטרין מאימא. והא תנינן דבינה אתכליל מכלא, י' דמתחברא באימא ומפקין ב"ן, והיינו בינה, א"ב וא"ם י"ה, ב"ן בגווייהו. השתא אקרי תבונה דכלא כליל באלין אתוון, ב"ן ב"ת אינון ו"ה וכלא בחד כללא והיינו תבונה.

בספרא דרב המנונא סבא אמר שלמה מלכא תקוונא קדמאה דגלי ואמר (שיר ד) הנך יפה רעיתי מהאי הוה, ותקוונא תניינא קרי כלה דאקרי נוקבא דלתתא. ואינון דאמרי תרווייהו להאי נוקבא דלתתא ואינון אתפני, לאו הכי, דה' קדמאה לא אקרי כלה, ה' בתראה אקרי כלה לזמנין ידיעין לזמנין סגיאין

דהא זמנין סגיאין אינזון דזכורא לא מתחבר עמה ואסתלק מינה וההוא זמנא כתיב (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טומאתה וגו'. בשעתא דאתדכאה נוקבא וזכורא בעי לאתחברא עמה כדין אקרי כל"ה, כלה ממש. אבל האי אימא לא איפטיק רעותא דתרווייהו לעלמין, בחד נפקין בחד שריין, לא איפטיק דא מן דא ולא אסתלק דא מן דא, ובגין כך כתיב ונהר יצא מעדן, יוצא ודאי ולא איפטיק, וכתיב וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ובגין כך כתיב רעיתי, ברעותא באחוה שריין, באחדותא שלימותא. אבל הכא כלה, דכ אתי זכורא לאתחברא עמה היא כלה, ככלה אתי ממש.

ובגין כך תרין תקונין דנוקבי פריש שלמה. תקונא דקדמיתא סתי בגין דאיהי סתימא, ותקונא דתניינא פריש יתיר ולא סתי כולי האי. ולבתר תליא כל שבחא באיהי דלעילא דכתיב (שיר ו) אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה, ובגין דהאי אימא מתעטרא בעטרא דכלא ורעותא די' לא איפטיק מנה לעלמין אתיהיב בה ברשותה כל חירו דעבדין, כל חירו דכלא, כל חירו דחייביא לדכאה כלא דכתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, וכתיב (שם כח) וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור וגו' כי יובל היא קדש וגו'. מאי יובל, כד"א (ירמיה יז) ועל יובל ישלח שרשיו, משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק ולא פטיק.

כתיב [רצא ע"א] (משלי ב) כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך. כיון דאמר לבינה אמאי אמר לתבונה. אלא כלא כמה דאמינא. הי מנייהו עלאה, בינה עלאה מתבונה, בינה אב ואם ובן, אב י', אם ה', בן בגווייהו. תבונה כלא כללא דבנין, בן בת ו' ה', ולא אשתכח אב ואם אלא דאימא רביעא עלייהו ולא אתגלייא. אשתכח דכללא דתרין בנין אקרי תבונה, וכללא דאב ואם ובן אקרי בינה, וכד בעי לאכללא כלא בהאי אתכליל.

והאי אב ואם ובן אקרון חכמה בינה דעת. בגין דהאי בן נטיל סימנין דאבוי ואמיה אקרי דעת דהוא סהדותא דתרווייהו. והאי בן אקרי בוכרא דכתיב (שמות ד) בני בכורי ישראל, ובגין דאקרי בוכרא נטיל תרין חולקין, וכד אתרבי בעטרוי תלתא חולקין, ובין כך ובין כך תרין חולקין ותלת חולקין כלא חד מלה, והאי והאי הכי הוי, ירותא דאבוי ואמיה ירית.

מאי ירותא, דא עטרין דהוו גניזין בגווייהו ואתחסינו לבן דא. מסטרא דאבוי הוה גניז בגווייהו חד עטרה דאקרי חסד, ומסטרא דאימא חד עטרה דאקרי גבורה, וכלהו מתעטרין ברישיה ואחיד לון. וכד נהירין אלין אב ואם עלייהו כלהו אקרון תפילין דרישא. וכלא ירית בן דא ונטיל כלא והאי יהיב

לברתא, וברתא מניה אתון. ועכ"פ מכאן ברא ירית לאבוי ואמיה ולא ברתא ומניה אתון ברתא כמא דכתיב (דניאל ד) ומזון לכלא ביה.

ואי תימא כל האי והאי אקרון צדיק וצדק, בחד אינון וחד כלא.

הני אב ואם כלילן ומתחברן דא בדא, ואב טמיר יתיר, וכלא אחידא מעתיקא קדישא ותליא במזלא קדישא יקירו דכל יקירין. ואלין אב ואם מתקנין ביתא כמא דאמינא דכתיב (משלי כד) בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים, וכתיב (שם כב) כי נעים כי תשמרם בבטנך. הני כללא דכלא כמא דאמינא ותליין ממזלא יקירא.

אמר ר' שמעון באדרא לא גלינא כלא וכל הני מלין טמירין הון עד השתא ובעינא לאטמרא לון לעלמא דאתי משום דתמן שאלתא שאלינן כמה דכתיב (ישעיה לג) והיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמת ודעת יראת יי' היא אוצרו, וחכמה בעיין מיניה. והשתא רעותא דקב"ה בהאי, הא בלא כסופא איעול קמי פלטרורי.

כתיב (שמואל א ב) כי אל דעות יי', הוא דעת, דעת ירית, בדעת כל פלטרורי אתמליין דכתיב ובדעת חדרים ימלאו. ובגיני כך דעת אחרא לא אתגליא דהא טמירא אזיל בגוויה ואתכליל ביה במוחא בגופא כלא, כי אל דעות.

בספרא דאגדתא תנינן כי אל דעות, אל תקרי דעות אלא עדות דהוא סהדותא דכלא סהדותא דתרין חולקין כד"א (תהלים עח) ויקם עדות ביעקב. ואע"ג דהאי מלה אוקמוה בספרא דצניעותא בספרא אחרא והתם באתריה שלים, הכי כלא שפיר וכלא הוי כד אסתים מלה. האי אב ואם כלילן כלא ובהו סתימאן, ואינון סתימין במזלא קדישא עתיקא דכל עתיקין, ביה סתימין ביה כלילן. כלא הוא כלא הוי, בריך הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין.

כל מלין דאדרא יאות וכלהו מלין קדישין מלין דלא סטאן לימינא ולשמאלא, כלהו מלין דסתימין לאינון דעאלו ונפקו וכלא הכי הוא. ועד השתא הוו מתכסיין אלין מלין דדחילנא לגלאה והשתא אתגליין, גלי קמי עתיקא קדישא דהא לא ליקרא דידי ודבית אבא עבידנא אלא בגין דלא איעול בכסופא קמי פלטרורי עבידנא. ועוד דהא חמינא דקב"ה וכל הני זכאי קשוט דהכא מטתכמין על ידאי

דהא חמינא דכלהו חדאן בהאי הלולא דין וכלהו זמינין [רצא ע"ב] בההוא עלמא בהילולא דין, זכאה חולקי.

א"ר אבא כד סיים מלה דא בוצינא קדישא בוצינא עלאה אריס ידוהי ובכה וחיין. בעא לגלאה מלה חדא. אמר במלה דא לאינא ואצטערנא כל יומאי והשתא לא יהבין לי רשותא. איתקיף וייתיב, רחיש בשפוותיה וסגיד תלת זמני, ולא הוה ב"נ יכיל לאסתכלא באתריה כ"ש ביה. אמר פימא פימא דזכית לכל האי לא אנגיבו מבועך, מבועך נפיק ולא פסק. עלך קרינא (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, וכתוב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו.

האידינא אסהדנא עלי דכל יומין דקאימנא תאיבנא למחמי יומא דא ולא סליק ברעותי דהא בעטרא דא מתעטר האי יומא. והשתא בעינא מלין לגלאה קמי קב"ה דהא כלהו מתעטרין ברישי, והאי יומא לא איזחק למיעל לדוכתיה כיומא אחרא דהא כל יומא ברשותי קיימא, והשתא שרינא לגלאה מלין בגין דלא איעול בכסופא לעלמא דאתי, והא שרינא אימא.

כתיב (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך. מאן חכימא יסתכל בהאי למחמי אורחי דקדישא עלאה דינוי דקדישא עלאה דינין דקשוט דינין דמתעטרין בכתרי עלאין דהא אמינא דכלהו בוסינין דנהרין מבוסינא עלאה טמירא דכל טמירין כלהו דרגין לאנהרא, ובההוא נהורא דבכל דרגא ודרגא אתגלייא מה דאתגלייא, וכלהו נהורין אחידין נהורא בנהורא ונהרין דא בדא ולא מתפרשין דא מן דא.

נהורא דכל בוסינא ובוסינא דאקרון כתרי מלכא תקוני מלכא כל חד נהיר ואחיד בההוא נהורא דלגו לגו ולא מתפרש לבר, ובגין כך כלא בחד דרגא אסתלק וכלא בחד מלה אתעטר ולא מתפרש דא מן דא, הוא ושמיה חד הוא.

נהורא דאתגלייא אקרי לבושא דמלכא, נהורא דלגו לגו בההוא נהורא הוא מה דלא אתפרש ולא אתגלייא וכלהו בוסיני וכלהו נהורי נהרין מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין בוסינא עלאה. וכד מסתכלין כלהו נהורין דאתפשטן לא אשתכח בר בוסינא עלאה דאטמר ולא אתגלייא.

באינון לבושיין דיקר לבושי קשוט תקוני קשוט בוטיני קשוט אשתכחו תרי בוטיני תקונא דכורטייא דמלכא ואקרון צדק ומשפט, ואינון שירותא ושלימותא ובהני מתעטרין כל דינין דלעילא ותתא, וכלא סתים במשפט, וצדק מהאי משפט אתון. ולזמנין קרי לה (בראשית יד) מלכי צדק מלך שלם, וכך מתערין דינין ממשפט כלהו רחמי כלהו בשלימו דהאי מבסס להאי צדק ודינין מתתקנין וכלהו נחתין לעלמא בשלימו ברחמי, וכדין אקדיש שעתא דמתחברן דכר ונוקבא וכל עלמין כלהו ברחמי בחזוונתא.

וכד אסגיאוו חובי עלמא ואסתאבת מקדשא ודכורא אתרחק מן נוקבא וחויא תקיפא שריא לאתערא ווי לעלמא דמתון בההוא זמנא מהאי צדק. כמה חבילי טריקין מתערין בעלמא, כמה זכאין מסתלקין מעלמא בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא ומשפט לא קריב בצדק דא, ועל האי כתיב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, דמשפט אתרחק מצדק ולא אתבסמת וצדק ינקא מאתר אחרא.

ועל דא אמר שלמה מלכא (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי הבלי. הבלי, דא הבל מהבליים דלעילא דאקרון אפי מלכא. נמה דאמר הבלי דא צדק מלכותא קדישא דכד היא מתערא בדינוי כתיב יש צדיק אובד בצדקו. מ"ט, בגין דמשפט אתרחק מינה ובגין כך ויש נספה בלא משפט.

ת"ח כד אשתכח זכאה עלאה בעלמא רחימא דקב"ה אפילו כד אתער צדק יכיל עלמא לאשתזבא בגיניה וקב"ה בעי ביקריה ולא מסתפי [רצב ע"א] מן דינא. וכד ההוא זכאה לא קיימא בקיומיה ומסתפי אפילו ממשפט אסתפי ולא יכיל למיקם ביה כ"ש בצדק.

דוד מלכא בקדמיתא אמר (תהלים כו) בחנני יי' ונסני, דהא אנא לא מסתפינא מכל דינין אפילו מהאי צדק וכ"ש דאחידנא ביה. מה כתיב, (שם יז) אני בצדק אחזה פניך, בצדק ודאי זהא לא מסתפינא למיקם בדינוי. בתר דחב אפילו ממשפט מסתפי דכתיב (שם קמג) ואל תבא במשפט את עבדך.

ת"ח כד מתבסמא האי צדק במשפט כדין אקרי צדקה ועלמא מתבסמא בחסד ואתמליא מניה דכתיב (שם לג) אוהב צדקה ומשפט חסד יי' מלאה הארץ.

אסהדנא עלי דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא דלא יערע בדינא דצדק ולא יוקיד עלמא בשלהובוי כמה דכתיב (משלי ל) אכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און. מכאן וללה כל חד בפום בירא עמיקא והא בדרא דא אית זכאין וזעירין אינון דיקומון לאגנא עאנא מארבע זויין.

עד כאן אחידן מלי דא בדא ומתפרשן מלי דסתימן בעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין והיך אחידן אלין באלין. מכאן ולהלה מלין דזעיר אפי אינון דלא אתגליין באדרא, אינון דהוו סתימין בלבאי ותמן לא אתתקנו. עד כאן סתימין מלין וברירן כלהו. זכאה חולקי ואינון זירתינ ירותא דא דכתיב (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי' אלהיו.

האי דאוקימנא אב ואם בעתיקא אחידן בתיקוני דהא ממוחא סתימאה דכל סתימין תליין ומתאחדן ביה. ואע"ג דעתיקא קדישא אתתקן בלחודוי כד יסתכלון מלי כלא הוא עתיקא בלחודוי, הוא הוי והוא יהי, וכל הני תקונין ביה אחידן ביה סתימן לא מתפרשן מניה. מוחא סתימאה לא אתגליא ולא תליא ביה, א"ב וא"ס מהאי מוחא נפקו וביה תליין וביה אחידן, זעיר אפי בעתיקא קדישא תלייא ואחיד, והא אוקימנא מלי באדרא. זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפיק וינדע אורחין דלא יסטי לימינא ושמאלא, ומאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא איברי, וכתיב (הושע יד) כי ישרים דרכי יי' וצדיקים ילכו בם וגו'.

אמר רבי שמעון מסתכל הוינא כל יומאי וארו האי קרא דכתיב (תהלים לד) ביי' תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו, והאינדא אתקיים קרא כלא. ביי' תתהלל נפשי ודאי דהא נשמתי ביה אחידא ביה להיטא ביה אתדבקות ואשתדלת ובאשתדלותא דא יסתלק לאתריה. ישמעו ענוים וישמחו, כל הני צדיקייא וזכאין דאתיין עם קב"ה כלהו שמעין וחדאן, הא השתא מתיבתא קדישא ובגיני כך (שם) גדלו ליי' אתי ונרוממה שמו יחדיו.

כתיב כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו, הה"ד (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, באתר דדינין מתאחדין תמן.

עברו יחדיו, דכתיב וימת וימת וימת וימלוך תחתיו.

המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו, דלא אתקיימו באתרייהו בגין דתקונין דמלכא לא אתתקנו וקרתא קדישא ושורוי לא אזדמנו הה"ד כאשר שמענו כן ראינו בעיר יי' צבאות בעיר אלהינו אלהים יכוננה עד עולם סלה. דהא כלהו לא אתקיימו והאי אתקיימת השתא בסטרא דדכורא דשריא עמה הה"ד

וימלוך תחתיו הדר ושם עירו פענו ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב, מי זהב ודאי כמא
דאוקימנא באדרא.

והא בספרא דאגדתא דרב המנונא אתמר וימלוך תחתיו הדר, הדר ודאי כד"א (ויקרא כג) פרי עץ
הדר. ושם אשתו מהיטבאל, כד"א כפות תמרים, וכתוב (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח, דאיהי זכר
ונוקבא.

האי אקרי בת, בת מטרד בת מההוא אתר דאטרדין כלא לאתדבקה, ואקרי אב, וכתוב (איוב כח)
לא ידע אנוש ערכה ולא תמצא בארץ החיים.

ד"א בת מאימא דמסטרעהא אתאחזן דינין דטרדין [רצב ע"ב] לכלא.

בת מי זהב, דינקא בתרין אפין דנהירא בתרי גווי בחסד בדינא.

עד לא איברי עלמא לא הוו משגיחין אפין באפין ובגין כך עלמין קדמאין אתחרבו ועלמין
קדמאין בלא תקונא אתעבידו. וההוא דלא הוה בתקונא אקרי זיקין נצוצין כהאי אומנא מרופא כד
אכתש אמנא דפרזלא אפיק זיקין לכל עיבר ואינון דנפקין להטין ונהירין ודעכין לאלתר. ואלין אקרון
עלמין קדמאי ובגין כך אתחרבו ולא אתקיימו עד דאיתקן עתיקא קדישא ונפיק אומנא לאומנותיה.
ועל האי תנינן במתניתא דילן דניצוצא אפיק זיקין בזיקין לתלת מאה ועשרין עיבר ואינון זיקין
עלמין קדמאי אתקריין ומיתו לאלתר. לבתר נפק אומנא לאומנותיה ואתתקן בדכר ונוקבא והני זיקין
אתדעכון ומיתו והשתא אתקיים כלא.

מבוצינא דקרדינותא נפק ניצוצא פטישא תקיפא דבטש ואפיק זיקין עלמין קדמאי ומתערב
באורא דכיא ואתבסמו דא בדא כד אתחברו אב"א ואימ"א. וההוא אב הוא רוחא דגניז בעתיק יומין
וביה אתגניז האי אורא ואכליל לניצוצא דנפק מבוצינא דקרדינותא דגניז במעוי דאימא, וכד אתחברו
תרווייהו ואתכליל דא בדא נפק חד גולגלתא תקיפא ואתפשט בסטרוי דא בסטרא דא ודא בסטרא דא.
כמא דעתיקא קדישא תלת רישין אשתכחו בחד כך כלא אזדמן בתלת רישין כמא דאמינא.

בהאי גולגלתא נטיף טלא מרישא חוורא ואחיד ליה וההוא טלא אתחזי בתרי גווי ומניה מתון
חקלא דתפוחין קדישין, ומהאי טלא דגולגלתא טחנין מנא לצדיקייא לעלמא דאתי וביה זמינין מתייא

לאחייא. ולא אזדמן מנא זנפיק מהאי טלא בר ההוא זמנא דאזלו ישראל במדברא וזן להו עתיקא דכלא מהאי אתר מה דלא אשתכח הכי לבתר הה"ד (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. מן השמים, כד"א (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים.

האי בההוא זמנא, בזמנא אחרא תנינן קשין מזונותיו של אדם לפני הקב"ה וכו'. והא במזלא תלייא, במזלא ודאי, ועל כל פנים בני חיי ומזוני לאו בזכותא תלייא מלתא אלא במזלא תלייא מלתא, וכלא תלייא בהאי מזלא כמה דאוקימנא.

תשעה אלפי רבוא עלמין נטלי וסמכין על האי גולגלתא והאי אוירא דכיא אתכלל בכלא. כיון דהוה כליל מכלא וכלא אתכלל ביה אתפשטו אנפוי לתרין סטרין בתרי נהורין כלילן מכלא. וכד אסתכלו אנפוי באנפין דעתיקא קדישא כלא ארך אפינ אקרי. מאי ארך אפינ, אסוותא דאנפין דהא לא אשתכח אסוותא בעלמא אלא בזמנא דאשגחין אנפין באנפין.

בחלליה דגולגלתא נהירין תלת נהורין. ואי תימא תלת, ארבע אינון כמה דאמינא אחסנתא דאבוי ואמיה ותרין גניזין דילהו ומתעטרין כלהו ברישיה ואינון תפלין דרישא. לבתר מתחברן בסטרוי ונהרין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא ונפקין כל חד בסטרוי ומתפשטין בכל גופא. ואלין מתחברן בתרי מוחי ומוחא תליתאה כליל לון ואחיד בהאי סטר ובהאי סטר ומתפשט בכל גופא ואתעביד מניה תרין גווי כלילן כחדא ונהיך אנפוי ואסהיד באבא ובאימא גווי דאנפוי.

והוא אקרי דעת בדעת וכתיב (שמואל א ב) כי אל דעות יי' ולו נתכנו עלילות, בגין דאיהו בתרי גווי לן נתכנו עלילות. אבל לעתיקא קדישא סתימא לא נתכנו. מ"ט נתכנו להאי, בגין דירית תרי חולקין וכתיב (שם ב כב) עם חסיד תתחסד וגו'.

והא בקשוט אוקימו חברייא דכתיב (בראשית כט) ויגד יעקב [רצג ע"א] לרחל. ויגד, הא אוקימנא ויגד לכם את בריתו, הגדתי היום ליי' אלהיך, שאל אביך ויגדך, האספו ואגידה לכם, כלהו רמיזי בחכמתא ובגיני כן לא כתיב אמירה. אוף הכא ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא. בן רבקה ולא כתיב בן יצחק וכלא רמיזא בחכמתא. ועל האי אקרי שלים בכלא וביה אתחזי מהימנותא ובגין כן כתיב ויגד יעקב ולא כתיב ויאמר.

הני גוּוּנִי מִתְּפֹשֵׁטִין בכל גופא וגופא אתאחיד בהו. לעתיקא סְתִימָא קְדִישָׁא לא נתכנו ולא ייאן ליה דהא כלא אַשְׁתַּכַּח בְּחַד חַיִּים לכלא, לא תלייא ביה דינא, אבל בהאי לו נתכנו עלילות ודאי.

בגולגלתא דרישא תליין כל אינון רבוון ואלפין מקוצי דְּשַׁעְרֵי דאינון אוכמין, ומסתבכין דא בדא אחידן דא בדא דאחידן בנהירו עלאה דְּמַתְעַטְר ברישיה מאבא וממוחא דאתנהיר מאבא. לבתר נפקין נימין על נימין מנהירו דמתעטר ברישיה מאימא ומשאר מוחי. וכלהו אחידן ומסתבכי באינון שערי דאחידן מאבא בגין דאינון מתערבין דא בדא ומסתבכין דא בדא. כְּלֵהוּ מוּחֵי אַחִידָן בְּמוּחָא עלאה וכלהו משיכן דְּאַתְמַשְׁכֵּן מתלת חללי דְּמוּחָא מִתְעַרְבִין דא בדא בדכיא במסאבא בכל אינון טעמין ורזין סתימין ומתגליין, ובגין כך כלהו מוחי רמיזי באנכי יי' אלהיך וְגו' כְּמָא דנהרין בעטרא דרישא ועאלין בחללי דגולגלתא.

כל אינון קוֹצִין חפיין ותליין לסטרא דאודנין והא אוקימנא דבגין כך כתיב (מלכים ב יט) הטה יי' אזנך ושמע. מכאן אוקימנא מאן דְּבַעַא דירכין מלכא אֹדְנוּנִי לקבליה יסלטל ברישיה דמלכא וַיִּפְנֵי שערי מעל אודנוי וישמע ליה מלכא בכל מה דבעי.

בפלגותא דשערי מתאחדא חד אורחא בארחא דעתיק יומין ומתפרשן מניה כל אַוּרְתֵי דפקודי אורייתא וְאַתְמַנְן עַלְיֵיהוּ כל מאריהון דיבבא ויללא וְתַלְיִין בכל קוצא וקוצא ואינון מפרשין רשתא לחייביא דלא ידעין אינון ארחין הה"ד (משלי ד) דרך רשעים כאפלה לֹא יִדְעוּ בְּמָה יִכְשָׁלוּ, וכל אלין תליין בקוצין תקיפין ובגין כך כלהו תקיפין. ואוקימנא באינון שַׁעֲיַעִין אתאחדן מאריהון דְּמַתְקַלָּא כְּמָא דכתיב (תהלים כה) כל ארחות יי' חסד ואמת לְנוֹצְרֵי בְרִיתוֹ וְעַדוֹתָיו. וכל כך בגין דְּמַשְׁכִּין ממוחין סתימין דְּרַהֲטֵי מוּחָא ובגין כך מִשְׁתַּכְּחִין כל חד כפום אורחוי.

מחד מוחא באינון קוצין שַׁעֲיַעִין אתמשכן מאריהון דמתקלא דְּכַתִּיב בְּהו חֶסֶד וְאֵמֶת דכתיב כל ארחות יי' חסד ואמת. ממוחא תניינא באינון קוצין תקיפין אתמשכן ותליין מאריהון דיבבא ויללא דכתיב בהו דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יכשלו. מאי קא מיירי, אלא לא ידעו כלומר לא ידעין ולא

בעאן למנדע. במה יכשלו, אל תקרי במה אלא באימא יכשלו, באינון דמתאחדן בטרא דאימא. מאן סטרא דאימא, גבורה תקיפא ומינה מתאחדן מאריהון דיבבא ויללא.

ממוחא תליתאה באינון קוצין דאינון באמצעיתא אתמשכן ותליין מאריהון דמדן ואקרון אפיין נהירין ולא נהירין, ובהני כתיב (משלי ד) פלס מעגל רגלך וגו'. וכלא אשתכח באינון קוצין ושערי דרישא.

מצחא דגולגלתא, מצחא לאתפקדא חייביא. וכד האי מצחא אתגלייא מתערין מאריהון דדינין לאינון דלא מתכספי בעובדיהו. האי מצחא סומקא כוודא ובשעתא דאתגלייא מצחא דעתיקא בהאי מצחא אתחזרת חוורא כתלגא וההיא שעתא עת רצון אקרי לכלא.

בספרא דאגדתא דבי רב סבא אמר מצח, זכי מצח דעתיקא, ואי לאו אשדי חי"ת בין תרין אתוון כד"א (במדבר כד) ומחץ פאתי מואב.

ואוקימנא דאקרי נצח באתוון רצופין. וכמה נצחים הוו, ואע"ג דנצח אחרא באתר אחרא אסתלק ואית נצחים דמתפשטין בכל גופא. ובגין דבשבתא בשעתא דמנחה בגין דלא יתער דינין גליא עתיקא קדישא מצחא דיליה וכל דינין אתכפיין ואשתככו ולא אתעבידו.

בהאי מצחא תליין עשרין וארבע בתי דינין לכל אינון דחציפין בעובדיהון כמא דכתיב (תהלים עג) ואמרו איכה ידע אל וגו'. והא עשרין אינון, ארבע [רצג ע"ב] למה. לקבליהון דארבע מיתות דבי דינא דלתתא דתליין מעילא. ואשתארו עשרין, ובגין כך לא מענישין בדינא לעילא עד דישלים וסלקא לעשרין שנין לקבליהון דעשרין בתי דינא. במתניתא סתימאה דילן תנינן לקבליהון דעשרין וארבע ספרים דאתכלילן באורייתא.

עיינין דרישא, אינון עיינין דלא מסתמרי מנייהו חייביא. עיינין דניימין ולא ניימין ובגין כך אקרו (שיר ה) עיניו כיונים. מאי יונים, כד"א (ויקרא כה) לא תונו איש את עמיתו. ועל דא כתיב (תהלים צד) ויאמרו לא יראה י"ה ולא יבין אלהי יעקב, וכתיב (שם) הנוטע און הלא ישמע אם יוצר עין הלא יביט.

תקונא דעל עינא, שערי דמשערן בשעורא. מאינון שערי תליין אלף ושבע מאה מארי דאשגחותא לאגחא קרבא, וכדין קיימי כלהו משולשליהון ומתפקחין עיינין.

כסותא דעל עיינין, גבינין אתאחדן בהו, ואלף ורבון מארי תריסין אתאחדן בהו ואינון אקרון כסותא דעיינין. וכל אינון דאקרון עיני יי' לא פקחין ולא אתערין בר בזמנא דאלין כסותי דגבינין מתפרשן אינון תתאי מעלאי, ובשעתא דאתפרשן גבינין תתאי מעלאי ויהבין אתר לאשגחא מתפקחין עיינין ואתחזי כמאן דאתער משינתיה. אתסחרן עיינין וחמן לעינא פקיחא ואתסחן בחוורא דיליה, וכד אתסתחן אתכפיין מאריהון דדינין לישראל ובגין כך כתיב (שם מד) עורה למה תישן יי' וגו'.

ארבע גוונין אתחזיין באינון עיינין. מאינון נהירין ארבע בתי דתפילין דנהרין ברהיטי מוחא. שבעה דאקרון עיני אשגחותא נפקין מגוון אוכמא דעינא כמא דאוקימנא דכתיב (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים, ואינון גוונ מתלהטין בסטרהא.

מסומקא נפקין אוחרנין מארי אשגחותא לדינא ואינון אקרון (ד"ה ב טז) עיני יי' משוטטות, משוטטות ולא משוטטים בגין דכלהו דינא.

מירוקא נפקין אוחרנין דקיימין לגלאה עובדין בין טב ובין ביש דכתיב (איוב לד) כי עיניו על דרכי איש וגו', ואלין אקרון (זכריה ד) עיני יי' משוטטים, ולא משוטטות בגין דאינון לתרי סטרי לטב ולביש.

מחוורא נפקין כל אינון רחמי כל אינון טבאן דמשתכחין בעלמא לאוטבא להו לישראל. וכדין מתסחין כל אינון תלת גווני לרחמא עלייהו.

אלין גוונין מתערבין דא בדא, כל חד אוזיף לחבריה מגווני דיליה בר מחוורא דכלהו כלילין ביה כד אצטריך והוא חפי על כלא. כל גוונין דלתתא לא יכלין בני עלמא לאסחר לון חוור לאוכמא לסומקא ולירוקא, והכא באשגחותא חד כלהו אסתחרן ואתסחין בחוורא.

גבינוי לא משתכחין כד בעיין גוונין לאשגחא בגין דגביני יהבין אתר לאשגחא לכלהו גווני, ואי אינון לא יהבין אתר לא יכלין לאשגחא ולאסתכלא. גבינין לא קיימי ולא משתכחין שעתא חד שלימתא אלא פקיחין וסתמינו, סתמינו ופקיחין משום עינא פקיחא דקאים עלייהו ועל דא כתיב (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב.

הא אוקימנא (ישעיה לג) עיניך תראינה ירושלם, וכתוב (דברים יא) תמיד עיני יי' אלהיך בה

מראשית השנה ועד אחרית שנה, דהא ירושלם בעיא כן דכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה. ובגין כך ירושלם ולא ציון דכתיב (שם) ציון במשפט תפדה וגו' דכלא רחמי.

עיניך, עיניך כתיב, דעתיקא קדישא סתימא דכלא. השתא עיני יי' אלהיך, לטב ולביש כמא דאתחזי, והתם עיניך תראינה ירושלם, כלא לטב כלא ברחמי דכתיב (שם נד) וברחמים גדולים אקבצך. תמיד עיני יי' אלהיך בה מרשית, חסר אל"ף כתיב ולא ראשית באל"ף, בגיני כך לא אתקיימא בקיומא תדיר. מאן היא, האי דלתתא. ולעילא כתיב (איכה ב) השליך משמים ארץ. מאי טעמא השליך משמים ארץ, משום דכתיב (ישעיה נ) אלביש [רצד ע"א] שמים קדרות, ועיינין בקדרותא בגוונא אוכמא אתחפו.

מרשית השנה. מאן אתר מסתכלן בירושלם אלין עיני יי'. חזר ופירש מרשית השנה דהוא דינא בלא אל"ף, ודינא אתאחד בסטרהא אע"ג דלא היא דינא ממש.

ועד אחרית שנה, אחרית שנה ודאי דינא אשתכח דהא כתיב (ישעיה א) צדק ילין בה, דהיא אחרית שנה.

ת"ח אל"ף בלחודוי אקרי ראשון דכר. באל"ף סתים וגניז מה דלא אתידע. כד אתחבר האי אל"ף באתר אחרא אקרי ראשית. ואי תימא דאתחברת, לא, אלא אתגליא ביה ונהיר ליה וכדין אקרי ראשית. ואפילו בהאי ראשית לא אשגח בירושלם דאלמלא הות בהאי אתקיימת תדירא אבל מרשית כתיב. ולעלמא דאתי כתיב (שם מא) ראשון לציון הנה הנם ולירושלם מבשר אתן.

חוטמא דזעיר אפין, תקונא דפרצופא. כל פרצופא ביה אשתמודע. חוטמא דא לא כחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, דחוטמא דעתיקא חיים דחיים לכלא דהא מתרין נוקבי רוחי דחיים לכלא וחיים לכלא. בהאי זעיר אפין כתיב (שמואל ב כב) עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגו'.

בהאי תננא כל גווני אחידן ביה. בכל גוונא וגוונא אחידן כמה מאריהון דדינא קשיא דאחידן בההוא תננא, ובגיני כך לא מתבסמן כלהו אלא בתננא דמדבחא דלתתא, ועל דא כתיב (בראשית ח) וירח יי' את ריח הניחח. מהו הניחח, אתבסמותא דמארי דינא נחת רוח. וירח יי' את ריח הקרבן לא

כתיב אלא את ריח הניחח, דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא וכל דאתאחדן בהו כלהו מתבסמן. וכמה גבוראן מתאחדן כחדא דכתיב (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי'.

והאי חוטמא מתרין נוקבין נפיק אשא דאכלא כל שאר אשין. מחד נוקבא תננא ומחד נוקבא אשא והאי והאי משתכך במדבחא בתננא ואשא ואתגלייא האי עתיקא קדישא ואשתכך כלא, והיינו דאתמר (ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך.

חוטמא דעתיקא קדישא אריך ומתפשט ואקרי ארך אפים, והאי חוטמא זעיר וכד תננא שרי נפיק בבהילו ואתעביד דינא. ומאן מעכב להאי, חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא באדרא ואתערו חברייא. בספרא דרב המנונא סבא אוקים הני תרי נוקבי, מחד תננא ואשא, ומחד נייחא ורוחא טבא, דאית ביה ימינא ושמאלא, דכתיב (הושע יד) וריח לו כלבנון, ובנוקבתא כתיב (שיר ז) וריח אפך כתפוחים. ומה בנוקבא הכי כל שכן ביה, ושפיר קאמר.

ומה דאמרנא וירח יי' את ריח הניחח, בתרי סטרי. חד נייחא דאתגלייא עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין דהאי הוא נייחא ואתבסמותא דכלא, וחד אתבסמותא דלתתא בהווא תננא ואשא דמדבחא. ובגין דאיהו מתרין סטרין כתיב ניחח וכלא בזעיר אפין אתמר.

תרי אודנין למשמע טב וביש ותרווייהו סלקן לחד דכתיב (מ"ב יט) הטה יי' אזנך ושמע. אודנא לגו בגו כוליה ברשימין עקימין בגין דיתעכב קלא לאעלא במוחא ויבחין ביה מוחא ולא בבהילו דכל מלה דהוי בבהילו לא הוי בחכמתא שלימתא.

מאודנין אליו תליין כל מאריהון דגדפין דנטליון קלא מעלמא וכלהו הכי אקרון אזני יי' דכתיב בהו (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. כי עוף השמים יוליך את הקול, האי קרא קשיא, מאן קול איכא הכא, דהא רישא דקרא כתיב גם במדעך מלך אל תקלל, במדעך כתיב, ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר. מאי טעמא, משום כי עוף השמים יוליך את הקול והא ליכא. אלא ודאי כל מה דחשיב ב"נ וכל מה דאסתכל בלביה לא עביד מלה עד דאפיק בשפוותיה והוא לא אתכוון ביה. והווא מלה דאפיק מתבקע באוירא [רצד ע"ב] ואזלא וסלקא וטאם בעלמא ואתעביד מניה קלא.

וההוא קלא נטלין מארי דגדפין וטלקין ליה למלכא ועייל באודנוי הה"ד (דברים ה) וישמע יי' את קול דבריכס, (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו.

ובגין כך כל צלותא וכל בעותא דבעי ב"נ מקמי קב"ה בעי לאפקא מלין בשפוותיה, דאי לא אפיק לון לאו צלותיה צלותא ולא בעותיה בעותא. וכיון דמלין נפקין מתבקעין באוירא וטלקין וטסין ואתעבידו קלא ונטיל לון מאן דנטיל ואחיד לון לכתרא קדישא ברישא דמלכא.

מתלת חללי נטיף נטיפא לאודנין וההוא אקרי נחל כד"א (מלכים א יז) נחל כרית, כלומר כרותא דאודנין. וקלא עייל בההוא עקימא ואשתאבת בההוא נהרא דההוא נטיפא וכדין אתעכבת תמן ואתבחן בין טב לביש הה"ד (איוב לד) כי און מלין תבחון וחיך יטעם לאכול. מ"ט און מלין תבחון, משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיפא בעקימותא דאודנין ולא עייל בבהילו ובגין כך אתבחין בין טב לביש. וחיך יטעם לאכול. מ"ט חיך, בגין דאתעכב תמן ולא עייל בבהילו בגופא ועל דא יטעם ויתבחין בין מתיקא למרירא.

בהאי נוקבא דאודנין תליין נוקבין אוחרנין, נוקבא דעיינין, נוקבא דפימא, נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין אי אצטריך עייל לנוקבי דעיינין ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטריך עייל לנוקבי דפרדשקא ומפקי תננא ואשא מההוא קלא הה"ד (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו ותבער בס אש יי'. אי אצטריך עייל ההוא קלא לנוקבא דפימא ומליל וגזר מלין. מההוא קלא כלא, מההוא קלא עייל בכל גופא ואתרגיש מניה. כמה תלייא בהאי אודנא. זכאה הוא מאן דנטר מלוי. ע"ד כתיב (תהלים לד) נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה.

האי אודנא קרי ביה שמיעה, ובשמיעה אתכלילן אינון מוחי. חכמה אתכליל ביה דכתיב (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע. בינה כד"א (שמואל א ג) דבר כי שומע עבדך, (מלכים ב יח) כי שומעים אנחנו. ובהני תליין כלא. דעת כד"א (משלי ד) שמע בני וקח אמרי וגו'. הא כלא תלייא באודנין. בהאי אודנא תליין צלותין ובעותין ופקיחא דעיינין הה"ד (מ"ב יט) הטה יי' אזנך ושמע פקח עיניך וראה. הא כלא ביה תלייא.

בהאי אודנא תליין רזין עלאין דלא נפקין לבר. בגין כך איהי עקימא לגו ורזא דרזין סתימין ביה. ווי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא כניש רזין ועקימותא דלגו נטיל לון לא גלי רזין לאינן עקימין בארחהיהו אלא לאינן דלא עקימין הה"ד (תהלים כה) סוד יי' ליראיו, דנטרי ארחוי ונטרי מלין.

ואינן דעקימין בארחהיהו נטלי מלין ועיילין לון בבהילו ולית בהו אתר לאתעכבא וכל נוקבין אחרנין מתפתחין ביה עד דנפקין מלין בנוקבא דפימא ואלין אקרונ חייבי דרא שנואי דקב"ה. במתניתא דילן תנינן כאילו קטיל גבורין וכאילו פלח לע"ז. וכלא בחד קרא דכתיב (ויקרא יט) לא תלך וכיל בעמך לא תעמוד על דם רעיך אני יי'. מאן דעבר על דא רישא דקרא כאילו עבר על כלא.

זכאה חולקיהון דצדיקייא, עלייהו כתיב (משלי יא) ונאמן רוח מכסה דבר, נאמן רוח ודאי דהא רוחא דלהון מאתר קדישא אשתליף, ובגין כך נאמן רוח אקרונ. וסימנא דא אוקימנא כל ההוא דמגלה רזין בידוע דנשמתייה לאו איהו מגופא דמלכא קדישא ובגין כך לית ביה רזא ולאן מאתר דרזא הוא, וכד יפוק נשמתייה לא אתדבקא בגופא דמלכא דהא לא אתריה הוא. ווי לההוא בר נש, ווי ליה ווי לנשמתייה. זכאה חולקיהון דצדיקייא מתכסיין רזין, כל שכן רזין עלאין דמלכא קדישא. עלייהו כתיב (תהלים לז) וצדיקים יירשו ארץ. [רצה ע"א]

אנפוי כתרין תקרובין דבוטמא כלהו סהדותא על מה דאמינא דהא סהדותא בהו תליא ובכלא תליא סהדותא, אבל הני תקרובי דבוטמא חוורי וסומקי סהדותא לאבא ואימא, סהדותא לאחסנא דירית ואחיד לון. והא במתניתא דילן אוקימנא כמה פרסי בין חוורא לסומקא ואתכלילן ביה כחדא בטטרא דחוורא. כד אתנהיר מנהירו דחוורא דעתיקא חפייא ההוא חוורא על סומקא ובכלא בנהירו אשתכת, וכד תליין דינין בעלמא וחייבין סגיאין אשתכת סגירותא בכלא וסומקא אתפשט באנפין וחפיא כל חוורא, וכדין כלא בדינא אשתכת וכדין בגדי קנאה, כתיב (ישעיה נט) בגדי נקם וכלא בהאי תלייא. וכדין סהדותא הוא בכלא. כמה וכמה מארי תריסין מחכאן להני גווני מצפאן להני גווני. כד נהירין גווני כל עלמין כלהו בחדו. בזמנא דנהיר חוורא כלא אתחזר בההוא גוונא, וכד אתחזי בסומקא כלא הכי אתחזר בההוא גוונא.

באלין תקרובין דבוטמא שארי דיקנא לאתחזאה מרישא דאודנין ונחית וסליק בתקרובא דבוטמא.
שערין אוכמין דדיקנא בתקונא שפיר כגיבר תקיף.

משחא דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא בהאי דיקנא דזעיר אפין. שפירן דהאי דיקנא בתשעה
תקונין אשתכח וכד משחא דרבות קדישא דדיקנא דעתיקא נהיר בהאי דיקנא אשתכחו עשרין ותרין
תקונין וכדיון מתברכי כלהו וישראל סתם מתברכא בהאי, וסימן (בראשית מח) בך יברך ישראל.
תקונין דדיקנא אוקימנא באדרא והכא בעינא למיעל בלא כסופא. הא כל תקונין דדיקנא
אוקימנא דכלהו מתקונין דדיקנא דעתיקא, ואוקימנא באדרא קדישא שיתא אינון, תשעה אקרוון. דתקונא
קדמאה נפק ההוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא ובטש בתחות שיערא דרישא מתחות קוצין דעל אודנין
ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפימא. הא תקונא דא בעתיקא קדישא לא אשתכח אלא כד נגיד
ממזלא עתיקא קדישא ותלייא מניה ההוא מבוטא דחכמתא. כד אימא אתמשכא ואתכלילת אירא דכיא
ההוא חוורא נקיט אימא וניצוצא עאלת ונפקת ואתאחד דא בדא נאתעביד חד תקונא. וכד אצטריך
סלקא דא על דא ואתכסיא חדא מקמי אחרא, ובגין כך כלא אצטריך חד למעבד נוקמין וחד לרחמא, ועל
האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא כמא דאוקימנא.

בהאי דיקנא תשעה תקונין אשתכחו, שיתא רבוון דתליין בהו ומתפשטין בכל גופא, ואלין שיתא
תליין בשערי דתחות תקרובא דבוטמין, תלת מהאי סטרא ותלת מהאי סטרא. וביקירותא דדיקנא תליין
תלת אחרנין, חד לעילא בשפון ותרין באינון שערי דתליין עד טבורא. וכל הני שיתא תלת מכאן ותלת
מכאן אתמשכן ותליין כלהון באינון שערי דתליין ומתפשטן בכל גופא. ובגין דהני תלתא דאינון ביקירו
דדיקנא יתיר מכלהו כתיב בהו שמא קדישא דכתיב (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה יי'
לי לא אירא. והא דאוקימנא באדרא מן המצר קראתי יה, מאתר דשרי דיקנא לאתפשטא דהוא אתר דחיק
מקמי אודנין שפיר הוא.

ובספרא דאגדתא דרב ייבא סבא הכי אמר ואוקים דשירותא דדיקנא מחסד עלאה דכתיב (ד"ה א
כט) לך יי' הגדולה וגו'. וכלא הוא והכי שארי, ותשעה אתמשכן ותליין בדיקנא ומקמי אודנין הכי
שארי, וקיומא לא מתקיימין אלא באתר אחרא כמא דאמינא.

וכד אצטריך עלמא לרחמי אתגלייא מזלא עתיקא וכל הני תקונין דבדיקנא יקירא דזעיר אנפין כלהו רחמי משתכחין בגין דעבדין נוקמין לשנאיהון דישראל לאינון דעקין להו. [רצה ע"ב] כל יקירו דדיקנא באינון שערי דתליין אינהו משום דכלא בהאי תליין.

כל הני שערי דדיקנא דזעיר אנפין כלהו קשישין תקיפין משום דכלהו אתכפיין לדינין בשעתא דמזלא קדישא אתגלי, וכד בעי לאגחא קרבא אתחזי כגיבר תקיף מארי נצחן קרביא וכדין מריט מאן דמריט ואגליש מאן דאגליש.

הני תשעה תקונין אמרן משה זמנא תנייא בשעתא דאצטריך לאהדר לון כלהו רחמי, ואע"ג דתליסר תקונין לא אמרן השתא בכוונא תלייא מלתא דהא עד לא ייעול בהני תקונין לאדכרא במזלא אתכוון ואדכר ליה הה"ד (במדבר יד) ועתה יגדל נא כח יי', ההוא דאקרי מזלא קדישא סתימא דכל סתימין, דחילא דא ונהירו דא ממזלא תלי. וכיון דאמר משה דא ואדכר דא ואתכוון בה אמר תשעה תקונין דתליין בזעיר אנפין בגין דינהירו כלהו ולא אשתכח דינא. ועל דא כלא במזלא תליא.

האי דיקנא כד שריין שערי לאתערא אתערא כגיבר תקיף כגיבר מארי נצח קרביא. בהאי דיקנא נגיד משח דרבות מעתיקא סתימאה כד"א (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגו'.

אלין שערי לא חפיין על שפון, ושפון כלהו סומקין כוורדא דכתיב (שיר ה) שפתותיו שושנים, שפון מרחשן גבורה מרחשן חכמתא. באינון שפון תליין טב וביש חיי ומותא, מאלין שפון תליין מאריהון דאתערותא. כד מרחשין אלין שפון מתערין כלהו למגזר דינא בכל בתי דינין די מדוריהון בהו, ובגיני כך אקרונ עירין דכתיב (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא וגו'. מאי עיר, כד"א (שמואל א כח) ויהי ערך, דמתערין דינא לאינון דלא אתרחימו לעילא. בגין כך מתערין אלין דאינון מארי דבבו להו, ועכ"ד בתרי גונוי ברחמי ודינא ועל דא אקרונ עיר וקדיש, דינא ורחמי.

באלין שפון אתחזי פימא כד אתפתח. רוחא דנפיק מן פימא ביה מתלבשן כמה אלף ורבבן וכד אתפשט מתלבשין ביה נביאי מהימני וכלהו פה יי' אקרונ.

כד מלין נפקין מן פימא ומתרחשן בשפון מתערין ומתנהרין לכלהו תמני סרי אלפין עלמין עד די מתקשרין כלהו כחדא בתריסר אורחין ושבילין דאשתמודען. וכלא מחכא דא לדא בלישן ממלל רברבן

בקטירא דטיהרא בעוטרא, ועל דא כתיב (שיר ה) חכו ממתקים, ממתקים ודאי. מאי חכו, כד"א (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. וכלו מחמדים, אש ומים, אשא ומיאי מתקנן ויאן בסטרני דהא גווי מתחברן כחדא.

חכו, באתוון רשימן דמתגלפן בעטרוי גלידין. א', דטריד מלכין (דניאל ב) ומהעדה מלכין ומהקם מלכין.

ח', דטריד ונחית וסליק ועטיר, כביש באשא גליד ברוחא.

ה', ינוקא דאימא, סטיר לנוקבא אתפשט לנוקבא רבא בתיאובתא דקרתא קדישא דמתקטרי אתרין דא בדא כד"א (שיר ד) הר המור וגבעת הלבונה.

ע', טיהרא דטיפסא גליפא בשיפתא, רהיטין דענפין מאחדן לסטרוי לרוחין גליפין.

והא ברזי דאתוון דשלמה מלכא אתעטרו אלין אתוון ארבע בארבע, גיכ"ק. (איוב ו) היאכל תפל מבלי מלח אם יש טעם בריר חלמות, וכתיב (ישעיה לב) והיה מעשה הצדקה שלום, (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים, מתוקים ודאי. דוד מלכא אמר גם עבדך נזהר בהם בשמרם עקב רב.

אסהדנא עלי דכל יומאי אזדהרנא בהו דלא לאטעאה בהו בר יומא חד דעטירנא עטורי מלכא במערתא דמרונא וחמינא בוצינא דאשא מתלהטא אפותיא דמרונא ואזדעזענא. מההוא יומא אזדהרנא בדעתאי בהו ולא שביקנא לון כל יומאי. זכאה חולקיה מאן דאזדהר במתיקא דמלכא וטעים בהו כדקא חזי. על דא כתיב (שם לד) טעמו וראו כי טוב יי' אשרי הגבר יחסה בו, וכתיב (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי.

אתפשט דכורא בדעת ואתמליין אכסדרין ואדרין. מרישא דגולגלתא שרי ואתפשט בכל גופא מחדוי ודרועוי ובכלא. מאחורוי אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרדינותא ולהטא ואפיק [רצו ע"א] גלגלתא חדא סתימא מכל סטרוי ונהירן דתרי מוחי גליפן בה, ואתדבקת בסטרוי דדכורא, בגין כך אתקרי (שיר ה) יונתי תמתי. אל תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי.

שערוי דנוקבא כלילן ביני גוויי כמא דכתיב (שם ז) ודלת ראשך כארגמן.

אתקטר גבורה בחמש גבוראן ואתפשט נוקבא בסטרהא ואתדבקת בסטרוי דדכורא, עד דאתפרשת מסטרוי ואתיאת לאתחברא עמיה אפין באפין. וכד מתחברן מתחזיין חד גופא ממש. ומהכא אוליפנא דכר בלחודוי אתחזי פלג גופא וכלהו רחמי דאתפלג וכך נוקבא. כד מתחברן דמי כלא חד גופא ממש, והכי הוא. אוף הכא כד דכר אתחבר בנוקבא כלא הוא חד גופא ועלמין כלהו בחדו דהא כלהו מגופא שלים מתברכן. והיינו רזא (שמות כ) על כן ברך יי' את יום השבת ויקדשהו, דהא אשתכח כלא בחד גופא שלים דהא מטרוניתא אתדבקת במלכא ואשתכח גופא חד, ועל כן ברכאן משתכחין בהאי יומא. ומהכא מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא אקרי פלג גופא, ולית ברכתא שריא במלה חסרה במלה פגימא וחסירא אלא באתר שלים, במלה שלים ולא בפלגות מלה, ופלגות מלה לא אתקיים לעלמין ולא אתברכא לעלמין.

נוי דנוקבא כלא מנוי דדכורא הוא והא אוקימנא מלי ואשתמודען ביני חברייא. מהאי נוקבא מתאחדן כל אינון דלתתא, מנה ינקין ובה תבין והיא אתקרי אם להו. כמה דאחרא אם לגופא וכל גופא מנה ינקא, כך האי לכלהו אחרנין דלתתא.

כתיב (משלי ז) אמור לחכמה אחותי את. אית חכמה ואית חכמה, והאי נוקבא חכמה אתקרי זעירא לגבי אחרא ועל דא אתקרי (שיר ח) אחות לנו קטנה ושדים אין לה, דהא דא בגלותא אתמשך. אחות לנו קטנה, ודאי קטנה אתחזי, רברבא היא וסגיאה היא דהא היא שלימו דנטיל מכלא כמא דכתיב (שם) אני חומה ושדי כמגדלות. ושדי, דהא מליין אינון לינקא לכלא. כמגדלות, דאינון נהרין רברבין דנפקין מאימא עלאה.

אתפשט דכורא בימינא ושמאלא בירותא דאחסנא, וכד גווי אתחברו אקרי תפארת ואתתקן כל גופא אילנא רברבא ותקיף שפיר ויאה, (דניאל ד) תחותיה תטלל חיות ברא ובענפוי יזורון צפרי שמיא ומזון לכלא ביה.

דרועוי ימינא ושמאלא. בימינא חיים וחסד, בשמאלא מיתה וגבורה. מעוהי אתתקן בדעת ואתמליין כל אכסדרין ואדרין כמא דאמינא דכתיב (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו.

תו אתפשט גופא בתרין שוקין ומתאחדן בינייהו תרין כולייין, תרין ביעי דזכורא דכל משחא ורבותא וחילא דזכורא דכל גופא בהו אתכנשו, וכל חיילין דנפקין מנהון נפקין ושדיין כלא בפום אמה. ובגין כך אקרון צבאות ואינון נצח והוד, תפארת יי', נצח והוד צבאות, ובגין כך יי' צבאות.

אמה דזכורא סיומא דכל גופא ואקרי יסוד והוא הוא דרגא דמבסס לנוקבא, וכל תיאובתא דזכורא לגבי נוקבא בהאי יסוד עייל לנוקבא לאתר דאקרי ציון וירושלם דהתם הוא אתר כסותא דנוקבא כבית רחם לאתתא, ובגיני כך כתיב (תהלים קלב) כי בחר יי' בציון אוה למושב לו. כד אתפרשת מטרוניתא ואתחברת במלכא אפין באפין במעלי שבתא אתעביד כלא חד גופא וכדין יתיב קב"ה בכורסייה ואקרי כלא שמא שלים שמא קדישא, בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין.

כל אלין מלין סליקנא עד יומא דא דאתעטר בהו לעלמא דאתי והשתא אתגליין הכא. זכאה חולקי.

האי מטרוניתא כד אתחברת עם מלכא כל עלמין אתברכאן ואשתכחו בחזוותא דכלא. נרצו עיב כמה דזכורא כליל בתלתא ושירותא בתלתא כך כלא הכי וסיומא דכל גופא הכי ומטרוניתא לא מתברכא אלא בכללא דתלתא אלין דאינון נצח הוד יסוד ומתבסמא ומתברכא באתר קדש הקדשים דלתתא דכתיב (תהלים קלג) כי שם צוה יי' את הברכה, דהא תרין דרגין אינון לעילא ותתא. ובגין כך לית רשותא למיעל תמן בר כהנא רבא דאתי מסטרא דחסד בדיל דלא עייל להווא אתר דלעילא אלא ההוא דאקרי חסד ועייל בקדש הקדשים ומתבסמת נוקבא ומתברכא האי קדש הקדשים לגו בלגו באתר דאקרי ציון.

ציון וירושלם תרי דרגין אינון, חד רחמי וחד דינא. ציון דכתיב (ישעיה א) ציון במשפט תפדה, ירושלם דכתיב (שם) צדק ילין בה, כמא דאוקימנא. אבל תיאובתא דזכורא לגבי נוקבא הכי קרינן ליה ומכאן נפקין ברכן לכלהו עלמין וכלהו מתברכן. האי אתר אקרי קדש וכל קדשים דזכורא עיילין תמן בהווא דרגא דאמינא, וכלהו אתיין מרישא עלאה דגולגלתא דזכורא מסטרא דמוחי עלאי דשריין ביה ונגיד הוא ברכה בכל שייפי גופא עד אינון דאקרון צבאות וכל ההוא נגידו דאתנגיד מכל גופא מתכנשי תמן ועל כך אקרון צבאות דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקין. והווא נגידו בתר דאתכניש תמן שדיין ליה בהווא יסוד קדישא כלא חוורא, בגין כך אקרי חסד. ומהווא חסד עייל לקדש הקדשים דכתיב כי שם צוה יי' את הברכה חיים עד העולם.

א"ר אבא לא סיים בוצינא עילאה קדישא למימר חיים עד דאשתכחו מלוי. ואנא כתבנא, סברנא למכתב יתר ולא שמענא. לא זקיפנא רישא דנהורא הוה סגי ולא הוה יכילנא לאסתכלא. אדהכי אזדעזענא, שמענא קלא והוה אמר (משלי ג) ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך. שמענא קלא אחרא (תהלים כא) חיים שאל ממך נתת לו אורך ימים עולם ועד.

כל ההוא יומא לא אפטיק אשא מן ביתא ולא הוה מאן דמטא גביה דלא יכילו דנהורא ואשא הוה בסוחרניה כל ההוא יומא. נפילנא על ארעא וגענינא. בתר דאזיל אשא חמינא לבוצינא עילאה קדש קדשים דאסתלק מן עלמא אתעטף שכיב על ימיניה ואנפוי חייכין.

קם רבי אלעזר בריה נטיל ידוי ונשיק לון ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חברייא למבכי ולא יכילו למללא. שארי בכיה דחברייא ורבי אלעזר בריה נפל תלת זמנין ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר אבא אבא, תלת הוו, חד אתחזרו. השתא תנוד חיותא, צפראן טאסין משתקען בנוקבא דימא רבא וחברייא כלהו שתיין דמא.

קם רבי חייא על רגלוי ואמר עד השתא בוצינא קדישא מסתכל עלן, השתא לאו הוא עדן אלא לאשתדלא ביקריה.

קם רבי אלעזר ור' אבא, נטלו ליה בטיקרא דטיקלא, מאן חמא ערבוביא דחברייא, וכל ביתא הוה סלקא ריחין. סליקו ליה בפורייא ולא אשתמש ביה אלא ר' אלעזר ור' אבא. אתו טריקין ומארי תריסין דצפרי וטבריא והוו בני מרוניא צווחין בקטירין דחשיבו דלא אתקבר תמן. בתר דנפק פורייה הוה סליק באוירא ואשא הוה להיט קמיה. קלא שמעו עולו ואתו, אתכנשו להילולא דרבי שמעון. (ישעיה נז) יבא שלום ינוחו על משכבותם.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות. כמה פטרין ברקיעא משתככין ביומא דין בגינך. דנא ר' שמעון בן יוחאי דמאריה משתבח ביה בכל יומא. זכאה חולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמין ליה, עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין.

פרשת האזינו (המשך)

אמר ר' יוסי כמה חביבין ישראל קמי קב"ה, בקדמיתא קרא לון גוי קדוש דכתיב (דברים יד) כי עם קדוש אתה, לבתר קרא לון קדש דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי'. [רצו ע"א] מה בין האי להאי. א"ר אבא קדש עלאה מכלא דהכי תנינן כד אתחברן כלהו קדושי כחדא אקרון קדש וכלהו סלקין ומתכנפין להווא אתר עלאה דאקרי קדש. ובגין כך קדוש קדוש קדוש קדש אתעביד מנייהו, ובגין דישראל בתלת דרגין מתעטרן כד אתחברן כחדא אקרי קדש ליי' דאיהי ראשית. והא אוקימנא תבואתה בה"א.

כל אוכליו יאשמו. מאי יאשמו. א"ר אבא הא אתמר (ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה, וכתוב (שם) וכל זר לא יאכל קדש. ישראל אקרון קדש, בגין כך כל אוכליו יאשמו. א"ר אלעזר שירותא וסיומא דכלא אתכליל בקדש וחכמה עלאה קדש אקרי, וכד נהיר דא חכמה דשלמה כמה דתנינן (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה, דקיימא סיהרא באשלמותא והא אוקמוהו. וכד מתברכא מיסוד הכי קרינן לה קדש דהא אנהיר בשלימו, וכד לא אתנהרא ומתעטר באשלמותא קרינן לה רוח הקדש ולא אתקרי קדש כההוא דלעילא. וכד מתברכא מהאי יסוד וינקא לכל אינון דלתתא אתקרי אם כההיא דלעילא וקרינן ליה קדשים, וכדין קרינן ליה קדש הקדשים דבי כלה דכתיב (שיר ד) אתי מלבנון כלה וגו'. מאי לבנון, דא עדן דאתלבן מכל סטרין ועדן הא ידיע לגבי חברייא. תאנא כי שם יי' אקרא. מאי שם יי'. א"ר שמעון הא דכתיב הבו גודל לאלהינו.

א"ר אבא הבו גודל לאלהינו, דא גדולה. הצור תמים פעלו, דא גבורה. כי כל דרכיו משפט, דא תפארת. אל אמונה, דא נצח. ואין עול, דא הוד. צדיק, דא יסוד. וישר, דא צדק. הוא, כלא. הוא, שמא קדישא שמא דקב"ה. ובגין כך כי שם יי' אקרא.

א"ר יוסי שם יי' ממש. ומשה בההוא יומא גלי להו לישראל דכתיב (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום. מכאן ההוא זכאה דחכמתא עלאה ביה כד מטי לאסתלקא מעלמא בעי לגלאה ההיא חכמתא לאינון די רוח קדישא בינייהו. מנא לן, ממשה דכתיב בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, וכתוב

(שם) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל. ואם לאו עליה כתיב (משלי ג) אל תמנע טוב מבעליו בהיות לאל ידך לעשות, עד לא תסתלק מעלמא ולא יתיהיב לך רשותא.

א"ר חייא האי קרא מניה אוליפנא חכמתא עלאה והכי הוא, אבל סופיה דקרא מקשר קשרא מהימנותא במאי דכתיב הוא כמה דאתמר צדיק וישר הוא, כלומר הוא כלא, הוא חד בלא פרודא. דאי תימא כל הני סגיאין אינון חזר ואמר הוא, כלהו סלקן ומתקשרן ומתאחדן בחד. וכלא הוא והוא הוי והוא יהא והוא חד, בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין. עד כאן מתקטרין מילי ומתאחדן מילי קדישין דשמא דקב"ה.

זכאה חולקיה מאן דקרי למלכא וינדע למקרי כדקא יאות. ואי איהו קרי ולא ידע מאן דקרי אתרחיק קב"ה מניה. מנא לן, דכתיב (תהלים קמה) קרוב יי' לכל קוראיו וגו'. קרוב יי' לכל קוראיו, למאן קרוב. חזר ואמר לכל אשר יקראוהו באמת. וכי אית מאן דקרי ליה בשקרא.

א"ר אבא אין, ההוא מאן דקרי ולא ידע למאן קרי. מנא לן, דכתיב לכל אשר יקראוהו באמת. מאי באמת, בחותמא דגושפנקא דמלכא דהוא שלימו דכלא כד"א (מיכה ז) תתן אמת ליעקב, ובגין כך לכל אשר יקראוהו באמת כתיב.

זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפק למנדע ארחוי דקב"ה, ועל דא כתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום, וכתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ וגו'.

תניא א"ר יצחק כל הני תקונין וכל הני מלי למחצדי חקלא אתמסרן. ותנינן כביכול חייבין עבדין פגימותא לעילא. מאי פגימותא, כמה דכתיב שחת לו לא בניו [רצו ע"ב] מומס, דהא כל הני תקונין לא משתכחין כדקא יאות.

כתוב אחד אומר (ישעיה נט) וילבש צדקה כשרין, וכתיב (שם) וילבש בגדי נקם תלבושת. אלא א"ר יצחק וילבש צדקה, בזמנא דישראל זכאין. לא זכו וילבש בגדי נקם.

א"ר יוסי מאי פגימותא, כמה דתנינן דאבהן לא מסתפקין לאתברכא מההוא שקיו דנחלא, כ"ש בנין הה"ך שחת לו לא בניו מומס. מאי לו לא תרי זמני, אלא חד לעילא וחד לתתא. והיינו דאמר ר'

שמעון כל זמנא דחייביא סגיא בעלמא כביכול שמא קדישא לא מתברך בעלמא וכל זמנא דחייביא לא סגיא בעלמא שמא קדישא מתברך בעלמא הה"ד (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יי' הללויה.

א"ר אבא מקרא זה ממש הוא דכתיב שחת לו לא בניו מומס. מאן גרים לחבלותא דא, דור עקש ופתלתול, בגין דאינון חייביא ודרא אשתכח הכי. בגין כך בתר דאמר משה כל הני מילי ואדכר שמא קדישא כדקא יאות אמר ודאי צדיק וישר הוא, מלה בתקוניה, אבל שחת לו לא בניו מומס. מ"ט הכי, משום דאינון דור עקש ופתלתול.

א"ר יהודה לו לא, כלומר לגרמייהו עבדין דא חייבין דגרמין לאסתלקא ברכאן מעלמא.

א"ר אבא לו לא, הא אוקמוה והכי הוא. מה כתיב בתריה, הליי' תגמלו זאת, לשלמא גמול דא לקבליה על כל אינון טבאן דגרים לך ועביד לקבלך.

ר' אלעזר פתח (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'. זכאין אינון ישראל על כל שאר עמין דאע"ג דארגיזו קמי מאריהון קב"ה לא בעי לשבקא לון דבכל אתר דגלו ביני עממיא קב"ה עמהון בגלותהון הה"ד ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'.

ר' אבא אמר ואף גם זאת. ת"ח כמה חביבותא דקב"ה לגבייהו דישראל דאע"ג דגרמין למגלי ביני עממיא שכינתא לא אתעדיאת מנהון לעלמין, דלא תימא דאינון בלחודייהו בגלותא משתכחין דאף גם זאת עמהון משתכחא הה"ד ואף גם זאת וגו'.

למלכא דארגיז על בריה וגזר עליה עונשא לאתרחקא מניה ולמיזל לארעא רחיקא. שמעת מטרוניתא ואמרה הואיל וברי אזיל לארעא רחיקא ושדי ליה מלכא מהיכליה אנא לא אשבוק ליה, או תרוונא ניתוב להיכלא דמלכא או תרוונא ניתוב בארעא אחרא. לזמנין פקיד מלכא על מטרוניתא, לא אשכחה דהוות אזלת עם בריה. אמר הואיל ומטרוניתא תמן תרווייהו יתובון.

ובזמנא דפקיד קב"ה למטרוניתא פקיד בקדמיתא ובגינה פקיד לבנוי הה"ד (שמות ו) וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם וגו'. מאן גרם דאנא שמענא עקתהון, כביכול

מטרוניתא דדכרנא לה הה"ד (שם) ואזכור את בריתי, וכתיב (שם ב) ויזכור אלהים את בריתו. וכד קב"ה יהדר לישראל מן גלותא מה כתיב, (דברים ל) ושב יי' אלהיך את שבותך ורחמך, דא מטרוניתא.

א"ר יהודה הליי' תגמלו זאת, בגין דאתון דור עקש ופתלתול אתון תהון גרמין דתגלי זאת בגלותא. הליי' תגמלו זאת, דא הוא גמול דעביד עמכון בכל נימוסין דמצרים בכל אינון אתוון דעבד לכו. דא הוא גמול דאתון שלמין להאי זאת. מאן גרים לכוון דא, בגין דאתון עם נבל ולא חכם, ולא מסתכלין בכל אינון טבן דעבד לכו עד השתא.

הליי', ה' שכינתא. והא אוקמוה מלי דתנינן ה' דבהבראם (בראשית ב) זעירא, ה' דהליי' רברבא, והא אתמר דתניא א"ר יהודה ה' בכל אתר קב"ה ואקרי אם ותרין עלמין נינהו דכתיב מן העולם ועד העולם. והא תנינן ברזא דקרא (במדבר כח) בשמן כתיב רביעית ההין.

תניא א"ר יהודה בכמה אתר אסתכלנא דקב"ה לא אעדי [רצח ע"א] רחימותא מנייהו דישראל דבכל אתר דאינון הוה קב"ה בינייהו דכתיב (ויקרא כו) לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי אתם, דייקא אתם, בינייהו עמהון, לא אעדי מנייהו לעלמין.

ר' יצחק הוה אזיל בארחא, פגע ביה ר' חייא, א"ל חמינא באנפך דהא במדורא דשכינתא מדורך. מאי כתיב, (שמות ג) וארד להצילו מיד מצרים. וארד, ארד מבעי ליה. וארד בקדמיתא, אימתי, כד נחת יעקב למצרים. ולמה, להצילו מיד מצרים, דאלמלא לא הוה בינייהו לא יכלין למסבל גלותא כד"א (תהלים צא) עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו.

א"ל ודאי בכל אתר דישראל שריין קב"ה בינייהו, וכל אתר דחכימי דרא אזלין קב"ה אזיל עמהון דכתיב (שם) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך. מנא לן, דכתיב (בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים, ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה. השתא נשתתף כחדא וניזיל בארחא דהא ידענא דלאתר חד אזלינן לקבלא אנפוי דשכינתא.

א"ל ודאי.

א"ר יצחק תנינן שלוחי מצוה אינן ניזוקין לא בהליכתן ולא בחזרתן, ואנן לאתחזאה קמי קב"ה
אזלינן ולא דחילנא.

עד דהוו אזלי א"ר חייא כתיב (שם ב) אלה תולדות השמים והארץ. השמים, לאכללא קב"ה.
והארץ, לאכללא קב"ה. וכל מה דלתתא אינון אקרון תולדות מנייהו.

א"ל אי הכי מהו בהבראם וכתיב בה' בראם.

א"ל כלא חד מלה כד שמים אתחברו בהאי ה' אפיקת תולדות ואינון אקרון תולדות השמים
והארץ.

א"ל אי הכי במאי אוקימנא בהבראם, באברהם.

א"ל כלא חד מלה הוא. באברהם, היינו השמים דמתמן שריין לאתפשטא. בה' בראם, היינו
והארץ, וכלא חד מלה.

א"ל ודאי הכי הוא, והא אוליפנא דכתיב אלה תולדות השמים והארץ, ותנינן העולם הזה נברא
בה' דכתיב בהבראם, והעולם הבא נברא בי' דכתיב (שם) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, לאכללא
השמים. את הגן, לאכללא את הארץ.

והא אוקימנא דכתיב (שיר ד) מעין גנים, דא היא השמים. באר מים חיים, דכתיב (בראשית כו)
ויכרו שם עבדי יצחק באר, וכתיב (שם) ויעתק משם ויחפור באר אחרת וגו'.

ונחלים מן לבנון, דאינון מתעטרין לעילא וסלקין ברישא דמלכא דכתיב (תהלים קח) כי גדול
מעל שמים חסדך. מן לבנון, מתמן נפקין לכלא ונגיד ואתמשך לכל זווין עד דנגדין אינון מבויעין ונחתין
לאתכנשא לאתר דאתקרי ימא רבא דכתיב (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'. וכתיב (ישעיה
נא) הביטו אל צור חוצבתם ואל מקבת בור נוקרתם.

לבתר כתיב (שיר שם) גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום. ומכאן נפיקו תולדות לכלא
דכתיב בהבראם, בה' בראם, ממש באברהם.

א"ר חייא ואפילו ביעקב ממש, וכלא חד מלה.

א"ר יצחק כד אנן יתבין לקמיה דר' שמעון כלא אתמר קמיה באתגליא ולא אצטריכנא לכל האי.

א"ל לאו ר' שמעון כשאר בני נשא דכלהו קמיה כשאר נביאי לקמי משה.

עד דהוו אזלי א"ר חייא כתיב (שם מט) התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה גם אלה תשכחנה

ואנכי לא אשכחך. האי קרא אוקמוה והכא מאי קא מיירי.

א"ר יצחק אי בקטורא דחברייא סמיכא לא אסמכנא אנן מה נימא.

א"ל דהא קלא דרמיזאה חד שמענא יומא חד כד הוה אזילנא בארחא ולא ידענא מאן אמרה ולא

ידענא מלה. ות"ח שבעה יומין הוו דחלישנא ע"ד ולא טעימנא מדי, והשתא אזילנא לגביה דבוצינא

קדישא דלימא לי, דילמא אדכר.

א"ל דילמא ההוא יומא דהוה אזיל ר' אלעזר לגביה דחמוי וההוא יומא אזילנא עמיה והא

אדכרנא מלה.

ת"ח הכי א"ר אלעזר משמיה דאבוי אמרו ישראל קמי קב"ה מיומא דנפולנא בגלותא קב"ה שביק

לן בגלותא ואנשי לן הה"ד (שם) ותאמר ציון עזבני יי' ויי' שכחני. אמרה שכינה התשכח אשה עולה,

וכי ישראל דאקרון בנין כד"א (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. מרחם בן [רצח ע"ב] בטנה, כד"א

(ירמיה ב) ואנכי נטעתין שורק כלה זרע אמת. גם אלה תשכחנה, דכתיב (בראשית ב) אלה תולדות

השמים והארץ, ואנכי לא אשכחך. מכאן דקב"ה לא שביק לון לישראל לעלמין.

תו אמר התשכח אשה עולה מרחם בן בטנה, דא הוא רזא עלאה דאמר קב"ה דהא מלין אלין

בשמיה אחידן. כמא דקב"ה לא אנשי שמיה דהא הוא כלא, כך קב"ה לא אנשי לון לישראל דאינון אחידן

בשמיה ממש.

אתרגיש ר' חייא, אמר ודאי דא היא מלה. בריך קודשא דאערענא לך וידענא מלה וידענא מאן

ההוא דשמענא מניה.

ות"ח ההוא יומא דרהיטנא ארבע מילי ולא אשכחנא מאן הוה.

א"ל בגין דעאלנא בחד מערתא דר' אלעזר נפיש שעתא חד.

קרי עליה רבי חייא הני קראי (ישעיה נח) אז יבקע כשחר אורך נארוכתך מהרה תצמת, אז תקרא ויי' יענה תשוע ויאמר הנני, אז תתענג על יי' והרכבתך על במותי ארץ וגו'.

זכור ימות עולם בינו שנות דור ודור וגו'. זכור ימות עולם. ר' אבא אמר מאן ימות עולם, אינון שיתא יומין דעבד קב"ה עלמא בהו דכתיב (שמות כ) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. כי ששת ימים, ולא בששת ימים והא אוקימנא.

בינו שנות דור ודור, כלומר אינון ימות עולם ידעו וישתמודעו כל אינון שנין ויומין וכל דרא ודרא עד דרא דא דאתון קיימין.

שאל אביך ויגדך, דא קב"ה הה"ד הלא הוא אביך קנך. ויגדך, והוא יגלי עומקא דחכמתא. ומאי היא, אלא כד אינון שיתא יומין שכלילו עלמא לא שכלילו ליה אלא בגינך דתיתי אנת ותקיים אורייתא, דתנינן כל מה דעבד קב"ה על תנאי עבד דכד ייתון ישראל אי יקבלון אורייתא יאות ואי לאו זיהדר לתהו ובהו. ובגין כך אינון ימות עולם ידעו ואשתמודעו מלה.

והא תנינן הנהו ענפי דאילנא היך מתאחדן בגו אילנא, והא אוקימנא כדין קב"ה ברר לון לממנן תריסין על שאר עמין. ואתון מה כתיב, כי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו, דלא יהב להו לרברבא ולא למלאכא ולא לממנא אחרא.

והאי עמא דקב"ה נסב לחולקיה באן אתר אשכח ליה, דכתיב ימצאהו בארץ מדבר ובתהו יליל ישימון וגו', דכתיב (יהושע כד) תרח אבי אברהם ואבי נחור וגו', ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר וגו'. ומהכא דבר להו לישראל בכל דרא ודרא ולא אתפרש מנייהו ודבר להו ברחמי הה"ד כנשר יעיר קנו וגו'.

כנשר יעיר קנו. א"ר יוסי לא אשכחנא מאן דחייס על בנוי כהאי נשר, ועל דא תנינן כתיב (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין ופני שור מהשמאל. נשר באן דוכתיה, באתריה דיעקב קאים הה"ד (משלי ל) דרך הנשר בשמים, בההוא אתר ממש. מ"ט, בגין דאיהו רחמי על בנוי ודינא לגבי אחרנין. כך קב"ה דבר לבנוי כנשר דא.

מה כתיב, יי' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, הוא בלחודוי דכתיב (שמות יג) ויי' הולך לפניהם וגו'. ואין עמו אל נכר, דלא דבר להו לישראל לא מלאכא ולא ממנא אחרא דאינון אקרון אל נכר, ודא הוא דאמר משה (שם לג) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה, הה"ד יי' בדד ינחנו, הוא בלחודוי, ואין עמו אל נכר.

זכאה חולקהון דישראל דקב"ה דבר עמהון בישראל הכי. עלייהו כתיב (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו, וכתיב (שמואל א יב) כי לא יטוש יי' את עמו בעבור שמו הגדול. מ"ט לא יטוש יי' את עמו, בעבור שמו הגדול, בגין דהאי בהאי אתדבק. ועל דא לא ישבוק לון קב"ה דבכל אתר דאינון שריין קב"ה עמהון כמא דאוקימנא.

לו חכמו ישכילו זאת. א"ר יוסי כל הני קראי דהכא אוכחי אינון דאוכח להו משה לישראל בר ההוא שמא קדישא דגלי בשירותא דמלוי.

א"ר אבא ואפילו מה דאוכח לישראל בכללא דשמא קדישא הוא דלית מלה באורייתא דנפיק מכללא דשמא קדישא, דאורייתא כלא שמא דקב"ה אינון. והני קראי ידיעאן אינון, אבל בגין דשמא **[רצט ע"א]** דקב"ה רשים בהאי פרשתא אצטריכנא עד השתא. והכא הא כתיב לו חכמו ישכילו זאת, זאת ודאי, והא בכמה אתר אוקימנא האי דאי ישראל ינדעון האי היך זאת אחידא בדינוי לאתפרעא מן חייביא יבינו לאחריתם, ויסתמרו למהוי בה כמא דכתיב (איוב כ) וארץ מתקוממה לו.

ד"א לו חכמו ישכילו זאת, דאיהי מתקשרא בהו בישראל כד נטרין פקודי אורייתא ויתבין עמה בשלם, ינדעון דסייעתא דהאי זאת עמהון לאתפרעא משנאיהון, וישראל דאינון זעירין ביני עממיא ינדעון איכה ירדוף אחד אלף ושנים יניסו רבבה. ומאן גרים להו, האי זאת דהוה בהו בשלם כד עבדין פקודי אורייתא ולעלמין לא אתעדי מנייהו למעבד להו נוקמין.

אם לא כי צורם מכרם ויי' הסגירם. מ"ט כי צורם מכרם, בגין צור ילדך תשי, דתקונין לא שראן כדיאות באתרייהו.

אם לא כי צורם מכרם. א"ר יהודה דא אברהם כמא דאוקימנא דאמר אברהם יתחייבון ישראל בגלותא ולא ייעלון בגיהנם דתרין אלין גלותא וגיהנם לא יסבלון ישראל, וקב"ה אסתכם על ידי דכל זמנא די יחובון ישראל יפלון בגלותא וישתעבדון בהו שנאיהון, ובגין כך צורם מכרם ודאי ויי' הסגירם, ואסתכם על ידי.

תניא א"ר יהודה מ"ט אוכח להו משה בהאי שירה הכי, בגין דאינהו זמינין למיעל לארעא ולאשרי בינייהו שכינתא ובגין כך אוכח להו על האי.

ר' יצחק אמר בתרי אתרי קב"ה זמין לאוכחא להו לישראל וחדאן אומות העולם. חד דכתיב (הושע יב) וריב ליי' עם יהודה ולפקוד על יעקב כדרכיו וגו'. שמעין אומות העולם חדאן אמרי השתא ישתצון מעלמא. כד חמי קב"ה דאינון חדאן מה כתיב בתריה, בבטן עקב את אחיו וגו'. כד שמעין דא אמרי דא הוא תשובה.

משל לאתתא דהות לה קטטה בברה, אזלת למקביל עליה דינא. חמאת לדיינא דאין נפשי, מנייהו לאלקאה לצלבא לאוקדא. אמרה ווי מה אעביד מן ברא. כד סיים דינא אמר לההוא אינתו אימא מה אעביד לך ברך. אמרה קובלני זכד הוה במעוי הוה בעיט בי. אמר דא הוא קבילו דברך, זילי דלית לך כלום. כך אמר קב"ה וריב ליי' וגו'. לבתר דחדאן שאר עמין אמר בבטן עקב את אחיו וגו' אינון תאבין ואמרין דא טרוניא דקב"ה אייתי על בנוי.

אוכחא תניינא כתיב לכו נא ונוכחה יאמר יי' שמעין אומות העולם וחדאן אמרי השתא ישתצון מעלמא דהא מאריהון אתי בטרוניא עלייהו. כיון דחמא קב"ה חדוותא דילהון מה כתיב בתריה, אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ואם יאדימו כתולע כצמר יהיו.